

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hasret

New York Times Bestseller

Julia London

Mutlu olmanın
hayalini kuran
iki insanın
imkânsız aşkı...

Aşkın Baharına
Uyanmak

Hasret
Mutlu olmanın hayalini kuran
iki insanın imkânsız aşkı...

Aşkın Baharına Uyanmak

Hayatin zorluklarıyla erken yaşta tanışan Lauren, ailesini kaybettikten sonra sorumsuz amcasının baskısıyla zengin bir kontla evlenir. Kontun ölümüyle kendisine kalan mirasa bile dokunmayan Lauren her şeyi bırakarak evine döner, ancak geride bıraktıkları ona huzur vermemekte kararlıdır.

Kardeşinin ölümü üzerine dük olan Alex, kendi gibi olamadığı bir hayatı yaşamaya mecbur kalır. Ancak benimseyemediği bu hayata daha fazla dayanamayan Alex oyunun kurallarını bozmanın peşine düşer, bir de imkânsız aşkının...

Julia London hayranlık uyandıran üslubuyla âşık olmanın ne denli müthiş, büyüleyici aynı zamanda acı olduğu gerçeğini bir kez daha hatırlatıyor.

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

417

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-142-3

9 786053 481423

internetten sipariş: okuoku.com

GİRİŞ

Alex ağır adımlarla Lauren'e doğru yürüdü.

Lauren hiç düşünmeden kiralık at arabasına doğru koştu fakat Alex kapıya ondan önce ulaştı. Kolunu hızla uzatıp kapının girişini kapattı ve onları izleyenlerin meraklı bakışlarını engelledi.

Arabayla Alex'in güçlü bedeni arasında sıkışıp kalan Lauren arabaya girebilmek için çaba gösterdikçe, Alex ona daha da yaklaşıyordu.

"Tanrı yardımcım olsun, Lauren, beni şaşırtıyorsun," diye mırıldandı Alex. "Hep sürprizlerle dolusun, değil mi?"

Adamın yakınlığı Lauren'in hislerinde güçlü bir uyuşturucu etkisi yaratıyordu. Gözleri ağzına düşmek üzereydi. Çok uzun bir süre önce yaşanan öpüşmelerinin anısı Lauren'in midesinde tuhaf bir ürpertiye neden oluyordu. Şu anda tehlikeli sularda olduğunun farkındaydı. "Sanırım beni yalnız bırakmalısın," diye kekeledi.

"Bence de öyle fakat korkarım bunu yapamam."

Bu şok edici açıklamanın ardından Alex eğilip Lauren'in yanağını avucunun içine aldı.

Onu öpmek istiyordu.

O an, Lauren de çaresizce bunu bekliyordu.

Bavyera, 1828

Paul Hill ilk panik dalgasının içine işleyişini hissetti. Genç bir kadın, kız kardeşine ait olduğunu bildiği elbiselerden birini giymişti ve eğer yanılmıyorsa, Lauren'e on altıncı yaş gününde verdiği altın madalyonu da takmıştı. Gösterişli gotik kalenin rutubetli giriş salonunda dururken, Paul, çok geç kalmış olabileceğinden korkuyordu. Kadın, Paul'ün acınacak haldeki Almanca konuşma girişimlerini anlayabilecek birini ararken, Paul yine kız kardeşine yardım edemeyeceği bir durumda olduğunu düşünerek endişeleniyordu. İçinde yükselen paniği bastırmaya çalışarak, kadının Lauren'in kıyafetlerini giyip mücevherlerini takmasının mantıklı bir açıklaması olması gerektiğini düşündü. Yine de bu mantıklı açıklama henüz karşısında değildi.

Sakat bacağındaki baskıyı azaltmak için bastonuna doğru eğildi. Sakatlığı olmasaydı onu iki yıl önce kurtarabilirdi. Ethan Amca, bu iğrenç entrikayı uygulamaya koymadan önce onu koruyabilir ve daha iyi bir evlilik yapmasını sağlayabilirdi. Bunu yapabiliyordu...

"Entschuldigen Sie, Herr...?"

Paul düşüncelerinden sıyrılıp, soğuk bakışlarını yaşlı görü-

---

* *Pardon, Bay...? (ç.n.)*

nümlü adama çevirdi. “Kız kardeşim için gelmişim,” dedi ciddi-
yetle. Uşak onu sessizce süzerken Paul öfkeyle iç çekti, Lauren’in
dile olan yeteneği onda yoktu. “*Meine Schwester.*” Lauren Hill.”

Yaşlı adamın yüzü aniden aydınlandı. “Ah, Gräfin” Bergen!
Çok sevinecek. Ne zaman geleceğinizden emin değildik,” diyerek
karşılık verdi, mükemmel bir İngilizceyle ve üç dişini göstererek
gülümsedi.

Paul şaşırarak vücudunu dikleştirdi. “*Derhal* onun nerede ol-
duğunu öğrenmek istiyorum!”

Yaşlı adam ağzını kapatıp içeriye doğru bir adım attı. “Sizi
onun yanına götürmekten memnuniyet duyarım,” dedi, burnunu
kızdırarak. “Sormanız yeterli. Kendisi şu anda hizmetçilerin bölü-
münde.”

Demek onu hizmetkârlığa zorlamışlardı. Zalimler! “Hizmet-
çilerin olduğu bölümün bir kontese yaraştığını düşünmüyorum,”
diyerek karşılık verdi Paul.

“Affedersiniz, Bayım, ama hizmetçilerin bölümü kalenin ku-
zey cephesinde,” diye cevap verdi adam, meşe ağacından yapılmış
devasa tahta kapıyı çekip açarken.

Paul adamın yanından geçip, gösterilen yöne doğru elinden
geldiğince hızlı bir şekilde yürümeye başladı. Köşeyi dönünce,
eski perde duvar boyunca uzanan taş bölmelerin ardından yükselen
kahkahalar duymaya başladı. Lauren’in katlanmaya mecbur edildi-
ği aşağılanmanın en kötü boyutlarını hayal ederek, yanında taşıdığı
küçük tabancayı eliyle yokladı.

Lauren’in ona yazdığı ve kocası Helmut Bergen’in ölümün-
den bahseden en son mektubu, evde bazı gerginlikler yaşandığını
ima ediyordu. Kontluk unvanını devralan Helmut’un yeğeni Mag-

* Kız kardeşim. (ç.n.)

** Kontes. (ç.n.)

nus, Lauren'in yaşlı Kont'la yaptığı Ortodoks olmayan ve gele-
neklere karşı gelen evliliğine karşı çıkmıştı. Bu pek de şaşırtıcı bir
durum değildi; veli olarak belirlenen amcaları Lord Ethan Hill bu
akıl almaz evliliği, yaşlı Kont'un ölmesi durumunda tüm malikâ-
nenin takas edilmesi karşılığında ayarlamıştı ve bunu damada hiç-
bir ödeme yapmadan büyük bir ustalıkla başarmıştı. Lanet olsun,
eğer Lauren'e bir şey olmuşsa, Ethan'ı kendi elleriyle boğacaktı.

Paul adımlarını hızlandırdıkça Almanca konuşma sesleri git-
tikçe yükseliyordu fakat ıslak taş patikada yürümek neredeyse im-
kânsızdı. Duyduğu kahkahayla kalbi gümbürdemeye başlayınca
uzanabildiği ilk kapıya doğru yöneldi. Kapıyı hızla açıp pervaza
tutundu.

Kale duvarlarının dışındaki mezarlığın kapılarını açıp, kendi-
ne bir yer seçmeyi tercih ederdi. Etrafı bir grup insanla sarılmış
olan Lauren, düz kahverengi bir elbise ve ensesinde toplanıp tek
omzundan düşen kestane rengi saçlarıyla odanın ortasında duru-
yordu. Köşede, grubun geri kalanından daha uzun boylu olan bir
adam, can sıkıntısı yüzüne yansımış bir halde duruyordu. Pahalı
görünen kıyafetlerine bakınca, Paul, onun yeni Kont Bergen oldu-
ğunu düşündü. Üstelik Lauren ona bakarak neşçyle gülümsüyordu.

Tam da Paul'ün korktuğu gibi, bu boğucu odada yaşanan şey
her neyse, tamamen kız kardeşine odaklıydı. Lanet olsun, Lauren
de bundan keyif alıyordu. Paul fark edilmeden kapıdan içeriye gir-
di. Bir yanı Lauren'i, soğuk taş duvarların ardında, korkuyla onun
kendisini kurtarmasını beklerken bulmayı bekliyordu.

Fakat hayır. Durum öyle değildi.

Kız kardeşi neşçyle veda ediyordu ve Paul odada etrafına ba-
kınınca birçok kişinin yürek parçalayıcı bir şekilde âşık gözlerle
ona bakmakta olduğunu gördü. Lauren'in uzun Almanca konuş-

malarından, herkese teker teker ve detaylı bir şekilde, oradan ayrılacağını söylediğini anlamıştı.

Paul yüksek sesle boğazım temizleyerek tüm odanın dikkatini çekmeyi başardı. Lauren konuşmasının ortasında duraksayıp omzunun üzerinden baktı. Yüzünde aniden parlak bir gülümseme belirdi ve neşeyle haykırarak kalabalığı yarıp kendini kardeşinin kollarına attı.

“Ah, Paul! Gelmene çok sevindim! Ah, seni görmeyi ne kadar *istediğimi*, bilemezsin! Seni çok özledim!” diye bağırarak onu her iki yanağından da sevinçle öptü. “Ah Tanrım, şu haline bir bak! Ne kadar da *yakışıklı* olmuşsun!” dedi.

Paul’ün boynuna hafif bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Hemen Lauren’in kollarını tutup, yorgun gözlerle kalabalığı süzmeye devam ederken onu kendinden uzaklaştırdı. “Ben de seni çok özledim. Burada işin bitti mi? Araba bekliyor,” dedi, sessizce.

Lauren’in kahkahası ahenkle yankılandı. “Evet, ama izin ver de veda edeyim.” Tekrar gülümseyerek, kalabalığa döndü ve herkes de ona gülümsedi. Magnus Bergen haricindeki herkes, adamın kendisi ve sert ifadeli yüzündeki çatık kaşları Paul’ü ürpertiyordu. Yüce Tanrım, adam çok iriydi ve bedeni taştan yontulmuş gibiydi. Hiç de mutlu bir adam gibi görünmüyordu.

“O kim?” diye sordu Bergen, çok ufak bir aksanla konuştuğu İngilizcesiyle.

“Erkek kardeşim, Paul,” diye belirtti Lauren, neşeyle. Diğerlerinin de anlayabilmesi için ekledi, “*Mein Bruder.*”^{*} Herkesten bir “ah” sesi yükselirken, tüm gözler gülümseyerek Paul’e çevrildi.

“Hadi, Lauren,” diye mırıldandı Paul. “*Kiralık* bir araba bekliyor.” Lauren’in dirseğini kavradı, onu o kalabalık odadan mümkün olduğunca çabuk alıp götürmek istiyordu.

^{*} Erkek kardeşim (ç.n)

“Bekle!” diye haykırdı Lauren. “Herr Bauer’i” unuttum!” Paul’un yanından uzaklaşıp yeniden kalabalığın arasına karıştı. Bir bahçıvan kalın kenevir ipinden yapılmış bir bohçanın içini karıştırıyordu. Adam hızlı bir Almancayla konuşuyordu. Kalabalık onun söylediklerini duyabilmek için öne doğru eğilmişti. Telaş içinde bohçasından büyük bir patates çıkarıp nazik bir biçimde Lauren’e uzattı. Adamın sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Lauren tüm dikkatini adama yönelterek öne doğru eğildi, ardından hemen doğrularak içtenlikle gülümsedi. Bergen sabırsızlanarak sızlandı ve kalın kollarını göğsünde birleştirdi.

“Ah, Herr Bauer, danke shoen!” ** dedi Lauren, heyecanla ve bahçıvanın koluna şefkatle dokunup, adamın üç ton kızarmasına neden oldu.

Paul artık aptal bahçıvanları da kız kardeşine olan aşkından gözü kör olanlar listesine ekleyebilirdi. Lauren büyüyüp güzelleştikten beri herkesi kendine âşık ediyordu. Gür ve dalgalı kestane safır rengi saçları, safır gibi ışıldayan çini mavisi rengindeki sıradışı gözleri ve bir erkeğin güvenini kolayca kazanabilecek gülümsemesi vardı fakat yine de gördüğü ilginin hiç farkında değilmiş gibiydi. Eğer farkındaysa bile, bunu umursamıyordu. Paul onun süslendiğini, gözlerini süzdüğünü veya herhangi bir şekilde flört ettiğini hiç görmemişti. Lauren bütünüyle görüldüğü gibi tamamen doğaldı. O kadar saftı ki, bir aptalın verdiği patatesi hediye olarak kabul edip, hiçbir art niyet düşünmüyordu. Paul’un gördüğü en gönlü zengin insandı, herkesi olduğu gibi kabul ediyordu.

Tanrım, onun Rosewood’ta kalmasını nasıl da istiyorlardı.

“Lauren!” Paul sabırsız bir şekilde seslendi. Lauren yüzüne yerleştirdiği sahte sırıltıyla patatesini göğsüne bastırdı ve itaatkâr

* Bay Bauer, (ç.n.)

** Teşekkürler! (ç.n.)

bir şekilde Paul'ün bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı, el sallayıp herkese neşeyle *auf wiedersehen** ve *leben Sie wohl*** diyordu. Yanına geldiği anda Paul onun dirseğini tutup çekti.

Paul, kız kardeşini arabaya doğru götürürken, Bergen küf kokulu ve aşırı kalabalık evden çıkmış ve tam arkalarında belirmişti. Almanca bir şeyler mırıldanıyordu. "Bu hiç uygun değil!" Lauren, Bavyeralı adamın söylediklerine karşılık verirken hem gülümsemiş hem de omzunun üzerinden çatık kaşlarıyla bakmıştı.

Paul adımlarını hızlandırmaya çalışıyordu.

Fakat Lauren, sevgi dolu bir kalbe sahip olduğundan avluya ulaştıkları anda durdu ve onu tutup dışarıya atmakla tehdit eden adama döndü. "Güle güle Kont Bergen! Her şeye rağmen oldukça cömerttiniz. Bundan minnet duyduğumu bilmenizi isterim!" Saygıyla reverans yaptı.

Kalın bacaklarını açmış durmakta olan Bergen kollarını göğsünde birleştirdi. "Demek gidiyorsun?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum."

Paul gözlerini kısmış Lauren'e bakıyordu, kavga etmeye hazırdı. "Bir *anlaşma*!"

"Ah, şu mesele," dedi Lauren, elini havada sallayarak. "Kont Bergen benim kalıp ev halkını denetlememi düşünmüştü. Ona yardım etmeyi kabul *etmiştim* fakat bu, sen beni almak için gelene kadardı. Artık burada olduğuna göre anlaşmanın bana ait olan kısmı sona ermiş demektir." Magnus'a kocaman bir gülümsemeyle ve kendinden emin bir şekilde baktı.

Magnus homurdandı. "Bergen Malikânesi senin için çok uygun bir yer. Sana uygun bir yeri denetleyebilecekken neden o çiftliğe geri dönesin ki?" diye inatla konuşmaya devam etti. Bir

---

* Tekrar görüşmek üzere. (ç.n.)

** Güle güle. (ç.n.)

yandan da elini eski şatonun dış avlusuna doğru uzatmış, evi gösteriyordu.

Paul ona öfkeyle baktı. “Kız kardeşimin *hizmetçiniz* olmasını mı istiyorsunuz?”

“Hayır, tabii ki öyle değil!” diye cevap verdi dev adam. “Bergen Malikânesi’nin bir ev sahibesine ihtiyacı var ve ben de genellikle şehir dışında oluyorum...”

“Magnus,” dedi Lauren, nazikçe, “biliyorsun ki kalmam mümkün değil.”

“Neden?” Bergen öfkeyle sordu. Nasıl davrandığını fark edip hemen kendini topladı ve elini lepiska saçlarında gezdirirken bir an düşündü. “Pişman olacağım şeyler söylediğimi kabul ediyorum,” dedi huzursuzca. “Ve buradan uzaklaşmak istediğini de anlıyorum. Fakat sen Bergen Malikânesi’ne neşe getirdin ve ben, yani onlar senin kalmanı istiyorlar,” dedi, arkasında, az ötede duran bir araya toplanmış hizmetçilere omzunun üzerinden bakıp kaşlarını çatarken.

Lauren gülümsedi. “Bunu bilmek çok *güzel*! Fakat kalamam.”

Bergen ellerini yumruk yapıp beline götürdü. “*Kalabilirsin.*”

Lauren, şaşırtıcı bir şekilde dev adamın olduğu yere doğru yürüdü. Alman adam ona garip bir şekilde bakıyordu. O kadar garip bakışları vardı ki, Paul onlara doğru bir adım attı ve ihtiyacı olur diye bastonuna sıkıca tutundu. “Ailemin şu anda bana ihtiyacı var, bunu biliyorsun,” diye mırıldandı Lauren ve ardından Paul’ü şaşırtarak parmak uçlarında yükselip adamı yanağından öptü. “Yine de nazik sözlerin için teşekkür ederim.”

Bergen de en az Paul kadar şaşırmıştı ve bir an karşılık veremedi. Lauren’e bakarken yüzü yavaşça bulutlandı; yanağındaki

kas aniden kasılmıştı. Paul, adamın nefesini tutmuş, yaşayacağı patlamayı beklediğini fark etti. Fakat Bergen onu şaşırtarak sadece başını sallamakla yetinip “Belki ziyaret etmek için gelirsin,” diye mırıldanıp, iç çekti.

“Bunu çok isterim,” dedi Lauren.

“Seni özleyeceğiz,” dedi öfkeyle.

Lauren adamın devasa bedeninin arkasından bakıp hizmetçilere gülümsedi. “Ben de buradaki herkesi özleyeceğim, hatta sizi bile, Kont Bergen.” Hafif bir kahkaha atarak göz kırptı ve arkasını dönüp arabaya doğru yürüdü. “Hazır mısın, Paul?”

Ah evet, *gayet* hazırdı. Lauren’i arabanın içine doğru itip, Bergen tekrar konuşmaya başlamadan kapıyı gürültüyle çarptı. Araba hareket edince Lauren küçük pencereden uzanarak el sallayıp veda etmeye başladı. Hizmetçiler arabanın arkasından bağırarak veda ederken Lauren kahkaha atıyordu. Araba köprüünün üzerinden takırdayarak geçerken Paul’ün en son gördüğü şey Bergen’in, kolları göğsünün üzerinde birleştirilmiş halde öfkeyle onlara baktığıydı.

Kale duvarlarından çıktıklarında Lauren pencereyi kapattı ve çatlaklarla dolu deri koltuğa yerleşti. Neşeyle gülümsüyordu. “Ah Paul, geldiğin için *minnettarım*! Seni çok özledim. Magnus Bergen’in ne kadar dengesiz davranmaya başladığına inanamazsın!”

Ah, tabii ki inanabilirdi. Geçilmesi neredeyse mümkün olmayan Bavyera yolunda sallanarak ilerlerken Lauren, neşeyle Bergen Malikânesi’nde geçirdiği son aylardan bahsediyordu; sanki mirasının son kuruşundan kendi isteğiyle vazgeçen kendi değilmiş gibi. Sanki Bergen’in onu kulelerden aşağıya atmakla tehdit ederken bir anda o devasa Bergen Malikânesi’nin ev sahibesi olmasını teklif etmesi mantıklı bir şeymiş gibi.

“Kont Bergen,” Paul öfkeyle onun konuşmasını yarıda kesti, “tam bir pislik. Onlara nasıl bu kadar bağlandığını hiç anlamıyorum.”

“Kont Bergen pislik *değil*. Bence burada çok yalnızlık çekiyor. O şehirde yaşamaya alışkın, biliyorsun. Bu arada yeri gelmişken, ben *pisliklere* bağlanmıyorum,” dedi onaylamadığını belirterek. “Biliyor musun, birkaç santim uzadın,” dedi, hemen konuyu değiştirerek.

Paul utangaç bir edayla sırtıttı. “Üç santim,” diye gururla belirtti.

“Bayan Peterman tüm gömleklerini omuzlarının ölçüsüne göre dikmek zorunda kalmış olmalı! Gerçekten çok iyi görünüyorsun.”

Paul kızarmıştı. “Evet, sanırım beni en son gördüğünden bu yana biraz irileştim. Her gün yürüyüş yapmaya başladım,” dedi ve son iki yılı tüm ayrıntılarıyla anlatmaya başladı. Hatta yazmış olduğu mektuplarda anlattığı şeyleri bile tekrardan anlattı. Sevgili ablasının Rosewood’dan ayrıldığı günden itibaren yaşanan her şeyi onunla paylaşma konusunda çok hevesliydi.

Rosewood’a Lauren’in istediği kadar kısa sürede ulaşmaları mümkün olmamıştı. Günlerce havasız posta arabalarında ve küllüstür ticari gemilerde yolculuk yaptıktan sonra Lauren eve gitmek ve çocukları yeniden görmek için sabırsızlanmaya başlamıştı. “Çocukların iyi olduğundan emin misin?” diye bir kez daha sordu Paul’e, posta arabası İngiltere’nin kırsal bölgelerinde tekerlek izleriyle dolu yolda hızla ilerliyordu.

“Bayan Peterman çocuklarla tıpkı anaç bir tavuk gibi ilgileniyor. Onlara bir şey olmasına asla izin vermez.”

“Peki ya Ethan? Bayan Peterman onun gut hastalığının git-tikçe kötüleştiğini yazmıştı.”

“Gut!” Paul küçümseyici bir tavırla homurdandı. “Ethan şî-kâyet etmeyi seviyor, hepsi bu.”

Lauren kaşlarını çatarak erkek kardeşine baktı. Her şeyin iyi olduğunda ısrar ediyor olsa da, söyledikleri bunun tersini ima edi-yordu. Her sabah cüzdanındaki paraları kurusu kuruşuna sayı-yordu. Bir gece önceki iştahsızlığının sebebinin cebindeki para-ların azalması olduğunu söylemeye gerek yoktu.

Lauren, Ethan’a karşı gelerek mirasını Magnus’a devreder-ken hiç akla gelmeyecek bir şey yapmış olduğunun farkındaydı. O zaman, yapılacak en asil davranış buydu fakat kararlarının biraz aceleci olduğunu düşünmeye başlamıştı. Suçluluk duygusu hisset-meye başlamıştı ve kararsız bakışlarla eskimiş botlarına bakıyor-du. “Sanırım Ethan biraz sinirli...”

“Olan oldu,” dedi Paul. Duraksayarak meraklı bakışlarını Lauren’e çevirdi. “Fakat bunu neden yaptın? Neden her şeyi Ber-gen’e bıraktın?”

Neden mi? Çünkü iki yıllık evliliği tam bir düzmeceydi, çün-kü bunak Kont ona dokunmamıştı bile, çünkü sözde onun olan mi-ras aslında haklı olarak Kont’un ailesine aitti. Hatta Magnus’a aitti. “Bana ait değildi. Ethan Amca bir pazarlık yapmıştı fakat ben ken-di payıma düşeni yapmadım.”

“Tabii ki yaptın! Onunla evlendin, değil mi?”

Vekâleten evlenmişti, evet. Fakat çelimsiz yaşlı Kont onun kim olduğunu bile hiçbir zaman anlayamamıştı. “Tam bir bunaktı ve bana hiç dokunmamıştı. Beni tanımıyordu bile. Pazarlığın bana düşen kısmı, ona bir vâris vermektir fakat ben asla onun gerçek an-lamda karısı olmadım. O yüzden bana düşeni yapmış sayılmam.”

Paul hafifçe kızarmıştı ve bakışlarını ondan kaçırarak pencereden dışarıya baktı. “Bergen senin eşyalarını mı aldı? Bir kadının senin elbiseni giydiğini gördüm...”

“Ah, hayır! O Helga’ydı; bulaşıkçı kadın. Elbisemi çok beğenmişti ve erkek kardeşinin düğününde giyecek uygun kıyafeti yoktu, ben de elbisemi ona verdim. Zaten ona ihtiyacım da yoktu.”

Lauren kakkahayla güldü. “Rosewood’taki eğlencelere pek fazla çağırılmıyorum!”

Paul gülümsemedi. “Peki ya madalyon?”

“İşte o,” diyerek gülümsedi Lauren, “şanssız fakat adil bir şekilde, bir kart oyununda kaybedildi.” Erkek kardeşi sessizce pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu. Hiç konuşmuyordu. Tanrım, ne yapmıştı böyle? Bergen Malikânesi ve servetini devrettiğine dair imzaladığı kâğıtla Magnus’un çalışma odasına girdiği an Ethan’ın Kuzey Denizi’ni aşan itiraz haykırıışlarını neredeyse duyabiliyordu, hem de Magnus’un ona, sanki aklını kaçırmış gibi bakmasına rağmen. Ah, Ethan’ın ne yaptığını, İsviçre’den döndüğü anda anlamıştı. Bir vâris karşılığında Helmut’un tüm malikânesi verilecekti; ne kadar saçmaydı! Seksen yaşını geçmiş bunak bir adam, düşüncesizce, karşılığında hiçbir şey alamayacağı bir anlaşma yapmıştı. Magnus bu sahte evlilikten dolayı onu aşağılamıştı ve Helmut’un ölümünden önceki ayları huzursuzluk içinde geçirmişlerdi.

Helmut öldüğü zaman Magnus unvanım kazanmış ve sonunda istediğini söyleme ve yapma özgürlüğüne kavuşmuş olarak Lauren’i hırsızlıkla suçlamıştı. Lauren’e göre Magnus bu konuda haklıydı. Ethan, Helmut’tan korkunç bir şekilde faydalanmıştı. Lauren buna öylesine inanmıştı ki, Rosewood’taki içler acısı durumu anlatan, Bayan Peterman’ın yazmış olduğu mektupları gör-

mezden gelmek için kendini zorlamıştı. Bunu yapmak zorundaydı çünkü vicdanı sızlamadan Bergen'in mirasına konması mümkün değildi. Doğal olarak onun bu fikrine ilk katılan kişi Magnus olmuştu. Evet, son birkaç haftada biraz yumuşamıştı ama yalnızca taş kalpli bir adamın kalbinin yumuşayabileceği kadar. Bu da pek bir şey değiştirmemişti.

Tabii sadece şu ana kadar ve Rosewood'u geçindirmenin tek yolunu geri çevirdiği için pişmanlık duyuyordu. "Yüce Tanrım, yirmi dört yaşındayım," dedi, aniden ne yapmış olduğunu fark ederek. "Yirmi dört," diye tekrarlayarak elleriyle kavgayı yumrukladı. "Nasıl bu kadar aceleci davranabildim?"

"Senin hatan değil, canım," dedi Paul.

Lauren ona karşı bir hayranlık duygusu hissetti. Tanrım, kardeşini ne kadar da çok seviyordu. Bugüne kadar Paul'ün bacağından dolayı hissettiği suçluluk duygusunu engelleyememişti. Rosewood'un sadık hizmetkârı Bayan Peterman'a göre Lauren, dokuz yaşındayken, beş yaşındaki Paul'le kavga ederek sürücüyü birlikte üst koltukta oturması, Paul'ün enkaz altında kalarak bacağının yaralanması ve ailesinin ölümü konusunda kendisini affedememişti. Bayan Peterman, Lauren'in Rosewood için bu kadar çok çalışmasının nedenini de, hissettiği suçluluk duygusuna bağlıyordu. Lauren ise bu konuda onun kadar duygusal değildi, çok çalışıyordu çünkü evini seviyordu.

Ailesinin ölümünden sonraki ilk birkaç yıl boyunca malikânenin durumu oldukça iyiydi ve Ethan çocuk yetiştirme konusunda 'gözden ırak olan, gönülden de ırak olur' düşüncesine inanmıştı. Paul eğitimine kilise okulunda devam etmiş, Lauren ise Ethan Amcanın karısı Leydi Wilma Hill'in katı eğitimine tabi tutulmuştu. Wilma Yenge ona mümkün olduğunca kadınlara özgü zarafet ve

görgü kurallarını öğretmeye kararlıydı. Kavgacı ihtiyar on yıl önceki ölümüne kadar bu işte oldukça başarılıydı fakat Lauren'e hiçbir faydası dokunmamıştı. Yengesinin ölümünden sonra, hanımefendi olma sanatı konusunda tek bir şey bile öğrenmeyi reddetmiş ve kendini çiftçilik teknikleri, alıntılar, atasözleri ve lisanlar gibi daha faydalı konulara adanmıştı.

Fakat çiftlik yıllar içinde yoksulluğun eşiğine gelmişti. Ethan koruyucu veli olarak edindiği haklarla gittikçe azalan mirası son kuruşuna kadar harcarken Paul ve Lauren kıt kanaat geçinmek zorunda kalmıştı. Kilisenin el koymadığı ufak bir bölge ise fazla kullanılmış ve verimsiz kalmıştı.

On yıl önce ilk yatılı öğrencileri almak Bayan Peterman'ın fikriydi. Çocuğun adı Rupert'ti. On beş yaşındaki sersem çocuk varlıklı ailesi için tam bir utanç kaynağıydı. Kilisenin papazı her şeyi ayarlamıştı: Rupert'in babası, oğlunun ortalıkta görünmemesi için bir ücret ödemişti ve bu ödenek en azından sofrada yemek olmasına yetecek miktardaydı. Bunun anlaşmanın çok elverişli bir durum olduğu ortaya çıkmıştı. Bunun üzerine papaz, Bayan Peterman'a, kilisenin, kimsesiz çocukları yatılı alabilmesi için ufak bir ödenek sağlayabileceğini önermişti. Yıllar içinde sayı giderek artmıştı.

Amcaları talihsiz çocuklardan gelen cüzi miktarlardaki ödenekleri almaktan mutluydu. Lauren de bu anlaşmadan memnundu, ta ki Ethan ihtiyar Helmut Bergen'i hiç duyulmamış bir nişanlılık anlaşmasını kabul etmesi için ikna edene kadar. İkna edebilmek için ise tek kullandığı Lauren'in küçük bir portresi olmuştu. Lauren ayak diremiş, fakat sonunda Ethan'ın katlanılmaz baskısı altında kalarak Rosewood ve çocuklar için bunu yapmak zorunda kalmıştı.

Çocuklar! Onları görmeyi ne kadar çok istiyordu! Ateş kırmı-

zısı saçları ve iri yeşil gözleri olan Lydia, mütemadiyen *gerçek* bir korsan olacağı günü hayal eden Horace. En az Lauren kadar kitaplara düşkün olan Theodore ve Paul'e tapan sarışın, küçük Sally. Ve tabii ki Leonard. Aralarında en parlak fakat hüzünlü olan sevgili Leonard. Bir taverna fahişesinin çocuğu olan zavallı çocuk yüzünün yarısını kaplayan mor bir doğum lekesiyle dünyaya gelmişti.

Yıllar geçtikçe anne ve babasının ölümünün bir lütuf olduğunu kabul etmeye başlamıştı. Eğer o korkunç ilkbahar günü yaşananlar gerçekleşmeseydi, yatılı öğrencileri asla tanımayacaklardı. Şimdi ise hepsi onlar için dünyalara bedeldi ve Lauren onların geçimini sağlayabilecek tek fırsatı da tepmişti. Şimdi ne yapacaklardı Tanrı aşkına?

Lauren onu geri almak için binlerce kilometre yol kat etmiş olan Paul'e baktı ve aniden onun elini tuttu. "Ah Paul! *Her şeyi* kaybettim!"

Paul bir ağabey içgüdüsüyle kolunu onun omuzlarına doladı. "Sen doğru olanı yaptın, tatlım. Sonuna kadar direneceğiz," diyerek onu teselli etti. "Hep direndik, her zaman da direneceğiz ve bunu sakat bir adamdan çalmak zorunda kalmadan yapacağız. Sen doğru olanı yaptın."

Rosewood, Güney İngiltere

Rosewood'un ilk yatılı öğrencisi olan Rupert, Pemberheath'teki posta istasyonunda, neredeyse on yıldır otlağın bu tarafına geçmemiş gibi görünen iki tombul gri at tarafından çekilmekte olan eski bir vagonun üzerine tünemiş bekliyordu. Neyse ki Rosewood, Pemberheath'ten sadece beş kilometre uzaktaydı ve yaklaştıkça Lauren'in beklentisi de giderek büyüyordu. Fakat Rosewood'a giden yola döndükleri zaman Lauren'in özlemi bir şaşkınlığa dönüşmüştü. Bir zamanlar heybetli olan ev şimdi harap ve tanınmaz haldeydi. Gençliğinde kocaman görünen büyük yeşil panjurlar şimdi solmuştu ve bir tanesi tek bir menteşeden asılı duruyordu. Annesinin gurur duyduğu çerçeveli pencere camları çatlaklarla doluydu. Ön bahçeyi otlar kaplamış, çit paramparça olmuştu dört bacanın bir tanesinden ince ve sönük bir duman yükseliyordu. İki yavru keçi, evin köşesinde birikmiş otları çiğniyordu.

"Ne *oldu* buraya?" diyerek öfkesini saklama gereği duymadan haykırdı.

"Ödeneklerimiz biraz azaldı," dedi Paul, bitkin bir halde.

Ödeneklerimiz mi azaldı? Evin haline bakılacak olursa *aç ve sefil* kalmış olmalılardı. "Fakat... *biraz* gelirimiz vardır, mutlaka!"

diye bağırdı.

“Durum biraz karışık,” diye karşılık verdi Paul, hüzünlü bir sesle. “Daha sonra anlatırım,” diye mırıldandı, araba ön taraftaki giriş yolunda dururken. Rupert anında tünediği yerden atladı ve onun için önemli bir görev olduğu açıkça belli olan keçi yavrularını ağıla almak için yürüyerek yanlarından uzaklaştı.

Ön kapı hızla açıldı ve yirmili yaşlarındaki bir delikanlı bağırarak aşağıya indi, “Eve döndü! Eve döndü!” Alnından sol gözüne ve oradan da elmacikkemiğine ve saç diplerine kadar yayılan büyük mor bir doğum lekesi vardı. Lauren hemen arabadan inince çocuk ona doğru koşarak incecik kollarını bacaklarına doladı. “Ah, Leonard! Seni gördüğüme çok sevindim!” Neşeyle gülerek ona sıvı sarıldı.

“Büyük bir gemiyle mi geldin?” diye endişe içinde sordu çocuk.

“Evet, hayatım, *çok* büyük bir gemiyle geldik,” diye kıkırdarak cevapladı Lauren. “Fakat sadece bir korsan gördük.”

“Bir *korsan*! Fakat onun bir korsan olduğunu *nasıl* anladın?” diye sordu çocuk, şaşkınlıkla.

Lauren kahkaha attı. “Tabii ki üç köşeli şapkası, tek gözünün üzerindeki bandı ve belindeki kılıçtan anladım!”

“Ethan Amca’dan uzun muydu?” On yaşlarındaki diğer bir çocuk kapıdan bağırp Lauren’e doğru koşmaya başladı. Lauren hemen onun önüne çıkıp, çocuk onu devirmeden önce onu yakaladı ve sıkıca sarılarak altın saçlarını öptü.

“Ethan Amca’dan daha uzundu ve garip bir dil konuşuyordu,” diyerek dizlerinin üzerine düşüp anlatmaya devam etti.

“Sana *söylemiştim* Lydia! Korsanların var olabileceğini söylemiştim!”

“*Biliyorum*, Theodore,” kapıda duran kız öfkeyle burnundan

soludu. Lauren gülümseyerek on iki yaşındaki güzel kıza elini uzattı. Lydia ona doğru yürümeye başlamıştı ki küçük Sally hızla dışarıya koşarken ona çarpıp doğruca Paul'ün yanına gitti. Yedi yaşlarındaki diğer oğlan, Horace, kemerindeki tahta kılıçla Lydia'nın önüne geçti. Çocuklar tıpkı yedirilmeyi bekleyen civcivler gibi Lauren'in etrafını sarmışlardı. Hepsine teker teker sarılıp, bağırarak sordukları sorularını sabırla cevaplıyor ve onların anlattıklarını kahkahalarla dinliyordu.

“Umarım iyi bir açıklaman vardır!” Kapıdan gelen haşin ses gürledi. Bakışlarını kaldırıp, şaşkınlıkla atmak üzere olduğu çılgılığı yuttu. Öğleden sonra saat ikide Ethan Amca eski püskü bir ropdöşambr giyiyor ve iki parmağında asılı duran bir konyak kadehi tutuyordu. Fakat daha da şaşırtıcı olan şey ise Ethan'ın *devasa* görünüyorsa olmasıydı. Yüce Tanrım, otuz, hatta belki kırk kilo almıştı. Yüzü solgun, gerdanı tıpkı evin bahçesinde yaşayan inatçı ve yaşlı yabandomuzu gibi tombuldu. Her zaman iri bir yapısı vardı fakat *bu* hali iri kelimesini de aşıyordu. Ve anlaşılması güç bir nedenden dolayı bu durum Lauren'i öfkelenmişti. Ethan onların mirasını hesapsızca harcadığından dolayı onların malikânesinde yaşamaya başlamıştı. Rosewood sefil haldeydi fakat amcası *gayet* iyi besleniyor gibi görünüyordu. Lauren yavaşça ayağa kalkarak Theodore'un elini bırakıp kollarını gövdesinde birleştirdi. “İyi günler, amca.”

“Ne düşünüyordun?” diye gürledi amcası.

Bu işe yaramıştı. Lauren'in gözleri kısıldı ve çocukların arasından hızla ilerleyerek amcasına yürüyüp yumruklarını kalçasına dayadı. “*Ben* mi ne düşünüyordum? *Sen* ne düşünüyordun? Bana söz vermiştin, Ethan Amca! Çocukların iyi bakılacağına dair bana söz vermiştin!”

Ethan irkilerek Lauren'in etrafını sarmış olan çocuk sürüsüne

baktı. “Onlara *iyi* baktım!” diye öfkeyle bağırdı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. “Konuyu değiştirmeye kalkışma ve sakın bana verilen sözlerden bahsetme, kızım! Sen verdiğin sözünü tutmadın!”

Lauren obez amcasının durduğu yere doğru hızla yürüyerek bağırdı, “Ben öyle bir şey yapmadım! Yazılı bir *anlaşmamız* vardı ve şartları yerine getirilmemişti! O para bana ait değildi!” Doğrudan onun gözlerinin içine bakarak sessizce meydan okuyordu.

Ethan şaşırıp kalmıştı. Ropdöşambrının yakalarını düzelterek sessizce mırıldandı, “Küçük terbiyesiz şey.”

Fakat Lauren onu duymamıştı. Bayan Peterman giriş yoluna çıkmıştı. Alnına un bulaşmış, topuzundan saç tutamları çıkmıştı. Bir sevinç çılgılığı atan Lauren kendini kadının kollarına attı. Birbirine sıkıca sarılan iki kadın neşeyle hoplayıp zıplamaya başladı.

Ethan tüm kinini arabadan gürültüyle inen Paul’e çevirmişti. “Her şeyi onlara devrediyor ve şimdi canının çektiğini yapabileceğini sanıyor! Tanrı şahidim olsun ki, böyle olmadığını göreceksin, bunu bir kenara yazın!” diye bağırdı.

Paul, kol kola girmiş olan Bayan Peterman ve Lauren’in içeriye girişini izlerken kararsızlıkla tek kaşını kaldırdı. “Evet, kordudan ödü kopmuş gibi görünüyor.” Ağzının kenarında alaycı bir gülümseme belirirken amcasının yanından geçiyordu; çocuk kalabalığının arasından yürüyüp kız kardeşini takip etti.

Rosewood’a dönüşünün üzerinden bir aydan az bir süre geçti, diye düşündü Lauren, Doktor Stephens’in misafir odasının dışında otururken. Bir ay. Dalgın bir şekilde duvara bakarken bu süre içinde olup bitenlere hayret etti. Öncelikle, neredeyse Rosewood’a ayak bastığı anda Ethan onu tekrar evlendirmek istediğini açıkla-

varak küçük düşürmüştü. Bu açıklamayı tam dört gün sonra Bay Thadeus Goldthwaite'tan gelen evlilik teklifi girişimi takip etmişti. Tüm bunlar Lauren'in çığlıklar atarak evden kaçmak istemesi için yeterliydi.

Yüce Tanrım!

Tekrardan evlenmeyi kesinlikle düşünmüyordu, hele de Ethan'ın şüphesiz kafasına koyduğu sakat bir adamla veya o eczacı Müşkülpesent Thadeus Goldthwaite'le.

Duyduğu sesle dikkati dağılıp bakışlarını kaldıran Lauren'in soluğu, Leonard ve Horace'ın yeni kesilmiş bir buket çiçeğe ne yaptıklarını görünce dehşetle kesildi. Yapraklar, Oryantal halının ve küçük giriş masasının üzerine saçılmıştı ve el boyaması vazonun içinde sadece limon çiçeklerinden arda kalan çıplak saplar kalmıştı. Lauren hemen ayağa kalkıp Doktor Stephens görmeden önce bu dağınıklığı temizlemek için koştu. Horace asık suratla dururken Leonard ona yardım etmeye başladı.

“Sorum yok,” diyen Lauren hemen onları teselli etmeye girişti ve yaprakları atacak bir yer aradı. Baston ve şemsiye koymak için kullanılan metal bir kutu hariç görünürde hiçbir şey yoktu. Çocuklara bakarak haylazca göz kırparak yaprakları metal kutunun içine atıp, parmağını dudaklarına götürüp sessizce koridordaki kanepeye doğru yürümelerini söyledi.

Çocukları yanına oturtunca düşünceleri tekrardan kafasını karıştıran ikileme dönmüştü. Eve döndüğü için minnettar olmasına rağmen Rosewood'taki bu içler acısı durumdan bıkmıştı. Paul, yükselen kilise vergileri, düşen tahıl fiyatları ve etraflarının kuşatılmasıyla en verimli arazilerin zenginlere kalması nedeniyle Rosewood'un sadece bir parça ekilebilir toprağı kaldığını, onun da fazla kullanılmış olduğunu açıklamıştı. “Tek ihtiyacımız olan şey temsil

edilmek!” diye öfkeyle bağırıyordu. “Parlamento’da çıkarlarımızı koruyacak *kimse* yok!”

Lauren tüm bunların ne anlama geldiğini anlamamıştı. Fakat arazilerinin tahıl üretemeyecek kadar bozulduğunu ve üretime geçseler bile kilise vergileri bir yana, hasat için gerekli iş gücünü bile karşılayamayacaklarını anlamıştı. Bu yüzden sorunları çözebilmek için beynini düşüncelerle zorluyordu.

Sorunları çözmeye o kadar kararlıydı ki Bayan Peterman’ın Rosewood için düşündüğü çözüm yoluna kulak asmamıştı bile. Bay Goldthwaite’in, çocuklar arasında salgın olan öksürük için yabancı otlar getirdiği güne kadar durumu tam olarak anlamamıştı.

Adam, Lauren’e bitkilerle kaplı bahçede yetiştirmiş olduğu bazı otları göstermişti. Bu bahçe Lauren’e her yerde ve kısa sürede yetiştirebilen bağ sebzeleri ve meyvelerini takas etme fikrini vermişti. Kafasında düşüncelere o kadar dalmıştı ki Bay Goldthwaite’in acemi bir hareketle onu öpme girişimi karşısında şaşkınlıktan bir an kalbi duracak sanmıştı. “*Bay Goldthwaite!*” diye bağırıyordu, şişman adam beklenmedik bir şekilde onu sıkıca tutup dudaklarına yapışırken. “Yüce Tanrım, *birakın beni!*”

Adam iri ve olgun bir elma gibi kıpkırmızı kesilmiş, hemen kollarını serbest bırakmıştı. Lauren panik halinde, adamın kafasını dağıtmak için bir sopa aramış fakat bulamayınca ellerini kalçasına dayayıp gözlerini öfkeyle ona dikmişti. “Ne yaptığınızı *zannediyorsunuz?*” diye sormuştu, bir kontesin otoriter tavrıyla.

Lauren’den birkaç santim kısa olan tombul satıcı ayağa kalkarak mağrur bir edayla cevap vermişti, “Ne yaptığınızı *zannediyorsunuz?*”

Maalesef Lauren kahkaha atmaya başlayınca adam irkilerek, yüzü kırmızıdan mora dönmüştü. “Üzgünüm, Bay Goldthwaite,

gölmek istememiştim. Fakat görüyorsunuz...”

“Gayet net bir şekilde görüyorum, Kontes Bergen,” dedi adam sert bir biçimde.

“Hill. Bayan Hill,” diyerek düzeltti Lauren. Ethan’ın üzülmeye rağmen kızlık soyadını kullanmakta ısrar ediyor, Bergen mirasında hakkı olmadığı gibi unvanına da hakkı olmadığına inanıyordu.

“Bayan Peterman’ın söylediklerinden anladığım kadarıyla artık dulsunuz...”

“Ah! Bay Goldthwaite! Lütfen, daha ileri gitmeden benim buraya, Rosewood’a ait olduğumu anlamalısınız. Bu çocukların bana ihtiyacı var.”

Müşkülpesent Thadeus iri göğsünü şişirdi. “Aslında anlıyorum, Madam. Bu yardımseverliğinizi takdir ediyorum. Bence bunlar bir eşte aranacak özellikler ve siz bunlara fazlasıyla sahipsiniz...”

“Bay Goldthwaite, lütfen durun!” diye dehşetle haykırp elini kaldırdı. “Lütfen kusura bakmayın, Bayım. Yapmam gereken bir iş var,” dedi, hiç de ikna edici olmayan bir ses tonuyla ve kaçmak için döndü fakat Bay Goldthwaite onun elini kavrayıp sıkıca tuttu. “Bay Goldthwaite, benimle ilgili olan bütün düşünceleri aklınızdan çıkarmalısınız...”

“Bayan Hill, hissettiklerimi hayal bile edemezsiniz...”

“Gerçekten içeriye girmeliyim!”

“Fakat Bayan Hill, size söylemek istediğim bir şey var!” Adam ısrarla bağırıyordu. Lauren anında arkasını dönüp bahçeden kaçmaya başladı. O sırada Bay Goldthwaite şapkasını kaldırmaktaydı.

Uçarcasına mutfığa girdiğinde Bayan Peterman onu garip,

neşeli bir ifadeyle karşıladı. “Evet? Bay Goldthwaite seninle konuşma fırsatı buldu mu?” diye sordu gri saçlı hizmetçi, küstahça sırıtarak.

Lauren tahta bir banka çökmüştü. “Tanrı yardımcım olsun, Müşkölpesent Thadeus benimle *evlenmek* istiyor!”

“Bu *harika!*” Bayan Peterman hamurla kaplı ellerini çırparak haykırdı.

Lauren ağzı açık bakakalmıştı, kadın resmen aklını kaçırmıştı. Bu hayatında duyduğu en akıl almaz, inanılmaz, gerçeküstü fikirdi! “Bayan Peterman, bu *mümkün değil!*”

“Mümkün değil mi?” Hizmetçi bağırıyordu. “Bu *mükemmel!* Böyle bir evliliğin ne kadar mantıklı olacağını düşünmelisin, Lauren. O iyi bir adam ve ailesini geçindirebilen biri. Üstelik bu çocuklara da değer veriyor; bunu göz ardı edemezsin,” diyerek onu öylesine neşeyle ikna etmeye ve Thadeus Goldthwaite’i övmeye çalışıyordu ki Lauren az kalsın adamın Herkül gibi bir şey olduğunu düşünmeye başlayacaktı.

Doktor Stephens’in giriş salonunda otururken Lauren, insanların onun medeni haliyle ne kadar ilgilendiklerini düşünmekten neredeyse boğulmak üzereydi. Bay Goldthwaite veya bir başkasıyla evlenmektense kendini bir uçurumdan atmayı yeğlerdi. Eğer yeniden evlenecek olursa, bu bir aşk evliliği olmalıydı. Fakat tüm yetişkin Rosewood halkı onun *mantık* evliliği yapmasını istiyordu. Ah, onların neden böyle düşündüklerini anlıyordu. Görünüşe göre Rosewood için en iyi umut Lauren’in varlıklı biriyle evlenmesiydi ve Ethan ile Bayan Peterman’ın birbiri ardına buldukları taliplerle onu evlendirme çabalarının arasında Lauren, çaresizlik içinde başka fikirler arıyordu. Çiftliği yeniden kârlı hale dönüştürebilirse, bu çılgınlığa bir son verebilir diye düşünüyordu.

Sonunda aklına bir fikir gelmişti ve onu bugün doktorun evine getiren de buydu. Ona eşlik eden iki çocuk da, halının üzerinde yuvarlanacak enerjilerine rağmen bitmek bilmeyen bir öksürükle boğuşuyorlardı.

Aniden bir kapı açıldı; Lauren bakışlarını çocuklardan, yuvarlak çerçeveli gözlüğünün üzerinden kendisine bakmakta olan yaşlı beyefendiye çevirdi. “Siz kimsiniz? Sizi buralarda daha önce gördüğümü hatırlamıyorum,” dedi sert bir şekilde.

Lauren ayağa kalkıp çocukları nazikçe uyararak elini uzattı. “Ben Lauren Hill.”

“Hill mi? Bir Bayan Hill tanıyordum; Aman Tanrım, siz o musunuz? Çok değişmişsiniz!”

“Evet, Bayım,” dedi Lauren, kibarca ve çocuklara anlamlı bir bakış attı.

Doktor onun gözlerini takip ederek bakışlarını çocuklara çevirdi. “Sizin çocuklarınız mı?”

“Rosewood’ta ikamet ediyorlar.”

“Ah, Rosewood, tabii ki.”

“Öksürükleri bitmek bilmiyor,” diyerek doktoru bilgilendirdi Lauren.

Doktor, Lauren’in yanından geçip ellerini kalçasına dayayarak çocuklara baktı. Leonard, pek hoş görünmeyen doğum lekesiyle doğrudan doktorun gözlerinin içine bakıyordu. Küçük çocuk yıpranmış kemeriyle oynuyordu. “Evet Bayan Hill, onları içeri getirin de bu bitmek bilmeyen öksürük için ne yapılabileceğine bir bakalım,” dedi, kaba bir şekilde ve ardından dönüp geniş kabul odasına geri girdi.

Doktor Stephens çeşitli şekillerde küçük şişelerin durduğu rafa doğru yürüdü. “Çocuklardan birini getirin,” dedi, dalgın bir

şekilde şişelerden birini incelerken. Duygulara önem veren biri değildi. Bunu yıllar önce aşmıştı. Genç bir doktorken, gördüğü her talihsiz vakadan duygusal olarak etkilenirse işini profesyonel olarak yapamayacağını düşünmeye başlamıştı. Leonard'ı bebekliğinden beri tanıyor, annesinin zavallı çocuğu boğmaya çalıştığını biliyordu. Son on, on iki yıldır çocuğu belirli aralıklarla görmüştü ve tam da beklenildiği gibi çocuk, yüzündeki şarap lekesine benzer izden dolayı sarsıntı geçirmekteydi. Fahişe bir anneden doğup kimsesiz kalmak yeterli darbeler değilmiş gibi, yüzünde tüm bakışları üzerine çevirmeye yetecek çirkinlikte bir iz taşıyordu.

Çocuğa bakmak için döndüğünde şaşkınlığını engelleyemedi. Bayan Hill talihsiz çocuk için resmen bir mucize yaratmıştı. Çocuğun yanına diz çökmüş, gözlerine düşen kızıl saçlarını düzeltiyor kulağına bir şeyler fısıldarken öylesine içten gülümsüyordu ki, Doktor Stephens bile durup dikkatini onlara yöneltti. Leonard dimdik duruyordu ve Doktor Stephens tıp dergilerinin üzerine yemin edebilirdi ki çocuk gülümsüyordu. Leonard'ın daha önce gülümsemediğini görmemişti. Şaşkınlık içerisinde çocuğun güçlü ve gururlu bir yüz ifadesiyle ona doğru yürüyüşünü izledi.

“Bayan Hill benim bir kaşık dolusu mutluluk alabileceğimi söyledi,” diye belirtti çocuk.

“Efendim?” Stephens, Leonard'a bakarken, boğulmadan konuşmayı başardı. Bayan Hill boğazını temizledi ve tam o sırada Doktor Stephens ona bakınca, kadının imalı bakışıyla karşılaştı.

“Bir kaşık dolusu mutluluk. Öksürüğü geçirmek için,” diye tekrar etti Leonard.

“Bir kaşık dolusu mutluluk, öyle mi? Pekâlâ, önce bir nefes alışını duyayım evlat,” dedi ve kulağını çocuğun göğsüne dayadı. Çocuğun ateşini kontrol etti. “Evet, gerekli olan şey bir kaşık mut-

luluk,” dedi, hastalara karşı hiç de sempatik olmayan tavırlarıyla nam salmış bir doktor olarak, çocuğa içireceği iğrenç sıvıya *bir kaşık mutluluk* dediğine kendisi de şaşırarak. Raftan bir şişe alıp büyük bir kaşığa doldurdu. “Hadi o zaman, ağzını kocaman aç,” dedi ve sıvıyı çocuğun boğazına boşalttı. Leonard yutkunarak Bayan Hill’e döndü. Kadın büyüleyici bir gülümsemeyle elini uzattı. Çocuk anında yürüyüp onun elini tuttu ve diğer çocuğu doktora doğru itti. Çocuk azimle Doktor Stephens’in yanına yürüdü.

“Bayan Hill, benim iki doz mutluluk alabileceğimi söyledi,” dedi gururla. Doktor Stephens bir *of* çekerek çocuğun nefesini dinlemek için eğildi. Kadın haklıydı, Horace’ın hırıltısı Leonard’ınkinden daha kötüydü.

“İki doz öyleyse,” diye mırıldanarak acı ilacı döktü.

Horace hiçbir ifade veya yorumda bulunmadan ilk yudumu içti ve sabırla ikinciye bekledi, ardından dönüp Bayan Hill’e doğru yürüdü. “Mutluluk ne kadar sürecek?” diye sordu ona.

“Sanıyorum, yarına kadar, öyle değil mi, Doktor Stephens?”

“Öyle,” dedi doktor, kısaca.

“Lütfen yanılıyorsam düzeltin Doktor fakat bence çocuklar mutluluğu birkaç dakika içinde ilk olarak ayak parmaklarında hissedecekler, değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi çocuklar, lütfen kapının yanına oturun ve hiçbir şeye *dokunmayın*. Doktor Stephens’la konuşmam gereken bir konu var,” dedi. Çocuklar iki kusursuz beyefendi gibi itaatkâr bir şekilde kapının yanındaki yerlerini aldılar.

Doktor Stephens’a göre, az önce tanık olduğu her şey bir mucize olmalıydı. Bu kadın, çocukların kendilerine olan güvenlerini kazanabilmeleri için her ne yaptıysa, onu desteklemesi için harcaıacağı çabanın her zerresi buna değerdı. Lanet olsun, hiç ol-

mazsa kadının bunu nasıl başardığını bilmek istiyordu. “Bayan Hill, ne yaptığınızı bilmiyorum...”

“Çiçeklerden bahsediyor olmalısınız,” diye gülümsedi Lauren, elini havada sallayarak. “O konuda çok üzgünüm, korkarım biraz dalgındım,” dedi içtenlikle.

“Efendim?”

“Çiçekler. Maalesef hiç param yok, yoksa seve seve yenilerini alırdım fakat bu, uzun zamandır çare bulamadığım bir sorun. Lütfen bir şey söylemeyin çünkü bir teklifle geldim. Görüyorsunuz, Rosewood’daki çocuklar yeterli tıbbi müdahaleyi göremiyorlar.” Adam gözlüklerini düzeltirken kafası karışmış gibi görünüyor olmalıydı ki Lauren hemen açıklamaya başladı, “Ah, yaralar, şişlikler veya o tarz şeyler değil. Öksürük ya da daha ciddi hastalıklar için doktora gidilmekte geç kalınıyor ve çocuklar bu hastalıkları, daha ne olduğunu anlayamadan yayıyor. Hastalıklar tüm Rosewood’a bulaşıyor. Düşünüyordum da, belki siz ara sıra ziyaret edebilirsiniz, karşılığında para olmasa bile mutlaka oldukça uygun bir anlaşma yapılabilir, diye düşünmüştüm.”

Doktor Stephens bu konuşmanın çiçeklerle olan bağlantısını anlamaya çalışmaktan vazgeçmiş ve durumu anlamış, en azından anladığını sanmıştı. “Bayan Hill, yapmış olduğunuz şeyler gerçekten inanılmaz fakat bilmelisiniz ki ben...”

“Domateslerden bahsediyorum, Bayım, *jambon* kadar büyük domateslerden! Ve fasulyeler, balkabakları ve lahanalar! Görünüşe göre Rosewood’un da bazı yetenekleri var, hem de meyve ve sebze üretimi alanında. Biz ürettiğimiz her şeyi yiyemiyoruz çünkü çok çabuk büyüyorlar, görüyorsunuz ve maalesef Bayan Peterman yiyemediklerimizi Lucy’ye atıyor, yani bizim kocaman ihtiyar yabandomuzumuza. Eminim siz de farkındasınız ki yabandomuzları

meyve ve sebzelerden başka, daha az değerli yiyeceklerle de beslenebilirler. Bu yüzden bir çeşit takas öneriyorum...”

“Bayan Hill!” Doktor Stephens resmen bağırınca genç kadın gözlerini kırıştırdı. Adam gözlüklerini çıkarıp burun kemiğini çimdikledi.

“Dürüst olmak gerekirse, Doktor Stephens,” başka bir kadın sesi duyuldu, “sağduyusu olan herkes bir yabandomuzuna çamurdan fazlasını vermenin büyük ziyan olduğunu düşünür!”

Doktor Stephens homurdanarak tek gözünü açtı ve Darfield Markizi’nin, kızı Alexa’yla birlikte kapı girişinde durduğunu gördü. Doktorun verdiği tavsiyelerin hiçbirini umursamamasına rağmen markiz, doktorun hayran olduğu kişilerden biriydi. Koyu renk saçları ve menekşe gözleriyle en az esrarengiz Bayan Hill kadar güzel bir kadındı. İki kadının yan yana duruşunun ne kadar güzel bir manzara oluşturduğunu görmeden edemedi. “Leydi Darfield, ben de tam onu demek üzereydim...”

“Bence fikriniz tek kelimeyle muhteşem. Benim adım Abbey Ingram ve size yardım etmeyi çok isterim.”

Bayan Hill minnetle gülümsedi. “Ben Lauren Hill. Rosewood’u hiç duydunuz mu? Buraya sadece birkaç kilometre uzakta, küçük bir malikâne. Kendi kendini idame ettiren bir yere dönüştürebilmek için çözüm yolları düşünüyordum. Orada yaşayan çocukların bence mümkün olduğunca çok sorumluluk sahibi olmayı öğrenmeleri gerek. Fakat eğer kimse onlarla takas yapmazsa öğrenemezler ve maalesef Rosewood’a kimse gelmiyor; *eczacı* dışında ama *o* ticaret amaçlı sebze alacak biri değil...”

“Bayan Hill! Eğer izin verirseniz, bu iki çocuk için yaptıklarınızın oldukça değerli olduğunu söylemeye *çalışıyordum* ve elimden geldiği şekilde size yardımcı olmak isterim, buna *jambon* bü-

yüklüğündeki *domatesleri* almak da dahil!” diye bağırdı Doktor Stephens.

İki kadın da ona sanki aklını kaçırmış gibi baktılar. Leydi Darfield kaşını eleştirel bir şekilde kaldırarak kendi kendine hafifçe mırıldandı. “Kabul edeceğinden emindim.”

“Gerçekten mi? Ben o kadar emin değildim fakat kabul etmesini umuyordum. Maalesef ödeneklerimiz biraz kısıtlı,” diye karşılık verdi Bayan Hill.

“Ah, siz o konuda endişelenmeyin!” dedi Leydi Darfield neşeyle. “Doktor Stephens ödeme konusunu sorun etmez; yeterince iyi kazanıyor. Çocuklarınızla memnuniyetle ilgilenecektir!”

Bayan Hill, doktora bakarak ışıltıyla gülümsedi. “Tahmin ettiğim kadar huysuz bir adam olmayacağını düşünmüştüm. Yani sizce yardım konusunda güvenilebilir mi?”

“Tabii ki!” Leydi Darfield hevesle onayladı.

Doktor Stephens inanmakta güçlük çekerek bakışlarını bir kadından diğerine çeviriyordu ikisinin de gülümsemeleri o kadar cezp ediciydi ki, bir adamı kolayca dizlerinin üzerinde çöktürebilirlerdi. Adam tek kelime etmeden arkasını dönüp masasına geri yürüdü.

Lauren Hill yarın sabah teslim edilmek üzere anlaştığı bir sandık domates karşılığında aldığı *iki* şişe mutlulukla birlikte oradan ayrılırken kadınlar ertesi gün Rosewood’ta buluşup neler yapabilecekleri üzerinde konuşmak üzere anlaşılmışlardı. Abbey Ingram her konuya olduğu gibi buna da balıklama dalmıştı. Doktor Stephens, Alexa’nın bacağındaki kesiği incelerken o da neşeyle gülümsüyor, bir yandan da onun sandığı kadar huysuz biri olmadığını bildiği konusunda ısrar ediyordu.

Sonraki birkaç hafta boyunca Lauren ilaç, un ve haftada iki kez dikiş konusunda takas anlaşmaları yapmıştı. Verimsiz buğday tarlaları bal ve sukabakları, domates ve bögürtlen yetiştirmek için kullanılmaya başlanmıştı. Her sabah derslerini bitirdikten sonra Lauren ve çocuklar küçük sebze tarlalarının otlarını temizleyerek suluyorlardı.

Çocuklar yaptıkları işten zevk alıyorlardı. Her gün kavunların ne kadar büyüdüğünü ölçüyor, yaprakların arasında saklanan salatalıkları arıyorlar ve balkabaklarını düzenliyorlardı. Küçük bostanları kısa sürede birçok mutfağa yetecek kadar büyümüşü ve takasa kendisi de katkıda bulunan Abbey'nin de yardımlarıyla Pemberheath kasaba halkı yavaş yavaş çocuklara ve onların ticaretine ısınmaya başlamıştı.

Yaz sonu gize döndüğünde Rosewood bir zamanlar olduğu gibi mütevazı bir kır evini andırmaya başlamıştı. Lauren tüm bunları, derbeder amcasını umursamadan başarmıştı fakat ara sıra onunla geleceği hakkında tartışıyordu. Paul, Lauren'in ne yapması gerektiği konusunda sessizdi fakat Lauren onun isteği üzerine pazarlık ederek yatırımlar üzerine iki kitap almıştı. Planları konusunda hiç konuşmuyordu fakat arada sırada kitaplarından başını kaldırıp elini koyu kahverengi saçlarında gezdirerek gülümsüyordu. Açık mavi renkteki gözleri heyecanla ısıldıyor, Rosewood'taki her şeyin çok yakında düzeleceği konusunda Lauren'i teselli ediyordu.

Lauren çaresizce onun haklı olduğunu umuyordu. Rosewood'ta tecrübesiz sebze ticaretinden daha fazlasına ihtiyaç vardı. Abbey'nin yardımlarıyla daha güçlü destek gerektiren mandıra ürünleri ve yün ticaretini de planlamaya başlamıştı.

Markiz'le olan arkadaşlığına değer veriyordu. Hayatında ilk

kez Lauren bir faninin isteyebileceği en kutsal hediyeler arasında, var mıdır arkadaşın daha değerli bir hazine? sözünün ne anlama geldiğini anlıyordu. Ve beklediğinin aksine Abbey onun beş parasız olmasını sorun etmiyordu. Bayan Peterman ona Lauren'in aslında dul Bergen Kontesi olduğunu söylediği zaman bile Abbey onun kimliği hakkında yalan söylemiş olduğunu umursamamıştı.

İki kadın garip bir şekilde, Müşkölpesent Thadues sayesinde daha yakın bir arkadaşlık kuruyorlardı. Adam sürekli peşinde koşarken sonunda Lauren'in sabrını taşırmıştı ve Lauren de bu çelişkili durumu Abbey'ye anlatmıştı. Abbey gülmesini bitirdiği zaman Lauren'e hayranından kurtulması konusunda yardımcı olmuştu. Zaten Lauren'in rezil yabandomuzu ihtiyar Lucy'ye ne kadar uygunsa, Bay Goldthwaite'e de o kadar uygun olduğunu düşünüyordu. Fakat zavallı Bay Goldthwaite ikna olmuyordu, Lauren'i izlemek için eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Tıpkı kapının arka tarafında sıkışıp kalmış bir köpek gibi can atıyordu.

Üçüncü Bölüm

Sutherland Konağı, İngiltere

Alexander Daniel Christian, gösterişli arabası Southampton'daki George tarzı devasa malikânesinin önünde durur durmaz aşağıya indi. Uşaklardan birini kısaca selamlayarak çift meşe kapıdan geçti ve özel uşağı Finch'in başka iki hizmetçiyle beklediği mermer giriş salonuna girdi.

"Eve hoş geldiniz, efendim," dedi Finch, onu selamlayarak.

Alex şapkasını çıkarıp hizmetçilerden birine attı. "Finch," diyerek yumuşak bir ses tonuyla cevap verip deri seyahat eldivenlerini uzattı. Sutherland Dükü'nün gümüş ve mavi renklerden oluşan üniformasını giyen başka bir uşak gelip paltosunu aldı. "Anneme geldiğimi haber verebilirsiniz. Bana gelen mektuplar nerede?" diye sordu, ipek gömleğinin Fransız tarzı manşetlerini düzeltirken.

"Çalışma odasında, efendim."

Alex başarıyla onaylayarak mermer koridorda hızla ilerlemeye başladı. Cilalı Wellington çizimleri* kararlı adımlarıyla hafifçe takırdıyordu. Ne yeni Şam işi duvar kaplamalarına ne de konsolların üzerinde duran düzinelerce kırmızı güllere baktı. Çalışma odasının eşliğini geçtiği zaman ceketini çıkarıp, koyu yeşil kadife kaplamalı

* Bir lastik çizme çeşidi. (ç.n.)

sandalyeye doğru fırlattı ve odanın ortasındaki üzerine dal desenleri oyulmuş olan XIV. Louis tarzındaki masaya doğru yürüdü. “Viski,” dedi hizmetçilerden birine ve mektupları eline aldı. Korint derisinden yapılma şarap rengi koltuğuna zarafetle oturup, Londra’da geçirdiği iki hafta boyunca birikmiş olan mektup yığınına karıştırmaya başladı. Sıradan iş yazışmalarına ek olarak birkaç davetiye de gelmişti, bunları bir kenara itti. Gözleri Amsterdam’daki avukatlarının mühürünü taşıyan resmi mektuba takıldı. Hizmetçinin uzattığı viskiyi umursamadan mektubu yırttı hızla göz gezdirirken sessizce küfretti.

Kahretsin, o lanet olası ticaret şirketiyle ilgili sandığından da fazla sorun vardı! Başka bir zararlı ilgili yazılmış olan raporu buruşturarak ateşin olduğu yöne doğru fırlattı. Son zamanlarda yaşanan zararlar yetmiyormuş gibi İngiltere’nin gümrük vergileri de onu boğmak üzereydi. Malı olsa bile ithalat vergileri o kadar yüksekti ki, ticareti ekonomik boyutlarda neredeyse imkânsız kılıyordu.

Huzursuz bir şekilde ayağa kalkarak viskisini eline aldı ve hizmetçiye başıyla çıkmasını söyleyip yerden tavana kadar uzanan pencerelerin önüne yürüdü. Önünde uzanan kocaman yeşil avluyu ve erkek kardeşinin mezarının olduğu yeri gösteren gölün kenarındaki taraçayı seyretmeye başladı. Bellingham Vikontu Alexander Christian’ın aile servetine olan sorumluluğundan dolayı Sutherland Dükü olmaması gerekiyordu. Dük olması gereken kişi Anthony’ydi. Ne de olsa onun unvanı daha düşüktü ve dünyevi maceraların keyfini sürebilecek zamanı da vardı.

Bazıları onun bir ömür yetecek macera yaşadığını söyleyebilirdi fakat o böyle düşünmüyordu. Anthony dük olarak görevini yerine getirirken Alex can sıkıntısıyla boğuşuyordu. Eski bir aile dostu Afrika’da hazine bulduğunu söylediğinde Alex ona bu seya-

hatte eşlik etme davetini seve seve kabul etmişti. Serengeti D  l  kleri'ndeki bu deneyim yeni maceralar ya  şamaya olan isteğini kabartmıştı. O zamandan sonra Himalayalar'ı dolaşmış, Orient'e açılmış ve Kuzey Amerika'nın vahşi ormanlarını keşfetmişti.

Bu tam ona göre bir yaşam tarzıydı ve bu hayatı hâlâ   zl  yorduk fakat beş yıl önce at sürerken geçirdiği bir kaza Anthony'nin hayatına mal olmuştu. Alex aniden eve   a  rılıp çok sevdiği erkek kardeşinin öldüğünü ve kendinin anında d  k olduğunu öğrendiği günü acıyla hatırlıyordu.   zerindeki sorumluluk da, etrafındaki insanların kendisine olan tavırları gibi anında değişmişti; eskiden beri tanıdık ve yeni tanıştık   arkadaşları önünde avuçlarını ovu  -turmaya başlamışlardı. Yaşadığı kaybın acısına ek olarak bir de aniden kendini güçlü bir d  kalı  n ve büyük bir servetin başında bulmuştu. Artık dünyayı dolaşacak boş zamanı kalmamıştı.

Anthony neredeyse doğduğu günden itibaren Marlaine ile sözlüydü. Christian-Reese aile ittifakı neredeyse efsane olmuştu. Alex'in babası Augustus'un, Whitcomb Kontu'yla olan arkadaşlıkları henüz ikisi de evlenmeden önce kurulmuştu ve ikisi demir imalatı sektöründeki ortaklıklarıyla bir tekel oluşturmuşlardı. Christian-Reese fabrikaları Yarımada Savaşı'nda kullanılan top, tüfek ve diğer demir i  lerinin   retiminde, diğer fabrikaların fiyatlarını düşürmüş, her iki aile de zikredilemez k  rlar elde etmişti. İki adam

da aynı görüşlere sahiptiler ve Lordlar Kamarası'nda sahip oldukları güçlü oy birliğiyle birlikte uzun süreli arkadaşlıklarını daha da sağlamlaştırmışlardı. Herkes bir Christian-Reese oyunun ne kadar güçlü olduğunu bilirdi.

Çocuklarının da bu ittifakı sürdürmesi gerekiyordu ve Anthony her ne kadar Marlainne doğduğunda on beş yaşında olsa da, onunla evlenmek istiyordu. Alex, Marlainne'in her zaman güzel ve cana yakın bir kız olduğunu hatırlıyordu fakat o daha okul sıralarındayken Anthony ölmüştü. Üç yıl önce sosyeteye tanıştırıldığı zaman Alex aileye vâris vermenin, dük unvanının verdiği sorumluluğu yerine getirmesi için iyi bir çözüm yolu olduğuna karar vermişti. Unvanı gereği yapacağı evlilik iyi bir iş anlaşması içermeliydi ve Marlainne buna tam olarak uyuyordu. Üstelik bir dük karısı olmak için eğitilmişti, yanındaki insanı mutlu ediyordu ve huzur verici, sessiz bir arkadaşı. Tüm bu özellikler onun iyi bir eş olacağını gösteriyordu ve Alex sonunda iki yıl önce, Marlainne yirmi bir yaşına bastığı zaman ona evlenme teklif etti. Herkes zaten bunun olmasını bekliyordu.

Sürgülü kapıların açılma sesi Alex'i düşüncelerinden uyardırınca, dönüp baktı.

"Eve hoş geldin, hayatım." Annesi Hannah, arkasından gelen ve kendisinden yaşıca küçük olan erkek kardeşi Arthur ile onun koluna girmiş Marlainne odaya girdiler.

Alex onu karşılamak için yürüdü. "Teşekkür ederim, anne. Umarım iyisindir."

"Tabii ki! Tek şikâyetim sırtımdaki hafif ağrı, o kadar," dedi Hannah, gülümseyerek. "Ve o da bahsedilmeye değer bir şey değil. Lord ve Leydi Whitcomb'un, Brighton'da yaşayan Leydi Whitcomb'un kız kardeşini ziyaret edeceklerini duyduğuna sevinmiş

olmalısın. Çok kısa bir mesafe olduğu için Marlaine'i bu hafta sonu gelmesi için davet ettim."

"Çok memnun oldum," dedi Alex ve Marlaine'i yanağından öptü.

Genç kadın hafifçe kızardı ve gülümseyen bakışlarını halıya kaydırды. "Yorgun görünüyorsun. Uykunu alıyor musun?" diye mırıldandı.

"İyiyim, Marlaine."

"Emin misin? Sanki aklına takılmış bir şey var gibi," diyerek ısrar etti.

"İş meseleleri." Arthur'u selamlamak için elini uzatan Alex ekledi, "Doğu Hindistan."

"Yine ne oldu? Tanrı aşkına, Alex, çekilmeliyiz!"

Alex deri kanepeye otururken gülüyordu. Arthur onun yanına oturunca Hannah da şöminenin yanındaki yerini aldı. Marlaine Alex'in çıkardığı ceketi alıp dikkatlice koluna astıktan sonra onlara katıldı. Alex boş viski bardağıyla dalgın bir şekilde oynarken Arthur'a yazışmalarının içeriğini aktardı. Marlaine fark edilmeden oturduğu yerden kalkarak Alex'in yanına yürüdü. "Bir içki alır mısın, sevgilim?" diye sordu, usulca. Alex kısa bir an ona baktıktan sonra bardağını uzattı ve tekrar dikkatini, inatla Doğu Hindistan Şirketi'ne yatırım yapmanın eksilerini ve artılarını anlatan Arthur'a yöneltti. Marlaine dökmüş olduğu viskiyle geri dönüp, gülümseyerek bardağı Alex'e uzattı.

Alex göz ucuyla ona bakıyor, Marlaine yerine otururken onu izliyordu. Onun bazen iyi eğitilmiş bir köpek gibi davrandığını düşünüyordu. Kucağında katlanmış duran ceketi ile oturuyor ve tek kelime etmeden etrafa gülümsüyordu. Öte yandan Hannah, sandalyesinin ucuna oturmuş, öne eğilerek dikkatle oğullarının yük-

sek vergiler ve ekonomik reform gereksinimi konusunda konuşmalarını dinliyordu. Sık sık kendi fikirleriyle onlara katılıyordu.

Konuşmaları Finch içeriye girip, Marlaine'den, Alex'in ceketini alarak banyonun hazır olduğunu söyleyene dek sürdü. Alex bardağında kalan son viski yudumunu da içtikten sonra ayağa kalktı. "Müsaadenizle, anne. Marlaine," diyerek kalın halının üzerinde yürümeye başladı. "Akşam yemeği her zamanki vaktinde, değil mi?" diye sordu, omzunun üzerinden.

"Sekizde, tatlım. Lord ve Leydi Whitcomb da bize katılacaklar."

Alex başıyla onaylayıp kapıdan çıktı, Finch de onu takip ediyordu.

Dul ve zengin Sutherland Düşesi olan Hannah Christian şarap bardağının kenarından Alex'e baktı ve hafifçe iç çekti. Yakışıklı yüzü ve sıcak bakışlı yeşil gözleri duygularını hiçbir şekilde ele vermiyordu. Aptalcaydı, bunu biliyordu fakat oğlu unvanı kazandığı günden sonra onun için endişelenmeye başlamıştı. Her günü yeni bir başlangıçmış gibi yaşayarak tadını çıkaran Arthur'un aksine Alex, her geçen gün daha da ciddileşiyor, sanki her birinin başarısı kendi sorumluluğuymuş gibi davranıyordu.

Hannah'nın naçizane fikrine göre bu oldukça gülünç bir durumdu. Alex güçlü ve yetenekli bir liderdi ve keskin zekâsı iş konusundaki detaylar için fazlasıyla yeterliydi. Aile servetini, kendinin hayal bile edemeyeceği yerlere getirmişti. Aile servetini başaşağı dururken bile yönetebilirdi ve liderliği de Lordlar Kamarası'nda oldukça saygı gördüğünden istese tüm Londra'yı bile yönetebilirdi. Tabii *sosyete* de bunu isterdi. Tüm Britanya'nın en beğ-

nilen kişilikleri arasındaydı. Aşırı derecede zengin ve çok yakışıklı genç bir dük olarak asiller sınıfında eşi benzeri bulunmuyordu. Buna rağmen sürekli canı sıkkın ve hatta bazen gergin oluyordu. Hannah'nın bakışları Alex'in sağında oturan Marlaine'e kaydı, onun o sessiz gülümsemesi sadece Alex'e aitti fakat Alex bunun farkında bile değilmiş gibi görünüyordu.

Hannah'nın bu nişanla ilgili nefret ettiği şey buydu. Alex, Marlaine'in *farkında* değildi.

Sarışın ve güzel kızı izlerken rahat bir tavırla şarabını yudumladı. Marlaine'le ilgili hiçbir kötü düşüncesi yoktu; nazik Whitcomb Kontu'nun kızı çok hoş ve soylu bir genç kadındı ve bir dük için oldukça uygun bir eşti, fakat Alex için değil. Hannah, Alex'in, kendisi ve çok sevdiği Augustus'u arasındaki aşkı ve bir insanın gerçek ruh eşine duyduğu hayranlığı bilmesini istiyordu. Oğlunun aşk evliliği yapmasını istiyordu, anlaşılması güç bir sorumluluk duygusu içeren bir evlilik değil. Ruhunun derinliklerinde Alex'in evleneceği kadını sevmek *istiyor* olabileceğini umuyordu. Alex belki, sadece belki, Marlaine'i, onu mutlu etmek için dağları bile yerinden oynatabileceği kadar sevmediğini anlayabilirdi.

Bakışları masanın diğer ucunda oturan Alex'inkilerle karşılaşınca Alex onun ne düşünüyor olduğunu sorarcasına tek kaşını sinsice kaldırdı. Hannah elinde olmadan omuzlarını silkti. Alex bunun üzerine hafifçe gülümseyip bakışlarını adı kötüye çıkmış Harrison Green'in toplantılarından birinde meydana gelmiş ve Edwin Reese'in oldukça gülünç bulduğu korkunç bir olaydan bahsedene Arthur'a yöneltti. Hannah genç topluluğun tüm üyelerinin Harrison Green ile ilgili anlatılan bu olayın tüm detaylarını dikkatle dinlediğini fakat Alex'in her zamanki gibi sıkılmakta olduğunu fark etti.

Annesi yanıyordu, Alex sıkılmamıştı. Sessizce müstakbel kayınpederini, gelecek sezon* Avam Kamarası'ndan çıkmalarını sağlayacak olan yenilikleri desteklemesi için ikna etme konusunda planlar yapıyordu. Bu yenilikler Alex'in gemicilik şirketi için ödediği yüksek vergileri düşürecekti.

Akşam yemeği sona erip kadınlar yeşil odaya geçtikleri zaman Alex, Arthur ve Lord Whitcomb geleneksel puro ve şaraplarını içmek için yemek odasında kaldılar. Arthur ve Whitcomb bir çift av köpeği ile ilgili konuşurken Alex dalgın bakışlarla şömine üzerinde duran porselen saatin kollarını izliyordu. Oldukça pahalı olan saatin yavaşladığından emindi. Kendi cep saatine bakarak kontrol etti.

"Seni sıkıyor muyuz, Sutherland?" diyerek sırttı Whitcomb. Alex irkilerek hemen cep saatini ortadan kaldırdı.

"Doğu Hindistan'dan bildirilen yeni bir zararı düşünüyor," dedi Arthur, gülerek.

"Öyle mi? Gemicilikle vakit öldürmenin iyi bir yol olduğunu hiç düşünmemiştim," diye belirtti yaşlı Kont.

"Eğer vergiler bu kadar yüksek olmasaydı oldukça kârlı bir iş olacaktı," dedi Alex.

Whitcomb omuzlarını silkti. "O vergiler aynı zamanda yabancılardan gelen tahılların bizim kıyılarımıza girmesini ve burada yetiştirilenlerle rekabet etmemesini de sağlıyor, evlat."

"Evet iç piyasa dolup taşıdığına küçük çapta işleyen çiftçilerin tahıllarını Avrupa'ya göndermelerini de engelliyor."

Whitcomb gülerek purosunu üflledi. "Bunun seni neden endişelendirdiğini bilmiyorum. Duyduğuma göre birçoğu tahıllarını hasat etmek için yeterli işgücü vergisini ödeyecek parayı bile bu-

* Eski dönem İngiltere'inde sosyetenin bir araya gelerek çeşitli eğlenceler düzenlediği döneme verilen ad. (ç.n.)

lamıyor. Senin ihraçlarınla rekabet halinde oldukları söylenemez.”

“Benim demek istediğim de bu, Edwin. Rekabet sağlıklı bir şeydir. Bu ülkenin çoktan ekonomik yeniliklerinin yapılması gerekiyordu. Vergiler, gemicilik ve tarım endüstrilerini boğuyor; var olan sistem eskidi ve adaletten yoksun bırakıldı. İşgücü vergilerinin tüm endüstrilerde dengelenmesi durumunda fabrikalarınızda elde edeceğiniz kârları bir düşünsene,” dedi Alex, sakın bir şekilde ve şarabından yavaşça bir yudum alarak bardağın kenarından müstakbel kayınpederini süzdü.

“Belki de,” dedi Whitcomb, düşünceli bir şekilde. “Taşradakilerin üreticilerden daha fazla sıkıntı çektiğini inkâr edemem. Fakat Radikallerin öne sürdüğü yenilenme planlarını uygun görmüyorum; korkarım, parlamenter sistemi sona erdirmek ve ilk adım olarak Katoliklere koltuk hakkı tanımak istiyorlar. Bunu kabul edemem, biliyorsun.”

Alex hemen yanıt vermedi. Katoliklerin özgürlükleri, soylular sınıfında büyük bir tartışma konusuydu fakat açıkçası Katoliklerin, Parlamento’da koltuk sahibi olmaları umurunda değildi. “Tek bildiğim rahatlamamız gerektiği ve *yeni, adil* bir vergilendirme sistemine ihtiyacımız olduğu. Belki gelecek sezonda daha makul bir yenilenme düzeni için birlikte çalışabiliriz.”

Whitcomb bardağındaki şarabı bitirirken gülümsedi. “Benim için uygun olabilir. Lordlar Kamarası’nda çekişme yaratmayı hep sevmişimdir. Evet, Baylar, gidip bayanlara bir bakalım mı?” Cevap bile beklemeden masadan kalktı. Alex ve Arthur itaatkâr bir şekilde onu takip ederek yeşil odaya girdiler ve bayanların, nişan törenleriyle ilgili iki saat daha süren konuşmalarını dinlediler.

Daha sonra Alex annesi ile giriş salonunda dururken Marlaine’in, ertesi gün annesi ile birlikte gelip kış nişan törenini konuş-

malarından bahsettiğini duydu. Sabırsızca homurdanmamak için kendini zor tuttu.

İki gün sonra Sutherland'ın sıkıcılığından kaçan Alex, atı Jüpiter'in su içebilmesi için hızla akan bir çayın önünde durdu. Jüpiter sabahtan beri aynı tavşanı kovalıyordu fakat hayvan kurnazdı ve nasıl kaçacağını biliyordu. Dunwoody'deki avcı kulübesinden en az sekiz kilometre uzakta olduğunu tahmin ediyordu. Bazen, Sutherland Konağı'ndan bir gün uzaklıkta olan Dunwoody'ye gelir, birkaç günlüğüne unvanından ve düğününden kurtulurdu.

Jüpiter suyunu içerken gözlerini ovalayarak dizginleri bıraktı ve gezisine son vermeyi düşündü. Düşünceleri Marlaine'e yönelmişti. Tabii ki Alex'in avlanmaya çıkmasını istemiyordu. Bundan endişe duyuyor, ona bir şey olacağından korkuyordu. O zaman yanında olamayacak, ona yardım edemeyecekti. Alex hevesle onun da kendisiyle birlikte gelip yardımcı olmasını önermişti fakat Marlaine bu tekliften dolayı kendini aşağılanmış hissederek şaşırılmıştı. Alex, Marlaine'le hiç yatmamıştı; onun son ana kadar bekleme konusundaki sert kararlılığına saygı duyuyordu.

Bu yüzden de düğünleriyle ilgili yapılan boş konuşmalara daha fazla katlanamayarak buraya gelmişti. Marlaine ile annesi sezon içinde bir organizasyon yapılması konusunda ısrar ediyorlardı, bu da onunla yatabilmek için daha aylarca bekleyeceği anlamına geliyordu. Çeyiz eşyaları, düğün kahvaltıları, nişan kutlamaları ve düğün gezileriyle ilgili konuşmalar daha aylarca sürecekti. *Yüce Tanrım.*

Alex giderken Marlaine sızlanmıştı. Alex onun bu mahcup tavırlarına karşılık olarak, yokluğuna alışması gerektiğini söyle-

mişti. Onu Sutherland Konağı'na açılan giriş salonunda, kendine dikkat etmesi için tüm içtenliğiyle ikaz ederken bırakmıştı. Dikkat etmek mi? Alex kimsenin yardımını olmadan dağları tırmanıp çağlayan nehirleri aşmıştı ve birkaç gün sürecek avlanmayla baş edebileceğini düşünüyordu.

Çalılarının arasından gelen bir ses onu ürkütmüştü fakat hayvanı ortalıkta göremedi. Jüpiter aniden gerileyerek yüksek sesle kişnedi. Hazırlıksız yakalanan Alex dizginleri yakaladı ve kocaman atı kontrol etmeye çalıştı fakat tüm çabalarına rağmen az kalsın eyerden düşüyordu. At ve binicisi hızla çayın içinden geçerek çalılığa girdi ve yoğun yapraklardan önünü göremeyerek ağaçların altındaki çalılıklara takıldı. Jüpiter birkaç dakika sonra sık ağaçlıkların arasından açıklığa çıktığı zaman Alex dizginleri kuvvetle çekerek sonunda kontrolü kazanmayı başardı. Bu olay ikisini de nefes nefese bırakmıştı, açıklıkta durup yeniden nefes almaya çalıştılar. Alex bacağında bir batma hissederek aşağıya baktı. Güderi binici pantolonu yırtılmıştı ve muhtemelen dikenli çalılara hızla çarptığı kaval kemiği kanıyordu.

“Daha önce hiç yabantavşanı görmedin mi, oğlum?” Alex atın boynunu sakinleştirici bir hareketle okşayarak geri dönmeye çalıştı. Jüpiter hantal bir şekilde hareket edip, sağ ön ayağı yere basınca hafifçe kişnedi.

“Kahretsin.” Alex yorgun düşerek, iç çekip attan indi. Kırık kemik var mı diye yokladı ve olmadığını anlayınca rahatladı. Yine de Jüpiter incinmiş bacağını hareket ettiremiyordu.

“Lanet olsun, lanet olsun,” diye söylenerek etrafına bakındı. Dunwoody toprakları çok genişti fakat garip bir şekli vardı ve kendi arazisinde olduğundan emin olamazdı. Sabırsızca şapkasını çıkarıp elini gür saçlarının arasında gezdirerek ne yapacağını dü-

şündü. Jüpiter'i bırakmak istemiyordu fakat yarasını tam olarak bilmeden onu uzağa yürüterek daha ciddi bir rahatsızlığa sebep olma riskini göze alamazdı. Dunwoody'ye yürümek söz konusu bile olamazdı, çok uzaklaşmıştı. Eğer yanılmıyorsa Pemberheath köyü tam kuzeyde, belki iki veya üç kilometre uzağında olmalıydı. En azından öyle olmasını umuyordu.

Hiç istemese de Jüpiter'in dizginini alçak bir ağaç dalına bağlayıp ağır tüfeğini yapraklarla örttü. "Lütfen gözünü ondan ayırma," dedi ve atın burnunu okşayıp açıklıktan çıkarak Pemberheath'e gitmek üzere kuzeye yol almaya başladı.

Dördüncü Bölüm

Buğday anızlarının arasında dolaşmakta olan Lauren yabandomuzu Lucy'yi hiçbir yerde göremiyordu. Yılın bu zamanı için hava normalden daha sıcaktı; Lauren iş elbisesinin yakasını gevşetmek için durdu ve dalgın bakışlarla, Lucy'nin ezerek ardında bıraktığı buğday sapını incelemeye başladı. Yabandomuzlarının ne kadar uzun yaşadıklarını merak etmişti. Lucy'nin ihtiyarlamış olması gerekiyordu ve yaşlandıkça daha da inatçı oluyordu. Lauren'in anlayamayacağı nedenlerden dolayı çocuklar Lucy'yi çok seviyorlardı. Lucy'nin onu gezintiye çıkıp yem aramak için en son ikna edişinde onu eve getirmek için hem Lauren hem de Rupert yoğun çabalar harcamıştı fakat o zaman bu kadar uzağa gitmemişti. Rupert, Ethan ile Paul'ü Pemberheath'e götürmeye gittiği için bu kez Lucy'yi kendisi yakalamak zorundaydı. Yürüyen jambonu bulduğu zaman ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu fakat yanında o olmadan dönerse çocuklar çılgına döneceklerdi.

Tarlanın ucuna gelmişti fakat Lucy hâlâ ortalarda yoktu. Çorak buğday tarlalarının ötesinde Abbey'nin arkadaşları Lord ve Leydi Haversham'ın bağışta bulunduğu yeni elma ağaçlarının bulunduğu bahçe vardı. Bunların yanında hasat edilmiş mısırların uzun ve cılız sapları bulunuyordu. Daha da ötede Lauren'in son-

raki iki aya yetecek kadar mum yağıyla şimdiden takas ettiği bal kabaklarının ekili olduğu tarla vardı.

Yüce Tanrım, hava çok sıcaktı. Gür saçları yüzünden boynu yapış yapış olmuştu, bağlamaya çalışmasına rağmen yüzüne düşen birkaç tutamı geriye itmekten fazlasını başaramamıştı.

Eliyle kaşını sildi ve devasa yabandomuzunun mısır sapları arasında koşarken neden olduğu zararı görünce başını sallayarak tarlada ağır ağır yürümeye devam etti.

Lucy'yi paramparça olmuş birkaç balkabağının arasında, onları neşeyle yerken buldu. "Ah, *hayır!*" diye inledi Lauren. İnatçı yabandomuzuna yaklaştıkça hayvan yemekte olduğu balkabağının önüne geçip Lauren'e bakmaya başladı.

"Lucy, buraya gel!" dedi Lauren, Lucy'nin bugüne kadar onun tek bir emrine bile uymadığının farkında olmasına rağmen. Lucy yüksek sesli ve tehditkâr bir homurtuyla karşılık verdi. Lauren yavaşça onun etrafından ilerleyerek, sıranın sonundaki balkabağına alırsa belki jambonun onu takip etmesini sağlayabileceğini düşündü. Fakat Lauren balkabağına ulaştığı anda Lucy saldırdı. Lauren çığlık atarak onun yolundan çekildi. Lucy ona *hiç* saldırmamıştı. Lauren ile yarısı yenmiş balkabağının arasında duran Lucy bir öküz gibi toprağı eşelemeye başladı. Lauren dikkatle geri çekilmeye çalıştı fakat yine de kötü bir niyeti olmadığı konusunda domuzu ikna etmeyi başaramayınca Lucy homurtular çıkararak toprağı eşelemeye devam etti. Lauren yiyecek dışında Lucy'yi sakinleştirebilecek tek bir şey biliyordu.

Biraz telaşa da olsa, Shakespeare'in oyunlarından birine ait olan bir şarkı söylemeye başladı. Helmut'un gittikçe kötüleşen sağlığı sırasında bile keyif aldığı tek bir şey varsa o da iyi bir oyundu. İngilizce, Almanca veya Fransızca, hiç fark etmezdi. Ber-

gen Malikânesi'nde birçok farklı oyun sahne alırdı ve eğer Helmut onlardan birini çok beğenirse, o defalarca oynanırdı.

“Verona’nın İki Asilzadeleri.” Lauren usulca şarkı söylerken durdu fakat Lucy tekrardan öfkeyle toprağı eşelemeye başlayınca söylemeye devam etti. “*Sylvia kim, o kız kim? Tüm domuzlar onu sever?*” Lucy yavaşça şarkı söylerken aniden durdu. Lucy yine öfkelenince Lauren şarkıya devam etti. “*Akıllı, zeki ve güzel bir kız, cennetin bahşettiği zarafet, herkesi hayren bıraktı...*” Lucy toprağı eşelemekten vazgeçip şüpheyle Lauren’e baktı. “*Güzelliği kadar kalbi de iyi mi, ne de olsa güzellik kalbin temizliği ile var olur. Aşk gözleri güzelleştirir, körlüğü giderir; ve yardımcı olmak, alışkanlıktı...*”

Bir balkabağı tarlasının ortasında duran bir yabandomuzuna şarkı söylemek büsbütün komik bir durumdu fakat Lauren başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Eğer durursa Lucy saldırıya geçecekti. Fakat yine de tüm gün burada durup tıpkı bir avanak gibi şarkı söyleyemezdi. Tahta çitle Lucy’nin arasında sıkışmış bir halde duran Lauren şarkıyı söylerken bir yandan da düşünmeye çalışıyordu.

Alex durup ceketini çıkardı ve ayağını kaldırdı. Harika! Bir taş, çok çok pahalı botlarının tabanında delik açmıştı. Özel tasarım deri Hessian* tarzı botlarına ödediği para ona İskoçya’ya gidiş ve dönüş yolunu yürüyerek kat edebileceği sağlamlığı garanti ediyor olmalıydı. Ceketini omzuna atıp yürümeye devam etti; ne zaman bir çakıla bassa ve canı yansa yüzünü buruşturuyordu. Tanrım, hayatında hiç bu kadar sefil bir duruma düşmemişti. Önce o inatçı tavşan, sonra Jüpiter ve şimdi de botu. Üstelik her şeyden önemlisi

* 18. yy’da popüler olan bir bot tarzı. (ç.n.)

parlak güneşin altında resmen eriyordu. Alex boyunbağını öfkeyle çekti ve terzisine birkaç küfür savurduğu anda sıra dışı bir ses dikkatini çekti.

Gaipten sesler duyuyor olmalıydı.

Durup, dinlemeye çalıştı. Yumuşak, canlı bir ses, hafif esen meltemle kulağına geliyordu. “Verona’nın İki Asilzadeleri.” Evet, kesinlikle hayal görüyordu. Bu, *Verona’nın İki Asilzadeleri*’ne ait bir şarkıydı. Bir çiftçinin Shakespeare’e ait bir oyunun şarkısını söylediği düşüncesi bile onu güldürmeye yetmişti. Alaycı bir kahkahayla başını sallayıp yürümeye devam etti fakat hemen yeniden durdu. “Akıllı, zeki ve güzel bir kız, cennetin bahşettiği zarafet, herkesi hayran bıraktı...” Kesinlikle gaipten sesler duymuyordu. Alex yavaşça sesin geldiği tarafa doğru döndüğü anda soluğu ke-sildi.

Yüce Tanrım, bu bir çiftçi değildi.

Yan taraftaki tarlada duran görüntü bir kadına aitti. Kadın mı? O bir melekti; koyu kestane rengindeki saçları bol bir biçimde ensesinde bağlanmıştı ve ince lüle tutamları yüzüne düşüyordu. Tanrım, çok güzeldi. Klasik, soylu yüz hatları, küçük, düz bir burun, gül renginde dolgun dudaklar ve bir çalığışunu andıran ses. Alex başını sallayıp gözlerini kısarak tekrar baktı. Güneşin altında çok uzun süre yürümüş olabilir miydi? Bu bir çeşit rüya mıydı? Yavaşça çite doğru yürüdü, kadının sesi ve olağanüstü güzelliği onu baştan çıkarmıştı. Sağ tarafındaki bir hareketlilik dikkatini dağıtınca isteksiz bir biçimde gözlerini ondan ayırdı.

Gördüğü şey bir rüya değildi.

Böylesine kocaman ve kötü bakışlı bir yabandomuzu rüya olamazdı. Alex bakışlarını yeniden meleğe çevirip, kaşlarını çatı. Öte yandan bir melek düz kahverengi bir elbise ve kalın tabanlı

biçimsiz botlar giymezdi. Bu melek sadece genç bir kadındı ve ... kahretsin, Alex onun ne yaptığını bilmiyordu. Tarlada durması ve bir yabandomuzuna şarkı söylemesi dışında, tabii.

Aniden onu tıpkı paha biçilmez bir sanat eseriymiş gibi izliyor olmaktan utandı. En azından burasının Pemberheath'e ne kadar uzaklıkta olduğunu sorması gerekiyordu. Bir bacağına kabaça yontulmuş çite dayayıp seslendi, "İyi günler!"

Hem yabandomuzu hem de kadın irkilerek şaşkın gözlerle ona baktılar. Bir an sonra kadın bakışlarını yabandomuzuna, yabandomuzu da ona çevirdi.

Sonra da yabandomuzu aniden saldırdı.

Melek çığlık atarak döndü ve uzun saçları doğaüstü bir bayrak gibi uçuşarak çite doğru koşmaya başladı. Yabandomuzu da onun gibi hızla koşuyordu. Alex ceketini bırakıp ona yardım etmek için kollarını uzattı. Fakat yabandomuzu dört ayaklı olma avantajıyla inanılmaz bir süratle ilerliyor ve yaklaşıyordu. Melek bunu hissetmiş olmalıydı ki omzunun üzerinden bakıp çığlık attı. Çite domuzdan hemen önce varınca kendisine uzatılan kolları görmezden gelerek kendini çitin üzerinden attı ve kahverengi bir yün ve ipek saç bulutu uçarak üzerine düştü. Alex'in elleri bir şekilde onun belini buldu fakat aldığı darbe ayağının kaymasına neden olunca ikisi birlikte yere devrilip toprak setten aşağıya yuvarlandılar.

Beklenmedik bir şekilde sırtüstü düşen Alex mavi gökyüzüne bakarak gözlerini kırptırdı. Bir an tam olarak ne olup bittiğini anlayamamıştı. Elinin meleğin yere çakılmış olan dimdik sırtının altında kaldığını anlayana dek bir süre daha geçmişti. Bu konuda bir şey yapana kadar, gözlerinin önündeki mavi gökyüzü görüntüsü aniden meleğin sevimli yüzüyle örtülmüştü. Bir çift çini ma-

visi göz tehditkâr bir şekilde kısılmış ona bakıyordu ve saçları yine tıpkı bir bayrak gibi omzundan dökülüp Alex'in göğsüne düşüyordu.

"Çıldırдың mı sen?" diye bağırıp hızla ayağa kalktı.

Biraz şaşırان Alex dirseklerinin üzerinde doğruldu ve melek elbisesindeki çamur ve otları temizlerken onu izlemeye başladı. "Ben mi?" diye sordu Alex, şaşkınlık içinde. "Madam, yabandomuzuna şarkı söyleyen ben değildim!"

"Onu ürküttün! O ana kadar gayet iyi gidiyordu, görmedin mi?" Melek, Alex'e bağırıp duruyordu.

Alex afallamış bir halde kalçasının üzerinde doğrulup şapkasını aldı ve ayağa kalktı. Kız bağırmaya devam ediyordu. Bugüne kadar kimse ona bağırılmamıştı. Kimse ona sesini dahi yükseltmemişti. Birçoğu ona *konusmazdı* bile. "Ben onu ürkütmüş olabilirim ama ya sen?" diye bağırarak karşılık verdi Alex. "O yabandomuzu seni tek parça halinde yutmayı planlıyordu ve sen orada durmuş, sahnedeki bir oyuncu gibi ona şarkı söylüyordun!"

"Sahne mi? Ben onu *sakinleştirmeye* çalışıyordum, bunu nasıl görmezsin?" diye haykırıp ellerini yumruk yaparak şekilli kalçalarına dayadı ve Alex'e daha yakından bakmaya başladı.

"Onu *sakinleştirmek mi*? Bu çok saçma! Seni salak, küçük çocuk, hayvan seni öldürebilirdi!" diye bağırdı Alex.

"Sen kime *salak, küçük çocuk* diyorsun?" resmen çılgık atmıştı. Sonra bulutların gökyüzünde hareket edişi gibi, öfke de hızla onun yüzünden silindi.

Ve kahkaha atmaya başladı.

Alex'in kadınlarda görmeye alışkın olduğu kibar tebessümlerden değildi bu. Derin, içten gelen bir kahkahaydı. Elleri karnına kaymış sanki kahkahaları orada tutmaya çalışıyordu ve sırtı gül-

mekten geriye doğru gerilmişti. Saçları güneşin yeryüzüne düşen yoğun altın ışıltılarını yansıtıyordu. Gül rengindeki dudakları, düzgün beyaz dişlerinin üzerinde gerilmişti ve gülmekten masmavi gözlerinde yaşlar birikmişti. Böylesine doğal bir neşe gösterisine alışkın olmadığından Alex, gergin bir tavırla ağırlığını tek ayağının üzerine verdi.

“G... görüyor m... musun?” diye sordu soluk soluğa, elini kaldırıp, gözünün kenarındaki yaşı yavaşça silerken. “Dik kafalı ihtiyar bir *yabandomuzu* yüzünden *tartışıyoruz!*” diye neşeyle haykırdı ve yine melodik bir kahkahayla gülmeye devam etti.

Alex, onun yaşadığı korkudan dolayı histeri değil, gülme krizi geçirdiği için minnet duyması gerektiğini düşündü. *İnanılmaz* bir gülme kriziydi, üstelik bu tatlı kahkahası bulaşıcıydı da. “Yaralandın mı?” diye sordu Alex, dudaklarına yayılan gülümsemeyle.

Kadın başını sallayınca ince lüle tutamları kusursuz yüzünde dans etmeye başlamıştı. “Hayır,” dedi, kıkırdayarak, “ya sen?”

“Hayır.”

Kadın gür ve hilal şeklindeki kirpiklerinin ardından Alex’e baktı. “Çok utandım, gerçekten! Tam üzerine düştüm! Ben senin... senin... *hareket edeceğini* sanmıştım.”

Alex ceketini almak için yere eğilirken gülüyordu. “Amacım çitin üzerinden atlamana yardım etmekti.”

Kadın daha sert bir kahkaha attı. “Ve arkamdan gelen o canavara rağmen parmak ucuma basarak atlayacağımı mı sandın?”

“Sanırım, öyle,” diyerek utangaç bir ifadeyle itiraf etti. Tanrım, gülümsemesi, üzerlerine vuran lanet olası güneş kadar parlaktı.

“Ben Lauren Hill,” diyerek elini uzattı.

Uzun zarif parmakları eline alıp hafifçe sıkınca Alex mide-

sinde, tarif edilmesi mümkün olmayan bir ürperti hissetti. “Alex Christian,” diye mırıldandı, gözlerini kadının eline dikerek. Sonradan ne yaptığının farkına varınca bakışlarını kaldırdı. Kadın elini çekerken yanakları hafifçe kızarmıştı. Ellerini çekingen bir tavırla arkasında birleştirerek bakışlarını kısa botlarına çevirdi.

“Görünüşe bakılırsa yabandomuzu, senin bir yemek olarak çok fazla çaba harcamaya değmediğini düşünmüş,” dedi Alex.

Kadın başını aniden kaldırıp nefesini tutarak Alex’in arkasını görmek için eğildi. “O aptal yabandomuzu nereye gitti *şimdi*?” diye sessizce mırıldandı. “Lucy’nin kaçışından onu hiç yedirmediğimizi zannedeceksin!”

“Lucy?”

“Sekiz yıl önce bir Noel yemeği için fazla yaşlı olduğunu anladığımız zaman adını Lucy koymuştuk.”

“Anlıyorum. Peki, Lucy’ye sık sık şarkı söyler misin?” diye sordu Alex, dudağının kenarında beliren garip sırıtişla.

“Hayır,” dedi kadın, Alex’in dudaklarına bakarak, “sadece öfkelendiği zamanlarda.”

Alex kadının, ağzına o şekilde bakmamasını dilerdi. Alışılmadık bir biçimde panikleyerek yüzünü tarlaya döndü. “Lucy bal-kabaklarını seviyor gibi görünüyor.”

“Evet, hem de çok.” Kaşlarını çatan Bayan Hill çite doğru yürüdü. Alex’in bacakları kendi kendine ilerliyordu fakat bakışları önünde hareket eden şekilli kalçalara ve üzerlerinde zıplayan koyu kestane rengi bukleleri takip ediyordu. O küçük yuvarlak kıvrımın verdiği hissi hatırlayınca aniden içinde, saçındaki buklelere dokunma isteği uyandı. Kadın aniden arkasını dönünce Alex irkildi. “Kayıp mı oldunuz?”

“Kayıp mı?” diye kekeleydi Alex.

“Kayıp. Yanlış anlaşılacak istemem, Bay Christian fakat *burada* bulunmanızın bir nedeni var mı?”

Alex kadının koyu mavi gözlerinin esiri olmuştu ve kendine yönelik kullantılan bu alışılmadık hitap şeklinden dolayı o kadar şaşırmıştı ki, ne cevap vereceğini düşünemiyordu. “Ah, evet. Sanırım yolumu kaybettim diyebiliriz.” *Tabii eğer aklımı kaybetmemişsem*, diye ekledi, sessizce. “Atım düşüp sakatlandı ve ben de yardım bulmaya çalışıyordum. Pemberheath köyünün yakınlarında olduğunu düşünmüştüm...”

“Beş kilometre daha var,” dedi, yardımsever bir şekilde. “Atın nerede?”

“Buradan birkaç kilometre uzaklıktaki küçük bir açıklıkta. Belki bana köyün bulunduğu tarafı gösterebilirsiniz,” dedi, okul çağındaki bir çocuğun hayranlığıyla kadına bakarken hissettiği huzursuzlukla. Fakat kahretsin ki kadın Alex’in hayatında görme şansını elde ettiği en büyüleyici gözlere sahipti.

“Rosewood’a gelmelisiniz! Köyden döndüğü zaman yardım etmesi için Rupert’i gönderebilirim,” diye önerdi ve ardından öylesine cezp edici bir edayla gülümsedi ki Alex yutkunmak zorunda kaldı. Rosewood’u daha önce duymuştu. Peki ya Rupert? O halde kadın evli miydi?

“Eşiniz şu anda evde mi?”

“Eşim mi?” diye sordu kadın, kafası karışarak ve ardından gülmeye başladı. “Ben evli değilim, Bay Christian. Rupert, Rosewood’ta yaşıyor; yani amcam, erkek kardeşim ve benimle birlikte. Ah ve tabii Bayan Peterman da var,” diye ekledi hemen.

Kadının evli olmamasına bu kadar sevinmiş olması Alex’i şaşırtmıştı. “Eğer Rupert yardım bulabilirse gerçekten minnettar kalırım.” Hâlâ gülmekte olan Lauren gür dalgalı saçlarını omzun-

dan geriye attı. Alex, gözleri onun bu hareketini takip ederken bir kez daha yutkundu. Hem de bu kez sert bir şekilde.

Kadın ilk bakışta görünmeyen bir patikaya doğru yöneldi. “Korkarım biraz yürümemiz gerekecek,” dedi, özür dilercesine.

“Tek üzüntüm size bir araba konforu sağlayamayacak olmam.”

Kadın, Alex’in söyleyebileceği en komik şey buymuş gibi – ki öyleydi – kıkırdamaya başladı. “Ah, arabaya ihtiyaç duyulmayacak kadar güzel bir gün, Bay Christian. Böyle güzel bir hava tekrar görebilmek için aylarca beklememiz gerekecek.”

Güzel bir hava mı? Alex boğulmak üzereydi. Hafifçe topallayarak büyüleyici yaratığın yanına yürüdü. Kadının gözleri, pahalı güderiden sızan koyu kırmızı ıslaklığa odaklanınca Alex açıkladı, “Sanırım bir böğürtlen çalışıydı.”

“Affedersin?”

Alex bacağını işaret etti. “Jüpiter bir böğürtlen çalışına çarptı, sanırım.” diye belirtti.

“Evet, çalı,” diye mırıldandı kadın ve dikkatini önlerinde uzanan patikaya yöneltti. Fakat Alex onun yanaklarının kızardığını fark etmişti. İki de konuşmadan dakikalarca yürüdüler.

“Söylediğin şarkıyı nereden öğrendin?” diye sordu Alex.

“Shakespeare oyunlarından birine ait kısa bir şarkı,” dedi zarif fakat umursamaz bir bilek hareketiyle.

“*Verona’nın İki Asilzadeleri*,” dedi Alex.

Bayan Hill şaşırarak ona baktı. “Ah, *evet!* Nereden biliyorsun?” Mutlu olmuşçasına gülümsüyordu.

Nereden mi biliyordu? Sanat dallarının cömert müşterilerinden biriydi, Avrupa’daki en ünlü tiyatro ve konser salonlarında locaları vardı. Fakat tüm bunlar bu şartlar altında çok gösterişli

olacaktı. “Shakespeare hayranıyım,” dedi sadece.

“Ah, *Avon'un Zarif Kuğusu*” dedi kadın, iç çekerek.

Alex kaşını kaldırdı. Önce Shakespeare şarkıları söylüyor, şimdi de Ben Jonson’dan alıntı mı yapıyordu? “Bay Jonson’u okudun mu?”

Melek hafif bir kahkaha attı. “İşlek yoldan uzakta olabiliriz, Bayım, fakat İngiliz edebiyatından uzak değiliz.”

Alex başıyla onayladı ve yürürken sessizce onu izlemeye devam etti. O dümdüz kahverengi elbise ve berbat botlarla basit bir taşra kızına benziyordu. Fakat konuşması asil bir kadınıninki gibiydi ve görünüşe bakılırsa iyi eğitim görmüştü. Bu iki farklı özelliğin bir arada bulunmasını anlamıyordu. Kadın o parlak mavi gözleriyle ona bakarken anlamaya ihtiyaç da duymuyordu. Elini kaşına götürüp, bir tutam bukleyi alnından çekti. Alex bir kez daha o asi saç kıvrımlarına dokunma arzusunun esiri olmuştu.

“Şiir okur musun?” diye sordu. Alex başıyla onaylayarak en sevdiği birkaç taneyi saydı. Kadının hepsini biliyor olmasına ve kendi sevdiklerinden kısa dörtlükleri ezbere okumasına şaşırmıştı. Alex çok etkilenmiş, bu alışılmadık yarattığı bir balkabağı tarlasının ortasında bulduğuna şaşırmıştı.

On beş dakika sonra bir ahır görüldü. Üç tane mandıra ineği kocaman bir daire şeklinde dönerek otları biçiyordu ve genç bir oğlan onları sürüyordu. Kadın, Alex’in ahıra baktığını fark edince gururla belirtti, “Yeni bir buzağımız doğdu. Horace büyüklerden bir tanesinin ufaklığı inciteceğine inandığı için kendini onun koruması ilan etti.”

Kadının çocuklarından bahsetmesinden dolayı midesinde hissettiği sıra dışı hareketlenmeye şaşırان Alex değirmene doğru baktı. “Kaç tane çoğunuz var?”

“Şu anda beş tane. Bazen bu sayı birkaç tane artıyor.”

Şaşırmaması gerekiyordu; hissettiği hayal kırıklığı çok saçmaydı. Edindiği izlenime göre taşrada yaşayanlar sürekli olarak doğururdu ve kadının kaç çocuğunun olduğu ve kaçını kaybetmiş olduğu onu neden ilgilendirmişti ki? Taşralı çocuklar maalesef hastalık ve ölüme karşı duyarlıydı. “Beş tane çocuğunuz mu var?” diye sorusunu tekrarladı, kendi kendine öfkeleniyordu.

Lauren koyu mavi bakışlarını ona çevirdi ve Alex’in yüzünde açıkça belirgin olan o şaşkınlık ifadesini görünce kahkahalara boğuldu. “Ah hayır, Bayım, *benim* değil! Rosewood’taki çocuklar bizim vesayetimiz altındadır. Onlar yetim,” diye açıkladı, “Rupert hariç.” Tepenin zirvesinde aniden başka bir çocuk daha belirdi; Alex’in fark ettiği kadarıyla dört tane bacası bulunan küçük konağın arkasından çıkmıştı. Bayan Hill elini kaldırıp salladı. Çocukların onun olmadığına garip bir şekilde rahatlayan Alex kadını ahıra doğru takip etmeye başladı. Sığırla ilgilenen yedi, sekiz yaşlarındaki çocuk koşarak onları karşıladı.

“Horace, bastığın yere dikkat et!” diye bağırdı Lauren ve ardından burnunu buruşturdu. “Sığırlarımız, sayıları az olmasına rağmen gübre üretiminde çok verimliler.”

Alex tam bunun tüm sığırlara ait bir özellik olduğunu söyleyecekken bir bağırma sesi onu hazırlıksız yakaladı. Diğer çocuğun yaralandığını sanarak etrafına bakındı. Çok büyük bir çabayla, çocuğun yüzündeki çirkin doğum lekesine bakmamayı başarıyordu. “Gerçekten, Leonard, o bir korsan *değil*,” dedi Bayan Hill, gülerek. “Yolunu kaybetmiş bir beyefendi.” *Aklımı da kaybettim*, Alex onu sessizce süzdü, *özellikle de aklımı*. Talihsiz genç çocuk Bayan Hill’e bakarak neşeyle gülümsüyordu. Kadın onun şakağına dokunup, tıpkı Adonis’e* bakarmışçasına samimiyetle gülümsedi.

* Yunan mitolojisine göre Afrodite’in aşık olduğu ölümlü ve ölümlülerin de en güzeldir. (ç.n.)

Yüce Tanrım, O bir *melekti*.

Alex o gün ikinci defa rüya gördüğünü sandı. Çocuklar Bayan Hill'e taparcasına bakıyorlar ve melek de altın sesiyle Lucy'nin maceralarını anlatarak onları eğlendiriyor, konuşurken onlara sevgiyle dokunuyordu. Kaba bir biçimde onlara bakmakta olduğunu fark eden Alex çenesini sıkıca kapatıp, bakışlarını elinden geldiğince ifadesiz tutmaya çalıştı.

"Bay Christian, sizi Leonard'la tanıştırebilir miyim?" diyerek gülümsedi ve doğum lekesi olan çocuğu gösterdi "ve Horace'la."

"İyi günler," dedi Alex, farkında olmadan.

"İyi günler, Bayım," dedi çocuklar bir ağızdan.

"Rosewood'ta dört tane daha yatılı çocuğumuz var," dedi Bayan Hill. "Sally, Theodore ve Lydia içerdeler. Rupert ve erkek kardeşim Paul ise amcamla birlikte Pemberheath'teler."

"Sally'ye bakma sırası Theodore'da," dedi Leonard ona. Alex Sally'nin korkunç bir hastalığı olabileceğini düşünürken Bayan Hill çocuklara eve koşmalarını ve Bayan Peterman'a bir misafirleri olduğunu söylemelerini istedi.

"Tepenin en ucunda kadar yarışalım!" diye bağırdı Horace ve çocuklar anında eve doğru koşmaya başladılar.

"Akşam yemeği zamanı. Kurt gibi acıkmış olmalısınız," dedi Bayan Hill. Alex bakışlarını çocuklardan kaçırıp gülümseyerek ona baktı. "Yük olmak istemem."

"Yük olmazsınız, Bayım. Çok memnun oluruz."

"Eğer teklifinizden eminseniz, kabul etmeliyim ki çok acıktım." Onu bu teklifi kabul etmeye mecbur bırakan şeyin ne olduğunu muhtemelen asla anlayamayacaktı. Bir yanı çocuğun doğum lekesine tekrar bakmak, diğerlerinin de aynı dertten muzdarip olup olmadıklarını görmek istiyordu. Fakat diğer yanı meleği seyretmek

istiyordu. Tüm bunlar, yani Rosewood, Lucy ve yanında duran melek anlayamayacağı bir derecede ilgisini çekiyorlardı. Kadın zirveye doğru koşmaya başlamıştı, o yüzden Alex de adımlarını hızlandırdı.

Lauren ne kadar hızlı yürümekte olduğunu fark etmemişti. Tanrım, *şaşkına dönmüştü!* Akşam yemeği daveti ağzından kaçtığı anda Ethan'ın eve dönmüş olabileceği aklına gelmişti. Bu düşünceyle yüzü bembeyaz kesilen Lauren adımlarını hızlandırdı ve böylesine asil, eğitilmiş ve *yakışıklı* bir adamın Ethan'la tanışmasından utanarak, eve ondan önce ulaşmak için yürümeye devam etti. *Aman Tanrım!*

Eve vardığında resmen koşuyordu ve Bay Christian kibarca koluna dokunup durdurmasaydı doğruca içeriye koşacaktı. Nefes nefese kalmıştı; anında bakışlarını aşağıya çevirip kolunun yanıp yanmadığına baktı. Yandığını hissediyordu, garip bir karıncalanma hissi tüm göğsünü kaplamıştı. Nefesi boğazında takılınca başını kaldırıp ona baktı. Tanrım, Alex Christian her kimse hayatında gördüğü en yakışıklı adam olmalıydı. Uzun boylu, neredeyse bir metre seksen santim boyundaydı. Altın ışıltıları olan kahverengi saçları ve buzu bile eritebilecek sıcaklıktaki yemyeşil gözleri vardı. Onu da durduğu yerde eritiyorlardı.

"Affedersiniz, Bayan Hill. *O kadar* aç olduğumu ima etmemiştim!" Alex ona bakarak gülümsedi. Lauren'in yanakları yanıyordu; Lucy'nin çamura koştuğu gibi yemek masasına koşarken ne kadar da salak görünüyor olmalıydı. Adam onun bir şey söylemesini bekler gibi bakıyordu fakat Yüce Tanrım, Lauren ona bakmaktan kendini alamıyordu. Sert ve keskin hatlara sahip yüzü bronzlaşmış, omuzları geniş ve kaslı, bacakları güçlüydü. Lauren kendi kendine gülünç duruma düşmeyi kesmesini söyledi ve ada-

mın yaptığı şakaya kahkahalarla gülmeye başladı. Yanaklarındaki ateşi hissedebiliyordu ve Bayan Peterman kollarını etrafına sardığı kocaman bir seramik kâse ile arka verandadaki basamaklarda belediği zaman onu gördüğüne hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

“Bayan Peterman, sizi Bay Christian’la tanıştırayım.”

“Nasılsınız, Bayan Peterman?” diye sordu, kibarca.

Kadın homurdanarak kısık gözlerini Lauren’e çevirdi. “O lanet olası yabandomuzu kafesine geri döndü. Hayvanın seni öldürmüş olabileceğini düşünerek Leonard’ı peşinden göndermişim!”

Lauren garip bir kahkaha atınca kendisinden çıkan sestten içten içe utandı. “Beni öldürmeyi denedi tabii ama Bay Christian bana yardım edecek kadar nazikti.”

“Bayan Hill çok cömert biri. Benim yardımım olmadan kuruldu desek daha doğru olur.”

“Açık arazilerde dolaşma gibi bir alışkanlığınız mı var, Bay Christian?” Bayan Peterman aniden sorunca Lauren yüzünü buruşturdu. Bayan Peterman, Lauren’in Müşkölpesent Thadues’u reddetmesine hâlâ kızgındı ve Pemberheath’in on beş kilometre varıncapı içerisindeki aday olabilecek her erkeğe hainmiş gibi davranıyordu.

“Atı düşüp sakatlandı, Bayan Peterman. Rupert yardımcı olabilir diye düşünerek onu buraya getirdim,” diye mırıldandı Lauren ve hizmetçiye yalvaran bir bakış attı.

“Rupert burada değil,” diyen Bayan Peterman arkasını dönerik mutfığa doğru yürümeye başladı.

Keşke yer yarılısaydı da içine girseydi. Gülümsemeye çalıştı.

“Bayan Peterman biraz korumacıdır.”

“Nedenini anlayabiliyorum,” dedi Alex, gülümseyerek.

Bu basit kelimeler bile Lauren’in tekrar kızarmasına sebep

olmuştu. Afallamış bir halde mutfağa doğru ilerlemeye başlamış, adamın onu takip edip etmediğine bakmaya cesaret edememişti. Fakat inanılmaz bir şekilde adam onu takip ediyordu. Lydia'dan, adama elini yüzünü nerede yıkayabileceğini göstermesini istemiş ve karşısındaki yakışıklı yabancıya ağzı açık bakakalan kızı dürtüklemek zorunda kalmıştı. Bay Christian odadan çıkar çıkmaz Lauren, Bayan Peterman'a dönmüştü. "Lütfen, *lütfe*n Ethan'ın burada olmadığını söyle!" diye sızlandı, taburelerden birine otururken.

Bayan Peterman ocağın üzerinde duran saate bakmaya bile tenezzül etmedi. "Burada değil ve aslında olmadığı için de şükretmelisin! Tarlada bulduğun bir yabancıyı eve sürüklerken ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Atı yaralanmıştı! Onu orada mı bıraksaydım?"

Bayan Peterman iri bir kâse dolusu çorbayı ona uzatırken sert bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Lauren onu görmezlikten geldi, ne kendine ne de Bayan Peterman'a, adamın içten gülümsemesini görebilmek için cehenneme bile gidip gelebileceğini itiraf edemiyordu. O sınıksız güderinin içinde hareket eden güçlü bacaklarına bakınca kalbinin nasıl da çarptığını da anlatamazdı. Çocuklar için hazırlanmış olan akşam yemeği odasına doğru yürüyüp, kâseyi eski ve üzeri pürüzlü masanın üzerine gayet gürültülü bir şekilde koydu. Çıkan ses, burnunu kitaba gömmüş olan Theodore'u irkiltmişti. Sadece on yaşında olmasına rağmen eve getirilen her kitabı bir solukta okuyup bitiriyordu. Yanında Sally vardı, Theodore'un o günkü görevi. Sally sadece dört yaşındaydı ve onun gözetimi, yaşı daha büyük olan diğer çocuklar tarafından paylaşılıyordu.

"Leonard akşam yemeği için yanında bir korsan getirdiğini söyledi," dedi Theodore, umutla.

Lauren gülümseyerek çocuğa birkaç tane ahşap kâse uzattı ve masayı hazırlamasını işaret etti. “Leonard yanılıyor, hayatım. Bay Christian atı sakatlanmış olan bir beyefendi. Daha önce gemiye binmiş olabileceğinden şüpheliyim.”

Theodore kâseleri masanın üzerine yerleştirirken bunu düşündü ve ardından yüzü aydınlandı. “Bazen korsanlar, beyefendi gibi davranırlar. Belki de sadece seni korkutmamak için öyle söylemiştir.”

“Emin olabilirsiniz, o bir korsan değil, sadece at doktoru arayan bir adam.”

“Evet, fakat belki atı yaralandığında gemisini sürüyordu!”

“Denizden kilometrelerce uzaktayız, hayatım,” dedi Lauren, elini çocuğun sarı buklelerinde dolaştırırken.

“Fakat *bu* yolu takip etmek zorundaydı, Bayan Lauren!” Horace kapıdan bağırıp, masada bir yer kapmak için koştu. “Leonard onun ana yolu kullanırsa polise yakalanabileceğini söyledi!”

“Polis mi?” Lauren kahkaha atmıştı. “Peki, sence polis Bay Christian’ı bulursa ne yapacak? Elinde bir baskından kalan ganimetler yokken onu gözaltına almak için hiçbir gerekçesi olmaz. Korkarım Leonard senin kafanı, kendi hayal gücüyle uydurduğu masallarla dolduruyor.”

“Senin anlattığın hikâye de onunkinden daha iyi sayılmaz hence,” Bayan Peterman mutfak kapısında durmuş burnundan soluyordu. Masaya fırından yeni çıkmış iki somun ekmek koyunca Lauren hemen dilimlemeye başladı.

“Bu bir *hikâye* değil, Bayan Peterman,” dedi, sabırlı davranıp neşeli görünerek. “Bu gerçek!”

“Ah, o bir korsan,” dedi Leonard, küçük yemek odasına girerken kendinden emin bir şekilde. “Korsan botları giyiyor. Çok

kaliteli korsan botları."

"Bu botlar," dedi Bay Christian, sözcükleri uzata uzata, "korsanlara uygun değil, güven bana." Lauren başını kaldırdı, taşralı beyefendi atletik fiziğiyle dar kapı eşiğinde durmuş çocuklara gülümsüyor ve tekrardan Lauren'in başını döndürüyordu. Lauren başını eğince tuğla büyüklüğünde bir dilim kesmiş olduğunu fark etti. Hemen o parçayı üç dilime bölüp Bay Christian'a içtenlikle gülümsedi ve az kalsın kendini aptal durumuna sokmak üzere olduğunu düşündü.

Lauren bir sandalyeyi işaret etti. "Lütfen oturun, Bay Christian ve yalvarırım çocukların kusuruna bakmayın. Paul her gece onlara korsanlarla ilgili fantastik hikâyeler okumaya başladığından beri gördükleri her yetişkin adamın muhtemel bir denizci haydut olduğunu düşünüyorlar." Lydia hâlâ kapı eşiğinde durmuş, Bay Christian'a bakıyordu. "Lydia," dedi Lauren, usulca. Genç kız yavaşça masaya doğru yürümeye başladı, gözlerini Lauren'den farksız olarak adamdaki ayıramıyordu. Genellikle Lydia çılgınlar gibi âşık olduğu Ramsey Baines'den başka bir şey konuşmazdı fakat şimdi Bay Christian'ın tam karşısına oturmuş, hayranlıkla adama bakıyordu ve bu Lauren'de kahkaha atma isteği uyandırıyor. Kızın nasıl hissettiğini *çok iyi* anlıyordu.

"Ben korsan *değilim*," dedi Alex çocuklara, "Son beş yıldır da korsan olmadım. O işi yıllar önce bırakmaya zorlandım. Polis memuru Richards..." Duraksadı ve çocuklara kurnaz bir bakış attı. Bir dilim ekmeği bebek şeklinde kesmeye çalışan Sally hariç tüm çocukların yüzleri şaşkınlıkla aydınlandı. Alex umursamaz bir tavırla omuzlarını silktili. "Beni affedin. Sizi bu detaylarla sıkırmak istemem," dedi büyük bir porsiyon çorba almak için uzandı.

Lauren kahkahasını bastırarak Lydia'yı bir parça ekmek al-

ması için dürttü. “Polis memuru Richards mı? Ne kadar ilginç,” dedi, Sally’nin önüne bir kâse çorba iterken. “Onun yıllarca çok acımasız bir korsanı kovaladığı söylenir.” Lauren durdu ve düşünceli bakışlarını pencereye yöneltti. “Onu asla yakalayamamış, söylenenlere göre bu onu hâlâ rahatsız ediyormuş. O artık *tandığımız* polis memuru Richards değil.”

Lauren, kendisine haylaz bir gülümsemeyle bakmakta olan Bay Christian’dan döndü. Çocuklar kuşkuyla duraksayıp, bakışlarını Bay Christian’dan gelecek olan cevaba çevirdiler. “Aynen öyle,” dedi yavaşça ve bunun üzerine çocukların omuzları hayal kırıklığıyla sarktı. “Tabii. Ancak sizin bahsettiğiniz kişi *Robert Richards* mı?” Çocuklar aniden öne doğru eğildiler. Kaşıkları kâseleriyle ağızları arasında donup kalmıştı. Hepsî aynı anda bakışlarını Lauren’e çevirdiler.

“Ah, *evet*, ta kendisi! Onu tanıyor musunuz?” Tabii ki tanıyordu. Alex denizlerde geçen ve hayali polis memuru Richards’la yaşadığı rastlantıları konu alan fantastik bir hikâye anlatmaya başladı. Çocuklar büyülenmişti ve çorbalarının tadını bile alamıyorlardı. Lauren de onun bu çekiciliğine alışkın değildi. Çocuklara saygı ve ciddiyetle yaklaştığı için ona sarılmak istiyordu. Adam, Leonard’ın doğum lekesini görmemiş gibi davranmıştı ve Lauren bu davranış karşısında ağlamak istiyordu. Bay Christian’a karşı duyduğu hayranlık şimdiden tehlikeli bir boyuta ulaşmıştı ve yemek boyunca da ürkütücü bir süratle yükselmekteydi.

Bayan Peterman hariç herkesi üzen şey akşam yemeğinin çok kısa sürmüş olmasıydı. Lauren hiç de istemeyerek günlük işlerini tamamlamaları için çocukları gönderdi. Hepsinin teker teker alınlarını öpmüştü. Hepsî Bay Christian’ın yanında kalmak istiyordu; Lauren de öyle.

İstedikğine ulaşmanın bir yolunu bulacaktı elbet, tabii Bay

Goldthwaite böylesine uygunsuz bir saatte ziyaret etmeyi seçmiş olmasaydı. Ön kapının çaldığını duyduklarında Lauren çay döküyordu. Bir dakika sonra eczacı elinde solmak üzere olan papatyalarla küçük yemek odasına girdi, elma yanakları kızarmıştı. Eğer Ethan'dan daha kötü bir şey varsa o da Müşkölpesent Thadeus'tu. Neden *bugün* gelmek zorundaydı ki? "İyi günler, Bay Goldthwaite," dedi Lauren, bitkin bir ses tonuyla.

"İyi günler Bayan Hill." Adam burnunu çekti, "Size papatya getirme cüretinde bulundum. Bu ara çok moda olduğundan makyaj masanızı renklendirebileceğini düşündüm," dedi, küçük kahverengi gözlerini Bay Christian'a kaydırarak.

"Teşekkür ederim, Bay Goldthwaite," dedi Lauren, sakın bir şekilde, "fakat benim makyaj masam yok." Lanet olası çiçekleri almak için kibarca ayağa kalktı ve utancını saklayabilmek için onları yüzüne götürdü. Ah Tanrım, Bay Christian'ın ne düşündüğünü hayal etmek bile istemiyordu. "Bay Goldthwaite, size Bay Christian'ı tanıtırayım," dedi soğukkanlı bir tavırla. Tam o sırada Bayan Peterman'ın arkasından seslendiğini duyup döndü ve papatyaları hızla onun eline tutuşturup, başka bir çift daha çatık kaşla karşılaştı.

"Nasılsınız, Bay Goldthwaite?"

"Çok iyiyim, Bayım. Sizi daha önce buralarda görmedim. Bağışçılardan biri misiniz?"

Lauren homurdandı.

Bay Christian böyle bir sorunun uygunsuzluğunu nazikçe görmezden geldi. "Atım düşüp sakatlanınca Bayan Hill beni buraya getirme nezaketinde bulundu. Yardım aramak için Pemberheath'e gideceğim," dedi ayağa kalkarak.

Lauren bir anlık panik yaşadı ve hızla keşarak Alex'in vanına

gitti. “Rupert henüz dönmedi Bay Christian fakat eminim çok geçmeden burada olacaktır...”

“Çok saçma! Bay Christian’ı Pemberheath’e götürmekten memnuniyet duyarım! Fakat Bayım, bir an önce yola çıkmamız gerekecek. Benim de durmamam gerekiyordu fakat dediğim gibi papatyelerin solmamaları gerekiyordu,” dedi Bay Goldthwaite ve hemen kapıya yöneldi.

“Minnet duyarım, Bayım.” Bay Christian dönüp içtenlikle Lauren’e gülümsedi. “Bayan Hill, misafirperverliğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az. İyi günler, Bayan Peterman,” somurtkan hizmetçiye nazikçe başını eğerek veda etti ve odadan sallanarak çıkmakta olan Bay Goldthwaite’i takip etti. Hiç alışkın olmadığı bir duyguyla kafası karışmış olan Lauren çaresizce Bayan Peterman’a bakınca, ne kadar şanssız olduğunu ima eden umursamaz bir omuz silkişiyle karşı karşıya kaldı. Beyefendiye iyi günler dilemekten başka yapacak *hiçbir şeyinin* olmadığını bilerek adamın umuttuğu şapkayı duvardaki askıdan alıp peşinden koşmaya başladı.

“Bay Christian!” diye seslendi, giriş yoluna çıkar çıkmaz. Alex döndü, gülümserken yemyeşil gözleri parlıyordu. Lauren şapkayı ona verince tek eliyle uzanıp hafifçe çekti fakat Lauren bırakmıyordu. “Ah... teşekkür ederim, Bayım, beni böylesine tatsız bir durumdan kurtardığınız için,” dedi gergin bir tavrıla. Tanrı aşkına, *ne yapıyordu* böyle?

Alex güldü. “Pek yardımcı olabildiğimi sanmıyorum, Bayan Hill.”

“Bay Christian, lütfen!” Thadeus üstü açık arabasından bağırmıştı. Lauren sert bir biçimde kaşlarını çatarak ona baktı ve tekrar o sevimli gülümsemesiyle beyefendiye döndü.

“Eğer buralara işiniz düşerse, çocuklarımız ziyaret etmenize çok sevineceklerdir,” dedi ve bu davranışından anında utanıp bakışlarını kaçırdı. “Ben, ah... onlar... hikâyenizden çok keyif aldılar.”

“Bayan Hill...”

“*Bay Christian!* Gerçekten gitmem gerekiyor!” Bay Goldthwaite arabadan bağırды. Yüce *Tanrım*, bu tombul tavus kuşunu tünediği yerden devirip, papatyaları ağzına tıkmak istiyordu!

“Tekrar teşekkür ederim, Bayan Hill,” dedi Bay Christian. Fakat buna rağmen hâlâ önünde durmaya devam ediyor, göz kenarları kırışarak gülümsüyordu.

“Rica ederim, Bay Christian,” diyerek iç çekti Lauren, bakışlarını ondan kaçırmadan.

Alex’in gülümsemesi çekici bir sırtışa dönüşmüştü. “Bayan Hill... şapka?” Lauren başını eğip bakınca şapkayı hâlâ sıkıca elinde tutuyor olduğunu gördü. Dehşete kapılıp o kadar hızlı bıraktı ki, Alex geriye doğru sendeledi ve gülererek arabaya doğru yürümek için döndü.

Ah, ne *harika!* Tam bir aptal gibi görünmeyi başarmıştı! Bay Christian, Bay Goldthwaite’in yanındaki daracık koltuğa oturunca dönüp Lauren’e tekrar baktı. Lauren kaygısız görünmeyi ümit ederek umursamaz bir tavırla el salladı ve evin taş duvarlarından fıskıran parçalanmış yaprakları incelemeye başladı. Arabanın uzaklaştığını duyunca binlerce kez ölmüş olmayı diledi. Hem kendisi *hem de* Müşkölpesent Thadeus için.

Araba eski konağın giriş yolundan süratle çıkarken Alex arkasını dönüp son bir kez bakmayı başardı. İlk düşüncesi doğrudu: o bir melekti ve çok çekiciydi. Bay Goldthwaite bir köşeden dönerken arabayı yan yatırınca Alex şapkasını kavrady ve koltuğa tu-

tundu. “Aceleniz mi var yoksa?” diye sordu, araba doğrulurken.

“Birçok acil işim var,” dedi küçük adam, kelimeleri tükürürcesine konuşurken. “Bugün hiç gelmemeliydim!”

“Bayan Hill’i uzun süredir tanıyor musunuz?” diye sordu Alex, Bay Goldthwaite’in sıkıntısının sebebinin Lauren olduğundan emin bir halde. Zavallı adamı suçlayamazdı. İyi kalpli olduğu kadar büyüleyici bir güzelliğe de sahipti. Böyle bir kadın bir adamı gözleri kapalı sadakate sürüklerdi.

“Bayan Hill’i çok uzun bir süredir tanıyorum.”

“Eminim iyi bir arkadaşınızdır,” dedi Alex, söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığı için.

Bay Goldthwaite yüksek sesle homurdandı. “Arkadaş mı? Biz neredeyse nişanlıyız, Bayım” diye karşılık verdi öfkeyle.

Alex, ikisinin arasındaki arkadaşlığın ne olduğuna dair hiçbir fikir yürütemiyordu fakat kendi tahminine göre Bay Goldthwaite’in Lucy’yle evlenme olasılığı, Lauren’le evlenme olasılığından yüksekti.

Beşinci Bölüm

Ethan ayağını bir tabureye dayamış, tam ateşin karşısında otururken Lauren bir tepsi şifalı çorba taşıyarak salona girdi. Sıra dışı sıcaklıktaki hava sıradışı bir şekilde soğumuştur ve Ethan, ilk gri bulutların görüldüğü andan itibaren şikâyet etmeye devam ediyordu. Kapıyı ayağıyla kapatan Lauren Amcasının oturduğu yere yürüdü ve tepsiyi çorbanın dökülmesini istercesine kuvvetle masanın üzerine bıraktı.

“O kapıyı çarpmaktan vazgeç, kızım. Başım ağrıyor,” diyerek yakındı. Lauren ona bir fincan çay dökerken hiçbir şey söylemedi. “Ne yani, hâlâ Rupert yüzünden mi suratını asıyorsun?” diye iç çekti ve çayı görmezden gelerek viskisine uzandı.

“Bana söz vermiştin, Ethan Amca,” diye hatırlattı Lauren, sert bir şekilde.

Ethan öfkeyle homurdandı. “O yetişkin bir adam, Lauren. Eğer bir bira içmek istiyorsa, onu nasıl reddedebilirim ki?”

“İkiniz o eski arabayı, o halde sürerken *ölebileceğiniz* bir yana, biliyorsun, Rupert başkaları gibi içki içemez! Toparlanması tam iki gün aldı!”

“Şimdi bununla beni yorma,” dedi Ethan. “Gut hastalığım yine azdı.”

Lauren yüksek sesle iç çekti. Ethan’da mantık aramamalıydı.

Salondan hiç çıkmasa ona minnettar olurdu, en azından Rupert'in güvenliği için bir tehdit oluşturmazdı. Tanrı onu korusun, fakat Rupert, Ethan'ı kendinden üstün görüyordu. Çocuğun zihninin nasıl böyle bir sonuca vardığı ise bu hayattaki en esrarengiz şeydi. "Lütfen, çorbanı iç, Amca. Bay Goldthwaite acını hafifletecek bazı kuru bitkiler verdi," dedi ve yere düşmüş olan haftalık gazeteyi almak için eğildi.

"Goldthwaite! O adamın etrafımda gezinmesini sevmiyorum, beni duyuyor musun? Şu yastıklar, evlat..."

"Bay Goldthwaite onun hislerine karşılık vermediğimi anlıyor," diye yalan söyledi, Ethan'ın sırtındaki yastıkları düzelterek. Görünüşe göre Müşkülpesent Thadeus'u veya Bayan Peterman'ı bu konuda ikna etmek için söyleyebileceği *hiçbir şey* yoktu. "Fakat bize karşı o kadar cömert ki, uzak durmasını isteyemiyorum."

"O halde *ben* isterim! O küçük sinekkuşu sürekli ayakaltında dolandığı şürece sana iyi bir eş bulamam," diyerek homurdandı Ethan ve ağzını şapırdatarak çorbasını içmeye başladı. Lauren başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. "Yüce Tanrım, ne giyiyorsun öyle?" diye bağırırdı aniden.

Lauren durup giymekte olduğu pantolona ve Paul'e yıllar önce küçülen ağır pamuklu gömleğe baktı. "Pantolon." Kapıya doğru yürümeye devam etti.

"Kusura bakma, kızım! Onu giyersen hiçbir adam seninle evlenmek istemeyecektir!" diye seslendi Ethan, Lauren'in arkasından. *Gerçekten de kusuruna bakmamak gerek*, diye düşündü kapıyı arkasından gürültüyle kapattı. Amcasının sürekli onu evlendirme-siyle ilgili konuşması, hem de gerçekten *sürekli* olarak, Lauren'in çok canını sıkıyordu. Giriş salonuna yürüyüp askıda duran yün paltosunu aldı. Kollarını ceketin içine sokarken her şeyin canını

sıkmakta olduğunu fark etti.

“Bu sabah nereye gidiyorsun?”

Lauren yün beresini başına geçirirken omzunun üzerinden Paul’e baktı. Topallayarak salona girmiş, duvara yaslanarak kollarını göğsünde birleştirmişti. “Balkabaklarından geriye kalanları kurtarmam gerek,” diye mırıldandı.

“Bırak Rupert halletsin. Senin yorulmana gerek yok.”

“Ethan Amca’nın muhteşem içki arkadaşı seçimi sayesinde Rupert ev işlerinden bayağı geri kaldı. Ben de tek başıma bir şeyler yapma ihtiyacı duyuyorum,” dedi sert bir şekilde, eldivenlerine uzanarak.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Paul.

Sergilediği bu berbat tavırdan anında pişman olan Lauren hafifçe gülümsedi. “Biraz tek başıma zaman geçirirsem düzelmeyecek bir şey değil, emin olabilirsiniz.” Paul ona daha fazla soru sormadan kapıdan çıktı.

Tek başına kalmanın onu düzeltereceği konusunda hiç umudu yoktu. Her ne kadar Ethan’ın, Rupert’in bu kadar çok içmesine izin vermesine öfkeleniyor olsa da sorun bu değildi. Sorun *her şeydi*. İki gün önce Rosewood’a Bay Christian gelince her şey altüst olmuştu.

Lanet olsun, Bay Christian’ı düşünmeden duramıyordu.

Geceleri rüyasında görüyor, gündüzleri hayalini kuruyordu ve dün uzakta gördüğü papazı bile yanlışlıkla o sanmıştı. Bu çok gülünç bir durumdu, ne de olsa papaz yetmiş yaşındaydı. Daha önce kimse, üzerinde böyle bir etki bırakmamıştı. Kimseden böyle etkilenmemişti; Donovan Williams’ın sekiz yaşındayken saçını çekerek onu kendine hayran etmesi dışında.

Fakat Donovan Williams, Bay Christian’la karşılaştırıla-

mazdı. Lauren deha önce hiç bu kadar yakışıklı, erkeksi ve *kibar* bir adamla karşılaşmamıştı. Şiir seviyordu, çocukları seviyordu ve Lucy'ye bile çok fazla tepki göstermemişti. Üstelik tüm bu hayran olunası özelliklerinin ötesinde, cildinin garip bir şekilde karıncalanmasına, sebepsiz yere kıkırdamasına neden oluyordu ve ona baktığı zaman, aman *Tanrım*, dizlerini titretiyordu. Lauren hurdası çıkmış tahta el arabasını arkasından çekerek balkabağı tarlasına doğru yürürken perişan bir halde iç çekti.

Pekâlâ, çok etkilenmişti. Ne yapması gerekiyordu? Kara sevdalı bir kız öğrenci gibi üzülmeli miydi? Bay Christian dönmeyecekti. Şu anda muhtemelen evdeydi ve büyük bir ihtimalle *karısı* ile birlikteydi, Tanrı aşkına ve muhtemelen yaşanan her şeyi unutmuştu bile.

Keşke *kendisi* de unutulabilseydi.

“Bayan Lauren!”

Lauren gözlerini kapattı ve dönüp, zıplayarak patikadan inmekte olan Leonard'a bakmadan önce hafifçe inledi. “Paul size yardımcı olmam gerektiğini söyledi.”

Lauren'in yüzüne bir tebessüm yerleştirebilmesi, sahip olduğu tüm enerjiyi harcamasına mal olmuştu. Lanet olsun Paul! Artık yirmi yaşına geldiğine göre ona yardım etmeyi kendisine bir görev biliyordu. Bazen en ufak bir meltem esintisiyle kırılacakmış gibi davranıyordu! Lauren, Leonard'ı tüm kalbiyle seviyordu ve başka bir zaman olsa yardımını seve seve kabul ederdi. Fakat bugün değil.

“Pekâlâ. Ben geriye kalan balkabaklarını toplarken sen de korsanlar geliyor mu diye tarlayı gözetleyebilirsin.” Lauren çocuğun elini tuttu ve diğer eliyle arabayı çekerek balkabağı tarlasına doğru yürümeye devam etti.

Leonard kılıç olarak kullanabileceği bir sopa bulduktan sonra Lauren'i koruma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı. Neredeyse bir saat boyunca defalarca çite tırmanıp tekrar yere atlamış, hayali korsanların düzenlediği akınla mücadele ederken *gardınızı alın* diye bağırıyordu. Kendini kötü hissetmesine rağmen Lauren onun bu coşkusuna gülümsemekten kendini alamamıştı. Son balkabağını da el arabasına attıktan sonra çabucak saydı. Toplam on dört tane vardı ve bu sadece bir aylık mum yağı almalarına yetecekti. Bu yeterli değildi; kışı geçirebilmeleri için üç ay olmasa bile en az iki ay yetecek ürüne ihtiyaçları vardı.

Tarlanın ortasında durmuş bu küçük sorunu düşünürken Leonard arkasından koşarak sopasıyla Lauren'in sırtına vurmaya başladı. İrkilen Lauren çığlık atarak arkasını döndü.

"Kolla kendini!" diye haykırdı çocuk.

Lauren'in elleri kalçalarına dayandı ve kaşları havaya kalktı. "Pekâlâ, seni eşkiya," dedi, bir sopa bulmaya çalışarak. "*Gardını al!*" Sopasını kaldırıp kalkan pozisyonu alınca Leonard eğlenmeye başladı. Leonard'ı önce geriye itip ardından ona yaklaşmasına izin verdi. Bir ileri bir geri hareket ederek neşeyle kahkahalar atmaya başladılar.

"Bayan Hill?"

Lauren'in başı, duyduğu sesle birlikte döndü. Tam o yakışıklı yüzü görmüştü ki Leonard onu savunmasız yakalayarak sopayı karnına indirdi. Ne olduğunu anlayamadan kalçasının üzerine devrilince nefesi kesildi.

"Aman Tanrım, iyi misiniz?" diye sordu Bay Christian, hemen yanına diz çökerek. Lauren nefes almaya çalışırken o da kolunu omuzlarına sarıp, sakinleşmesine yardımcı oldu.

"Bay Christian," diye bağırdı Lauren, kulak tırmalayıcı bir

sesle, “Benim bir balkabağı tarlasında öldüğümü görmeye kararlı olduğunuzu düşünmeye başlıyorum.”

Alex kahkaha attı. “Ve bence siz bana bunun için her türlü fırsatı tanımaya kararlısınız!” Kolunu ona dolayınca Lauren aniden ayağa kalktı. Hâlâ soluk alamıyordu fakat bu düşmüş olmasından kaynaklanmıyordu. Bay Christian onun üzerine doğru eğilmiş, kaşlarını hafifçe çatarak yüzüne bakıyordu. Tanrım, adamın eli tüm göğüs kafesini kaplamıştı. Alex güçlü çekerken Lauren bir sersem gibi gülümsüyordu. Adamın yeşil gözleri Lauren’in omuzlarının üzerine doğru kayınca Leonard’ı hatırlayıp döndü.

Çocuk onu düşürdüğü için utanmış halde ağzı açık Lauren’e bakıyordu. “Üzgünüm!” diye haykırdı. “Baktığını sanıyordum!”

Lauren çocuğun saçlarını dağıtarak güldü. “Sen bugüne kadar gelmiş geçmiş en iyi korsan olacaksın, Leonard. Tanrım, çok hızlısın. Kılıç oyunlarında bu çok önemli bir yetenek, sizce de öyle değil mi, Bay Christian?”

“Ben bunun, ayak becerisinden veya gücünden daha önemli olduğunu düşünüyorum,” dedi Alex, ciddiyetle.

“İşte, gördün mü?” Lauren gülümseyerek çocuğun yüzünü avuçlarının içine aldı ve usulca alnından öptü. “El arabasını ambara kadar çekebilir misin?” diye sordu, sevecen bir ses tonuyla.

“İyi olduğunuza emin misiniz?” diye sordu çocuk. Gözleri hissettiği endişeyi açıkça ele veriyordu.

Lauren güldü. “Çok iyiyim, hayatım. Benim yaralanmam için böyle bir düşüşten fazlası gerekiyor.”

Leonard ona kuşkuyla bakıyordu fakat yine de kabul etti. Bay Christian’a dönüp mırıldandı, “İyi günler, Bayım,” dedi ve eski el arabasıyla boğuşarak uzaklaştı. Lauren ve Bay Christian yan yana durup, Leonard’ın el arabasını patikada çekmesini izlediler. Bay

Christian izlerken Lauren adamın varlığının kendisinde yarattığı titremeyi saklamaya çalışıyordu. Üstelik bu hissettikleri, bir erkek çocuğuna ait pantolonla korsancılık oynarken yakalanmanın verdiği utançla birlikte ikiye katlanınca farkında olmadan kollarını göğsünde kavuşturma ihtiyacı hissetmişti.

“Üşümüştün,” dedi Alex, aniden ve ceketini çıkarıp daha Lauren cevap vermeden onun omuzlarına astı. Baharatlı kolonyasının kokusu o kadar hafifti ki tüm hislerini hareketlendiriyordu.

“Sen... merak ediyor olmalısın...” diye kekeleydi Lauren, Leonard’ın yandaki tarlaya doğru giderek gözden kayboluşunu izlerken.

“Evet, Lucy’nin ne kadar aç olduğunu,” diyerek espri yaptı Alex.

Lauren kendini tutamayarak kıkırdadı. “Ona hiç şüphe yok fakat balkabaklarını yemesi yasak. Mum yağı alabilmek için mahsulleri takas etmeye söz verdim.”

“Efendim?”

Lauren ona bakarak sırtıttı. “Mum için. Bize iki ay yetecek mum yağını alacak kadar balkabağım vardı fakat sanırım Lucy bana en iyi ihtimalle bir ay yetecek balkabağı bıraktı. Ve eğer onları da yerse, takas için onun derisini vermeyi düşüneceğim.”

Bay Christian bir an hiçbir şey söylemedi, bakışları Lauren’in ağzına kaymıştı. Lauren’in nabızı çılgınlar gibi atıyordu. “Size yeteri kadar mum yağı vermekten mutluluk duyarım, Bayan Hill. Balkabaklarınızı takas etmenize gerek yok.”

Lauren kıkırdamasının çok saçma olacağını düşündü. “Teşekkür ederim, Bay Christian fakat onları yetiştirmemin esas nedeni bu.”

“Mum yağı için mi?” diye sordu Alex. Sesindeki kuşku

açıkça duyulabiliyordu.

“Takas etmek için. O zaman mum yağı almayı düşünmüyordum fakat Bayan Pennypeck balkabaklarını fırınında kullanabileceğini ve kocasında ihtiyacından fazla mum yağı olduğundan bu bana oldukça iyi bir takas gibi geldi. Fikir Leonard’a aitti.”

“Yani”... diye sırttı Alex, bakışlarını Lauren’in gömleğine ve pantolonuna çevirerek. “Balkabaklarını takas ediyorsun.”

“Ve... ve elmaları ve mevsimi geldiği zaman domatesleri de,” diye mırıldandı Lauren, omurgasına yayılmakta olan sıcaklığı hissederek. “Ve tabii, fazladan süt varsa... pek fazla artmıyor ama bir gün mutlaka kovalarımızı dolduracağız.”

Alex bakışlarını yukarı çevirip gülümsedi. Kocaman, mükemmel bir gülümsemesi vardı ve bembeyaz dişleri görünüyordu. Dizleri titriyordu. Yüce Tanrım, bayılmak üzereydi. Fark etmeden bir adım geriledi. “Yakınlarda kaldığınızı bilmiyordum.”

“Bir süreliğine bir av kulübesinde kalıyorum.”

Demek *avlanıyordu*. Ah, zaten bir avcı gibi *görünüyordu*; uzun boylu, zayıf ve kaslı ve... Tanrım, yine ağzına bakıyordu. “O iyi mi peki?” diye sordu Lauren, çekinerek.

Bay Christian’ın şaşırınca kaşları çatılmıştı. “‘O’ derken?”

“Atınız.”

Alex başını geriye atıp bir kakhaha patlattı. “Evet, Jüpiter gayet iyi. Görünüşe göre sandığım kadar kötü bir sakatlanma değilmiş. Ona bakmak ister misiniz?” diye sordu ve Jüpiter’in bağlı olduğu yeri gösterdi.

Evet, bakmak istiyordu. Yeniden kalçasının üzerine düşmek için ondan başka her şeye bakmak istiyordu. “Çok isterim,” dedi gülümseyerek.

Jüpiter kocaman siyah bir attı ve Rosewood’taki iki yaşlı gri

at onun yanında şişman midilliler gibi kalıyorlardı. Bay Christian, Lauren'e çantasından havuç verdi ve Lauren canavarın göz seviyesine yetişebilmek için büyük bir taşın üzerine çıkıp kahkahalar atarak onu yedirdi. Alex'e ne avladığını sorunca Alex de ona üç gündür kendisinden kaçan bir yabantavşanını anlatmaya başladı. Lauren adamın konuşmalarından, kulübede yalnız kalmakta olduğunu anladı ve onu gece evde sessizce oturup şiir kitabı okurken hayal etti. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle atın burnunu okşuyordu.

"Onu sürmek ister misin?" Bay Christian sordu, havuçlar bitip de at huysuzlaşmaya başlayınca.

Lauren gözlerini kırptırdı. Şu kocaman şeyi sürmek mi? Bugüne kadar gri atlardan daha korkunç bir at sürmemişti. "Bilmiyorum..." diye yanıtladı, atın iri gözlerinden birine bakarak.

Bay Christian güldü. "Beni kurtarmanızın karşılığım ödeyebilmem için sizi Rosewood'a götürmeme izin verin. Bugün hava kesinlikle daha serin; birazdan yağmur yağarsa şaşırmam." Lauren ona göz ucuyla bakınca Alex tekrar kaşını kaldırdı. "Korkuyor musun?" diye sordu. Eğleniyor gibiydi.

Tanrım, *evet!* Yine de ona bakarak dudağının tek tarafıyla gülmüsedti. "Maalesef, Bayım, *'Beni ölümünden çok şerefimin lekelenmesi korkutur.'*"

Alex, Homeros'a ait bu zekice söze kahkahayla güldü. "Hadi o halde," dedi, kocaman bir gülümsemeyle, "şerefinizin lekelenmesine izin veremem." Kenara çekilip nazik bir şekilde eğildi. "Madam, arabanız bekliyor." Lauren taşın üzerinden inip yavaşça atın yanına doğru yürüdü. "Ayağınızı üzengiye koyun," dedi Alex, onun arkasında durarak. Lauren üzengiye yetişemiyordu fakat ayağı uzandığı anda Alex onu belinden yakalayıp Jüpiter'in sırtına

atlamasına yardımcı oldu. Lauren kocaman atın sırtına binip, diğer taraftan kaymamak için hemen eyerin başını kavradı. Bir anda Alex onun arkasına atlayıp Lauren'in önüne uzanıp dizginleri tuttu. "Pekâlâ, hazır mısın?" Alex gülerken nefesi Lauren'in yanağına üflüyordu.

Hazırdı, tabii. Kucağına yerleşmiş, sırtını Alex'in tuğla gibi sert göğsüne yaslamıştı. Kaslı kolları onu kucaklamıştı. Güçlü bacakları onunkileri sarıyordu ve yanlarında kendi bacaklarının ne kadar ince görüldüğüne inanamamıştı. Nefes almakta güçlük çekiyordu ve nabızı hızla atıyordu. "Sanırım," dedi, soluk alarak.

"Korkma," dedi nazik bir şekilde. "Eyerin başını bu kadar sıkı tutarken düşme ihtimalin çok düşük."

Alex, Jüpiter'i hızla sürünce Lauren geriye doğru sendeledi ve adamın bedenine daha da yanaştı. Başı onunkine dokununca gergin bir halde başındaki yün bereyi çıkardı; Alex elini kaldırıp Lauren'in buklelerini yüzünden çekti. Adamın bedenindeki her kasın güçlü ve sert bir şekilde hareket ettiğini ve atı yönlendirdiğini hissediyordu. Kokusu içine işleyerek tüm hislerini doyuruyor, dokunduğu her yeri yakıyordu.

Lauren ölüp cennete gittiğini düşündü.

Ahıra vardıklarında Lauren ona buzağıya bakması gerektiğini söyleyerek durmasını istedi. Amcası onun bir yabancıyla, üstelik de *pantolon* giyerken ata bindiğini görürse onu boğardı! Bay Christian onun dediğini yaparak, bir kuşun zarafetiyle yere indi ve yardım etmek için uzandı. Onu hiç zorlanmadan kaldırıp, ayakları yere basana kadar bedeninin onunkine yaslanmasına izin verdi. Lauren'in bacakları onu taşıyamıyordu, dengesini bulana kadar ağırlığını tek tarafına aldı. Alex onun neler hissettiğini anladığını ima eden bir gülümsemeyle bakıyordu.

Bu kadar açık olmak Lauren'i utandırmıştı, kendini kötü hissederek Alex'in ceketini omuzlarından çıkarıp ona uzattı. "Teşekkür ederim, Bay Christian. Çok naziksiniz," dedi, kendine olan güvenini elinden geldiğince sergileyerek.

"Benim için bir zevkti, Bayan Hill." Gülümseyerek ceketini piydi. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle Lauren'e bakarken ellerini ceplerine soktu. Lauren ne söyleyeceğini veya ne yapacağını bilemeden öylece duruyordu. O kadar gergindi ki yün beresini elinde sıkıp büküyordu.

"Birçok sebze yetiştiriyorsunuz, galiba," dedi Alex, sakızka-bağı yapraklarının bağı olduğu çiti işaret ederek.

"Biz, ah, sanırım bu işte iyiyiz," dedi Luran, adamın yeşil gözleriyle kendinden geçmişti. "Biraz almak ister misiniz?"

Yeşil gözler tekrardan ona doğru çevrildi ve orada kaldı.

"Harika," diye mırıldandı.

"Ah!" Lauren kızarmıştı. "O kadar da harika değil. Artık çok fazla buğday yetiştirmiyoruz..." Alex beklenmedik bir şekilde elini kaldırıp Lauren'in şakağına götürdü ve yüzünde düşen bir tutam bukleyi geri itti. Adamın parmak uçlarının yumuşak teması, içinde bir ateşin alevlenmesine neden olmuştu. "Şey, vergiler, biliyorsunuz, oldukça yüksek," diyerek anlamsızca mırıldandı.

"Senden bahsediyordum. Gerçekten harikasın," dedi Alex, sessizce ve ardından da Lauren'in elini tutup dudaklarına götürdü. Ah Tanrım, ah *Tanrım*, dudakları ne kadar da *yumuşaktı*! Alex gülümseyerek Lauren'in elini bıraktı ve geri çekilerek atına bindi. "İyi günler, Bayan Hill." Veda etmek amacıyla şapkasının ucuna dokundu ve Jüpiter'i geldikleri yöne doğru dörtlale koşturmaya başladı.

Lauren bir süre olduğu yerde durup, şakaklarında adamın do-

kunmuş olduğu noktaya dokunmaya başladı. Sonunda gözden kaybolduğunda Lauren dönüp konağı koştı ve baş döndürücü bir hızla arka kapıdan geçti. Paul ona ne olduğunu sorunca kahkaha atarak şaşırtıcı bir şekilde cevap verdi, “Biraz tek başıma zaman geçirerek düzelmeyecek bir şey değil.” Erkek kardeşine mutlu bir yüzle gülümsedi ve koşarak merdivenleri çıkıp odasına gitti.

Çok garip, diye düşündü Alex, böylesine farklı bir sınıftan genç bir kadına kendini kaptırmıştı. Fakat büyülendiğini itiraf etmeliydi. Lauren Hill gülücüklerle olduğı kadar sürprizlerle de doluydu. Üstelik çok da güzeldi. Kahretsin, *muhteşemdi*. Onu erkek pantolonu giyerken görmek Alex’in aklını başından almıştı. Birbiri ardına gelen kıvrımları, dolgun göğüsleri, ince bir bel ve yuvarlak kalçalarının altındaki oldukça şekilli olduğunu hayal ettiğı bacakları vardı. Jüpiter’in sırtında geçirdikleri o kısa yolculuktan sonra Alex’in kendi bedeninde onunkini hissetmesinin verdiği acı iki gün boyunca sürmüştü.

Pemberheath’te dün, kadın onu yine savunmasız yakalamıştı. Ona manifaturacıda rastladığında açık mavi yün bir elbise giyiyordu, gür buklelerini güzelce tarayıp bir başlığın altına gizlemişti ve dükkân sahibiyle öğütölmüş unun fiyatıyla ilgili tartışıyordu. *Maviler içinde bir melek*, diye düşündü Alex. Dükkân sahibine, Rosewood’a gönderdiği mum yağı için teşekkür etmek amacıyla durduğunda mavi gözleri heyecanla dans ediyordu.

Dükkân sahibi ona mağazanın dışına kadar eşlik ettiğı sırada kar yağmaya başlamıştı ve un için adil bir fiyat isterken kullandığı karmaşık alıntılarla duruma uygun düşen sözlerle zavallı adamın kafasını karıştırmıştı. Dilinin ucuyla bir kar tanesi yakaladığı an-

daki neşesini Alex asla unutamayacaktı. Onu her gördüğünde havanın nasıl da değiştiğini belirtirken Alex içinde kopan fırtınaların bununla kıyaslanamayacağını düşündü.

Alex arabaya döndü, arkasında bağlı duran ve Ölü Adamın Yolu'na gidecek olan bir kızak vardı. Dün Alex'in aklına bu fikir geldiğinde tepeye bu ismi vermişti. Çok garipti: Alex kendini bir anda çılgınlar gibi onu tekrar görebilmenin yollarını ararken bulmuştu. Lauren un çuvalını arabaya atmış, Rupert'in yanına tırmamıyordu. Alex hemen kayak yapmaya gitmeyi teklif etti. *Kayak* yapmak mı? Resmen ağzından kaçırmişti. En son kaydığında daha küçük bir çocuktü. Üstelik kızağı nereden bulacaklardı? Neyse ki nalbantının sattığını öğrenmişti; her ne kadar bir servet değerinde olsa da. Eski kayaklar görünüşe göre atalardan birine aitti. Aldığı şeyi çalışır hale getirebilmek için sabahın erken saatlerine kadar uğraşmak zorunda kalmıştı.

At ve araba karın üzerinde ilerlerken Alex, ona neden kim olduğunu söylemediğini düşünmeye başladı. Söylemek istemişti fakat içinde bulundukları anlar bunu söylemek için oldukça uygun-suzdu. Üstelik pek bir şey de fark etmiyordu. Birkaç gün içinde gitmiş olacaktı ve muhtemelen onu bir daha asla görmeyecekti. Tabii, unvansız bir adam olmanın verdiği huzur da vardı.

Söz verdiği gibi Bayan Hill çocuklarla birlikte tepenin zirve-sindeydi. Kırmızı bir pelerin ve kısa botlarla oldukça çekici görünü-yordu. Çocukların kolları ve bacakları sabırsızlıktan kıpır kıpırdı. Lydia biraz düşünceli görünüyordu ve Alex her döndüğünde sanki adama üç tane gözü varmışçasına bakakalıyordu. Sarışın bukle yığını sevgili Sally'nin tombul yanaklarında hâlâ hayal kırıklığının neden olduğu gözyaşları vardı çünkü Paul gelmemişti.

"İyi günler, Bay Christian," diyerek neşeyle karşıladı onu

Bayan Hill. Dudaklarına tatlı bir gülümseme yerleştirmişti. Aynı gülümsemeyi çocuklara da yöneltti. “Bay Christian kızak konusunda harika becerilere sahip olduğunu söyledi. Size bu becerilerini göstermek istiyor.”

Alex böyle bir şey söylememişti. Gözleri sinsice kısıldı. “Ve Bayan Hill de beni kızakta geçebileceği konusunda ısrar etti ve ispatlaması için fırsat tanımamı istedi.”

Lauren ona şeytani bir bakış attı. “O halde, Bay Christian, bu bir yarış olacak gibi görünüyor.”

“Aynen öyle, Bayan Hill.” Alex anlamlı gözlerle tepenin ucuna baktı. “Evet, Leonard, onlara bu işin nasıl yapıldığını gösterelim mi?” Theodore ve Horace anında Leonard’ın etrafında bağırıp çağırmaya başlamışlardı, ona nasıl yapacağını anlatıyorlardı. Leonard onların verdiği tüm tavsiyeleri başıyla onaylıyor, ne yaptığını bildiğini söylüyordu. Alex’ten kızağı alıp heyecanla tepeye tırmanmaya başladı.

Alex, Leonard’ın kızağı yerleştirmesini beklerken bir yandan da Bayan Hill’in yetimlerle nasıl gülüp eğlendiğini izliyor, kalbi çok özel bir hayranlıkla doluyordu. Eteklerinin etrafında toplanmış, yüzleri taparcasına yukarı doğru bakan çocuklar için onun sevimli gülümsemesini kazanmanın ne kadar önemli olduğunu tahmin edebiliyordu. Birlikte oldukları sürece Alex’in içinden çocuklara bakmak gelmiyordu. Şu anda bakıyordu çünkü onu görebileceği yer çocukların yanındı. Çok ilginç bir biçimde bu çocuklar Alex’i mutlu ediyorlardı. Leonard eldivenlerindeki karı silerlerken Alex’in içi farklı bir duyguyla kaplandı.

“Sanırım, ben önden gitsem iyi olacak,” diye yüksek sesle fısıldadı, “fakat sana kızağı yönlendirme konusunda yardımcı olacağım. Bayan Hill biraz paslanmış olabileceğinizi söyledi.” Alex

tek kaşını kaldırıp Leonard'ın kızığa binişini seyretti. Çocuğun arkasına bindiği zaman bacakları katlanınca kendini garip hissetmişti. "Bayan Hill, lütfen dikkatinizi kızığa yöneltin," diye seslendi. Lauren gülümseyerek elini Sally'nin omzuna attı ve küçük çocuğun yanına, karların üzerine diz çöktü.

"Merak etme," dedi Leonard, ciddiyetle. Alex sırtarak kızığa tıttı. Kızak tepeden aşağıya doğru sallanarak ilerlemeye başladı; Alex kızığı usta hareketlerle engelli koşu parkuru görevini yapan çıkıntılı bir kayanın ve iki ağacın etrafından geçirerek tepenin düzlüklerine indirmeyi başarıp diğerlerinin bekledikleri yerde durdurdu. Leonard çılgınlar gibi kahkahalar atarak anında sıçradı ve tepeye doğru hızla koşmaya başladı.

Theodore ve Horace'ın sırası gelince onlar da korkusuzca uçtular. Lydia da tıpkı onlar gibi korkusuzdu. Küçük Sally yol boyunca haykırmıştı. Çocukların kendi kendilerini öldürmeyeceklerine ikna olan Alex, Bayan Hill'in durduğu yere doğru yürüdü. "Yani," dedi, sözcükleri uzatarak, "denemek için yeterince güvenilir olduğuna ikna oldunuz mu?"

"Lydia sayesinde oldukça nefes kesici olduğuna inandım," dedi, cilveli bir gülümsemeyle. "Fakat itiraf ediyorum, sizinle kaymaktansa Theodore ile kaymak daha güvenli olacak diye düşünüyorum, Bayım."

Alex haylaz bir bakışla gülümsedi ve birdenbire Lauren'in eldivenli elini tuttu. "Benim o şeyi sürebileceğime inanıyorsan, seni aşağıya kadar sürmeyi çok isterim, Bayan Hill."

"Bana Lauren de, lütfen." Onun bu isteği Alex'i şaşırtmıştı, sanki çok özel ve kişisel bir istekmiş gibi dile getirmişti.

"Bir şartla," dedi. "Benimle o tepeden aşağıya kayacaksın." Lauren çekici bir kahkaha attı. "Buna hazırım, Bayım. İngiliz-

tere’de benden daha cesur bir kadın bulamazsınız.”

Alex bunun doğru olduğuna inanıyordu. Kolları ve bacakları ona dolanmış halde tepenin en üst noktasından aşağıya doğru kayarlarken Lauren neşeyle kahkaha atıyor, hiçbir şeyden korkmuyordu. Düzlüğe çıktıklarında Alex kızağı durdurdu ve ayağa kalkarak neşeyle Lauren’i de çekip kaldırdı. Lauren bunu çok komik bulmuştu. Eski arkadaşlar gibi birlikte gülerек tepenin üzerine geri çıktılar ve kızağı tekrar çocuklara verdiler.

Çocuklar sırayla kayarken onlar da kenarda durup Rosewood hakkında konuştular. Lauren aile evinin kendilerine nasıl kaldığını ve papazın çocukları nasıl okuttuğunu anlattı. Gözlerindeki gururlu ışıltıyla, Rosewood için geleceğe dair düşüncelerini anlattı ve yetimlerin mutlu ve topluma katkıda bulunan yetişkinler olarak eğitilmeleri için her şeyi öğrenebilecekleri bir yer yaratmayı istediği söyledi. Geleceğe dair planlarında Rosewood artık şu anki gibi harap; sömürülen ve aşırı vergi uygulanan bir bina olmayacaktı. Hayat dolu olacaktı. Alex, Hill ailesi gibi ekonomik yeniliklere ihtiyaç duyan insanları düşünmeden edemedi. Onlar da aynı umutlar ve hayallerle, çaresizce kurtulmayı bekliyorlardı. “Paul, bazı şeylerin düzeltililebilmesi için Parlamento’da adil bir şekilde temsil edilmemiz gerektiğini söylüyor,” demişti Lauren. Paul haklıydı ve Alex unvanını kazandığından beri ilk kez bu düşüncenin ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu.

Lauren’in ardından Alex ona yaban tavşanını nasıl aradığını anlattı fakat onu Leonard’la kılıç oyunu oynarken gördüğü günden sonra adi canavarı aramayı bıraktığını sakladı.

Ve Alex de ondan kendisine ismiyle hitap etmesini istedi.

Gri bulut katmanları güneşli güne sokulmaya başladığı zaman Alex, Lauren’e çocukları eve götürme vaktinin geldiğini söy-

ledi. Theodore karşı çıktı ve Lauren'in elini tutarak onunla son bir kez kayması için yalvardı. "Sorun olur mu?" diye sordu Lauren, Alex'e cezp edici gülümsemesiyle.

Sanki Alex bu gülümseme karşısında herhangi bir isteği geri çevirebilirmiş gibi. "Tepenin aşağısında çocuklarla birlikte bekleyeceğim," dedi ona ve Theodore'a göz kırparak sürünün geri kalanını aşağıya topladı.

Lauren ve Theodore tepenin üzerinde tartışıyorlardı. Theodore öne atladığında Alex çenesini sıktı. Lauren yönlendirecekti. Kızak tepeden aşağıya doğru kaymaya başladığı zaman Theodore'un yüzü biraz solmuştu fakat hızlandıkça Lauren sırtıyordu. Kızağı sallanarak iki ağaca doğru sürmeye başladığı anda Alex derin bir nefes aldı. Kızak kayanın kenarını sıyrıp ağaçlardan birine doğru yol almaya başlayınca Alex'in nabızı boynunda zonklamaya başlamıştı. Ne kadar süratli kaydıklarını anlamıştı. Alex derin bir soluk sesi duydu fakat ağaca dikkat etmeleri için bağırmanın kendisi mi Leonard mı olduğunu fark edemedi.

Lauren son saniyede ağacın etrafından dolaşabilmeyi başardı fakat kızak ağacın gövdesine o kadar yaklaştı ki tehlikeli bir şekilde kontrolden çıktı. Alex'in kalbini biri sıkıyor gibiydi. Hiçbir şey yapamadan kırmızı pelerinin karlar üzerinde uçuşunu izliyordu. Çocukların bağırmaları ve çığlıkları onu kendine getirince Leonard ve diğer çocukların düşmüş olan sürücülere doğru koştuklarını fark etti.

Lauren yüzüstü yatıyordu. Pelerini karın üzerinde kırmızı bir gölcük oluşturmuştu. Alex hızla kaya kaya tepeye doğru koştu. Ona ulaştığı zaman Theodore ayağa kalkmış Lauren'in yanında duruyordu. Yüzünde bir panik ifadesi vardı. Leonard'ın telaş içindeki sorularına cevap olarak sadece başıyla iyi olduğunu onayla-

miştı. Alex dizlerinin üzerine düşüp ellerini usulca Lauren'in sırtına yerleştirdi. Tanrı'ya şükür, sonunda nefes alıyordu. Bir ses çıkınca Alex onu hemen ters çevirdi.

Lauren kollarını iki yana açmıştı. Mavi gözleri heyecanla ışıltarken ahenkle kahkaha atmaya başladı. Şaşırان Alex, oturup ona bakmaya başladı. Lauren yanakları heyecandan pespembe olmuş halde gülmeye devam ediyordu.

"Sanırım pelerinin dümene takıldı!" Lauren neşeyle açıklamaya çalışırken doğrularak oturdu. Alex'in kalbi göğsünün içinde acımasızca çarpıyordu. Hâlâ kahkahalar atan Lauren ayağa kalmak için çabaladı ve çocuklara bakarak gülümsedi. "Sizi korkuttuysam özür dilerim fakat gerçekten iyiyim."

"Evet," diye mırıldandı Leonard. Halen korkmuş görünüyordu. Theodore ona sadece bakmakla yetindi.

Alex sendeleyerek ayağa kalktı. "Beni gerçekten ürküttünüz, Madam."

Lauren kıkırdayarak Alex'e bakmadan önce pelerininin üzerinde biriken karları temizledi. "Çok eğlenceli, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Alex ve çocuklara baktı. "O iyi," dedi sert bir ses tonuyla. Lauren'in bileğini sıkıca kavrayarak arkasını döndü ve tepeden aşağıya doğru yürümeye başladı. Kalbinin hâlâ göğüs kafesinin içinde gürültüyle atmakta olduğundan dolayı öfkeliydi. Alex'e göre küçük çocuk artık bir daha kayamayacaktı. Lauren ona yetişmek için koştu ve çocukların yanına vardıkları zaman herkesin yüzündeki korku ifadesi silinene kadar macerasını anlatıp kahkahalar atmaya devam etti.

Alex bir şişe şarapla Dunwoody'ye gidip rahatlayana kadar korkuyu üzerinden atabilmiş değildi. Üç şişe içmeden de bu korkunun sebebini anlamayı başaramamıştı.

Altıncı Bölüm

Lauren sığırın parçaladığı, bir fidanın etrafında duran koruyucu tel kafesin tamiratını yaparken aniden durdu ve yaptığı işe bakarak kaşlarını çatı. Bu işi bitirmek istiyorsa hayal kurmayı bırakması gerekiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Alex Christian çitin üzerinden atlamasına yardım ettiği günden beri Lauren tek bir gün bile işlerini tamamlamayı başaramamıştı. Tam iki hafta boyunca nereden geldiği belli olmayan bu taşra beyefendisini düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. Adam hem kalbini hem de hayal gücünü esir almıştı. Onu o kadar çok düşünüyordu ki bir işe yeteri kadar uzun süre odaklanıp bitirmeyi başaramıyordu. Üstelik yapması gereken işleri de unutuyordu. Hatta şimdi, bir tel düğümünün ortasında dizlerinin üzerine çökmüş haldeyken bile Alex ile beraber mum ışığında samimi ve özel bir akşam yemeği hayal ediyordu. Magnus'un özel günlerde giydiğine benzer siyah ve resmi kıyafet içinde, yemyeşil gözleriyle Lauren'e bakıyordu. Ve tabii ki *Lauren de* başının üzerindeki taçla uyumlu incilerle işlenmiş muhteşem mavi bir saten elbiseyle büyüleyici görünüyordu. Alex ona iltifatlarda bulunuyordu.

Lauren kahkaha atarak başını salladı ve teli, yerden çıkan

kalın bir sopanın etrafına sarmaya başladı. Samimi akşam yemeği Lauren'in kurduğu birçok küçük hayalden sadece bir tanesiydi. Bir tanesinde Alex onunla birlikte tarlada çalışıyor, ter damlacıkları güçlü kaslarının üzerinde ışıldarken Lauren'e takasları yapmayı planladığı için ne kadar zeki olduğunu söylüyordu. Bir diğerinde Alex çocuklarla yemyeşil ve kusursuz çimenlerin üzerinde oyun oynuyordu. Başka bir tanesinde birlikte Jüpiter'i sürüyorlardı. Alex'in sert kolları onu sarmıştı ve bereketli ovalarda dörtlü koşuyorlardı.

Lauren oturup gökyüzüne baktı ve gülümsedi. En sevdiği hayali Alex'in yemyeşil gözleriyle ve dudagında baştan çıkartıcı bir gülümsemeyle ona baktığı hayaldi. Alex'in başı yavaşça alçalıyor, dudakları hafifçe aralanıyor...

"Lauren?"

Lauren ani bir soluk alıp hemen Alex'in sesinin geldiği tarafa döndü. Elleri ceplerinde, bir ağaca yaslanmış duruyordu ve balkabağı tarlasından geldiği belli oluyordu. Lauren'in yanakları ani bir sıcaklıkla kızardı; Tanrım, o öpücüğün hayalini kurarken onu *görmüş* olamazdı, değil mi? "Beni korkuttun." Lauren gergin bir kahkaha attı ve elinin dış tarafını yanağına sürdü. İşe yaramasa da hissettiği utancın izini silmeye çalışıyordu.

"Jüpiter balkabağı tarlasının hemen aşağısında, umarım sorun olmaz."

"Hayır, kesinlikle!" Jüpiter oturma odasında otlansa yine de sorun olmazdı. Gülümseyerek ayağa kalktı ve pelerinindeki kirleri silkmeye başladı. "Geldiğine sevindim! Çocuklar senin hakkında *o kadar* çok konuştular ki kardeşim Paul bu kızaklı korsanla tanışmakta ısrar ediyor," dedi. "Senin, bizim hayal gücümüzden ibaret olduğunu düşünmeye başlayacak."

“Belki başka bir zaman,” dedi Alex sadece.

Onun bu tepkisi Lauren’e oldukça garip gelmişti. Onu erkek kardeşiyle tanıştırmak istemesine şaşırmış olamazdı. Lauren’in başka seçeneği yoktu; Paul, onun Bay Christian ile birçok kez görüşüğünü biliyordu ve onu getirip tanıştırtmasını istemişti. Lauren önce lafı dolandırarak Alex’in buralara ziyaret amaçlı gelen bir beyefendi olduğunu ara sıra görüştüklerini söylemişti. Fakat kızaktan döndükten sonra Paul onu şüpheyle sorguya çekmişti. Nasıl bir adam, bir kadının ailesiyle tanışmadan çocukları kızağa davet edebilirdi ki? Lauren bunu önemsememişti. Fakat daha sonra bir gün Alex ile Bayan Pennypeck’in fırınında tesadüfen karşılaşmış ve Pemberheath’te biraz gezinmişlerdi. Paul bunu, onları birlikte gezerken görüp sinirlenen Bay Goldthwaite’ten duymuş ve işte o zaman bu gizemli taşra beyefendisiyle tanışmayı *talep etmişti*.

“Seni ısırmas, biliyorsun,” dedi Lauren, gergin bir şekilde gülerek.

Alex hafifçe gülümsedi. Yüz ifadesi o kadar ciddiydi ki ağaçtan bile uzaklaşmıştı. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

Lauren aklından geçen tuhaf düşüncelerle gerilmişti. Yüce Tanrım, hiç umudu yoktu! Adam ona aralarında var olan sıradan bir arkadaşlıktan fazlasını istediğini gösteren *herhangi* bir davranışta bulunmamıştı. Yine de Lauren’in kızardığı açıkça görülebiliyordu. “Yüzünüzdeki ifadeye bakılacak olursa çok ciddi bir mesele olmalı, Bayım. Gerçekten çok önemli herhalde. Yoksa size bahsettiğim yerli şairin adını mı unuttunuz?” Adamın yüzündeki gülümseme biraz daha büyüdü fakat Lauren onun gözlerindeki garip, hatta neredeyse pişmanlık dolu bakışlardan etkilenmişti.

“Hayır, unutmadım,” dedi Alex, sessizce. Lauren’e doğru isteksiz bir adım daha atarak fidana baktı.

Lauren onun yüzündeki bu ifadeden hoşlanmamıştı, hem de hiç. Hasır şapkasını başından çıkarıp titreyen ellerine bir şey tutuşturmak istedi. "Sığırlar buna sürünüyorlar fakat ağaç o kadar küçük ki neredeyse onu öldüreceklerdi," diye açıkladı ve zavallı ağaca baktı; zihnindeki düşünceler hızla hareket ederek resmen yarışıyorlardı. "Sanırım teli bağlamayı başaramıyorum," diye ekledi, yavaşça.

"Yarın buradan ayrılıyorum."

Ayrılıyor mu? Lauren soluğunu tutmuştu; sanki midesine yumruk yemiş gibi hissediyordu. Gidiyor olamazdı, hayır, bu kesinlikle olamazdı! Karmakarışık duygulardan oluşan bu gelgit dalgası onu boğarken, o nezaketini kaybetmemek için uğraşıyordu. "Ben... ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben düşünmüştüm ki... Ben düşündüğümü sanmıştım..." diyerek kekeledi; gözlerini tele dikmiş, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sadece kısa bir süre için gelmiştim fakat gereğinden de fazla kaldım. Sorumluluklarım var..."

"Sorumluluklar mı?" diye ağzından kaçırıldı. Ah Tanrım, adam evliydi ve son iki haftadır aptal bir kız çocuğu gibi hayaller kuruyor, onu her gördüğünde resmen *saçmalıyordu*. Onun dünyanın en büyük aptalı olduğunu düşünüyor olmalıydı!

"Bir evim ve ailem var," demişti. Hayal edebileceği tüm olası senaryolar zihninden geçmişti fakat bu en kötüsü olmalıydı. Adam *evliydi*. "Erkek kardeşim kısa bir süre önce acilen geri dönmemi, benim ilgilenmem gereken işler olduğunu yazmış."

Lauren durduğu yerde ölmek istiyordu. Yüzü alevler içinde yanıyor, adamın gözlerinin içine bakamıyordu; her düşüncesinin, her fantezisinin yüzünden açıkça okunabildiğine inanıyordu. "Evet, al işte," dedi, hiç düşünmeden. "Üzgünüm... yani, *çocuklar*

çok üzülecek fakat eğer sorumlulukların varsa, yerine getirmemen gerektiğini düşünecek en son kişi benim. Sorumluluklar çok önemlidir. Ben sürekli çocuklara sorumlulukların önemini aşlamaya çalışırım ve onların, Bay Christian'ın sorumluluklarını ciddiye almadığını düşünmelerini istemem ve tabii ki, eğer avcı kulübenizde kalmaya devam ederseniz öyle *düşüneceklerdir* ki bu da..."

"Lauren," dedi Alex, usulca. Lauren ancak o zaman adamın kendisinden sadece birkaç santim uzaklıkta olduğunu fark etti. Nefes alamadığını ve gözleri önünde ölmek üzere olduğunu anlamaması için Tanrı'ya dua ediyordu. Alex elini kaldırıp onun yanına götürünce Lauren gittikçe artan bu hoş arzu dalgası karşısında nefessiz kaldığını hissetti. "Ben de gitmek zorunda olmamayı dilerdim. Fakat buna mecburum."

"Ah," dedi Lauren ve hafifçe omuz silktilti. Halen onunla göz göze gelemiyordu. "Sorun yok, Bay Christian, gerçekten." Alex bir adım daha yaklaştı, parmakları onun çenesine doğru kayıyordu. Lauren'in kalbi dehşet verici bir ritimle göğsünde zonkluyordu. "Ah, çocuklar... seni özleyecekler fakat..."

"Peki ya sen?"

Lauren çılgınca bir kahkahanın patlak vermesinden korkarak ağzını bile açmadı. Deli miydi bu adam? Onu ne kadar özleyeceğini *göremiyor muydu?* Lauren yavaşça başını kaldırıp ona baktı fakat böylesine önemli bir durumda ne söylenmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Alex'in eli onun boynuna ve ensesine doğru kaydı. Yemyeşil gözleri Lauren'inkileri delip geçiyordu, tıpkı hayallerindeki gibi. "Ya sen?" diyerek sorusunu tekrarladı Alex.

Lauren'in içindeki duygular soğuk ve uzak durmasını onu ne kadar özleyeceğini söylememesini haykırıyorlardı. "Belki," di-

yebildi sonunda.

Alex'in dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı ve başını eğerek dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Yüce Tanrım, onu *öpecekti!* Günlerce bu korkuyu taşıdıktan sonra sonunda dizleri çözüldü ve tel kafese doğru sendeledi. Alex onun bu şaşkınlığına bakıp gülümsedi ve yavaşça üzerine doğru eğilerek dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Bu heyecan verici his Lauren'i sarsmıştı.

Bedeni hava almak için çırpınıyordu. Alex'in bir eli ensesini okşuyor, diğeri ise beline kaymış onu kendisine doğru çekiyordu. Göğüsleri birbirine yaslanmıştı Lauren sertbest kalmak istercesine şiddetli çarpan kalp atışlarının hissedilip hissedilmediğini merak etti. Alex'in dudakları Lauren'inkilerin üzerine geziniyor, sanki lezzetli bir yiyecekmiş gibi tadını alıyordu. Dili, dudaklarının arasından kayarken Lauren hafifçe inlediğini fark etti. Dudaklarının şiddeti gitgide artıyordu; Lauren iç çekmiş olmalıydı çünkü Alex'in dili aniden ağzının içine girmiş dişlerini, dilini ve yanaklarının içini yalıyordu. Eliyle Lauren'in yüzünü avuçlayıp başparmağıyla yanağını okşamaya başladı.

Lauren göğsünde keskin bir baskı hissediyordu. Bu baskı çarpan kalbinin bile dolduramadığı bir boşluğu dolduruyordu. Nefesleri birbirine karışırken hissettiği duyguyla patlayabileceğinden korkuyordu. Alex ona sıkıca sarılmıştı. Bedenleri neredeyse birleşmek üzereydi ve o sırada Lauren kendi bedeninin ona karşılık verdiğini ve kıvrılarak erimeye başladığını hissediyordu. Bu hayatında yaşadığı tek inanılmaz deneyimdi ve eşi benzeri olmayan bedensel bir arzuya kapıldığını hissediyordu.

Fakat aniden sona ermişti.

Alex başını kaldırdı. Gözleri Lauren'in yüzünde gezinirken

başparmağını onun altdudağına bastırdı. Lauren büyülenmiş halde ona bakmaya devam ediyordu. “Seni tanımak benim için çok büyük bir zevkti, Lauren Hill,” dedi sessizce ve uzanıp şakağına düşen bir tutam kıvrımı dikkatle geriye itti. Lauren onun tekrar konuşacağını sandı fakat o aniden döndü ve başını eğerek elleri cebinde, çite doğru yürümeye başladı.

Lauren dimdik duruyor, göğsü heyecanlı soluklarla inip kalıyordu. Alex uzun ve kararlı adımlarla balkabağı tarlasına doğru yürüyüp gözden kaybolurken ardından onu izliyordu. Elindeki şapkayı parçalamış olduğunu ancak o zaman fark edebilmişti.

Sutherland’ın resmi yemek salonunda Alex annesinin, Paddy Teyze’nin Londra’dan gelen son mektubunu anlatışını dinler gibi yapıyordu. Masanın tam ortasında duran devasa gümüş şamdana bakarak gizlice, geçirdiği son iki haftayı düşünüyordu. Eve geleli iki gün olmuştu ve Lauren Hill’i düşünmekten kendini alamıyordu.

Onu böyle öpmesine neyin sebep olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Belki de gideceğini söylediği zaman kadının mavi gözlerinde beliren üzüntü yüzündendi ne de olsa pek kibar bir şekilde söylememişti. Belki de sadece saf bir arzuydu, tabii ki onu arzuldığının farkındaydı. Kim arzulamazdı ki? Çok güzel ve doğal bir kadındı... Fakat iki haftalık bir gönül eğlencesinden fazla bir şey değildi. Onu böylesine samimiyetle öpmeye hiç hakkı yoktu.

Çok samimiydi, kahretsin. Bu öpücüğün bırakacağı etkiye tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Bu sıra dışı, büyüleyici genç kadın öylesine acı çekerek karşılık vermişti ki, neredeyse Alex’in ayağını yerden kesecekti.

“Alex?” diye seslendi Marlaine. Alex duraksayarak bakışla-

rını ona çevirdi. “Kuzenim Daphne Broadmoore’dan bir mektup aldım. Gelecek hafta Brighton’a Melinda Teyze’ye geliyor. Oradaki ziyaretim sona ermeden onu buraya getirmeyi düşündüm.”

“Tabii ki,” diye mırıldandı Alex.

Marlaine iri kahverengi gözlerini kırıştırdı. “Umarım senin için sorun olmaz. Fakat artık nişanlı olduğumuza göre yapılması gereken şey bu,” diyerek açıkladı.

Yapılması gereken şey. Alex aniden Marlaine’in pantolon giyip küçük bir çocukla kılıç oyunu oynamayı yapılması gereken bir şey olduğunu, düşünüp düşünmediğini merak etti. “Hiç sorun olmaz,” dedi ve hizmetçiye seslendi. “Thompson, viski getirir misin, lütfen?” Marlaine’e gülümseyip, onun narin elini nazıkçe tuttu.

Tanrım, Alex’in bir içkiye ihtiyacı vardı.

Yapılması gereken şey buydu.

Yedinci Bölüm

Rosewood, dört ay sonra

Paul oturma odasına bağlanan dar koridorda, Ethan'la buluşmaktan korkarak yavaşça yürüyordu. Amcasının onu çağırması asla iyiye işaret olmamıştı ve konunun Lauren'le ilgili olduğundan emindi. Mutlaka öyle olmalıydı, ödenekleri azalmıştı ve bu yıl mısırdan elde edilen kâr her zamankinden daha kötüydü. Eğer Ethan'ı tanıyorsa ki tanıyordu, bu anı ve küçük aile toplantısının tek bir nedeni olabilirdi.

Ethan'ın her zamanki gibi ateşin önünde oturmakta olduğu oturma odasına girdi. Lauren sessizce etraftaki dağınıklığı topluyordu. "Sonunda bize katıldı," diye homurdandı Ethan.

"Konu nedir, amca?" diye sordu Paul. iç çekerek ve şömineye doğru topallayarak.

"Bazı haberlerim var," diyerek öfkeyle mırıldandı Ethan ve kendine bir bardak viski doldurdu. "Paul'ün yirmi birinci yaş gününde kendisine devredilecek olan bir ödenek var." dedi aniden.

Ödenek mi? Ödenek falan yoktu! Paul'ün önsezileri hareketle geçmeye başlıyordu. "Affedersiniz?" dedi yavaşça. "Ne ödeneği?"

"Hemen sınırlanma. Büyük bir ödenek değil, sadece büyük-

babanın bir kenara koyduğu az bir miktar...”

“Bu konuda daha önce neden bilgilendirilmedim?” diye sordu Paul, önsezileri hızla öfkeye dönüşerek.

“Yirmi birinci yaşını doldurmadan önce *alamayacağından* dolayı, bilgilendirmek için bir neden göremedim.”

Tam Paul ona bunun *nedenini* söylemek üzereydi ki Lauren neşe dolu bir kahkaha atarak onu irkiltti. “Bu *muhteşem* bir haber! Ah, Paul, hep istediğin gibi yatırım yapmak için yeterli paran olacak!” Gülümseyerek Ethan’a döndü. “Kaç para, amca?”

“Beş bin sterlin,” diye mırıldandı.

Lauren ellerini göğsünde birleştirdi. “Beş *bin* sterlin mi?”

“Fakat onu borç aldım,” dedi açıkça.

Ethan rahat bir tavırla viskisini yudumlarken odayı şaşkın bir sessizlik kapladı. Paul sonunda konuşmayı başardı. “*Borç* mu aldın?”

“Tanrı aşkına! Onu Londra’ya hazırlamak için *bir şeyler* almam gerekiyordu, değil mi?” diğer bağırdı Ethan. “Bir sezonun şarkı söyleyerek mi satın alındığını sanıyorsunuz?”

Ethan’ın söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamak Paul’ün bir dakikasını almıştı. Lauren’e baktı, çok üzgün görünüyordu. “*Ethan!*” diye kükredi Paul ve sesi evin her yerinde yankılandı. “Ne *yaptın* sen?”

“Benim durumumda olan her adamın yapacağı şeyi,” dedi Ethan ve arkasını döndü. Öfke Paul’ün göğsünde patlamıştı, küçük odanın içinde koşarak Ethan’ın yanına gitti ve elleriyle boğazını kavradı. Lauren aralarına girip onu çekince Paul dengesini kaybedip geriye doğru devrildi.

“Bu kahrolası evin içindeki herkesin deli olması mı gerekiyor?” Ethan haykırarak yakasını düzeltti ve bardağını kaldırıp iç-

kisini yudumlamaya yeltendi. Fakat Paul tekrar ona doğru atıldı ve elindeki bardağı kaparak yıpranmış halının üzerine fırlattı.

“Tanrı aşkına, eğer bana bir daha dokunursan kendini *ölmüş* bil!” Ethan kükreyerek sandalyesinden kalkmaya çalıştı.

“Kes şunu, *kes şunu!*” diyerek haykıran Lauren, Ethan’ı tekrar sandalyesine itti. “Paul! Ne yapmış olursa olsun, bu senin şiddet kullanmanı gerektirmez! Ve sen *Ethan!*” diye bağırarak Ethan’a döndü ve öfkeyle yanan bakışlarını şişko amcasına çevirdi. “Paul’un mirasını çalmış olmanın iyi bir açıklaması vardır umarım!”

“Onu *çalmadım!* Ben senin yasal velinim! Her türlü hak ve sebebim var!” diye bağırdı Ethan ve çaresizce bardağının durduğu halının üzerine baktı. “Ödeneklere ihtiyacımızın olduğu ikiniz için de yeterince açık değil mi? Bu küçük cehennem lanet olasıca bir sap *buğday* bile üretmiyor,” diye homurdanarak pencereye ve önünde uzanan Rosewood malikanesine doğru döndü.

“Benim paramı *çaldın!*” Öfkesini içinde tutmayı başaramayan Paul kaba bir şekilde karşılık verdi.

“Bu malikânenin *valisi* benim, *siz* değil!” diye bağırdı Ethan, kendini savunarak. “Ne yapılması gerektiğine ben karar vereceğim! Hissettiğim baskıyı anlayamazsınız. Bir avuç serseri...”

“*Ethan!*” Lauren nefes nefese kalmıştı. Ethan öfkeyle homurdanarak bardağını alabilmek için sandalyenin koluna uzandı.

“Ödenekleri ne yaptın?” Paul soluk alarak, sesinin sakin çıkması için çaba gösterdi.

“Sana söyledim,” diyerek omuzlarını silken Ethan viski sürahisine uzandı. Lauren cam kabı hızla kaparak göğsüne bastırdı ve onun ulaşamayacağı bir yere çekildi. Ethan ona sürahiyi geri vermesi için öfkeyle işaret etti. “Bu küstah davranışlarına tahammül etmeyeceğim, Lauren.”

“O parayla ne yaptın?” diye bağırdı Paul.

Ethan, Paul’e kızgın bir bakış attı. “Budala kız kardeşin için bir terzi tuttum, yakın arkadaşım Dowling’e sezonda Londra’da bir ev ayarlaması için bir miktar para gönderdim, hepsi bu!”

“Bir *terzi* mi?” dedi Lauren, nefesi kesilerek.

“Beni duydun,” dedi Ethan, viskiyi işaret ederek fakat Lauren sürahiye elinde tutmuş, vermemekte ısrar ediyordu. “Ah, *pekâlâ*! Sen muhtemelen seni o salak Goldthwaite ile evlendireceğimi sanıyordun! O küçük balkabağı buraya bir şilin bile getiremez!”

“Ne diyorsun sen? Onu *nişanladın* mi?” diye sordu Paul.

“Hayır, onu *nişanlamadım*,” dedi Ethan, alaycı bir tavırla. “Henüz değil! Fakat ona Londra’da bir sezon bahşediyorum ve onun için iyi bir eş *bulacağım*! Ne yani, bu şekilde devam edebileceğimizi mi sanıyordun? Etrafında dönüp duran *Goldthwaite*’in iltifatlarıyla mı yaşayacaktık, Tanrı aşkına? Kontrolü elime almam gerekiyordu! Onu Londra’ya göndereceğim ve *bu* sefer elindeki fırsatı kaçırmayacak!” diye bağırdı.

Paul bir sandalyeye doğru sendeleyip oturdu ve çaresizce Ethan’a baktı. Bunun olmasını zaten bekliyordu fakat *kendi* parasıyla değil; sahip olduğundan bile haberi olmadığı bir parayla değil! Tabii ki Lauren’in evlenmesi gerektiğini biliyordu. Rosewood’un geleceğini sağlamak için başka seçenekleri yoktu. Fakat ona iyi bir eş olacak birinin olmasını istiyordu. Lauren aşk evliliği yapmak istiyordu, bunu ona defalarca söylemişti. Paul de bu kişinin Lauren’in âşık olacağı biri olmasını diliyordu. Ethan ise onu en yüksek fiyatı verecek olan kişiye vermek istiyordu.

“Ah, amca, söylediklerinde ciddi olamazsın! Beni oraya gönderemezsin! Çocuklar ne olacak?” diye haykırdı Lauren.

Ethan tombul yüzünü çevirip yeğenine baktı. “Ne olmuş on-

lara? Bayan Peterman onlara her zamanki gibi bakmaya devam edecek,” dedi kaba bir şekilde. “Ah, hadi ama burada ne işe yarıyorsun ki kızım? O tarlalarda çalıştıkça güzelliğin solacak. O zaman ne işe yarayacaksın? O zaman o küçük aptal eczacı bile seninle evlenmek istemeyecek!” diye bağırıp Paul’e ürkek bir bakış attı. “Tanrı aşkına, bana öyle bakmayı kes! Lanet olsun, kıymetli paranı kaybedecek değilsin. Onu sadece borç olarak aldım!”

“Ah, bu çok iyi, amca,” dedi Paul, alay edercesine. “Onu tam olarak nasıl geri ödemeyi düşünüyorsun?”

“Bir nişan anlaşmasıyla tabii, başka nasıl olacak? Onunla evlenmesi karşılığında yıllık bir ödenek ve senin paranın küçük bir kısmını alacağım!”

“Çeyiz olmadan mı? Çeyizin bile yok!” Paul onu ölkeyle uyardı.

Ethan ilgisiz bir tavırla omuzlarını silkti. “Onun sahip olduğu gibi bir yüze çeyiz gerekmiyor, biliyorsun. Yatağında böyle bir güzelliğe sahip olan bir adam karşılığında bir malikâneye bakacak. Ve tabii Rosewood da var. Pek hoş bir yer değil ama bahse girerim bazıları için yeterince iyidir ve sanıyorum kız kardeşine biraz pay vermeyi reddetmeyeceksin!”

Lauren soluğunu tutmuştu. İki kardeş Ethan’a bakarken odayı sessizlik kaplamıştı. Sonunda Lauren konuşmayı başardı. “Hiç vicdanın yok mu senin? Kont’la yaptığın anlaşma yetmedi mi? Bu konuda hiç söz sahibi değil miyim?”

Ethan gözlerini devirdi. “Lanet olsun, bir kızı yıllık ödenek için evlendirecek olan tek adam benmişim gibi davranıyorsun. İşler böyle yürüyor, kızım.”

Lauren bu sözün üzerine duvardan uzaklaştı mavi gözleri hiddetle parlıyordu. Yavaşça başını salladı. “Londra’ya gitmeyeceğim. *Gitmeyeceğim!* Eğer yeniden evlenirsem, bu benim seçtiğim

bir adamla olacak, *senin* değil!”

Ethan bu konudaki fikrini homurdanarak belirtip, bardağında kalan son viski damlasını içti.

Lauren gidiyordu. Kiralık bir arabanın kirli camından boş gözlerle Londra’ya bakarken dudakları sımsıkı büzülmüştü. İlk başta Ethan’ın planına büyük bir kararlılıkla karşı çıkmış, hatta ona öfkeyle gülmüştü bile. Bu Ethan’ı çileden çıkarmıştı; eğer Londra’ya gitmeye razı olmazsa onu Thadeus Goldthwaite’le evlendirmekle tehdit etmişti. *Bu* ihtimal Lauren’in birkaç gün boyunca dikkatli davranmasını sağlamıştı fakat Müşkülpesent Thadeus’la yapacağı evlilikten Ethan’ın çok az bir kazancı olacağını bildiğinden onu küstah bir tavır takınarak umursamamaya başlamıştı.

Böylece Ethan onu her şeyi yapmaya ikna edecek olan şeyi yapmıştı:

Bir gün Lauren ön avludayken papaz Lydia’yı almaya gelmişti. Lauren’i dehşete düşürerek Lydia’nın son üç yıldır Rosewood’ta hiçbir ücret ödemededen kaldığını ve Ethan’ın onu artık orada tutamayacaklarını yazdığını açıklamıştı. Papaz küçük kızı alabilecek bir manastır bulduğunu söylemişti.

Lauren karşısındaki küçük koltukta oturan amcasına bakıp bunlara sebep olan korkunç münakaşayı hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Ethan bir kaya kadar hissiz bir ses tonu ve rahat tavırlarla çocukları artık Rosewood’ta tutmaya yetecek paralarının olmadığı ve onları tutmanın tek yolunun Lauren’in iyi bir taliple evlenmesi olduğunu söylemişti. Tanrı onu korusun, münakaşayı Abbey’den duyan Doktor Stephens, Ethan’a Lydia’nın Rosewood’ta kalması için gereken üç aylık parasını ödemişti. Ve işte o korkunç öğleden

sonra Lauren, Londra'ya gitmesi gerektiğinin farkına varmıştı.

Paul aile avukatından, kendisine kalan aile mirasının varlığının onayını aldıktan sonra, Lauren'i Londra'ya gitmesi için ikna eden tek kişi olmuştu. Evlenmen *gerekli* demmişti, ne de olsa o çok önemli yaş olan yirmi beşine yaklaşıyordu. Ethan'a, Lauren'in en azından kendisine yapılan teklifte bir söz sahibi olması gerektiği konusunda zorla söz verdirmişti; bu Ethan tarafından verilen büyük bir ödündü. Lauren'i Rosewood için başka seçeneğinin olmadığına inandırmıştı ve onun takaslar konusundaki iyimserliğine rağmen hâlâ verimsiz araziler ve yüksek vergilerle ilgili sorun sürüyordu. Üstelik Lauren'in Londra'da âşık olabilme ihtimali olduğunu söylemişti.

Paul haklıydı. En azından bu şekilde kaderini kontrol edebilecekti. Önceden Ethan'ın bulduğu yaşlı ve bunak eş gibi olmayacaktı. Lauren bunun şu an için Lydia ve diğer çocukları kurtarmanın tek yolu olduğunu biliyordu. İçinin derinliklerinde, bunun Rosewood'u kurtarmasının tek yolu olduğunu biliyordu.

O yüzden istemeden de olsa kabul etti. Yine de içten içe Londra'nın aristokrasi grubu arasında kendisine uygun bir adamın bulunduğundan şüpheliydi. Lauren *sosyetenin* nasıl yaşadığını biliyordu. Evlilikler kazanç için yapılıyordu ve birçok metres hayatı vardı. Lauren bu insanlardan bir tanesinin bile burnunu kaldırmadan onun tarafına bakacaklarını hayal edemiyordu.

Daha da önemlisi bir tanesinin bile kalbinden atmayı başaramadığı Bay Christian ile kıyaslanamayacağından emindi.

En sonunda gitmeyi kabul ettiğinde Paul, o ve Ethan'a Londra'ta eşlik etmekte ısrar etti. Lauren ona çocukların hatırına Rosewood'da kalması için yalvardı fakat Paul dinlemedi. Lauren ve Rosewood'a olan görevi için gidecekti. O artık bir *adam* olduğun-

dan ısrar ediyordu ve Lauren'in yanında münasip bir refakatçi olmadan Londra'ya gitmesine izin veremezdi. Üstelik Ethan'ın borç aldığı parayı ve hatta fazlasını oyun salonlarına yatırarak geri alabilme gibi hayali düşüncelere de sahipti. Kumar oynamayı öğrenmişti ve Doktor Stephens'a göre oldukça iyiydi.

Böylece üçü birlikte, Bayan Peterman ve çocuklarla acı vedalaşmalar yaşadktan ve Doktor Spethens'dan her şeyle ilgileneceği konusunda söz aldıktan sonra Londra'ya doğru yola çıktılar.

Ve işte buradaydı, diye düşündü, bu korkunç olaylar sanki katlanılır bir şeymiş gibi görünmeye çalışarak. Ethan'ın arada sırada söylenmesi dışında, eski seyahat arkadaşı Lord Dowling'den kiraladığı Russel Meydanı'ndaki şehir evine giderken yol boyunca sessizdiler.

Araba küçük evin önünde durduğu zaman, daha onlar arabadan inerken ön kapı hızla açıldı ve dağınık beyaz saçlı, orta yaşlı bir adam ön basamaklarda görüldü. "Lord Hill," dedi, sanki tüm sokağa geldiklerini duyurmak istercesine.

"Viski getirin," diye homurdandı Ethan, sallanarak kapıya giden basamakları çıkarken uşağı kaba bir şekilde itip geçti. Lauren ve Paul arkasından geliyorlardı. Uşak nezaket kurallarını hiçe sayarak Paul'le, ardından da Lauren'e baktı ve omuzlarını silkerek yürüyüp yanlarından geçti. Bu sırada Lauren onun Davis adını mırıldandığını duymuş, kim olduğunu söylemek istediğini sanmıştı.

"Ben Paul Hill ve bu da kız kardeşim, Kontes Bergen," diye cevapladı Paul. Bu nazik hatırlatma karşısında Lauren öfkeyle kızardı ve uşağın, tabii gerçekten uşaksa, yüzündeki öfkeyi görmemesini ümit etti. Paul onun Ethan'a kızgın olduğunu biliyordu çünkü amcası tüm Londra nüfusuna onu bir kontes olarak tanıtmıştı. İkisi de bunun ona kendini nasıl hissettirdiğini biliyorlardı. Bu

onun taşınması gereken bir unvan değildi, ne de olsa Helmut'a güzel bir bakıcılıktan fazlasını yapmamıştı. Yine de Ethan arkadaşlarına uzun mektuplar yazarak "Kontes"le ilgili övünmüştü. Ona yüklediği bu unvan kendisine birkaç bin sterlin fazladan getirecekti.

Uşak yine omuzlarını silkip içeriye doğru gözden kayboldu. Paul ve Lauren şüphe dolu bakışlarla birbirlerine bakarak tereddüt içinde onu takip ettiler.

Şehir evinin içi Lauren'in şok geçirmesine neden olmuştu. Küçük giriş salonu kırmızı ve mavi duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı. Köşede tam donanımlı bir zırh takımı duruyordu, o kadar çok yer kaphıyordu ki etrafından geçmek zorunda kalmışlardı. Ön taraftaki oturma odasına girerken Lauren nefesini tutmuştu. Ahşap kaplamayla çevrelenmiş salonda mümkün olabilecek her yüzyıldaki ve her yerdeki savaşlardan toplanmış çeşitli silahlar sergilenmişti. Bir kenarda piyano, öteki kenarda pelüş tüylü çiçek baskılı sandalyeler ve ortada duran bir kanepenin olmasaydı burayı bir adamın çalışma odası zannedebilirdi.

Tartışılabilir kalitede çeşitli sanat eserleri tüm duvarlarda asılıydı ve aralarına narin porselen heykeller serpiştirilmişti. Bunlar hayatında gördüğü en garip tarz karışımı mobilyalardı ve korkunç göründüklerini düşünmeden edemedi.

Lauren başlığını çıkarınca Davis yine geldi, bir tepsinin üzerinde bir bardak viski ve bir mektup yığını taşıyordu. Mektupları Ethan'a vermeye çalıştı fakat Ethan elini sallayarak mektupları istemediğini belirtti ve içki bardağını aldı. Davis aniden mektupları Paul'e verdi. "Yazışmalar," diye mırıldandı. Paul küçük yığını aldı. Davis ayaklarını sürüyerek odadan çıkıp kayboldu.

"Tanrım, bunlar Kontes Bergen için gönderilmiş olan dave-

tiyeler,” diye haykırdı Paul.

Lauren başını çevirip Paul'ün elinde duran küçük yığına baktı. "Davetiyeler mi?"

“Fevkalade, fevkalade!” Ethan neşeyle çılgık atarak viskisini höpürdetti. “Okusana, hadi!”

Paul ilkinini açıp kaşlarını çattı. “Bu Mayfair’li Leydi Pontle-roy’dan gelmiş. Kontes Bergen ve refakatçisini önümüzdeki çarşamba akşamı yemeğe davet ediyor. Bu da Lord ve Leydi Harris’ten...”

“Fakat... fakat beni nereden tanıyorlar?” diye haykırdı Lauren.

“Ah, iyi arkadaşım Dowling’in işi! O aptalın bana bir iyilik borcu vardı fakat Amerikalara gitmeden önce bunlar için yeterli zamanı olacağını hiç düşünmemiştim. Lord ve Leydi Harris mi? İşte şimdi her şey yoluna giriyor. Evet, bu dünyada dış görünüş her şeydir! Bu insanlar masada kanlı canlı oturmaktansa sadece unvanlarının onları temsil etmesini tercih ederler.” Ethan kahkaha atarak viskisinin geri kalanını başına dikip bitirdi. “Bunu hatırlayacaksın, kızım.”

Lauren ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ethan dış görünüş konusunda endişeleniyor muydu? Yüce Tanrım, aynı şey kendisi için de geçerliydi. Bu hayatının en uzun iki haftası olacak gibi görünüyordu.

Sabırsızca iç çekerek cep saatine baktı. Büyük teyzesi Leydi Paddington'a lanet olasıca parkta yürüyüş yapması için yarım saatir eşlik ediyordu fakat kadın yorulmak bilmiyordu. Aile üyeleri ona şefkatle seslenirken Paddy Teyze ismini kullanıyorlardı. Tombul ellerini önünde birleştirmiş, rahat bir tavırla, yanlarından geçen bir grup genç kadını inceliyordu. "Bayan Clark dedi ki, Arthur'un gözü güzel Bayan O'Meara'daymış, bunu biliyor muydun? Maalesef, kız çok büyük bir aileden geliyor," dedi, söz konusu bayanı başıyla işaret ederek.

Alex kızın ailesinin büyüklüğünün meseleyle ne alakası olduğunu kesinlikle hayal edemiyordu. "Gerçekten mi?" diye sordu, umursamaz bir tavırla. "Ben Arthur'un Bayan Delia Harris'le ilgilendiğini sanıyordum."

"Ah! Arthur inanılmaz derecede inatçı! Her partide farklı bir kıza ilgi duymaya başlıyor!" diye homurdandı. "Bir de Bayan Charlotte Pritchit var. *Annesi* çok hoş bir kadın," diye fısıldadı Paddy, sahiplenici bir hareketle Alex'in koluna girerek. "İyi günler, Leydi Pritchit, Bayan Pritchit!" diye neşeyle seslendi. Alex bakışlarını Leydi Pritchit'e çevirdi. Kadın onlara ulaşmak için hızla yü-

rüyör, peşinden gelmekte olan mütevazı kızını resmen ardından sürüklüyordu.

“Leydi Paddington, nasılsınız?” diye sordu annesi, nefes nefese ve gözlerini bariz bir şekilde Alex’e çevirerek. Alex nazik bir hareketle başını kaldırırken sade giyimli genç kadının, reverans yaparken ayakkabılarına baktığını fark etmişti. “Size de iyi günler, efendim. Şehirde olduğunuzu bilmiyordum,” dedi Leydi Pritchit, gösterişli dantel yakasını utangaç bir tavırla düzeltirken.

“Gerçekten mi? *The Times* gazetesi henüz benim her hareketimi yazmıyor mu?” diye sordu, hafife alınmayacak kadar alaycı bir tavırla.

Leydi Pritchit’in dudakları, at kişnemesi gibi duyulan bir sesle kıvrılıp dişlerini açığa çıkardı. “Evet, aslında yazmıyor! Peki, sezon boyunca şehirde mi olacaksınız?”

“Henüz planlarımı kesinleştirmedim, Leydi Pritchit.”

“Ama Harrislerin balosuna katılacaksınız, değil mi? Sezonun partisi olacağı benziyor! Charlotte’um sosyeteye yeni tanıştırdı ve o partiyi dört gözle bekliyor,” dedi ve kızının göğüs kafesini pek de zarif olmayan bir hareketle dürttü. Bayan Pritchit hafifçe sırtmış fakat başını kaldırmamıştı.

“Efendinizin *birçok* randevusu var, Leydi Pritchit,” diye yanıtladı Paddy, mağrurca; Alex daha ağzını bile açmamıştı. “Henüz hangi partilere katılacağına karar vermediğine *gayet* eminim!”

Leydi Pritchit’in dudakları sessiz bir “O” şeklini almıştı. Söyleyecek başka bir şeyinin olmadığını anlayana kadar kısa bir süre geçmişti. “Pekâlâ. Belki sizi Harrislerin balosunda görme memnuniyetini elde ederiz, efendim. İyi günler, Leydi Paddington.” İsteksizce reverans yaparak henüz başını ayakkabılarından kaldırmamış olan kızının kolunu tuttu ve aceleyle yürüyüp uzaklaştı.

Paddy Teyze kadının ardından küçümseyerek homurdandı. “Bu kadının bu kadar yüz­süz olabildiğine inanmıyorum!” dedi öfkeyle. “Genç kız sosyete­ye girmiş olabilir fakat ona önerebileceği hiçbir şey yok. Bayan Clark, Leydi Pritchit’in bazı bağlantıları olduğuna inanıyor fakat hiçbiri de gözünü bir barondan fazlasına dikmeye yetecek kadar büyük bağlantılar değil, Tanrı aşkına!”

Alex teyzesini dürterek, sinirden felç geçirmeden önce onu oradan uzaklaştırmak için yürümesini işaret etti. Paddy durmadan konuşurken Alex onu duymuyordu bile. Kadın aniden soluğunu tutup siyah bir lando arabayı işaret etti. “Aman Tanrım, bu o!”

Alex parkın karşı tarafına baktı fakat arabanın içine girmekte olan tek bir kadın ayağı dışında bir şey göremedi. Kadına, sa­hıp olduğu parayla ne yapacağını bile bilemeyen bir aptal olan Lord van der Mill eşlik ediyordu. “O kim?” diye sordu, nazik fakat ilgi­siz bir tavrıyla.

“Kontes, Alex! Ah, ne kadar hoş bir kadın, bir o kadar da acıklı! Böylesine genç bir yaşta dul kalmak korkunç bir şey olmalı,” diyerek üzgün bir halde iç çekti.

Alex kaldırımın yanından hareket eden lando arabaya tekrar baktı. “Bu hangi Kontes? Soylular arasında herhangi bir ölüm ha­beri duyduğumu hatırlamıyorum.”

“İngiltere’de değil. Bayyera’da!” diyerek haykırdı, sanki Alex bir aptalmış gibi. “Kont Bergdorf, Bergstrom, öyle bir şeyler işte. Aaahh, gerçekten, hayatımda duyduğum en romantik hikâye. Kadın Kont’la Avrupa’ya gittiği zaman tanışmış ve adam onun yardımsever davranışlarından ve güzelliğinden çok etkilenmiş. Kadın da ona âşık olmuş; Bayan Clark’ın anlattıklarına göre adam çok havalı ve çok zenginmiş. Bayan Clark da tüm bunları Lord Dowling’den duymuş. Birbirlerine duydukları bağlılık o kadar

güçlüymüş ki hemen evlenmişler ve adamın ülkesine, Bavyera'ya dönmüşler. Ah, fakat kadın kocasını vahim bir av kazasında kaybetmiş," diyerek anlatıyordu Paddy Teyze. Lando araba gözden kaybolup kalabalığa karışınca Paddy tıpkı bir kız çocuğu gibi arzuya iç çekti.

Alex, teyzesinin gri saçlarının üzerinden gözlerini devirerek, Arthur'a, Paddy Teyze'ye bu saçma hikâyeleri anlatmamasını söylemeyi planladı.

Lord van der Mill'in lando arabası Hyde Parkı'ndan Russel Meydanı'na doğru uzaklaşırken Lauren gözlerini kucağına dikmiş, kolları göğsünde katlanmış halde oturuyordu. En son modaaya uygun görünebilmesi için değiştirdiği annesinin eski elbiselerinden birini giyiyordu. Harika görünmüyordu fakat Leydi Pritchit'in nezaketsiz yorumlarını da hak etmiyordu. Lord van der Mill'in o sivri dilli kadının yanından yürüyerek geçip gitmesini diliyordu. Fakat hayır, Lord durup onunla sohbet etmişti. Sohbetin sonunda Leydi Pritchit, Lauren'in elbisesini yüksek yakasından, farbala ile süslenmiş eteğine kadar süzmüş ve kızını bile dehşete düşürerek, aynı elbiseyi yıllar önce bir cenazede gördüğünü söylemişti. Hem de *rahmetlinin* üzerinde.

Lauren, Avam Kamarası'mn müzakere ettiği yeniliklerle ilgili yorumlarda bulunmakta olan Lord van der Mill'e bakıp ilgisiz bir tavırla gülümsedi. Şaşıracak fark ediyordu ki *sosyetenin* içine girdikçe, kadını gururu daha da ortaya çıkıyordu. Ethan'ın terzi sözü doğal olarak gerçekleşmemişti ve Britanya'nın en iyi giyimli kim-

selerinin arasında gittikçe daha fazla dikkat çekmeye başladığını hissediyordu. Paul yardımcı olmaya çalışmıştı; neredeyse Londra'ya geldikleri andan itibaren oyun salonlarına gitmeye başlamıştı, yıllardır Rosewood'ta geliştirdiği becerilerini test etmek istiyordu. Bir dereceye kadar başarılı olmasına ve bir yerlerden yeni bir elbise almayı başarmasına rağmen hâlâ *sosyetenin* standartlarına uyum sağlayamamışlardı. Gururunun incinmesinden dolayı sinirlenen Lauren pencereden dışarı bakıp kaşlarını çattı. Kıyafetler, farbalalar, şapkalar ve eldivenler onun için hiçbir zaman önemli olmamıştı.

Tanrım, bu benzersiz bilinci onu manastıra kapatmak için yeterliydi. Fakat Ethan'ın bitmek bilmeyen yaşlı ve soylu adam geçidi oldukça küçük düşürücüydü. Davis, Lauren'in kapısını çalıp "Ziyaretçi!" diye seslendiği zamanlarda ortadan kaybolmaya başlamıştı. Fakat bu eğilimi Ethan'la aralarında sert tartışmalara yol açmıştı.

Lauren bitkin bir halde iç çekti. Lord van der Mill'in gittikçe heyecanlı bir hal alan konuşmasıyla ilgilenmiyordu. Sadece Bayan Charlotte'u sevmişti. O berbat partilerden birinde tanışmışlar ve anında arkadaş olmuşlardı. Charlotte'un tek talihsizliği dünyanın en huysuz annesine sahip oluşuydu. Eğer bir adam Lauren'in tarafına bakacak olursa, Leydi Pritchit bunu Charlotte'a karşı kişisel bir hakaret olarak algılıyordu.

Lauren ilk başta kadının kendisinden ne kadar nefret ettiğini anlamamıştı fakat daha sonra bir akşam yemeği partisinde, üstelik de yüksek sesle, lordların, oğullarının *yabancı* ve Britanya'da meçhul bağlantıları olan bir kadına eşlik etmelerinden hoşlanmayacaklarını belirttiğini duymuştu. Kadının *ondan* bahsettiğini anlaması Lauren'in birkaç dakikasını almıştı. O akşam Leydi Prite-

hit'in etrafına toplanan kadınlardan bazıları onu anlayışla onaylarken Lauren bunun nedenini anlamamıştı. Tanıştığı adamlar tahta vâris değillerdi! Görünüşe bakılırsa Leydi Pritchit, Charlotte'u *herkese* karşı güçlü bir rakip olarak görüyordu.

Lauren, Bayan Clark'ın evine davet edildiği zaman Leydi Pritchit bariz bir biçimde öfkelenmişti. Öyle görünüyordu ki Bayan Clark'ın vefalı arkadaşı Leydi Paddington düğün veya ona benzer önemli bir kişinin büyük teyzesiydi. Charlotte, Leydi Pritchit'in, Düğün'le önce kendisinin tanışması gerektiğini, bu sayede hayranlarını cezp edebileceğini söylerken neredeyse özür diler gibi bir tavrı vardı. Lauren bu huysuz kocasının saldırılarına alışmıştı ve kendisinin herhangi bir düğün veya onun arkadaşlarıyla ilgilenmediği konusunda Charlotte'u ikna etmişti. Her ne kadar bir işe yaramasa da Charlotte ona inanmıştı.

Lauren, Lord van der Mill'e baktı; adamın yüzü kızarmıştı. *Gerçekten*, diye düşündü, Ethan'ın son bulduğu berbat talibi inceledi. Birçok uygun genç adamla tanışmıştı fakat hiçbirini ona göre değildi. Çok seçici, çok züppe, çok kadınsı, çok yaşlı veya çok gençtiler. Hiçbiri Bay Christian kadar güçlü, kibar ve *erkekse* değildi. İstemeden de olsa, karşılaştığı her erkeği onunla kıyaslıyor, sonra da her şeyi imkânsız kıldığı için kendini azarlıyordu. İmkânsızdı çünkü her balo salonunda veya oturma odasında görevini unutup, kendini uygun bir eş değil, onu ararken buluyordu.

Tanrı aşkına, denemişti, gerçekten de tanıştığı adamlarda hayran olunacak özellikler bulmak için elinden geleni *yapmıştı*. Fakat eğer evlenmek zorundaysa, Bay Christian gibi cesur ve güçlü bir adamla evlenmek istiyordu. Üstelik onun kadar yakışıklı olmalıydı. Ve *kesinlikle* onun gibi öpebilmeliydi. Bu hatıranın canlanmasıyla omurgasına bir titreşim yayılınca gülümsedi.

Lando araba Russel Meydanı'ndaki evin önünde durduğu zaman bile hâlâ gülümsüyordu. Lauren hemen elini Lord van der Mill'e uzattı. "Bu keyifli öğleden sonra için teşekkür ederim, Lordum," dedi, sevimli bir şekilde.

Yaşadığı münakaşadan dolayı biraz sarsılmış olan Lord van der Mill huzursuzca pencereden bakıyordu. "Demek Russel Meydanı'na geldik, öyle mi?"

"Evet, geldik, Lordum."

Van der Mill, Lauren'in elini tuttuğu anda arabacı kapıyı açtı. "Kontes Bergen, lütfen. Amcanız şu ana kadar sizi üç kez ziyaret etmeme izin verdi ve sanırım açıkça belli oluyor ki, nasıl desem, aramızda bariz ve ortak bir saygı var. Artık aramızda bir anlaşma yapmak için doğru zamanın geldiğini düşünüyorum. Siz ne dersiniz?"

Ah Tanrım, bir anlaşma mı? Aralarında yapılabilecek olası tek anlaşma, hiçbir anlaşmanın yapılmayacak olmasıydı. Adam ona beklentiyle bakıyor, biçimli dudaklarının arasında dilini gergin bir şekilde şaklatıyordu. Lauren gözlerini kırıştırdı. "Saatiniz var mı, Lordum?"

Adam şaşırarak sordu, "Saat mi?"

"Evet, lütfen, saat."

Adamın solgun yüzü gerilmişti. İsteksizce elini indirip saatini çıkardı ve sabırsızca bakındı. "Saat dört, Madam."

"Daha dakik olmalıyım! Erkek kardeşime ona şey... bu öğleden sonra yardım etmeye söz verdim! Tekrar teşekkürler, Lordum," dedi ve el çantasını alarak aceleyle lando arabadan indi. "İyi günler!" diye seslenerek neşeyle el salladı ve elinden geldiğince hızlı adımlarla yürümeye başladı. Yürüyüşü hızlanınca David kapidada görüldü. Lauren basamakları minnetle çıkıp, Lord van der

Mill onu geri çağırmadan önce kapıya doğru koştu.

Davis, lando arabayı izlerken Lauren küçük giriş salonunda duvara yaslandı ve Lord van der Mill'in bu serüvenden Ethan'a bahsetmemesini diledi. Kendisini izleyen birinin farkına varlığında yaşayacağı fevranları düşünüyordu. Yavaşça başını çevirdi, önünde bir adam belirince Lauren çığlık attı.

"Magnus!"

Magnus sadece başıyla onaylamakla yetindi, ellerini arkasında birleştirmiş dikkatle onu süzüyordu.

"Kont Bergen! Burada ne yapıyorsunuz?"

Magnus elini arkasından çekti ve Lauren'e büyük bir buket gül uzattı. "Senin için," dedi sadece.

Lauren şaşırarak, çiçeklere bakmadan elinden aldı. "Fakat burada ne yapıyorsunuz?"

"Londra'ya iş için geldim."

"Ne... ne işi?"

Magnus kaşlarını çatarak kapıda durmakta olan Davis'e baktı. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu, başıyla oturma odasını işaret ederek. Hâlâ ağzı açık, bakmakta olan Lauren, adamın oturma odası kapısına doğru yürümesini ve içeriye girmeden önce durup ürkek bakışlarla içeriye bakmasını izledi. Elinde tuttuğu güllere bakıp başını salladı. Tüm dünya çıldırmış olmalıydı, hem de inanılmaz bir şekilde. Gülleri arada sırada kapı tamponu olarak kullanılan devasa bir Yunan kül kabının içine bıraktı ve Magnus'un peşinden oturma odasına girdi.

"Kont Bergen," dedi Lauren eşikten geçince: kollarını göğsünde birleştirmişti, "Londra'da ne yaptığınızı bilmek istiyorum. Sadece Londra'da değil, aynı zamanda *burada*, yani Russel Meydanı'nda da."

İşaret ve başparmağıyla, sanki ezelden beridir korunmakta

olan bir ayı pençesini tutan Magnus, tiksintiyle burnunu buruşturdu. “Buraya gelmemin nedeni, açıkça belli oluyor ki. seni görmek,” dedi, avı yerine bırakırken. “*Kartoffelmann* sizi düşünüyor. O bir... mabet inşa etti.”

Lauren şok geçirmesine rağmen kahkaha atmaya başladı. “Patates Adam bir *mabet* mi inşa etti?” Magnus bakışlarını, incelemekte olduğu, eski bir kılıcın kabzasından yapılan bir şamdan-
dan kaldırıp, iki peri ve bir köpeğin resmedildiği garip bir tabloya geçmeden önce resmiyetle onayladı. “Fakat... fakat burada olduğumu nereden biliyordun?”

“Rosewood’a giden yolu biliyordum. Frau* Peterman beni buraya gönderdi. Helga’nın selamı var,” dedi ve katlanmış, küçük bir parşömen kâğıt çıkardı. Lauren mektubu almak için onun yanına gitti.

“Sen gittiğinden beri Frederic çok üzgün. Görevlerini yerine getirmeye hiç hevesli değil,” diyerek devam etti.

Lauren, Magnus’un gergin hizmetkârını hatırlayınca gülümsedi. “Frederic senin için fazla huysuz biri. Onu gösteriş yapabileceği bir yere Paris’e göndermelisin.”

Magnus aniden döndü ve mavi gözlerini Lauren’e dikti. “Eğer sen Bergen Malikânesi’nde olsaydın, o zaman görevlerini mutlulukla yerine getirirdi. *Kartoffelmann* belki değerli patateslerinden bir tanesini yememize izin verirdi. Ve Helga da artık üzülmezdi.”

Lauren eldivenli eliyle ağzını kapatarak ani gelen bir kahkahayı bastırmaya çalıştı. Magnus açık renkteki kaşını kaldırdı. Aman Tanrım, ciddiydi! Evet, tüm dünya gerçekten çıldırmış olmalıydı. “Bergen Malikânesi’ne gelemem! Burada sorumluluklarım var!”

“Benimle evlenirsen hiçbir sorumluluğun kalmayacak.”

* Almancada kullanılan ve “bayan” anlamına gelen sözcük. (ç.n.)

“Evlenmek mi...? Bir zamanlar beni kale duvarlarından asmak istediğini unuttun mu?” diye sordu Lauren, adamın sunduğu teklifin mantıksızlığı karşısında kendi kendini eğlendirmeye çalışarak.

“Unutmadım.”

“Affedersin ama sanırım bu teklifteki ironinin sen bile farkındasıdır!” diyerek kahkaha attı Lauren.

Magnus bir an kaşlarını çatarak gözlerini parmak uçlarına dikti ve ardından tekrar Lauren’e baktı. “Sık sık seni düşündüm. Bergen Malikânesi’nde çok mutlu olabilirsiniz.”

Lauren boğazından fişkırmak üzere olan histerik kahkahayı daha fazla tutamıyordu. “Magnus! Ben seninle *evlenemem*!” diye haykırdı. Magnus tek kaşını daha da yukarıya kaldırınca Lauren’in histerisi yerini şaşkınlığa bıraktı.

“Bavyera’da sahip olamayacağımı düşündüğün şey nedir? Yetimler mi? Eğer istersen, onlara orada da bakabilirsin,” diyerek öneride bulundu.

“Yetimler mi?” diye bağırان Lauren içinde gittikçe yükselen panik dalgasını kontrol etmeye çalıştı. “Teklifiniz için minnettarım, gerçekten. Fakat benim yerim İngiltere’de. Rosewood’u düşünmem gerekiyor...”

“Rosewood’un geçimini sağlayacağım.”

“Fakat çocuklar var! Onların ihtiyaçları...”

“Onları da getir.”

Lauren şaşkınlık içinde ona bakakalmıştı. En sonunda yavaşça başını sallamayı başardı. “Hayır, Magnus. Seninle evlenemem.”

Magnus yüzü taş kesilerek sordu, “Seni nasıl ikna edebilirim?”

“Kaç para teklif ediyorsun?” diye sordu Ethan.

Onun aniden içeriye girmesiyle irkilen Lauren hızla arkasını dönüp amcasına baktı. "Ethan, ben hayır dedim!"

Ethan onu duymazdan gelip bakışlarını Magnus'a yoğunlaştırdı. "Kaç para?" diye sordu, bir kez daha.

"Sen kimsin?" diye sordu Magnus.

"Lord Ethan Hill, Bayım, onun amcasıyım. Teklifin nedir?"

Magnus sorusunu sormadan önce gözleriyle Ethan'ın devasa bedenini boydan boya süzdü, "Kaç para istiyorsun?"

Lauren arkasında duran Alman'a döndü. Histerisi artık öfkeye dönüşüyordu. "Ben hayır dedim! *Hayır!*"

Lauren hiçbir şey dememiş gibi, Magnus sabırla bakan mavi gözlerini Ethan'a çevirdi. "Şartların nedir?"

Sinirlenerek çığlık atan Lauren ellerini havaya kaldırıp, hızla kapıya doğru yürüdü. "Arzu ederseniz, ikiniz de tüm gün konuşabilirsiniz! İstedığınızı yapın ama ben sizinle *evlenmeyeceğim!*" Ethan ve Magnus, ikisi de sakın bir şekilde ona baktılar; sanki Lauren akşam yemeği için balık yemeyi tercih ettiğini söylemişti.

"Ethan, biz sizinle bir anlaşma yapmıştık!" diyerek haykırdı. Ethan omuzlarını silkince Lauren hızla Magnus'a döndü. "Bavyera'dayken sana söylemiştim. Ben orada yaşayamam!" Magnus ya-
nıt vermeyince Lauren arkasını dönüp öfkeyle odadan çıktı. Ethan'ın onunla bir pazarlığa gireceğinden korkuyordu.

İki adam Lauren'in kararlı adımlarla odadan çıkışını izledikten sonra dönüp birbirlerine baktılar. Ethan bir sürahi dolusu viski ve iki bardak aldı. "Konuşalım mı?" Sırtarak konuğuna, yastıklarla dolu kırmızı kadife sandalyeye oturmasını işaret etti.

İki gün sonra eskiden savaş kahramanı olup şimdi milletvekili olan bir adamın şerefine düzenlenen bir öğleden sonra partisinde Lauren iç çekerek bir kemer altına yaslandı. Lord ve Leydi Granbury'nin balo salonu kapasitesini zorlayacak şekilde doluydu fakat Lauren partiyi inanılmaz derecede sıkıcı bulmuştu. Ethan, Magnus'tan ona eşlik etmesini istemeseydi, gelmeyecekti bile. Tüm *sosyetenin* katılacağını bildiğinden, Magnus'la düzenlemek istediği nişanın olmaması takdirde, Lauren'in etrafta görülmesini engellemek istemiyordu.

Paul de gelmiş ve "gidişata göz kulak olacağım" söylemişti. Lauren onun esas geliş sebebinin İçişleri Bakanı Sör Robert Peel'le buluşmak olduğundan şüphelenmişti. Erkek kardeşi Peel'e ve onun yenilikçi düzenlemelerine karşı büyük bir hayranlık duyuyordu. Oraya vardıkları anda bastonunu kullanarak kalabalıkta gözden kaybolmuştu.

Lauren yanında duran Magnus'a bakınca adam ona kurnaz bir bakışla göz kırptı. Lauren hafifçe gülümsemeye çalıştı fakat canı gülümsemek istemiyordu. Aslında canı, mor ve yeşil kadife perdeli iğrenç yatağına kıvrılıp, pembe yatak örtüsünü başının üzerine çekmekten başka bir şey istemiyordu. Bu çok berbat bir du-

rumdu, en son talibinin kendisini izleyen gözlerinden kurtulmak için Rosewood'u bile seve seve devredebilirdi.

Talibi, iki gün önce Russell Meydam'na çıkageldiğinden beri varlığıyla Lauren'i bunaltmaktaydı. Ona karşı herhangi bir *hissi* olmadığını söylediğinde orali olmuyordu. Lauren onunla evlenebilmek için ona karşı bir şeyler hissetmesi gerektiğine inanıyordu. Magnus'a göre gerekli hisler kendiliğinden hissedilirdi. Lauren bu sözlerle kesinlikle ikna olmamış, ondan düşünebilmesi için kısa bir süre istemişti. Şimdi bu süre ona çok iyi gelmişti. Lauren şeytani bir sırıtsıyla dönüp ona baktı. "Magnus?" diye seslendi, sevecen bir ses tonuyla, "Bana müsaade eder misin? Lavaboya gitmem gerekiyor."

Magnus kıpırdamadı bile. "Tabii ki," dedi. "Ben seni burada beklerim." Lauren bunun ne kadar kolay olduğuna şaşırarak hızla lavabonun bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı. Kaçmak için acele ederken Leydi Paddington ile çarpıştı.

"Aman Tanrım! Kontes Bergen! Ne hoş bir karşılaşma! Bayan Clark, baksanıza. Bakın şans eseri kime çarptım!"

"Kontes Bergen!" Bayan Clark da Leydi Paddington'la aynı neşeyle haykırmıştı. "Leydi Pritchit sizin Bavjera'ya döndüğünüzü söylemişti!"

"Hayır, hayatım, Kontes Bergen'in Bavjera'ya geri gitmesini *umduğunu* söylemişti," diye düzeltti onu Leydi Paddington.

"Gerçekten mi?" diye sordu Bayan Clark, şaşırarak. "Kontes'in gittiğini söylediğinden gayet eminim! Ben de bunun imkânsız olduğunu düşünmüştüm çünkü amcanız Lord Hill'le karşılaşma şansını yakaladım. Onunla çocukluk arkadaşsınız, biliyordun, öyle değil mi, hayatım? Üstelik sizin gidişiniz gibi önemli bir koldan bahsetseydi hatırlardım..."

“Kontes Bergen, bir toplantı planlamalıyız,” diyerek araya girdi Leydi Paddington. “Bavyera’yla ilgili bilmek istediğim çok şey var. Biliyorum, son geziniz, Leydi Thistlecourt ve arkadaşları yüzünden biraz rahatsız geçmişti fakat biz onlar kadar...”

“Tahammül edilmez değiliz!” dedi Bayan Clark, yüksek sesle araya girerek.

“Evet, tahammül edilmez değiliz,” diyerek onu tekrarladi Leydi Paddington, sanki kendi düşüncesiymiş gibi.

Bayan Clark başını Lauren’e çevirip yüksek sesle fısıldadı, “Hortense Thistlecourt nezaket kuralları hakkında *sizden* bile birkaç şey öğrenebilir, Kontes Bergen. Oyun masasında sekiz tur mu kaybettiniz, yoksa dokuz mu? Tanrım, sayının çok olduğunu hatırlıyorum çünkü bir seferde bu kadar el kaybeden *kimseyi* görmediğimi düşünmüştüm! İlk kart oyunu deneyimin miydi, hayatım? Ah, önemli değil. Yine de her şeye rağmen çok eğleniyordun!”

“Sizi akşam yemeğine davet etmeyi çok isterim, Kontes. Trajik aşk hikâyenizi dinlemek için sabırsızlandığımı söylemekten çekinmeyeceğim,” Leydi Paddington neşeyle araya girmişti. “Yeğenim sizinle tanışma olasılığından bahsedip duruyor fakat henüz şansı olmamış! Ona, bunun için bir sebep olmadığını söyledim. Bayan Clark sizin birçok katıldığınızı söyledi, belki de *o* da onlardan birindeydi. İster misiniz?”

“Ne ister miyim?” diye sordu Lauren, iki kadının konuşmalarından şaşkına dönmüş bir halde.

“Küçük bir toplantıya katılmak ister misiniz?”

“Çok memnun olurum. Leydi Paddington. Yeğeninizle tanışma ayrıcalığını da dört gözle bekliyorum.”

“Harika! Gelecek perşembe küçük bir toplantı düzenliyorum, saat tam sekizde. Fakat hayatım. Dük’ten bahsetmediğimi biliyor-

sun. Tabii ki yeğenim Lord Westfall'dan bahsediyorum. Korkarım Dük toplantılar konusunda biraz münzevi bir kişilik. Hiçbirini umursamadığına yemin ediyor.”

“Ah Tanrım hayır, Dük toplantıları kesinlikle umursamıyor!” diyerek gereksiz bir şekilde onayladı Bayan Clark.

“Evet, ama uygun mu?” diye sordu Leydi Paddington, nefes nefese.

“Affedersiniz?” Lauren dikkatle sordu.

“Gün, hayatım, uygun mu?”

O noktada Lauren *her şeyi* kabul edebilecek durumdaydı. Üstelik açıkçası, hoş ve bir o kadar da kaçık dullarla düzenlenecek olan bir akşam yemeği partisi Magnus'un bitmek bilmez ilgisinden de ufak bir kaçamak olabilirdi. “Evet, gayet uygun, Madam. Şimdi siz Bayanlar bana müsaade ederseniz, acilen lavaboya gitmem gerekiyor,” dedi ve yanlarından ayrıldı. Fakat o sırada Leydi Paddington oyun masasında gerçekleşen rezil olayla ilgili düşüncelerini henüz bitirmemişti.

Alex kalabalık parti salonunda gördüğü ilk şey karşısında donup kaldı. Marlaine ve annesi için gelmişti fakat kocaları kılımı bile kıpırdatmadan öylece bir kenarda duran kadınlar ve onların sosyeteye yeni girmiş olan kızlarıyla dolu bir balo salonunun ortasında gafil avlanıp sorguya çekilmek, isteyeceği en son şeydi. Mekân sinsice dolaşan avcılarla doluydu. Paddy Teyze'nin grubundaki yaşlı kadınlar oturma odasından parka ve oradan balo salonuna geri dönen bir turun içinde son dedikoduları duymaya çalışıyorlardı. Eğer hiç dedikodu yoksa o zaman da kendileri icat ediyorlardı.

Lavanta rengi elbise giyen kadını gördükten sonra Marlaine'i nasıl alacağını düşünmeye başlamıştı. Genç kadın resmen büyüleyiciydi hatta nefes kesici diyebilirdi. Klasik bir yüz görünümü, tatlı, kırmızı dudakları ve elmacıkkemiklerine doğru gerginleşen pürüzsüz, krema gibi bir cildi vardı. Genç kadın Alex'in teyzesini dinlerken uzun parmaklarını koluna hafifçe vuruyordu. Alex onu izlemekten kendini alamamıştı. Tam durduğu yerden, kadının tüm dişi özelliklerine hayran olabiliyordu. Oldukça kadınsı bir görünüme sahipti. Onu dikkatle incelemenin keyfini çıkarırken aniden onu daha önce bir yerden tanıdığını fark etti. Kadının yüzüne bakarak ona bir isim yakıştırmaya çalışıyordu ki kadın gülümsedi.

Alex neredeyse boğuluyordu. Bu gülümsemeyi hatırlıyordu, nerede görse tanırdı. Lanet olsun, bu onun meleği idi! Gördüğü şey Alex'i şaşkına çevirmişti. Burada görmeyi beklediği en *son* kişi oydu! Buna inanamıyordu, çini mavisi gözleri olan güzel kadının sezon için şehre gelmişti. Fakat *burada* ne yapıyordu? Yüce Tanrım, koca aramıyordu, değil mi? Bunun başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Tanrı aşkına, *bunu* başaracağını mı düşünüyordu? Alex onun gerekli bağlantıları kurabileceğini sanmıyordu ve kursa bile asil bir aileye tavsiye *edilemeyecekti*. Ah Tanrım, bu kadın bir grup istenmeyen çocukla birlikte harap haldeki bir konakta yaşıyordu! Tarlalarda yabandomuzları kovalıyor, mum yağınakarşılık balkabaklarını takas ediyordu! Bu hayret verici özellikleriyle *sosyetenin* hangi üyesini tuzaga düşürmeyi umuyordu?

Ne düşündüğünün farkına varıp kaşlarını çattı. Tüm kadınların başarmaya çalıştığı şeyi onun nasıl başaracağı Alex'i hiç mi hiç ilgilendirmemeliydi. Onu düşünmemeliydi. Fakat Tanrım, son aylarda onu çok sık düşünüyordu. Alex zihninde onu bir erdem abidesi, faniler arasında yaşayan bir melek, lanetliler arasındaki

bir Tanrıça olarak görüyordu.

Alex'in meleği aniden Paddy ve Bayan Clark'ın yanından uzaklaşıp, balo salonunun diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Hayalindeki değerli anılardan biri Alex'i hareketsiz bir şekilde durmakta olduğu yerde sarstı. Gözlerini o muhteşem sırta dikmişti. Bir anda kendini onunla konuşmak zorunda hissetmişti. Başını eğerek hızla kalabalığın etrafından ilerlemeye başladı.

Kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu. Alex odada telaş içinde etrafına bakınıyordu. Tam onu kaybettiğini düşündüğü anda yeniden ortaya çıktı, bahçeye açılan kapılardan hızla geçmekteydi. Peşinden gitmeye başladı fakat aniden önüne Sör Robert Peel çıktı. "Sizi görmek ne güzel, efendim! Biz de tam sizden konuşuyorduk! Duyduklarımız doğru mu? Lordlar Kamarası'nda yenilikçi düzenlemeleri mi destekleyeceksiniz?" diye sordu ufak tefek görünümlü adam.

"Bunu düşünüyorum, Sör Robert," dedi Alex. Etraflarındaki kalabalığın, onların konuştuklarını duyabilmek için çabaladıklarının farkındaydı.

"Gerçekten çok değerli bir düşünce, efendim. Fakat Radikal-lerin sunduğu ekonomik yenilikler sadece vergi kanunlarından fazlasını içeriyor, eminim bunun da farkındasınızdır," dedi Peel, seçtiği kelimelere dikkat ederek.

Alex adanın parlamenter temsilindeki değişiklikleri yani Katoliklerin koltuk hakkını kastetmişti. Ayrıca İçişleri Bakanı'nı tanıyordu, yenilikçi fikirlerine rağmen bu kadar radikal değişikliklerden yana değildi. "Gerçekten mi? Onların siyasi programını yakından takip etmem gerekiyor," dedi Alex, kaçamak bir yanıtla. "Müsaade eder misiniz, Bayım?" dedi ve daha fazla sorgulanmadan hızla bahçeye doğru yürüdü.

Lanet olsun, onu kaybetmişti. Gözleri, Leydi Granbury'nin çok sevdiği gül ağaçlarının arasını arıyordu. O kalabalık balo salonuna geri mi dönmüştü? Yoksa Alex hayal mi görmüştü?

Kesinlikle hayal görmemişti.

Arkasını dönünce bahçenin diğer ucunda duran lavanta rengi gözünü aldı. Belki de hayal görmüştü fakat bundan emin olmadan içi rahat etmeyecekti. Kendinden emin adımlarla aniden gördüğü lavanta renginin bulunduğu yere doğru yürüdü, ne yapacağına ve ya ne söyleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Tek bir şeyden emindi eğer oysa o gözlerle tekrar bakmak zorunda kalacaktı.

Kahretsin, *oydu*. Tam bahçenin içindeki ayrı bir bölümde bulunan küçük bir çardağın kapısına ulaşmıştı ki, o da Alex'i gördü. O muhteşem koyu mavi gözleri hayretle açıldı ve ardından dudaklarında öylesine çarpıcı ve mutluluk dolu bir gülümseme belirdi ki, Alex'in kalbi boğazından çıkacak gibi oldu. Alex ağzını sıkıca kapatıp çenesini kenetledi. Lanet olsun, ne *yapıyordu* böyle?

Lauren çaresizce, dövme demirden yapılmış bahçe kapısına tutunurken aynı şeyi düşünüyordu. Onu nasıl bulmuştu? Yoksa buraya *onun* için mi gelmişti? Kalbi, nefes almasını engelleyen bir panikle çarpmaya başlamıştı. Bir anlık büyük bir beklentiyle kapıyı iki eliyle birden tuttu ve inatçı şey açılana kadar sert bir hareketle çekti. Bir aptal gibi sırtıtmakta olduğunun farkına varınca kapıdan geçti. Heyecanını bastırmak için derin derin soluk almaya başladı. Herhangi bir şey ummaya cüret edebilir miydi? Ah Tanrım, gerçekten de onun için gelmiş olduğuna *inanmaya* cüret edebilir miydi? Kalbi deli gibi çarparken muhteşem bir gülümsemeyle ona baktı. Telaş içinde ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu.

Alex ellerini ceplerine soktu ve konuşmadan önce uzun bir süre ona bakmaya devam etti. "Bayan Hill. Seni yeniden görmek

ne güzel,” dedi Alex, sert bir tavırla.

Lauren anlamsız bir kahkaha attı. “Bay Christian, *seni* yeniden görmek de çok güzel!”

Alex gözlerini kırptırdı. Ellerini ceplerinin daha derinlerine sokarak devam etti, “Çok... iyi görünüyorsun.”

“Ah!” Lauren kızarak gülümsedi. “Teşekkür ederim! Sen de öyle!” Elleri arkasında duran çiti tuttu ve parmaklıkların etrafından sıkıca dolandı. Yüce Tanrım, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki her an havaya uçabilirdi. Ve yanakları da yüzüne yerleştirdiği o kocaman gülümseme yüzünden ağrımaya başlamıştı.

Alex’in yeşil gözleri Lauren’in yanındaki gül ağacına, oradan tekrar yüzüne kaydı. “Burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?”

Alex’in sorduğu o tek soru Lauren’in tüm umutlarını söndürmüştü. Onun için gelmemişti. Hatta onu *gördüğüne* sevinmiş gibi de görünmüyordu. Oldukça huzursuz duruyordu! Yüzündeki ifade Lauren’i incitmişti. Onu tekmeleseydi canı bu kadar yanmazdı. Lauren ters bir şekilde yanıtladı, “Belki benim de size aynı şeyi sormam gerekiyor!”

Alex şaşırmış görünüyordu. “Affedersiniz. Ben sadece sizi Londra’da gördüğüme şaşırdığımı söylemek istemiştim. Ben... ah, sizin... Sezonun *keyfini çıkardığınızı* düşünmemiştim.”

Lauren duraksadı. Sorun adamın ne söylediği değil, nasıl söylediği idi. Onun buraya ait olmadığını düşünüyordu! Belki de öyleydi fakat o kim oluyordu ki? Lanet olasıca İngiltere Kralı mı? Hatırladığı kadarıyla o bir taşra beyefendisiydi ve tıpkı Lauren gibi burada bulunmayı hak etmiyordu! “Gayet *keyfini çıkarıyorum*,” diyerek yalan söyledi.

Alex, bakışları Lauren’in ağzından başlayarak onu tepeden tırnağa süzerken başıyla onayladı. Artık gözlerinin içine bakıyor-

du. Alex'in bakışları karşısında Lauren'in boynuna bir sıcaklık yayılırken yanakları kızarıyordu. *Tanrım*, Lauren onun bu kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıyordu.

"Umarım başarılı olursunuz, o halde," dedi Alex, saygısızca.

Başarılı mı? Lauren'in gözleri kısıldı. "Affedersiniz, Bay Christian fakat bununla ne demeye çalışıyorsunuz?"

Alex koyu renkteki kaşlarından birini kaldırdı. "Bekâr kadınların Londra sezonunda bulunmalarının tek bir sebebi vardır, öyle değil mi?"

Bu gerçek Lauren'i öfkelenlendirmişti. "Peki, bu sizi neden alakadar ediyor?" diye sorarak beklenmedik bir karşılık verdi.

Alex bunun üzerine gülümsedi, bu hoş görüntü Lauren'in midesinde beklenmedik bir sıkışmaya neden olmuştu. "Lütfen, beni affedin. Sanırım sadece sizi burada gördüğüme biraz şaşırdım, o kadar." Şaşırmıştı. Onun gibi bir kadının böyle şık bir davete katılmasına şaşırmıştı. Lauren kaşlarını çattı, adamın yeşil gözleri onu delip geçiyor, dudaklarındaki kendini beğenmiş gülümseme resmen çileden çıkarıyordu. "Haklısın bu beni alakadar etmiyor ve tabii ki, sana iyi bir eş bulma çabalarında iyi şanslar diliyorum," dedi Alex.

İçten gelen bir panik dalgası Lauren'i neredeyse boğacaktı. Gergin bakışlarını ayaklarının altında yer alan çakıllı yola dikti. Küçük düşmüştü ve bu yanlış düşünceyi kafasından silmek istiyordu. Eş arayan kendisi değil, *Ethan*'dı! "Bay Christian..." Başını kaldırıp ona baktığı anda karşılaştığı şey adamın yeşil gözlerinin derinliğiydi, bu da dengesini kaybetmesine neden oluyordu. Gerçekten de bu kendini beğenmiş domuzun bu kadar yakışıklı olduğunu hatırlamıyordu. Nedense o anda adamın evli olma ihtimalini hatırlamayış seçmişti. Lauren kaşlarını çattı. Kendisinin şehre

gelmesinin özel bir nedeni olabilirdi belki fakat bu adam düşünmeden konuşan at kafalının tekiydi. "Lütfen, kusura bakmayın. Balo salonundaki partiye dönmem gerekiyor," dedi Lauren, buz gibi bir ses tonuyla.

Alex huzursuz bir halde kıpırdanarak bakışlarını çakıllı yola daktı. "Pardon, Madam. Lütfen kendimi ifade etmeme izin verin. Ben sadece, kalbiniz Rosewood'a aitken Londra'ya neden gelmiş olduğunuzu merak etmiştim ve sonra, tabii ki anladım ve ben..."

Lauren farkına bile varmadan sessiz bir öfke çılgılığı attı. "İzin vererseniz, Bay Christian, bu sorgulama için elinizde kraliyet emri olmadığı takdirde, benim Londra'da ne yapıyor olduğumu bilmeniz için herhangi bir neden göremiyorum!" Onu görünce uyuşan beynine rağmen içinde bulunduğu duruma uygun bir yanıt bulabilmenin verdiği memnuniyet ve kendine güvenle çenesini kaldırdı.

Tek beyni uyuşan Lauren değildi. Kendi şaşkınlığı ve kadının bariz içerlemesi karşısında hayrete düşen Alex'in bakışları, Lauren'in uzun siyah kirpikleri, narin boynu ve davetkâr göğüslerinde geziniyordu. Lauren'in gözleri ise korkunç bir öfkeyle yanıyordu. Alex bu gözlerin, hayatı boyunca görüp görebileceği en büyüleyici gözler olduğunu düşündü. Ellerini arkasında kenetleyip, dalgın dalgın, kadının bu evlilik pazarına girmiş olmasının onu neden bu kadar rahatsız ettiğini düşünmeye başladı. Ayrıca Alex'in bu kadar bariz görünen bir şeyi dile getirmiş olması onu neden bu kadar öfkeli keldirmişti?

"Bayan Hill, Londra'da ne yapıp *yapmadığınız* kesinlikle beni alakadar etmiyor. Sadece beni şaşırttığını belirtmiştim. Sizi bir yabandomuzuna şarkı söylerken, bir çocukla korsancılık oynarken ve kızakla kayarken gördükten sonra, sizin de bunu bu kadar

da garip karşılamayacağınızı düşünüyorum,” dedi Alex, espri yaparak. “Bu arada, eğer istediğiniz şey evlenmekse, eminim oldukça başarılı olacaksınız.” Alex ona iltifatta bulunduğunu düşündüğü sırada Lauren’in tehlikeli bir biçimde kısılan gözlerini fark etti.

“Öyle mi?” dedi Lauren, çok kısıp bir ses tonuyla. “Sizin onay verdiğinizizi bilmek kalbimi nasıl da ısıttı, bilemezsiniz. Bay Christian. Tanrı’ya şükür, üstü kapalı onayınızı aldıktan sonra artık gece rahat uyuyabilirim! Eğer müsaade ederseniz, Bayım, içeriye, *beyefendilerin*, bayanların aptal bir öğleden sonra davetine katılma sebepleri hakkında yorum yapmadıkları bir yere gitmem gerekiyor! İyi günler, Bayım!” Cevabının ardından başını sert bir hareketle savurup, hızla Alex’in yanından uzaklaştı.

Lanet olsun, ne demişti ki? Hayrete düşen Alex, meleğin kalçalarının narin hareketlerini ve neredeyse koşuyor olmasına rağmen ne kadar zarif görüldüğünü izlemeye başladı. Lauren patikadan zarafetle geçerken Alex onun koyu mavi renkteki gözlerini düşünüyordu. Kapılardan geçip gözden kaybolurken Alex de omuzlarını silkerek onu takip etmeye koyuldu.

Öfkelenerek bir anda kendini onu ararken buldu. Meleği bulmak o kadar da zor değildi, kalabalıkta kolayca fark edilebiliyordu. Bastonuna yaslanmış duran, genç bir adam ona eşlik ediyordu. Alex onun, Lauren’in erkek kardeşi Paul olduğunu düşündü Rosewood’taki çocuklar ondan o kadar çok bahsetmişlerdi ki, adamın sakatlığını artık biliyordu. Lauren’in yanındakinin aslında erkek kardeşi olduğunu anladığı an hissettiği rahatlama da Alex’i öfkelen-dirmişti.

Fakat öfke, Lauren’in yanına gelen altın saçlı çok iri ve çok yakışıklı adamdan dolayı duyduğu öfkeyle kıyaslanamazdı bile.

Lauren yabancı adama gülümseyince adam anında elini onun beline koyup, sahiplenici bir tavırla kapıya doğru yöneltti. Hissettiği merak onu öfkelenendiriyor, göğsünü sızlatan kıskançlık duygusuyla şaşıırıyordu.

“Alex?”

Nişanlısının sesini duyup aniden dönünce mahcup bir ifadeyle sırttı. Marlaine ona sevecen bakışlarla gülümsüyordu. Onun güzel yüzünü gören Alex, nişanlandığı kişinin yabandomuzlarına şarkı söyleyen fevri bir kadın değil. Marlaine olduğuna bir kez daha memnun oldu. Kendine engel olamıyordu, kolunu onun beline dolayıp alına şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Marlaine’in teni, Alex’in dudakların altında yanıyordu.

Marlaine gergin bir kahkahayla ondan uzaklaşıp utangaç bir tavırla etrafına bakındı. “Ah Tanrım, ne oldu sana böyle? Beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm.” Alex küstah bir edayla gülümseyip onu bir kez daha alnından öptü. Marlaine’in yanakları pembeleşmiş ve çekingen bakışları yere yönelerek dudaklarında hafif gergin bir gülümseme belirmişti. “Sevgilim, *lütfen*. Herkes ne düşünecek?” diye fısıldadı, usulca.

“Umurumda değil,” diye cevapladı Alex ve Marlaine’in gözleri kocaman açılırken kahkahalara boğuldu.

Onuncu Bölüm

Sezon, Granbury davetini takip eden üç gün boyunca hızlı devam etmişti, Lauren hayatında hiç katılmadığı kadar toplantıya ve çay partisine katılmıştı. Her gün çılgınlar gibi bir oraya bir buraya koşuşturarak geçiyor. Doğru yerlerde bulunabilme, sürekli bir sosyal döngünün içinde kalabilme çabası, ucuz gardırobuna zarar veriyordu.

Harrislerin balosunda bayanlar tuvaletinde durmuş, eteği ince bir kat şifonla kaplı safir mavisi brokar elbisesini çekiştiriyordu. İçinde o kadar sıkışmıştı ki, en ufak bir yanlış hareketinde göğüslerinin dışarıya fırlayacağından korkuyordu. Bir diğer huzursuzluğu da saçım Bayan Peterman'ın yardımını olmadan yapamamasından kaynaklanıyordu. Son çare olarak, modaya pek uygun olmasa da sade bir örgüyle toplamıştı.

Lauren tuvaletten çıkmadan önce elbisesini son bir kez çekiştirerek kalabalığın arasına katıldı. Yavaşça yürüyerek özenle hazırlanan yiyeceklerin dizilmiş olduğu büyük büfenin bulunduğu yemek salonuna geçti. Bir parça peynir aşırarak hızla balo salonuna yürüdü. Şık tavan frizlerinden asılı olan büyük kristal avizelerde düzinelerce mum ışıldıyordu. Odanın diğer ucunda beş çift balkon kapısı geniş balkona ve bahçeye açılıyor, hıncının dolu

evin içine hava girmesini sağlıyordu.

Lauren hizmetçilerden birinin uzattığı bir kadeh punçu minnetle alıp bir kenara çekildi. Gösterişli evi incelerken Magnus'un büyük yuvarlak merdivenin altında durmuş ona baktığını fark etti. Adamın gözleri yavaşça kalabalığı tarıyordu birbirlerini neredeyse aynı anda görmüşlerdi.

Lauren kaşlarını çattı.

Magnus daha çok sırtıyordu.

Ve aniden onun tarafına doğru yürümeye başlayınca Lauren iç çekip puncunu bir yere bıraktı ve bir mücevher hırsızının hayran olabileceği kadar dikkatli bir şekilde duvar kenarı boyunca yürümeye başladı. Gözleri kalabalığı tarıyor, Bavyeralının yaklaşmakta olup olmadığını kontrol ediyordu. Tam o sırada Charlotte Pritchit'e çarptı.

"Tanrım, Charlotte, burada ne yapıyorsun?" Lauren arkadaşına geniş yapraklı uzun yeşil bitkinin arkasında çarptığını anlayınca rahatlayarak soluğunu bıraktı. Parlak pembe saten elbisesinin içinde yeni kesilmiş saçlarıyla Charlotte, Lauren'e zavallı bir porselen bebeği anımsatmıştı. "Solgun görünüyorsun! İyi misin?"

"Eğer senin de annen sana dans kartını hazırlasa sen de solgun görünürdün," diye mırıldandı Charlotte.

"Fakat dans etmek istemiyor musun?" diye sordu Lauren.

"Tabii ki istiyorum, fakat benim herhangi biriyle dans etme izin vermiyor! Unvanı olan biri olmalı, üstelik de herhangi bir unvan değil, kont ve üzeri olmalı," dedi çaresizce mırıldanarak. "Tüm bu insanların arasından sadece Sutherland Dükü'yle dans etmemi istiyor! Onunla yapacağım bir kadrilin onda bana karşı bir ilgi yaratacağına gerçekten inanıyor," dedi, nefretle.

"O burada mı?"

“Sanmıyorum! Bu tarz etkinliklere pek katılmaz. Zaten katılsa bile benimle dans etmek isteyebileceğini hiç sanmıyorum!” diyerek çaresizce sızlandı Charlotte.

“Ah, Charlotte,” diyerek güldü Lauren, “neden olmasın? Seninle dans etmek *istemeyecek* tek bir erkek düşünemiyorum!”

Charlotte hafifçe gülümsedi. “Çok nazıksın fakat anlamıyorsun. Sutherland Dükü, İngiltere’nin en tanınmış simalarından biri. Bu odadaki her kadın onunla dans etmek isteyecektir. O asla dans etmez fakat eğer ederse bana bakmaya tenezzül etmeyecektir! Etse bile annem kendini tam bir *aptal* durumuna düşürecek!”

Lauren omuzlarını silkti. Anlaşılan kendini bir şey zanneden başka bir aristokrat daha vardı. Böyle bir adam asla Charlotte’a uygun değildi. “O tam bir lahana kafalı,” dedi, kendinden emin bir edayla ve Charlotte’un dehşet dolu yüz ifadesinin farkına varmadan. “Bir fikrim var! Benimle odanın diğer ucuna gel, annen bizi orada göremez! Dans kartını kaybettiğini söyler, canın kiminle isterse onunla dans edersin!”

Charlotte, Lauren’e sanki sapkın bir düşüncesini açıklamış gibi ağzı açık bakakaldı fakat dudaklarına yavaşça gergin bir gülümseme yayılmıştı. “Bilmiyorum,” dedi, tereddüt ederek. “Annem bazen çok huysuz olabiliyor.”

Lauren onunla aynı fikirde olduğunu açıklama dürtüsünü bastırdı. “Hadi gel! Muhtemelen seni dans pistinden çekerek olay çıkarmak istemeyecektir. Ayrıca annenin kabul edebileceği unvanlardan birine sahip bir adam biliyorum ve eminim seninle dans etmekten memnuniyet duyacaktır,” dedi, kendinden emin bir şekilde. Charlotte’un elini tuttu. Magnus’un onu dansa kaldıran ilk kişi olmasına karar vermişti.

Sutherland Dükü ve Darfield Markizi Micheal Ingram, bayların toplandığı sigara odalarından birinden gelmiş, balo salonunun girişinde rahatsız bir halde duruyorlardı. Kalabalığı tarayan Micheal farkında olmadan iç çekerek Alex'e dönüp sırtıttı. Sezon partilerinden nefret eden biri varsa o da eski arkadaşı Micheal'dı. Bir zamanlar Darfield Şeytanı olarak bilinen Micheal sosyeteden mümkün olduğunca uzak durmayı tercih ediyordu, ta ki muhteşem karısı Abbey karşısına çıkıp her şeyi değiştirene kadar. Micheal artık partilere katılıyordu fakat yine de pek istekli değildi. Daha önceleri Alex'le ikisi sigara odasına kaçıp Micheal, Alex'in iki yüz sterlinine el koyana kadar orda kalıyorlardı.

Alex de, Micheal'ın isteksizliğini paylaşıyordu ve bu balo da diğerlerinden tamamen farksızdı. Ev dolup taşıyordu, odalar boğucuydu, şampanya ılıktı ve dans pisti hareketli bir engel parkuruna benziyordu. Fakat Marlaine iyi vakit geçiriyordu. Alex onun bu gece harika görüldüğünü itiraf etmeliydi. Onunla dans ettiği için gururluydu.

"Ah, işte mutlu bir markiz," dedi Micheal, umursamaz bir tavırla markizin olduğu yönü işaret ederek. Bir grup hayranın arasında durmakta olan Abbey neşeyle gülüyordu. "Müsaadenle, eski dostum, sanırım Whitehurst onu alıp götürmeden karımın yanına gitmeliyim," dedi ve kalabalığa karıştı. Alex sırtarak tüm dikkatini kalabalığa verip Marlaine'i aramaya başladı. Dikkatlice insanların arasına bakarken bir anda bir mücevher veya kristal gözünün içine parladı.

Alex'in gözleri nesneye odaklanınca zihninde Marlaine'e ait tüm düşünceler silinmişti. Sadece birkaç metre ötesinde Bayan Hill dans pistinin üzerinde hızla ilerliyordu ve bir eliyle Bayan

Pritchit'in elini sıkıca kavramıştı. Ona ait tek bir görüntü bile Alex'in nabzının yükselmesine neden oluyordu melek şüphesiz yine büyüleyici görünüyordu.

O ve Bayan Pritchit durdular ve kafa kafaya verip dans pistinde duran birine veya bir şeye bakarak kıkırdamaya başladılar. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Tıpkı parlak bir yıldız gibi etrafındakileri aydınlatıyordu. Ve o ısıtılı koyu mavi gözler. Tanrım, büyüleyiciydiler. Üç gün önce öfkeyle parladıklarını hayal etmek neredeyse imkânsızdı...

Ne demişti ki?

Alex düşündükçe öfkesi gitgide artıyordu. *Tam olarak* ne demişti de onu böyle kızdırmıştı? Tanrım, ona sadece iyi dileklerini sunmuştu! Fakat o sanki kadınların iyi bir eş bulabilmek için Londra'ya gelmesi büyük bir sırmış gibi davranmıştı.

Alex meleği düşünmeye öylesine dalmıştı ki Leydi Harris yolunu kolayca kesebilmişti. "Efendim! Sizi bu kalabalıkta bulduğum için çok mutluyum! Sizi biriyle tanıştırmayı çok isterim," diye mırıldandı ve Alex'in koluna girdi.

"Emrinize amadeyim, Leydi Harris," diye cevap verdi Alex, hiç düşünmeden fakat gözlerini, diğer davette yine onunla birlikte gördüğü sarışın adamla konuşmakta olan Bayan Hill'den alamıyordu.

Leydi Harris elindeki yelpazcyle Alex'in koluna şakayla vurdu. "Sizi Kontes Bergen'le tanıştırmak istiyorum. Ne de olsa Avrupa'dan geldi ve belki daha önce tanışmışsınızdır diye düşündüm."

Alex, Bayan Hill'in bulunduğu yöne doğru gitmekte olduklarını fark etti. Lauren, Bayan Pritchit'e dönüp, onu yabancı adamla tanıştırtırken Alex onları izliyordu. "Tanışmadığıma eminim,"

diye yanıtladı, kibarca.

“O halde şimdi onunla tanışmaktan büyük memnuniyet duyacaksınız. Tam anlamıyla muhteşem biri! İnanılmaz bir yaşama sevinci var! Onu geçen hafta görmeliydiniz. Nezaketsizliği ile bize üstünlük taslamaya çalışan Leydi Thistlecourt’a tam on iki oyun boyunca yenildi! Aslına bakarsanız Hortense Thistlecourt oyun masalarının *sahibi* olduğunu sanıyor! Ve biliyor musunuz, o sevimli kız sadece gülüp, Leydi Thistlecourt’la bir maç daha yapmayı onur meselesi haline getirdiğini belirtti ve neşeyle ona içki getirmeyi teklif etti. Hayal edebiliyor musunuz?” dedi Leydi Harris boşboğazlık ederek.

Alex ev sahibesinin ne dediğini dinlemiyordu bile. Altın saçlı yabancı dans pistinde Leydi Pritchit’e eşlik ediyordu ve melek de sanki az önce besili bir inek yemiş gibi gülümsüyordu. Lauren yabancı adama Almanca seslenip, gülümsemeye çalışmasını söyleyince Alex bir o kadar daha şaşırmişti. “Affedersiniz, Leydi Harris fakat Kontes nerede?” diye sordu, sabırsızlanarak. Bu görevi bir an önce yerine getirip meleklerle konuşmak istiyordu.

“Ah, işte tam orada,” diye yanıtladı kadın, neşeyle ve başıyla Bayan Hill’i işaret etti.

Alex önce Leydi Harris’e, ardından da Bayan Hill’e baktı. “Affedersiniz?” dedi boğuk bir ses çıkartarak.

“Onu gözden kaçırmak mümkün değil!” diyen Leydi Harris kakhaha attı. “Safir elbiseli, koyu renk saçlı kadın. Çok güzel, değil mi?”

Yüce Tanrım, Alex hayatında ilk kez söyleyecek söz bulamamıştı. Leydi Harris, Lauren Hill’in bir kontes olduğunu da nereden çıkarmıştı? Hem de herkesin hakkında konuştuğu bir *Bavyera* Kontesi. Bu imkânsızdı! Hanımefendi herhangi bir *unvandan* söz

etmemişti! “Sanırım, bir yanlışlık olmalı,” dedi Alex.

“Ah, hiçbir yanlışlık yok, emin olabilirsiniz! O, Kontes Bergen!” diyerek neşeyle onayladı Leydi Harris.

Charlotte ve Magnus dans pistindeki kalabalığa karışırken Lauren kendi kendine kıkırdıyordu. Magnus bundan hiç hoşlanmamıştı fakat Charlotte neredeyse kendinden geçiyordu. Evet, Magnus yakışıklı bir adamdı. Lauren onun hakkını yememeliydi. Ama sadece güldüğü zamanlarda. Bu da oldukça nadiren görülüyordu. Her şeye rağmen çekici olmaya çalışıyordu.

“Lauren!”

Lauren, Abbey’nin sesini duyunca döndü. Ufak bir çığlıkla arkadaşının kollarına doğru koştu.

“Nerede kaldın? Rosewood’tan ayrıldığından beri senden hiç haber alamadım! Çok incindim, biliyorsun!” diyerek haykırdı Abbey ve ardından onu incelemek için Lauren’in yanına gitti.

“Ah, Abbey, seni ne kadar çok özlediğimi tahmin edemezsin!” dedi Lauren.

“Pemberheath’e tekrar ne zaman geliyorsun? Rosewood’taki yeni ahır sonunda bitti fakat sanırım ahır olarak kullanılamayacak kadar büyük bir yer oldu! Çocuklar gurur duyuyorlar.”

“Çocukları çok özledim,” diye inledi Lauren. “Ethan Amca iki hafta içinde ziyarete gidebileceğimize söz verdi.”

“Ah Tanrım, elbisen çok güzel,” diye dürüstçe belirtti Abbey.

“Gerçekten mi? Terzi bulma konusunda çok şanssızım.”

“Ciddi misin?” diyerek gülümsedi Abbey. “Fiyatları çok pahalı olmayan bir tane biliyorum. Bütün elbiselerimi ondan ısmarlıyorum...”

“Affedersin, hayatım fakat bizi tanıştırmayacak mısın?” Lau-

ren sağ tarafına bakınca biçimli yüz hatları ve açık gri gözleri olan uzun boylu bir adam gördü. Tanrım, çok yakışıklıydı hatta neredeyse kendini beğenmiş Bay Christian kadar yakışıklıydı. Lauren anında o yasak düşünceyi hissetti.

“Micheal, hayatım, sonunda seni Kontes Bergen’le tanıştırdığıma çok sevindim,” diye yanıtladı Abbey, neşeyle.

Lord Darfield, Lauren’in elini tutup nazik bir şekilde reverans yaptı. “Büyük memnuniyet duydum,” dedi adam, çekici bir şekilde. “Eşim sizden ve devasa domateslerinizden övgüyle bahsediyor.”

Lauren zarif bir hareketle reverans yaptı. “Ben de eşinize karşı aynı hisleri besliyorum, Lordum,” dedi, hafif bir kahkaha atarak, “fakat domateslerimi bu kadar sevmesi sayesinde ona tapıyorum!”

“Çok naziksınız, Kontes Bergen. İkimiz de bunun bir takıntı olduğunu biliyoruz. Blessing Parkı’nda o kadar çok domates yedik ki sonunda kulaklarımdan fişkıracığını düşünmeye başlamıştım!” diye açıkladı marki, yanlarından geçmekte olan bir hizmetçiden iki kadeh şampanya alıp bayanlara verdi.

Lauren kadehi dudaklarına götürürken kahkaha attı.

“Kontes Bergen!”

Lauren, Abbey’ye bakıp çaresizce gülümsedi. Lady Harris’in onu devamlı olarak adamlarla tanıştırtıyor olmasından dolayı, Ethan’ın kadını Lauren’e eş bulması için tuttuğunu düşünüyordu.

“Kontes Bergen! Lütfen sizi efendimiz Sutherland Dükü’yle tanıştırmama izin verin.”

Lauren isteksizce omzunun üzerinden baktı ve anında şampanya boğazına takılınca markinin ceketinin koluna püskürttü. *Dük mü? Taşra beyefendisi Sutherland Dükü müydü? Bardağı dü-*

şürmemesi için marki Lauren'in elindeki kadehi aldı ve Abbey de sırtına vurmaya başladı. Sözde Dük dudaklarında beliren küstah gülümsemeyi silmek için en ufak bir girişimde bile bulunmadı fakat abartılı bir hareketle göğüs cebinden beyaz bir mendil çıkarıp Lauren'e uzattı. "Sizi ürküttüğüm için özür dilerim, Madam," dedi, aşırı bir nezaket gösterisiyle.

"Ah tatlım, *çok* üzgünüm!" dedi Leydi Harris, dehşet içinde. Lauren kendinden geçerek şaşkın ve gergin bir halde mendili Alex'ten alıp, kaba bir hareketle elini ve ağzını sildi. Konuşmak bir yana, gözlerini ondan alamıyordu bile. Abbey, Lauren'in yaşadığı hipnozu bölüp, çaktırmadan onu ayağıyla tekmeleyince Lauren uysal bir şekilde hantal bir reverans yaptı. Lanet olası *Dük*, kocaman ağzıyla sırıtıyordu. "Efendim," deyince kendi kulak tırmalayıcı sesini duydu, "sizinle tanışmak ne büyük bir zevk."

Alex çok eğlendiğini gösteren bir gülümsemeye Lauren'in elini tutup, gözlerini ondan ayırmadan dudaklarına götürdü. "O zevk bana ait... *Kontes*."

"Sizin daha önce tanışmış olmanızı umuyordum," dedi Leydi Harris, *Dük*'ün hâlâ tutmakta olduğu eline anlamlı bir yüz ifade siyle bakarak.

Alex neşeyle sırıtıp Lauren'in elini yavaşça kaldırırken Abbey ağzı açık ona bakıyordu. "Böyle tanınmış... ve güzel... bir kontesle daha önce karşılaşmış olsaydım eminim hatırlardım," dedi, usulca.

Lauren bembeyaz kesilip öksürürken eliyle ağzını kapattı. Gülümsemekte olan Leydi Harris'e huzursuz bir bakış attı. "Efendimiz Avrupa'ya sık sık seyahat eder, *Kontes*," dedi ev sahibesi, neşeyle. "Belki saygıdeğer kuzeniniz Kont Bergen'le tanışmıştır. Onu da çağıralım mı?"

“Kuzeni mi?” diyerek nazik bir şekilde araya girdi Alex, yine yüzünde o çok bilmiş gülümsemesiyle.

“Hayır, hayır, tam olarak öyle değil,” diye kekeledi Lauren. Alex kaşını kaldırdı. Leydi Harris, Abbey ve Lord Darfield sanki onun açıklamasını duymakta zorlanıyor gibi öne doğru eğilmişlerdi. “Yani, o... o benim kocamın yeğeni. Yeğeniydi. Hâlâ öyle,” diyerek aptalca bir tavırla açıklamaya çalıştı. Tamamen panik halinde, mendili beceriksiz bir el hareketiyle Alex’e uzattı. “Teşekkür ederim,” diye geveledi.

“Hayır, Leydim, sizde kalsın, lütfen. Tekrar ihtiyacımız olabilir,” dedi ve ona kurnaz bir edayla göz kırpma cüretinde bulundu. Lord Darfield’in ani kahkahasıyla küçük düşen Lauren’in nabızı yükselmiş, hissettiği açıklanması güç bir duyguyla yüzü kızarmıştı. Verebileceği milyonlarca cevabı vardı fakat bu alçak adam yüzünden dili tutulmuştu. Alex entelektüel gülümsemesiyle Abbey’yi selamlarken, Lauren çaresizce orada durmaktan başka bir şey yapamıyordu. “Leydi Darfield, sizinle yeniden görüşmek, her zaman olduğu gibi büyük bir zevk.”

“Alex, gerçekten, çok resmi davranıyorsun,” diyerek kahkaha atan Abbey, Alex’e samimi bir şekilde sarıldı.

“Sutherland, beni şaşırtıyorsun. Senin bir balo salonunda bu kadar içeriye girdiğini daha önce görmemiştim,” dedi Lord Darfield, küstahça sırtarak karısına döndü. “Balo salonlarından bahsetmişken, hayatım, vals çalışıyorlar.”

“Evet, fakat ben...”

“Eminim Kontes bir süre daha burada olacak, değil mi?” diye sordu Lauren’e. “Harika,” dedi, Lauren’in tek kelime etmeden sadece başıyla onaylaması karşısında dönüp karısını dans pistine resmen sürükledi.

“Belki Kontes bu dansı bana lütfeder?” diye sordu Alex, neşeyle.

Onunla *dans etmek* mi? Ah hayır, onunla *hayatta* dans etmezdi. “Ah, hayır teşekkür ederim... görüyorsunuz, arkadaşım Charlotte...”

“Havalı!” diye belirtti Leydi Harris, ve Lauren’in koluna yelpesiyle hafifçe vurdu. “Charlotte Pritchit kendi kendine idare edebilir!” Dük bu lafın üzerine kendini beğenmiş bir edayla gülümsedi. “İstersen ben burada bekleyip Leydi Pritchit’e durumu açıklayabilirim,” diyerek ısrar eden Leydi Harris, Lauren’i hafifçe itti.

Lanet olsun, bundan kurtulmanın kibar bir yolu yoktu. Alçak adam sanki daha önce hiç bu kadar eğlenmemiş gibi gülümsüyordu. Lauren ona, kendisine yalan söylediği için ağzının payını vermek istiyordu fakat dikkatleri üzerine çekmeden bunu yapamazdı. Bu serseri de bunu gayet iyi biliyordu. “Kesinlikle,” dedi, sakın fakat ters bir bakışla ve elini Alex’in koluna, tıpkı bir cüzamliya dokunur gibi koydu. Alex sırtarak elini onunkinin üzerine koyup dans pistine doğru ona eşlik etti.

Kalabalığın arasında ilerlerken Charlotte’un sözleri aniden Lauren’in kafasında belirdi: *O, İngiltere’nin en tanınmış simalarından biri*. Yüce Tanrım, bu kadar zamandır hayalini kurduğu kişi Sutherland Düğü’ymüş! Bir taşra beyefendisi *değil*, bir *dükmüş*! Bir panik dalgası Lauren’in midesinin içini kaplamaya başlamıştı.

Dans pistine vardıklarında Alex hâlâ sırtıyordu, önce reverans yapıp ardından Lauren’le vals yapmaya başladı ve Lauren de ha formalite icabı da olsa reverans yapmak için eteklerini bile kaldırmadan onu pistin ortasına doğru döndürdü. Adamın kollarına bu kadar rahat bir şekilde girmiş olması Lauren’in içindeki paniğin

artmasına neden oluyordu. Nasıl bu kadar saf olup, onu bir taşra beyefendisi zannedebilirdi? Ah Tanrım, Pemberheath yakınlarında yaşayan bir marki, bir dük ve bir de kont vardı. Bunu daha önce neden görmemişti? Üstelik Tanrı aşkına, çok da *zarif* dans ediyordu. Muhtemelen Avrupa’da eğitim görmüştü çünkü bir insan böyle bir beceriyi doğuştan elde edemezdi. Tıpkı öpüştüğü gibi dans ediyordu. Lanet olsun, şimdi de bunu düşünmek zorunda kalacaktı! Harika! Bir *Dük* tarafından resmen öpülmüştü! Olayların beklenmedik yönde gelişmesi yüzünden sarsılmış bir haldeyken adamın kar beyaz boyunbağından başka bir yere bakamıyordu.

O kadar muazzam bir şekilde bağlanmıştı ki, Lauren adamın giymekte olduğu resmi kıyafete gizlice göz gezdirdi. Omuzlarına tam oturan siyah kuyruklu bir ceket ve ince belini saran beyaz saten bir yelek giyiyordu, tam da hayallerinde olduğu gibi. Lauren cesaret edip başını kaldırdığı zaman, Alex’in alnına düşen kahverengi kıvrımı gördü. Adam düklük cazibesini kullanarak belli belirsiz gülümsüyordu. “Demek öyle, Bayan Hill. Sandığımdan daha fazla seyahat ediyor olmalısınız.”

Bu söz üzerine Lauren kendine geldi. “Kontes Bergen,” diye sert bir ses tonuyla düzeltti.

Alex şaşırmış gibi yapınca öfkelenmişti. “*Kontes* mi? Özgürümü kabul edin. Madam. İlk başta kendinizi Bayan Hill olarak tanıttığınıza yemin edebilirim.”

“O halde muhtemelen ikimiz de birbirimizi yanlış anladık, çünkü ben de *sizin* kendinizi bir beyefendi olarak tanıttığınıza yemin edebilirim,” diyerek karşılık verdi Lauren. Alex gülümseyerek, başka bir çiftle çarpışmamak için onu kendine doğru çekti. Fakat çift güvenli bir şekilde geçip gittikten sonra bile onu serbest bırakmadı ve yakınında tutmaya devam etti. Hatta aslında *o kadar*

yakındı ki, kolonyası burnunu gıdıklıyordu.

“Affedin fakat biraz şaşkınlım. İlk tanıştığımızda yüksek bağlantılarınız olduğundan söz etmemiştiniz,” diyerek belirtti Alex, neşeli bir gülümsemeyle.

Evet, fakat o da Lauren’e kim olduğunu söylememişti! Ah, bu adam *kendini beğenmişin tekiydi!* “Tanıdığımız tüm insanları bir beyefendi olduğunuza dair kandırmaya çalışıyor olabilir misiniz? Bu arada aklıma gelmişken, siz de *kendi* bağlantılarınızdan bahsetmeyi unutmuşunuz!”

Alex’in derin ve içten gelen kahkahası Lauren’in omurgasına bir ürperti yayılmasına neden oldu. “*Touché*”, Madam. O zamanlar bunu söylemem pek uygun değildi. Sizin yaşamak üzere olduğunuz felaketten sonra bir de kimliğimle sizi ürkütmek istemedim. Bayan Peterman’ın da bunu duymaktan pek keyif alacağını düşünmedim. Peki ya sizin isminize gelince, Lauren Hill miydi? Yoksa yine ni yanlış bir kimlik?” diye sordu Alex, Lauren’i yeniden döndürerek.

“Dediğim gibi, adım *Kontes Bergen*,” diyerek öfkeyle karşı çıktı.

Adamın yemyeşil gözleri keyifle dans ediyordu. “Ah, evet. Tabii ki öyle.” Gözlerindeki bakış rahatsız edici derecede sıcaktı o yüzden Lauren aralarına biraz mesafe koymaya çalışıyordu. Fakat o inatla daha sıkı sarılıyordu. “Belki de başka türlü sormalıyım. Yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün isterseniz. Sizi ilk gördüğümde bir yabandomuzunu kovalayan yoksul bir bayandınız, şimdi ise Bavyera’dan gelen tanınmış bir Kontessiniz. Eminim merakımın sebebini anlayabilirsiniz.”

Lauren’in hissettiği içleme kızgınlığını arttırıyordu. Karşı-

* Aynı öyle. (ç.n.)

sında duran adamın şeytani gülümsemesiyle bu kızgınlık daha da şiddetleniyordu. Bir unvana sahip olabilecek tek kişinin kendisi olduğunu mu sanıyordu? Evet, *bu* hiç de şaşırtıcı bir durum değildi! Tanıdığı tüm aristokratlar asla yanılmadıklarını sanıyorlardı! Pekâlâ, bu durum amcası ve Magnus Bergen'i de kapsıyordu ancak onların tahammül edilmez derecede kibirli olma eğilimi bunun yanında hiç kalıyordu. "Bir leydiye böyle özel sorular sormanın korkunç derecede kaba bir şey olduğunun farkında olmamanız beni çok şaşırttı, Düküm."

"Sadece bir leydiye değil, aynı zamanda bir kontese de," diyerek ona katıldı Alex, dostça bir ses tonuyla.

"Beni sorguya çekmekten keyif alıyor gibisiniz!" diye bağırdı, Lauren. "Sizin bana gerçek kimliğinizi söylememiş olmanıza hiç içerlemedim mi sanıyorsunuz?"

"Aynı şey değil. Şimdi kim olduğunuzu benden neden gizlediğinizi bilmek istiyorum."

Ah, demek o *gizlemişti*. Lauren dudaklarını sıkıca büzerek kaşlarını çatı.

"Ah, bu işe yaramayacak," dedi Alex, Lauren'in çatık kaşlarına bakarak. "Sana söylediklerim sanki çok ilginç şeylermiş gibi başınla onaylayıp gülümsemen gerek çünkü aslında öyle. Aksi takdirde ben dahil bu balo salonundaki herkes Kontes Bergen'in, Sutherland Dükü'ne neden bu kadar kızgın olduğunu merak edecek. Neden bu yeni ve gizemli unvanın nereden çıktığını anlatarak ikimizi de eğlendirmiyorsun?"

Lauren konuşmak için ağzını açtı. Fakat etrafına attığı kaçamak bakışlardan sonra bundan vazgeçti. Yine de bu unvanı tıpkı onun gibi miras yoluyla elde etmiş olduğunu fakat artık geçerli olmadığını ve onun yaşadığı içerlemenin aynısını kendisinin de ya-

şadığını bağırmak istiyordu. Bunun yerine ağzını kapatmayı tercih etti. Üzerlerinde onlara bakan gözler vardı, Charlotte ve Magnus'un kiler de dahil. Sadece Paul'un onu gözetleyen bakışları eksikti fakat onun da oyun odasında olduğunu biliyordu. Lauren bir kez daha Charlotte'un onu izleyen dalgın bakışlarıyla karşılaştı. O anda Lauren, bu kendini beğenmiş Dük'ten olay yaratmadan kurtulamayacağını anladı ve birkaç güzel söz söyleyip gönlünü alarak uzaklaşmaya karar verdi. Gerçi burnunun ortasına atacağı bir yumruk daha uygun olurdu fakat sırf kibarlığından ödün vermemek için bunu yapmayacaktı.

“Pekâlâ,” diye öfkeyle fısıldadı ve dudaklarına bir gülümse yerleştirdi. “Unvanımı nasıl kazandığımı size anlatayım.” Alex bir zafer kazanmışçasına başını kaldırdı. “Bir şartla,” diye ekledi Lauren, soğukkanlı bir tavırla. “Bayan Pritchit’le dans etmeyi kabul edeceksiniz.”

Alex kahkahalara boğuldu. “Charlotte Pritchit mi? Beni buna ikna etmek için küçük hikâyenizden fazlası gerekecek!”

“Beni duyduunuz,” dedi Lauren, nefes alıp kendini kontrol etmeyi başarak ve oldukça samimi görünen bir gülümsemeyle Alex’e baktı.

Alex her ne kadar bu gülümsemenin samimi olmadığını biliyor olsa da, hayatında gördüğü en çekici gülümseme olduğunu düşünüyordu. “Evet?” diye sordu Lauren. “Bayan Pritchit’le dans etmeyi kabul ediyor musunuz?”

Alex kıkırdadı. Güzel, cesur ve çok zeki. “Nedenini sorabilir miyim?”

“Çünkü.” Lauren balo salonunda etrafına bakınarak gülümse. “Bu kibar bir davranış olur.”

Bu açıklama Alex’i nereden geldiği belli olmayan bir yumruk

gibi sarsmıştı. *Kibar bir davranış mı?* “Hepsi bu kadar mı? Yoksa aklınızda bana yaptırmayı planladığınız başka iğrenç şeyler de var mı?” diye sordu, müzik durunca cesur bir reveransla eğilerek.

Lauren’in olağanüstü güzellikteki gözleri alev topları gibi dans ediyorlardı. “*Ne kadar ukala bir söz! Bayan Pritchit’le dans etmek iğrenç değil!* Dürüst konuşmak gerekirse, siz aristokratlar hep böylesiniz!”

“Affedersiniz, Madam fakat biz *Aristokratlar, konteslerle* aynı kanı taşıyoruz.” dedi Alex, parmaklarıyla Lauren’in dirseklerini sıkıca kavrayarak.

“Anlaştık mı?” diye sordu Lauren.

Çok ucuz bir istekti. “Pekâlâ. O küçük fareyi dansa kaldıracam!”

Lauren başıyla onaylayarak kolunu çekti, dans pistinden çıktı. Alex usta bir hareketle onun dirseğini yine yakaladı. “Bu şekilde kaçarsan herkes yangın çıktığını zannedecek.”

“Ben olsam bu işi bitirirdim!” diye öfkeyle mırıldandı fakat yanından geçmekte olan bir hizmetçiden bir kadeh şampanya alabilmek için duraksadı. Lauren *büyük ve uzun* bir yudum alıp, yarım kalan şampanyayı masaya bıraktı. Alex’e öfkeli bir bakış atarak hızla yürüdü ve gecenin serinliğine çıktı. Alex arkasından gelip onu kalabalık balkonun dikkat çekmeyecekleri bir köşesine götürdü.

Alex bir kalçasını parmaklıklara dayadı ve kollarını kucağında birleştirdi. “Evet?”

Lauren ay ışığıyla aydınlanan bahçeye bakarak uzun ve acı dolu bir soluk aldı. Gözleri büyüleyiciydi. Alex’in hayatında gördüğü en sihirli şeylerdi. Bakışları narin boynunun çizgisini, dolgun göğüslerinin zarafetini ve o kıskırtıcı elbisenin içindeki vücudunun

uzun ince çizgilerini takip ediyordu.

“Pekâlâ,” dedi Lauren, yavaşça ona doğru dönerek. Alex istemeden de olsa bakışlarını onun yüzüne çevirmişti. “Çok yaşlı ve bunak bir adamla evlendim,” dedi yavaşça. “Amcam beni Bayyera’daki Bergen Malikânesi’nin sahibi Kont Helmut Bergen’le nişanlamıştı. Tören vekil vasıtasıyla yapılmıştı ve ben oraya varana kadar adamın ne kadar... ne kadar yatalak olduğunu bilmiyordum.” Lauren duraksadı, Alex bilerek ifadesiz bakıyordu. Lauren aniden aşağıya bakıp, elbisesinin üzerinde duran hayali bir iplik parçasını aldı. “Nişanımın şartları, ona bir vâris vermem karşılığında oldukça cömert bir ödenek ve ölümünün ardından da bütün malikânenin bana kalmasıydı.” Lauren başını kaldırıp, koyu renk kirpiklerinin ardından ona baktı. Alex yüz ifadesiyle hiçbir şey belli etmemeye özen gösteriyordu. Lauren derin ve sakinleştirici bir nefes daha aldı. “Helmut birkaç ay önce öldü.”

“Bir av kazası mıydı?” diye sordu Alex.

Lauren homurdanıp gözlerini devirerek onu şaşırttı. “Görünüşe bakılırsa amcamın anlattığı romantik versiyonu duymuşsun. Korkarım yaşından kaynaklanan doğal nedenlerden dolayı öldü. Ve o hiçbir zaman... yani ben ona bir vâris veremediğimden dolayı mirası almamamın daha doğru olacağını düşündüm. Bu yüzden de tüm mal varlığını yeni Kont’a verdim ve o da benim bu kararımdan dolayı büyük memnuniyet duydu. Benim bir an önce İngiltere’ye dönmem gerektiğini düşünüyordu.” Lauren çekingen bir edayla ellerini birleştirip, ayaklarının üzerinde bilinçsizce sallanıyordu. “Sana Rosewood’ta gerçek unvanımı söylemedim çünkü bence çok boş bir detaydı. Sadece iki yıl evli kaldım ve gerçekten de Helmut benim kim olduğumun bile farkında değildi. Üstelik Rosewood’ta kalmayı tercih ederdim,” dedi, bir an için kaşlarını çatarak,

“fakat şu anda kıt kanaat geçindiğimizden dolayı amcam benim yeniden evlenmem gerektiğini düşünüyor. Unvanımı herkese duyuran kişi ben değilim, aslında ol!” Lauren ona utanarak baktı. “Gerçekten, Rosewood’da yaşayan biri unvana ihtiyaç duymuyor, o yüzden de pek bir şey fark etmiyor.”

Unvanının olması sadece cazibesinin artmasına yarıyordu. Bu kadın olağanüstüydü. Kesinlikle, unvanın pek bir fark yaratmadığını düşünen veya mirasından vazgeçen Britanya’daki tek kadındı. “Amcanız haklı. Unvanınız uygun bir eş bulabilme şansınızı arttıracaktır,” diye belirtti Alex.

Lauren’in güzel gözleri kısılp elleri yumruk halini alınca Alex hazırlıksız yakalanmıştı. “Sen kendini beğenmiş bir domuzsun,” dedi, soluğunu serbest bırakırken.

“Şimdi ne dedim?” diye sordu Alex, şaşırarak.

“Bu şehirde herkes, uygun bir eşin nasıl olması gerektiği konusunda senin kadar takıntılı mı?”

Alex kahkaha attı. “Sanırım, bu konuyu yine tartışmak zorunda kalıyoruz. Pekâlâ, o halde, burada bulunma sebebiniz bu değil mi?”

Lauren nefesini tutmuştu fakat Alex bunun şaşkınlıktan mı içerlemeden dolayı mı olduğunu bilemiyordu. Aniden aklına, zaten bir eş bulmuş olduğundan dolayı bu kadar öfkelenmiş olabileceği geldi. “Lütfen affedin, belki de bir teklif aldınız. Sizin yanınızda gördüğüm altın saçlı adam kim?” diye sordu, rahat bir tavırla.

Lauren’in güzel yüzü kızarıncı Alex bir an onun patlamak üzere olduğunu sandı. Veya belki de burnuna yumruk atacaktı. “Efendim, ne benim size başka bir açıklama borcum var, ne de sizin buna ihtiyacınız,” dedi, buz gibi bir sesle. “Anlaştığımıza göre ki umarım bu sizi tatmin etmiştir, benim de burada bulunma hak-

kım var ve sizden ricam, lütfen beni yalnız bırakın!” Sözüünü bitirir bitirmez arkasını dönüp, kalçalarını şımarık bir kız gibi sallayarak balo salonuna doğru hızla yürüdü. *Lanet olsun*, diye düşündü Alex, bu kez ne demişti ki?

Bu olayın üzerine Lauren onu uzun bir süre görmedi. Bakmama kararı almış fakat bu inanılmaz cazibeye yenik düşmüştü. İşte orada durmuş, sütuna yaslanıyor, Lauren, Lord Wesley ile dans ederken ona bakıp gülümsüyordu. Lauren aceleyle bakışlarını kaçırdı fakat bir süre sonra tekrar bakmaktan kendini alamadı. Hâlâ onu izliyordu ve dans bitene kadar da izlemeye devam etti. Lord Wesley, Lauren’e dans sonunda eşlik ederken Alex başını kaldırıp, annesinin refakatinde duran Charlotte’a baktı. Lauren’in kalbi duracaktı. Bir Dük’le dans edecek olmak Charlotte için büyük bir önem ifade ediyor olmalıydı. Alex’in ne yapacağından korkan Lauren, adam Charlotte’a doğru yürüyüp onu dansa kaldırırken gergin bir halde onları izliyordu. Charlotte’un mutlulukla gülümseyişini ve annesinin neredeyse bayılmak üzere olduğunu gördü. Alex, Charlotte’a dans pistine doğru eşlik ederken annesi kendine hâkim olamayarak gülümsüyordu. Alex, kızın sessiz minnetine karşılık hafifçe başını eğdi. Lauren bu küçük takasın bir önemi olmadığını düşünerek arkasını döndü.

Fakat gülümsüyordu.

Magnus onu ikinci kez dansa kaldırdığında Lauren, Dük’ü aradığını fark etti. Alex her seferinde onun bakışlarını yakalıyor ve her seferinde sanki onun duygularını nasıl mahvettiğini bilirmiş gibi o kendini beğenmiş sırırtısıyla bakıyordu. Lauren bakışlarını ondan kaçırıp başıyla Magnus’un söylediği bir şeyi onayladı. Ona

bir daha bakmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti!
Ve bakmadı da, en azından tam olarak değil.

Nişanlısının yanında duran Marlaine, onun dans pistine bakan gözlerini takip etti. Dikkatinin nereye yönelmiş olduğunu görünce bir hayal kırıklığı tüm bedenine yayıldı. Kontes şimdi Lord Hollingsworth ile dans ediyordu. Marlaine içini sızlatan bir mide bulantısı ile tekrardan nişanlısına baktı. Onun gözlerini Kontes'ten alamıyor olması mutlaka Marlaine'in hayal gücünden ibaretti. Fakat Alex gözlerini hâlâ Kontes'ten alamayarak ondan müsaade isteyince Marlaine dans pistine arkasını döndü, yüzünde renk kalmamıştı.

Hayal görmüyordu. Tüm gecedir gördüklerinin tek bir tanesi bile hayal değildi. Pekâlâ, Alex sık sık başka kadınlara eşlik ederdi. Fakat onlar hiçbir şey ifade etmezdi ve Alex her zaman Marlaine'e geri dönerdi, hem de *her zaman*. Bu kez de farklı olmayacaktı. Marlaine kafası karışmış ve dalgın bir halde dans pistinden uzaklaştı.

“Buna izin mi vereceksin?”

Marlaine soluk soluğa kalmıştı. Açık bir pencerenin yanında duran annesi ve babasını görünce yutkundü. “Neye izin mi vereceğim?”

Leydi Whitcomb yadırgayan bakışlarla kaşlarını çattı. “Nişanlının, bir köpek gibi Kontes'in etrafında dolaşmasına izin mi vereceksin?” diye fısıldadı, yüksek sesle.

“Martha,” dedi babası, onu sakinleştirmeye çalışarak, “Sutherland çok tanınmış bir adam.”

“Kontes kadar tanınmış değil gibi görünüyor,” diye mırıldan-

dı. "Gözlerimi ondan alamıyorum."

Marlaine dans pistine baktı. Alex akşamın büyük bir bölümünü geçirdiği yerde, Kontes'in yanında duruyordu. Marlaine iç çekişini engelleyerek Alex'in balolardan nefret ettiğini ve Kontes'in sadece onun dikkatini az da olsa dağıtmakta olduğunu kendi kendine hatırlattı. Alex sadece eğleniyordu. Marlaine'in korkacak bir şeyi yoktu, hem de hiç. "Birazdan döner, anne. Döneceğini biliyorum," dedi. çaresizce buna inanmak isteyerek.

Annesi bunu kabul etmediğini belli eden bir ses çıkarırken babası onun fikrini dile getirmesini engellemek için hemen konuştu. "Yiyecek bir şeyler alalım mı? Tüm bu danslar adamı acırtıyor," dedi kibar bir şekilde ve iki kadını da balo salonundan çıkardı.

Reese ailesinin hiçbir üyesi kenarda bastonuyla durmuş kız kardeşine ve Sutherland Dükü'ne bakan adamı görmemişti.

Kiralık bir arabayla eve dönen Paul'ün, Sutherland Dükü'nün kız kardeşini beğendiği düşüncesiyle hâlâ başı dönüyordu. Adam sadece bir dük değil, aynı zamanda çok da *ünlüydü*. Lordlar Kamarası'nda yenilikçi düşüncelerinden dolayı bazıları onun bir Radikal olduğunu söylüyordu. Cesur bir adamdı ve fikirleri oldukça yenilikçi ve sıra dışıydı. Paul'ün tahminlerine göre Dük, bu ülkenin Parlamento'da ihtiyaç duyduğu adamdı. Güzel bir kadınla nişanlıydı ve evlenmeyi planlıyorlardı; *The Times*'ın yazdığına göre bu evlilik, gelecek on yılın en büyük aile ittifakı olacaktı. Bu adam alenen Lauren'le flört ediyordu. Paul, Lauren'e baktı. Minderlerin üzerine oturmuş, dudaklarında hoşnut bir gülümsemeyle kirlî camlardan dışarıya bakıyordu. "İyi vakit geçirdin mi?"

“Hmmm,” diyerek başıyla onayladı Lauren.

“İlgini özellikle çeken biriyle tanıştın mı? Yoksa Kont Bergen herkesi senden uzak mı tuttu?” Hafifçe gülümserken dudakları kıvrılan Lauren yavaşça başını salladı. “Sutherland Dükü’yle bir arkadaşlık kurmaya başladığınızı düşünmeye başlamıştım,” dedi Paul, sessizce.

Lauren gözlerini kocaman açarak gülmeye başladı. “O mu? Asla!” Yine gülmeye başladı fakat Paul bunun sahte bir kahkaha olduğunun farkındaydı. O zampara, kız kardeşini etkilemişti.

“O nişanlı, biliyorsun,” dedi Paul, dikkatle, “Leydi Marlaine Reese’le evlenecek. Whitcomb Kontu’nun kızı.”

Lauren’in irkilerek bakışlarını ona çevirip yüzüne bakmaya başladı. “Nişanlı mı?” diye tekrarlardı Lauren, sesi kısılmıştı.

“Bilmiyor muydun?”

Lauren gözlerini kırıştırarak bakışlarını kucağına çevirdi ve omuzlarını silkti. “Hayır, fakat neden bilmem gereksin ki? Adamı tanımıyorum, üstelik aristokratların nasıl olduklarını bilirsin. Kimin kiminle tanıştırıldığı konusunda çok detaycılar,” dedi ve Paul’ün neredeyse duyamayacağı bir ses tonuyla ekledi, “ayrıca, bana karşı özel bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.”

Paul bu sözün üzerine sessiz kalmayı tercih etti. Fakat Lauren yanıliyordu.

On Birinci Bölüm

“Teşekkür ederim, Finch, ben kendim girerim.”

Alex çalışma masasında başını kaldırıp, kalın halının üzerinde yürüyerek deri koltuğa oturan, kendinden yaşça küçük erkek kardeşine baktı. Yüzündeki kocaman gülümsemeye uzun bacaklarını ileriye doğru uzatıp elini pantolonunun kuşağının içine soktu.

“Nedir,” diye sordu Alex, “bugün öğleden sonra yüzündeki bu gülümsemenin nedeni? Seni çok mutlu eden bir şey mi oldu? Yoksa daha önemsiz bir konu mu?”

Arthur neşeyle güldü. “Önemsiz bir şey. Bu sabah tüm sossyete Sutherland Dükü hakkında konuşuyor, sanırım.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Alex, sözcükleri uzatarak.

“Gerçekten, soylu efendimiz. Dedikoduları duymadın mı?” diye sordu Arthur, kestane rengi gözleri neşeyle parlayarak. Alex başını salladı. “O halde Londra’da, Sutherland Dükü’nün dul bir Kontes’e tuhaf bir ilgi gösterdiğini duymayan tek kişi sensin. Kontes de çok güzel ve Bayyeralıymış.”

Alex gözlerini devirdi. “Teşekkür ederim, Arthur, bu heyecan verici dedikoduyu benimle paylaştığın için. Senin *The Times* ga-

zetesinin yazı işleri müdürüyle özel bir görüşmeye gitmen gerekmiyor muydu?”

Arthur’un kahkahası odayı doldurdu. “Demek inkâr ediyorsun?”

Alex omuzlarını silkti, her gün etrafını saran dedikodulara ve kinayeli konuşmalara alışkındı. Sezon boyunca Harrislerin balosu gibi önemli partilerden sonra misafir odası dedikodularının konusu genellikle o oluyordu. “Kontes Bergen’le dans ettiğimi inkâr etmiyorum. Eğer bunu ‘tuhaf bir ilgi’ olarak tanımlayan biri varsa, o halde sanırım suçluyum.”

“Ve sanırım sekreterinin bu sabah Park Lane limonluğundan gönderdiği iki düzine gül de sadece bir rastlantı o halde,” dedi Arthur, umursamaz bir tavırla.

Alex’in dudağının kıvrımında hafif bir gülümseme belirdi. Geriye yaslanıp ayağını pahalı, el oyması maun masaya dayadı. Ellerini arkasında birleştirip Arthur’a samimiyetle sırttı. “İş detaylarını sana bırakmamın tek sebebi *bu*. Başkalarına önemsiz görünen küçük şeyleri bile kaçırmıyorsun.” Arthur bu illîtat karşısında başını kaldırdı. “Fakat o güllerin nereye gönderildiğini de öğrenmeliydin. Marlaine Reese’e gittiler.”

“Evet, güller Marlaine’e gitti,” diyerek sırttı Arthur, “fakat gardenyalar Russell Meydanı’na gitti.”

Alex içten bir kahkaha attı. “Pekâlâ, madem bilmen gerekiyor, dün gece Kontes’e hakaret etmiş gibi oldum. Onu ilk gördüğümde kocaman bir yabandomuzuna şarkı söylemekte olduğunu kendisine hatırlatılmasından hoşlanmıyor.”

“Affedersin?”

Alex sırtarak başıyla onayladı. “Onunla geçtiğimiz sonbaharda Dunwoody yakınlarında tanışmışım, az kalsın bir yabando-

muzuna yem oluyordu. Ona yardım etmeye çalıştım fakat o bu yüzden az kalsın boynumu kırıyordu.” Bu birbiriyle uyuşmayan hayali görüntüler karşısında Arthur’un şaşkınlıktan alnı kırmıştı. Alex kahkaha attı. “Çok yaşlı ve hırçın bir yabandomuzuydu. İkisi de Rosewood denen küçük bir malikânenen geliyorlardı.”

Durumu kavramaya başlayan Arthur’un yüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. “Anlıyorum. Planladığından bir hafta geç dönmenin nedeni bu olamaz, değil mi?”

“Tabii ki, hayır,” dedi Alex, alaycı bir ses tonuyla. Bakışlarını farkında olmadan, önünde duran mektup yığınına çevirdi.

“Anladığım kadarıyla Kontes İngiltere’ye yeni gelmiş. Paddy’ye göre bir av kazası yüzünden dul kalmış.”

“Paddy Teyze,” dedi Alex, ilgisiz bir tavırla. “Bayan Clark’ın kendisine anlattıklarının yanında kendi canı neye inanmak istiyorsa ona inanıyor.”

“Yine de nereden geldiği belli değil. Kontes’le tanışma fırsatı olmadı fakat erkek kardeşiyle tanıştım. Southwark oyun odalarında ufak çaplı bir servet kazandığını söylüyorlar,” diye belirtti Arthur. “Kart konusunda sıra dışı bir zekâsı var sanırım.”

“Öyle mi? Bana kalırsa tam bir kumarbaz. Durumlarına bakacak olursak, harcayacak tek bir kuruşları bile yok. Fakat tabii, durumlarına bakacak olsaydık kadının bir kontes olduğunu da anlayamazdık.”

“Görünüşe bakılırsa o kadına karşı bir ilgi duyuyorsun,” dedi Arthur, neşeli bir sesle. “Fakat senin fikir değişikliğini küçümsemek bana düşmez.”

“Bu bir fikir değişikliği değil, kardeşim. Unuttun mu, sezon sonunda evlenmiş olacağım?” diye sordu Alex, gülümseyerek.

“Ben unutmadım, sen unuttun mu?” Arthur kahkaha atarak,

oradan ayrılmak için ayağa kalktı. “O mektup açacağını bana sapsamadan önce buradan ayrılısam iyi olacak. Aklıma gelmişken, anem, benim Mount Sokağı’ndaki evimi açmak için Berkley Sokağı’ndaki evi kapattı. Yalnız kalmaya dayanamadığı konusunda çok ısrarlı.”

Alex homurdandı. “Son on iki yıldır yalnız kalmaya dayanamıyor. Sanırım o evi satması için onu ikna etme zamanı geldi.”

“Bunu deneyebiliriz fakat onun nasıl düşündüğünü sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Bir insan sefil kalmadığı veya ölmediği sürece malını satmamalıdır. Bu arada, yarın akşam Paddy’nin küçük çaplı akşam yemeğine katılmamız gerekiyor. Ona en sevdiği yeğeninin geleceğini söyleyeyim mi?”

“Evet lütfen. Ve benim katılacağımı da söyle,” dedi Alex, sırtarak.

Şehrin başka bir bölgesinde Paul, Harrislerin oyun masalarında dün akşam kazandığı elli sterlini tekrar sayıyordu. Southwark’taki kazandıklarıyla birlikte iki katına çıkan parası sayesinde artık Lauren’e iyi bir gardırop hazırlayabilirdi. Biraz şanslıysa altı haftada, Ethan’ın borç olarak aldığı parayı faiziyle yerine koyabilirdi. Neyse ki, düzenli olarak kazanıyordu ve iyi bir kazanç elde edebileceği özel güvenlik işine yatırım yapabilecek kadar yüklü bir miktar biriktiriyordu. Yatırım kitaplarını canla başla çalışmış ve Rosewood’u geçindirebilme amacına ulaşabileceğine ikna olmuştu.

Banka evraklarını katlayıp, ceketinin iç cebine koydu. Tam o sırada Davis odaya girmişti. “Kont Bergen,” diye bildirdi ve ardından abartılı bir hareketle dönüp çıktı. Paul kendi kendine yü-

zünü buruşturdu. Ne bu Alman adam umurundaydı ne de Lauren'in Bavyera'da yaşadığı varlıklı hayat. Magnus elinde tuttuğu kocaman bir zambak buketiyle içeriye girdi.

"Günaydın, Kont Bergen," diye iç çekti Paul. "Bunlar benim için mi?"

Magnus gülümsemiyordu. "Lauren burada mı? Onunla konuşmak istiyorum."

"Maalesef, uyuyor. Dün gece eve geç geldik."

"Evet, biliyorum," dedi Magnus, dalgın dalgın.

Paul, Lauren'in talibini süzdü. "Onun bu kadar yakından takip edilmek istemiyor olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Evet," dedi sadece ve odada etrafına bakınmaya başladı, bakışları ön tarafa bakan pencerenin önündeki masanın üzerinde duran güllerin yanına konmuş gardenyalara takıldı.

Paul onun bakışlarını takip ederek sıırıttı. "Gördüğün gibi onun ilgisini çekmeye çalışan tek erkek sen değilsin."

"Belki değilim fakat amcanız benim sunduğum şartları kabul ediyor," diyerek sert bir tavırla cevap verdi.

"Evet. Peki ya Lauren?"

Alman adamın gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. Aniden masaya doğru yürüdü ve getirdiği buketi gardenyaların üzerine bıraktı. Ardından arkasını dönüp tek kelime bile etmeden odadan çıktı. Paul yüzündeki gülümsemeye pencereden bakarak Magnus'un evden çıkıp basamakları inmesini ve Covent Garden'a doğru hızlı adımlarla yürümesini izledi. "Görünüşe bakılırsa kabul etmiyor," diye kendi kendine cevap verdi ve gülümsemeye devam ederek, kitaplarına geri döndü.

Lauren'in giyecek hiçbir şeyi yoktu. Üstelik Leydi Paddington'un evinde düzenlenecek olan akşam yemeği partisine katılmak istemiyordu. Bu onun hatasıydı. Harrislerin evindeki balodan beri Alex'i bir türlü aklından çıkaramıyordu. İtiraf etmek istemese de onu daha önce hiçbir erkeğin etkilemediği kadar etkilemişti. Lauren bu durumdan dolayı öfkeden deliye dönmüş ve bütün gardırobunu altüst etmişti. Neden ona karşı bir çekim hissetmesi gerekiyordu ki? O nişanlı bir adamdı! Kızgınlıkla dolabından bir elbise çıkarıp yatağa, diğerlerinin yanına fırlatmadan önce baştan aşağıya inceledi.

Saçma sapan davranıyordu! Onu düşünmek bile bir işe yaramıyordu. Londra'ya tek bir amaç için gelmişti ve bu da bir dükü hayal etmek değildi. Adam onu muhtemelen sadece kalbini çaldığı kadınlardan biri olarak görüyordu, tabii onu düşünüyorsa ki Lauren düşünmediğine emindi. Bu çok garipti, adamın onun hakkında ki düşüncelerini umursamıyordu!

Öfkeyle iç çekerek ellerini beline koydu ve küçük odanın içine saçılmış elbiselere baktı. Sözde makul fiyatları olan bir terzi-den almış olduğu gece mavisi rengindeki mütevazı bir elbisede karar kıldı. Kendi kendine, ne giydiğinin bir önemi olmadığını söyledi. İlgisini az da olsa çekecek kimse katılmayacaktı. Öyle biri yoktu. İlgilendiği tek bir adam varsa o da...

"Kes şunu!" diyerek kendi kendini azarladı. Cam bir kolye ucu alıp taktı. Boy aynasına doğru yürüyerek dalgın bakışlarla kendi yansımasına baktı. Londra'da bulunma sebebinden nefret ediyor olsa da partilerde iyi vakit geçiriyor, parlak ışıklar ve göz alıcı kıyafetler hoşuna gidiyordu. Fakat bunlar sadece yanılsamaydı. Onun yeri Rosewood'da çocukların yanıydı ve yakında döneceği yer de Rosewood'du. İyi bir eş bulsa da, bulmasa da.

İyi bir eş tam olarak ne demekti? En azından zaman içinde *hoşlanabileceği* bir adamla tanışmak istiyordu. Londra'nın en iyilerini de gördükten sonra aşk evliliği yapmanın çok zor olduğunu anlamaya başlamıştı. Hatta Ethan, Lord van der Mill'in teklifini kabul ettikten sonra bu komik fikirden vazgeçmişti bile. Şu anda sadece, gelecekteki kocasına *saygı* duyabilmeyi umut ediyordu.

Bakışları makyaj masasında duran ve solmakta olan çiçeklere kaydı. Güller Lord van der Mill'den geliyordu. Ethan onu elinde tutuyor, Magnus'tan yüksek fiyat vermesi durumunda onu tercih edecek şekilde bekliyordu. Diğerlerini Magnus göndermişti; her gün yaptığı gibi. Magnus çok çaba harcıyordu ve nedense balodan sonra ona *iki* buket çiçek göndermişti.

Lauren'in ağzının bir kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Alışılmadık bir nedenden dolayı Kont Bergen fikrini değiştirmiş ve peşinde koşmaya başlamıştı. Son zamanlarda çok rağbet gören Bedford Meydanı'nda bir şehir evi tutmuş, Lauren fikrini değiştirdiği takdirde yakınında olacağını söylemişti. Ve Lauren onun devamlı kendisini gözetlemesinden dolayı rahatsız olduğunu söylediğinde ise çok sakin bir şekilde yanıt vererek, bunun gerekli olduğunu çünkü Lauren'in buna başka türlü izin vermeyeceğini açıklamıştı.

Bir insanın kendisini bir amaca böylesine tutkuyla adanması saygı duyulacak bir şeydi. Ve Lauren ona saygı duyuyordu fakat Magnus'u *asla* sevmezdi. Ah, onu bir arkadaş gibi seviyordu, hep de öyle sevmişti. Hatta Lauren'in, amcasını aldattığından şüphelenip, onu Bavyera polisine götürdüğü zaman bile. Fakat onu arkadaştan daha öte bir konumda göremezdi.

Hafifçe iç çekerek pencereye doğru yürüdü ve açık yeşil renkteki perdeleri araladı. Dışarıda görünen Russell Meydanı'na bakarken belki de aşktan vazgeçmek için çok erken olduğunu dü-

şündü. Maalesef beklemek için fazla vakti yoktu. Rosewood'u kurtarmak istiyorsa evlenmek zorundaydı. Bir an önce karar vermek zorundaydı ve yakışıklı, kendini beğenmiş bir Dük onu durduramayacaktı.

Lauren'in onu ne kadar çok istediği önemli değildi.

Şapkasından sanki düşecekmiş gibi bir devekuşu tüyü sallanan Leydi Paddington, giriş salonuna gelip Lauren'i karşıladı. "Ah, Kontes! Bu küçük toplantıma katılmanıza çok memnun oldum!" diye haykırdı, samimi bir neşeyle. "Ah, bu akşam çok güzel görünüyorsunuz! Sizin ve Leydi Marlaine'in en güzel kadınlar olduğunuzu söyleyebilirim," dedi aceleyle, Lauren'in tek kelime etmesine fırsat vermeden. "Bu akşam hemen dostluk kuracağınıza eminim."

Ah, hayat *muhteşemdi*! Bütün akşamı Leydi Marlaine'in lanet olasıca nişanlısı hakkında konuşmasını dinleyerek geçirecekti!

"Hadi gel seni onunla ve annesi Leydi Whitcomb'la tanıştırayım. Lord ve Leydi Pritchit ile kızları Charlotte Pritchit de buradalar. Sanırım yeğenim Lord Westfall, sevgili Charlotte'la ilgileniyor olabilir," diye fısıldadı, sinsice. Leydi Paddington konuşmaya devam ederken Lauren yaşadığı bu hoş olmayan şaşkınlıkla yutkundu. Leydi Pritchit ona gitgide düşman kesiliyordu, özellikle de Lauren'in Sutherland'la affedilmez dansından sonra. Sanki başka bir seçeneği varmış gibi. "... ve tabii ki Bayan Clark da burada," dedi Leydi Paddington.

Lauren diğer misafirlerin isimlerini kaçırmıştı fakat akşamın oldukça sıkıcı geçeceğini anlamasına yetecek kadar isim duymuş-

tu. Yüzüne zarif bir gülümseme yerleştirdi ve Leydi Paddington'u takip ederek altın salona girdi. Dikkati anında sağ tarafındaki kadına yönelmişti. Onu Harrislerin balosunda Alex'le birlikte görmüştü. Yakından bakınca çok daha güzel görüldüğünü fark etti. Açık mavi elbisesiyle uyum içerisindeki küllü sarı lüleleri vardı. Pastel renkler anlaşılan yılın son modasıydı ve Lauren'in dolabındaki sekiz gece elbisesinin hiçbirisi pastel tonlarında değildi.

"Kontes Bergen, sizi Leydi Whitcomb ve kızı Leydi Marlaine ile tanıştırmalı mıyım?" diye sordu Leydi Paddington, formalite icabı.

Leydi Marlaine nazik bir hareketle reverans yapınca Lauren de aynı şekilde eğildi. Mükemmel bir şekilde hazırlanmış olan Leydi Marlaine'e baktıkça Lauren koyu renk elbisesinin içinde kendini yetersiz hissediyordu. "Sizinle tanışmak çok büyük zevk, Leydi Whitcomb," diye mırıldandı. Yüzünün kızardığını farkındaydı "ve sizinle de, Leydi Marlaine."

"O zevk şüphesiz bana ait, Kontes Bergen," diye cevapladı genç kadın. "Hakkınızda çok şey duyduk."

Leydi Paddington kolunu çekiştirirken Lauren gülümsedi. "Ve burada, tabii ki Lord ve Leydi Pritchit!" Lauren görgü kurallarının hatırına onları kibar bir şekilde selamladı. Lord Pritchit'in yüz ifadesi, karısının sitemkâr bakışlarının tam aksiydi. Onların yanında huzursuzca oturan Charlotte vardı. O kadar çekingen konuşuyordu ki Lauren onu duymakta güçlük çekiyordu. "... ve yeğenim, Lord David Westfall."

Lauren genç ve yakışıklı adama bakarak gülümsedi. "Sizinle tanışmak benim için bir onurdur, Kontes Bergen," dedi, minnettar bir gülümsemeyle ve abartılı bir şekilde eğilerek reverans yaptı.

"Tabii Bayan Clark'ı biliyorsunuz," diyerek devam etti.

Leydi Paddington ve Lauren bakışlarını Lord Westfall'dan çekip, Leydi Paddington'un yanından hiç ayrılmayan, bir Kraliyet Donanması kaptanının dul karısını selamladı. "Ve son olarak yeğenlerim, Sutherland Dükü ve Lord Christian."

Lauren'in midesi sıkışmıştı. Bu inanılmazdı! Leydi Paddington'un bahsettiği Dük o olamazdı! Dişlerini gıcırdatarak sol tarafına baktı.

Bu akıl almaz bir durumdu.

Dük sessizce gülümseyerek, Lauren'in huzursuzluğuyla eğleniyordu hem de üçüncü kez. Kardeşi Dük'e çok benziyordu ve utanmadan sırtıyordu. Lauren sakın bir şekilde yere bakıp soğukkanlılığını geri kazanmaya çalıştı. Yaşadığı paniği kimsenin fark etmesini istemiyordu. Doğal olarak, Dük bunun farkındaydı. "Madam, sizinle yeniden karşılaşmak çok güzel," dedi, imalı bir ses tonuyla.

Lauren isteksizce elini uzattı. Alex'in gülün gözleri onunkilerle birleşince elini dudaklarına götürdü. Lauren renkten renge girdiğini hissediyor ve bu yüzden ona sessizce küfür ediyordu. "Efendim, sizi yeniden görmeyi beklemiyordum," diye mırıldandı.

Alex sırıttı ve tehlikeli denecek kadar yanına eğilerek Lauren'i ürküttü. "Hayır, bence de beklemiyordunuz," dedi ve ekledi, "sizi erkek kardeşim Arthur'la tanıştırayım. Bavyeralı Kontes Bergen."

"Sizinle tanışmak bir onurdur, Kontes Bergen," dedi Lord Christian. "Hakkınızda çok iyi şeyler duydum. Şimdi görüyorum ki hepsi samimiyetle söylenen sözlermiş."

Lauren ona kasıtlı olarak elinden geldiği kadar büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. Alex büyülenmiş görünüyordu onun bir taverna fahişesi kadar cüretkâr olduğunu düşündüğüne şüphe yoktu

fakat Lauren'in umurunda değildi. Domuz Ülkesi Dükü onun kendisinden başka kimseye gülümsemediğini gördüğü sürece amacına ulaşmış demektir. Lauren, Dük'e kendinden emin bir şekilde gülümsedi. Alex hiç endişeli görünmüyordu. Yeşil gözleri neşeyle dans ediyordu.

Leydi Paddington hiç vakit kaybetmeden Lauren'i, Leydi Marlaine ve annesinin tam karşısındaki koltuğa götürdü ve Dillon'u yüksek sesle çağırıp, ona bir likör getirmesini söyledi. Lauren, Leydi Marlaine'e bakarak ışıltıyla gülümsedi, Dillon küçük kristal bardaktaki likörü ona uzatırken nabızı daha da yükseliyordu.

"Leydi Paddington bizi şaşırttı. O pek sık eğlenen biri değildir," dedi Leydi Marlaine, özür dilercesine, tombul kadın aceleyle odadan çıkarken.

"Ah?" dedi Lauren, masum bir ifadeyle.

"Yıllar önce çok eğlenceli biriydi. Fakat o zamanlar çocuklar da burada kalıyorlardı. Parkın bu tarafını, Audley Sokağı'nı tercih ediyorlardı."

"Çocuklar mı?" diye sordu Lauren, kibar bir şekilde ve bardağının içindeki kahverengi sıvıyı incelemekte olan bakışlarını kaldırdı.

"Christian kardeşler," dedi Leydi Whitcomb, sert bir şekilde. Leydi Marlaine dalgın bir şekilde ekledi, "ve Anthony, tabii ki."

Lauren başıyla kibarca onaylayıp bakışlarını yeniden likörüne çevirdi. Anthony. Anthony'yle tanışmış mıydı? "Korkarım, sizden geri kaldım, Madam. Ben Anthony adında biriyle tanışmadım."

Leydi Whitcomb'un kahverengi gözleri şaşkınlıkla açıldı fakat kızı kibar yüz ifadesini koruyordu. "Anthony bir önceki Düktü. Alex'in erkek kardeşi. Beş yıl önce aramızdan ayrıldı."

Alex, ona Alex diye hitap etmişti. Alex'in erkek kardeşi ölmüştü. Lauren liköründen büyük bir yudum aldı.

“Size katılabilir miyiz, Hanımlar?”

Omurgasındaki ürpertinin sebebi içtiği likör mü yoksa onun sesindeki tını mı, bilemiyordu. Serserinin bir cevaba bile ihtiyacı yoktu gelip Leydi Marlaine'in yanındaki koltuğa oturmuştu bile. Ve gözlerinin içine bakıyordu. Yüce Tanrım, *sinir bozucuydu*. Leydi Marlaine, Lord Christian ile Alex'in kendisine hediye olarak aldığı atla ilgili sohbet ederken Lauren bakışlarını halıya dikmişti. Domuz Ülkesi Dükü arada sırada sohbe te katılıyordu fakat Lauren onun aniden kendisini izlemekte olduğunu fark etti. Bunu hissedebiliyordu. Öte yandan Lauren onun cilalı ayakkabılarının yavaşça hareket edişini izliyordu ve Lord Westfall onlara katılana kadar da izlemeye devam etti. Lauren bu dikkat dağılmasından dolayı minnet duyarak, çekici bir bakışla gülümsedi.

Alex kuzeninin yüzüne soğuk su çarpmamak için kendini zor tutuyordu. Fakat ne de olsa o lanet olası küçük melek, ayaklarına kapanmak üzere olan adama tüm cazibesiyle gülümsüyordu. Kahretsin, gösterişsiz, gece mavisi bir elbisenin içinde zarafetin ta kendisiydi. Marlaine'in meşhur güzelliği bile onun yanında sönük kalıyordu. Lauren Hill veya Kontes Bergen, bu gece her kimse, büyüleyici görünüyordu.

Hem de çok tehlikeli bir biçimde.

“Kontes dün akşam bana taşrayı ne kadar beğendiğini anlatıyordu,” diye belirten David, meleğin çatık kaşlarıyla karşılaştı. Adam hemen sahte bir masumiyetle kaşlarını kaldırıp işi şakaya vurdu, “Hangisi?”

Lauren güzel gülümsemesini David'e çevirip hafifçe kahkaha attı. “Ben Rosewood'luym, belki duymuşsunuzdur. Pemberheath yakınlarında.”

“Rosewood mu?” Leydi Whitecomb rahat bir tavırla araya girdi; sözcüğü, ağzında iğrenç bir tat bırakmış gibi telaffuz etmişti. “Hiç duymadım. Eviniz orada mı yani?”

“Evet,” diyerek gülümsedi Lauren. “Önyargılı olduğumu düşünebilirsiniz fakat dünyanın en güzel yeri olduğuna inanıyorum.” Harap haldeki malikânenin özelliklerini çabucak sayarken, porse-len yanaklarının pembeleştiğini hissediyordu. Alex’in onu melek sanmasına şaşmamalıydı.

Alex onun Rupert’le ilgili bir hikâye anlatmakta olduğunu fark etti. Arthur ve David anlatılanları heyecanla dinlerken Marlaine’in son sabrıyla dinlediğinin de bilincindeydi. Leydi Whitecomb dehşete düşmüştü. “Ah hayır!” Lauren, David’in sorusuna çok gülmüştü. “Rupert *oldukça* iri biri. Yine de gözlerini kocaman açmış, ağlayan bir buzağının üzerinde tıpkı Hint kauçuğundan yapılmış bir top gibi sekiyordu! Leonard ve ben onu köye kadar ve oradan da eve kadar kovaladık,” dedi, kıkırdayarak.

“Leonard kim?” diye sordu Marlaine, kibar bir şekilde.

“Ah, o benim vesayetimdeki çocuk. Toplam beş çocuğum var.” Bunu içten bir gülümsemeyle açıklamıştı ve hissettiği gurur açıkça görülebiliyordu. Marlaine, Lauren’dan utandığını açıkça belli eden yüz ifadesiyle annesine baktı.

David, güzel Kontes’e yardım etmekten mutluluk duyacaktı. “Pemberheath yakınlarında mı demiştiniz? Ziyaret etmek için bir sebep bulmalıyım,” dedi. Bir köpek yavrusu gibi Lauren’in ilgisine karşılık vererek, bir sığır sürüsüyle karşılaşmasını anlatmaya başlamış ve herkesi kahkahaya boğmuştu. Anlamadığı ve anlamak da istemediği nedenlerden dolayı Alex bu duruma sinirlenmişti.

Herkes masaya çağırıldığı zaman Alex, unvanından dolayı masanın başına, Marlaine de onun sağına oturtuldu. Arthur dikkat

çekmeden Lauren'in yanına oturmayı başardı, tıpkı David gibi. İlk olarak servis edilen kaplumbağa çorbası içilirken Alex bir yandan Marlaine'in durmadan anlattıklarına karşılık vermeye çalışıyor, bir yandan da gizlice Lauren'i izliyordu. Tanrım, güldüğü zaman çok çekici oluyordu. *Arthur'un yanında da rahatça güliüyordu*, diye düşündü Alex, öfkelenerek.

Marlaine'in, kendisini çağırdığını duyunca bakışlarını Lauren'den ayırıp, nişanlısına çevirdi. "Tatlım, bu akşam çok dalgın görünüyorsun," diye fısıldadı Marlaine, gülümseyerek. Alex yanıt vermedikçe kızardığını hissetti. "Annem ve ben yarın akşam opera ya gidiyoruz ve belki bize eşlik etmek isteyebileceğini düşünmüştüm."

"Opera mı? Annenin hafta sonu için Tarriton'a döneceğini sanıyordum," dedi, yumuşak bir ses tonuyla.

Marlaine'in gülümsemesi sönmüştü. Utangaç bir edayla sağ tarafına baktı. "Hatırlamıyor musun? Büyük annem kendini çok daha iyi hissediyor, o yüzden annem biraz daha kalıp, Düşes'e düğün hazırlıklarıyla ilgili yardımcı olma kararı aldı."

"Unutmuş olmalıyım. Fakat size eşlik etmekten memnuniyet duyarım," demekle yetindi, Lauren'in konuşmalarını dinlemeye çalışırken.

Marlaine aniden öne doğru eğildi. "Alex? Yarın öğleden sonra parkta dolaşabilir miyiz?"

Alex bu fikrin nereden çıktığını bilmiyordu fakat Marlaine'in onun bu tarz saçmalıklara katlanamadığını biliyor olması gerekiyordu. "Yarın öğleden sonra doluyum," dedi, durgun bir ses tonuyla. Bu kısa yanıt karşısında yüzü solmuştu. Masanın diğer ucunda bir kahkaha bombardımanı koparken Marlaine yavaşça dikleşti. Alex ifadesiz bakışlarla diğer misafirlere döndü. "Bir pa-

tatesten bahsedildiğini mi duydum?” diye sordu, Lauren’e bakarak.

“Kontes Bergen az önce Bavyera’da patatesin dengeli bir beslenme şekli için en önemli madde olduğunu söylüyordu. Patatesleri ilahi bir seviyeye çıkarıyorlarmış!” diyen Bayan Clark, neşeyle bilgi verdi. “Ne demiştiniz, Kontes Bergen?”

Lauren utangaç bir ifadeyle omuzlarını silkti. “Eski bir deyim var: *‘Hiç yememektense yiyip de hasta olmak daha iyidir.’* Nazik kahkaha sesleri masayı kapladı.

“Onlara Patates Adam’ı da anlatın,” dedi Bayan Clark, hemen. Lauren kızarmıştı fakat patatesleri insan yüzlerine benzeten adamın hikâyesini kısaca anlattı. Lord Pritchit bunun tam olarak nasıl olabildiğini öğrenmek isteyince Lauren duraksayarak Patates Adam hakkında daha fazla detay verdi. O konuştukça Leydi Pritchit ve Leydi Whitcomb daha da onaylamayan bakışlar atmaya başladılar. *Bu çok alışılmış bir şey,* diye düşündü Alex. *Sosyete* geçmiş ve kültür farklarını onaylamazdı.

Fakat Arthur, Lauren’in hikâyelerine gülüyordu. “Bavyera’ dan başka yerlere seyahat etme şansınız oldu mu, Kontes?” diye sordu.

“Pek sık değil fakat Paris’e gitme fırsatım olmuştu. En beğendiğim yerlerden biri olduğunu söyleyebilirim. Sizin en sevdiğiniz yer neresi, Bayan Clark,” diye sordu Lauren, odağı ustalıkla kendisinden uzaklaştırarak.

Özenle yemeğe çalıştığı kalkan balığından kafasını kaldıran Bayan Clark haykırdı, “Ah tatlım! Sanırım Londra! Paddy ve ben bir kez Paris’e gitmiştik fakat pek sevmedik. Çok yabancı bir yer.”

“*Plus je vis d’etrangers, plus j’aimai ma patrie.*” diyerek espri yaptı Arthur ve Lauren buna neşeyle güldü.

“Ne? Ne dedi?” diye sordu Bayan Clark.

“Bir Fransız oyunundan alıntı, Bayan Clark. Bir düşüneyim, genel olarak tercüme edecek olursak, ‘*Ne kadar çok yabancı yer gezersem, ülkemi o kadar çok severim.*’” dedi Lauren.

Hem Fransızca hem de Almanca mı konuşuyordu? Bu kadının sürprizleri hiç bitmiyordu. Bayan Clark, Arthur’a bakarak kaşlarını çatarken Alex mesafeli durarak şaşkınlığını göstermemeye çalıştı. “Evet, sanırım düşündüğüm şey *tam* bu!” diye haykırarak kibar bir kahkaha attı.

“Normandiya özellikle sonbaharda çok güzel oluyor,” diyerek araya girdi Marlaine. “Düğünden sonra oraya seyahat etmeyi planlıyoruz.” Paddy Teyze’nin şarabını içerken çıkardığı höpürtü hariç, odayı tuhaf bir sessizlik kaplamıştı.

“Siz seyahat eder misiniz, Lord Christian?” diye sordu Lauren, bir dakika sonra.

“Benim de Avrupa’yı ziyaret etmişliğim var, tabii fakat göçebe hayatı yaşamış erkek kardeşimden farklı olarak ben hayatımın çoğunu İngiltere’de geçirdim. Ben, şahsen, Britanya toprağını diğer tüm topraklara tercih ederim,” dedi Arthur, diğer yanda Lord Whitcomb, “Burası, burası,” diyerek ona katılırken.

Lauren aniden ezberinden okumaya başladı: “*Tanımadığım insanların arasında dolaştım, deniz aşırı karalar gördüm. Ey İngiltere! O zamana kadar sana olan sevgimi anlamamıştım!*” Lauren sırtıyordu. Fakat bu alıntı sayesinde bir an için afallayan misafirler sessizleşmişlerdi.

“Wordsworth,”* dedi Alex, masanın diğer ucundan.

Leydi Pritchit küçümseyici bir tavırla burun kıvrarak bıçağını balığa sapladı. “Kız okullarında şiir dersi veriliyor, efendim!

---

* William Wordsworth (1770-1850). İngiliz edebiyatında Romantik dönemin önde gelen şairlerindendir. (ç.n.)

Benim Charlotte'um da şiir bilir. Hadi, bir şeyler oku, Charlotte," dedi hemen Leydi Pritchit, kızına. Charlotte'un yüzü dehşetle sarardı.

"Ah, buna hiç gerek yok," dedi Leydi Paddington, araya girmeye çalışarak.

"Fakat onun çok şairane bir kişiliği var! Hadi, hayatım, ezberinden bir şey oku!" dedi Leydi Pritchit, biraz daha zor kullanarak. Utandığı açıkça belli olan zavallı Charlotte "Canterbury Masalları" parçasından bir bölüm okumak için beceriksizce bir girişimde bulununca masada oturan herkes hatırladıkları yerleri seslendirerek ona cömert bir yardımda bulundular. Diğerleri eseri mahvederken Alex, Lauren'e kaçamak bir bakış attı. Lauren ona utangaç bir edayla baktı. Alex bu bakışın minnettkar bir gülümseme olduğuna yemin edebilirdi. Açıklanması güç bir şekilde göğsü sıkışan Alex dikkatini hemen Charlotte'a yöneltti.

Yemekten sonra hanımlar misafir odasına çekilerek erkekleri sigara keyifleri ile baş başa bıraktılar. Leydi Paddington hizmetçi tutmakla ilgili karmaşık bir hikâye anlatmaya başladı. Bayan Clark da sık sık araya girip önemli gördüğü noktalardan bahsediyordu. Onların bu gevezelikleri Lauren'in kafasını karıştırmıştı. Yirmi dört yaşındaydı ve daha önce hiç, bir insanın sadece *varlığı* onu bu kadar etkilememişti fakat Alex Christian onu kendinden geçiriyordu. Odanın içinde onu *hissediyor*, gözlerinin sürekli üzerinde olduğunu anlıyordu ve bunun için ona bakmasına gerek yoktu. Daha da kötüsü adamın güzel nişanlısının varlığını şiddetle hissediyordu. Bu gece son on yılın düğününü yapmayı planladıklarını yeterince dinlemişti. Bunun düşüncesi bile Lauren'in midesini bulandırmaya yetiyordu.

Yüce Tanrım, bu Lauren'in hayatı boyunca katıldığı en uzun

akşam yemeği partisi haline geliyordu. Hatta kocası Helmut'la birlikte katıldığı ve bir Fransız, devrim hakkında inanılmaz derecede sıkıcı bir konuşma yaparken Herr Mietersohn'un masanın altında ona sarkıntılık ettiği akşam yemeğinden bile uzun sürüyordu.

Fakat bu *çok daha* kötü bir durumdu. Alex'in tek yapması gereken gözlerinin kenarları kırışırken gülümsemek ve bu Lauren'in midesinde bir ürperti hissetmesine neden oluyordu. Küçük bir budalaydı o; hayır, *gerizekâh* daha uygun bir tanım olurdu. Alex Christian ondan mümkün olduğunca uzaklaşmıştı fakat Lauren burada oturmuş, hâlâ onu arzuluyordu. Üstelik de adamın nişanlısıyla birlikte otururken!

Yorgun bir halde etrafına bakındı. Leydi Marlaine hariç, kadınların tümü Leydi Paddington'u dinliyorlardı. Lauren, Leydi Marlaine'in ona ve Charlotte'a bakmakta olduğunu görünce gergin bir halde gülümsedi.

Erkekler sonunda hanımların yanına geri döndükleri zaman Lauren'in gerginliği iyice arttı. Lord Westfall hemen kadınların bulunduğu tarafa gelip Charlotte'un yanına oturunca zavallı kız iki ton kızardı. Dük yanlarına geldi ve Leydi Marlaine'in yanındaki bir koltuğa oturmayı seçti, tabii her zamanki gibi Lauren'in tam karşısındaydı. Sanki Lauren'in hissettiklerini sezmiş gibi, ona bakıp miskin bir edayla gülümsedi.

Lauren ona misilleme yaparak anında Lord Westfall'la sohbet etmeye başladı. Charlotte'un oturduğu yerde resmen kaybolduğunu neredeyse fark etmedi bile. Bu tahammül edilmez akşamın geri kalanında Lauren, Dük'le herhangi bir sohbetin içine dahil olmaktan kaçınmayı başardı. Tüm cesaretiyle Charlotte'u da araya katmaya çalışarak Lord Westfall ile Ascot'taki at yarışları hakkında sohbet etti. Lordun biraz gösteriş düşkünü olmasına rağmen ya-

kışıklılığı ve hazırcevaplığıyla oldukça çekici bir havası vardı. Lauren, Hyde Parkı'na sadece iki defa gittiğini söylediği zaman, adamın ertesi gün onu gezintiye çıkarmayı teklif etmesi çok hoşuna gitmişti.

Lord Westfall geziyi planlarken Lauren, Dük'ün kendisini izlemekte olduğunu farkındaydı. Bu sinir bozucu bakışlara yeteri kadar katlanmıştı. Leydi Whitcomb ile Leydi Marlaine gitmek için ayağa kalktıklarında inanılmaz derecede rahatlamıştı. Alex de onlara eve kadar eşlik etmek üzere ayağa kalkmıştı. Üçlü, herkese iyi geceler dilerken Lauren bakışlarını kucağında tutmaya çalışıyordu. Ayrılmak üzere olan misafirler sonunda kapıdan çıktıkları sırada yine kendine engel olamayıp kaçamak bir bakış attı. Alex, Arthur'la konuşuyor olmasına rağmen doğrudan Lauren'e bakıyordu. Onun kızarmasına hafifçe gülümseyen Alex, ardından bayanları dışarı çıkardı.

Alex gidince Lauren hem üzülmüştü hem de üzerindeki gerginlik yok olmuştu.

"Hadi gel, konuşalım, Kontes," diye seslendi Leydi Paddington, oturduğu koltuktan. *Ah Tanrım, daha fazla sohbet etmek istemiyorum,* diye düşündü fakat isteksiz de olsa kendisinden istenileni yerine getirdi. Lauren tabureye oturduğu anda Leydi Paddington öne doğru eğildi. "Çok hoş bir çift olmuşlar, değil mi?" Gülümseyerek, hâlâ kanepede oturmakta olan Lord Westfall ve Charlotte'u işaret etti.

"Gerçekten de öyle, Madam."

"Yarın parkta dolaşmaya giderken Bayan Pritchit'i de seninle gelmesi için davet etmelisin. Benim sevgili David'im bundan çok hoşlanacaktır. Biraz daha kal, olur mu? Sanırım yeğenim Bayan Pritchit'le arkadaşlık kurmaktan çok mutlu fakat eğer sen gidersen

Charlotte huzursuz olacak,” dedi fısıldayarak. Lauren bunu reddedemezdi ve insanlık tarihinin en uzun akşam yemeği daveti bir anda ebedi bir lanetlenmeye dönüşmüştü. Leydi Paddington ve Bayan Clark’ın yeni bir yün pelerinin bakımı ve koyun yetiştirme konusundaki tartışmalarını dinleyip bunalmaktan başka çaresi yoktu.

Sonunda Lord Westfall gitmek için ayağa kalktığı zaman Lauren gülümseyerek, yarınki buluşmalarını hatırlayacağı konusunda onu temin etti. Leydi Pritchit’le göz göze gelmemeye dikkat ediyordu fakat kadının bakışlarının onu delip geçtiğini hissediyordu. Lord Westfall en sonunda gittiği zaman Lauren oradan ayrılmaya kararlı bir şekilde ayağa kalktı.

“Sizi evinize götürmeyi teklif edebilir miyim?” diye sordu Arthur, Lauren, Leydi Paddington ve diğer misafirlere iyi geceler dilerken.

“Ah., hayır ama yine de nezaketiniz için teşekkür ederim,” dedi ve Arthur ısrar etmeden elini sallayarak giriş salonuna geçti. “Nereden kiralık bir araba bulabilirim?” diye sordu uşağa, soluk soluğa pelerinin üzerine geçirirken.

“Sizin için bir araba çağırayım, hanımefendi.”

“Hayır! Yani... sizi zahmete sokmak istemem. Parka yürüyeceğim orada mutlaka bir araba bulurum, değil mi?”

“Affedin, Madam ama bunu yapmanızı tavsiye etmem. Wallace! Hanımefendi için bir araba!” diye seslenip hemen ön kapıyı açtı. Lauren gönderilen hizmetçinin ardından hızla koştu fakat adam sanki bir öğleden sonra gezisine çıkmış gibi ağır ağır yürüyordu. Lauren ona seslenip acele etmesini söylemek istiyordu. Hayatında daha önce hiçbir yerden kaçıp gitmeyi bu kadar çok istememişti. Bir an önce eve gidip bu korkunç akşamı unutmak isti-

yordu. Tanrım, Alex'in, onun sinirlerini bozmasına izin verdiği için tam bir *aptaldı*.

Sokağa dönmekte olan bir arabanın sesini duyunca döndü fakat arabanın üzerindeki düklük armasını görünce yüzü düştü. Bu olamazdı. Bu kesinlikle *olamazdı*. Yüce Tanrım, *cehennemde* miydi? Arabaya sırtını dönerek, duruşunu dinledi. Arabanın kapısı hızla açıldı, pahalı topukların kaldırım taşlarına vururken çıkardığı sesleri duydu. Ayak sesleri tam arkasında durduğu anda bir bayana yakışmayacak bir küfür savurdu.

“Aman Tanrım, bu Kontes olabilir mi? Ben David'in sizi eve bırakarak, şimdiye dek niyetini amcanızla konuşmuş olacağını sanıyordum,” dedi, alaycı bir tavırla.

Kesin olan bir şey vardı, Alex'in aşırı küstahlığı balodan beri hiç azalmamıştı. “Affedersiniz, efendim fakat sizin nişanlınızla birlikte olmanız gerekmiyor muydu?” diye sordu.

Alex'in kakkahası yumuşaktı. “Belki de. Fakat Arthur'la White Barı'nda gecenin son içkisini içmek için sözleştim.”

Lauren onun çok yakınında durduğunu hissediyordu. Midesinin boğazına gelmesi sadece tuhaf bir rastlantıydı. Gergin bir şekilde öne doğru bir adım attı. “O halde koşup ona yetişsene, ne dersin? Birazdan benim için bir araba gelecek.” Lauren uzun bir dakika boyunca bir yanıt bekledi fakat Alex hiçbir şey söylemedi. Ne yapıyordu? Neden sadece orada duruyordu? Lauren bekledi, merak onu öldürüyordu ve içindeki bakma isteği çok güçlüydü. Bir an daha dayanamayacak hale geldiğinde aniden omzunun üzerinden baktı.

Tahammül edilmez adam sırtıyordu.

“Ah! Tanrı aşkına, siz hayatımda gördüğüm en *çekilmez* adamsınız!” diye haykırdı Lauren, düşünmeden.

Alex'in sırtışı daha da kocaman bir hal almıştı. "Bu çok ağır bir söz ama tüm iyi niyetimle bunun kaynağını da dikkate alacağım."

"Affedersiniz? *Bu* da ne demek oluyor?" dedi Lauren, gücenerek.

"Yani, Kontes Bergen," dedi Alex, ciddileşerek, "Granbury davetinde tekrar karşılaştığımızdan beri bana oldukça dargın gibi bir haliniz var."

Ona *dargın* mı? Gerçekten, sırf kendisi çok güzel bir kadınla evlenmek üzereyken onun bir servet avcısı olduğunu düşünüyor diye ona *dargın* değildi. Hem de *hiç*. Kiralık araba sokağa döndü.

"Gardenyaların öfkenizi biraz olsun yumuşatmasını dilemiştim."

Bu söz Lauren'i sarsmıştı. "Gardenyalar mı? Fakat onları..." Ah Tanrım, onları Magnus'un gönderdiğini sanmıştı ama aslında karta bakmamıştı! Kalp atışları düzensizleşmişti. Ona *çiçek* göndermişti! Üstelik de gardenyalar onun en sevdiği çiçeklerdi!

"Ah, anlıyorum," dedi Alex, sessizce. "Çok fazla talibiniz var."

"Ben... bilmiyorum," diye mırıldandı, düşünceleri birbirini kovalarken. Ona neden çiçek göndermişti? Kartta ne yazıyordu? Lanet olası kartta ne *yazıyordu*? Lauren ona omzunun üzerinden bakıp kibar bir şekilde gülümsedi. "Çok... çok güzellerdi. Teşekkür ederim."

Alex'in gözlerinde tuhaf bir duygu kıpırtısı görülüyordu. "Alıcıları kadar güzel değillerdi," dedi, sessizce.

Bu beklenmedik ve sevgi dolu iltifat Lauren'i etkilemişti. Dengesini kaybederek kaldırımı doğru bir adım attı, araba yolun kenarında bekliyordu. Hizmetçi arabanın arka tarafından atlayıp

küçük kapıya doğru yürüdü.

“Bekle!” diye bağırdı Alex aniden. Ürken Lauren arkasını dönerek onunla yüzleşti. Alex ağır adımlarla ona doğru yürümeye başladı. Lauren içgüdüsel olarak arabaya doğru çaresiz bir hamlede bulundu fakat Alex bir şekilde arabaya ondan önce ulaştı.

“Dur, sürücü!” diye bağırdı, kolunu Lauren’e doğru uzatıp kapıdan girmesini engelledi ve kimsenin onu görmemesini sağladı. “Teşekkür ederim, bu kadarı yeterli,” dedi hizmetçiye. Adam huzursuz bir şekilde Lauren’e baktı fakat Dük’le tartışmak istemediği için hızla arkasını dönüp kapıdan geçerek kayboldu.

Arabayla Alex’in güçlü bedeni arasında sıkışıp kalan Lauren arabaya girebilmek için çaba gösterdikçe, Alex ona daha da yaklaşıyordu. Alex’in bakışları Lauren’in göğsünden kayarak sıkıca kapattığı dudaklarında durdu ve oradan gözlerine odaklandı. “Tanrı yardımcım olsun, Lauren, beni şaşırtıyorsun,” diye mırıldandı Alex. Tatlı nefesi Lauren’in yanağını okşuyor, omurgasına sarsıcı bir ürperti yayılmasına sebep oluyordu. “Hep sürprizlerle dolusun, değil mi? O dev adamın senin sevgine değip değmediğini merak etmeden duramıyorum.”

Adamın yakınlığı Lauren’in hislerinde güçlü bir uyuşturucu etkisi yaratıyordu, dizleri titreyerek el çantasını panik halinde karnına bastırdı. “Kim... Magnus mu?” diye mırıldandı, düşünmeden.

Alex’in dudakları hafif bir gülümsemeyle gerilince yüzündeki ifade yeşil gözlerindeki sert ve anlamlı bakışlarla ters düşmüştü. “Evet, o.”

Lauren farkında olmasa da gözleri Alex’in ağzına düşmek üzereydi. Çok uzun bir süre önce yaşanan öpüşmelerinin anısı Lauren’in midesinde tuhaf bir ürpertiye neden oluyordu. Şu anda

tehlikeli sulara olduğunun farkındaydı. “Sanırım beni yalnız bırakmalısın,” diye kekeleydi.

“Bence de öyle fakat korkarım bunu yapamam.” Bu şok edici açıklamanın ardından Alex eğilerek Lauren’in yanağını avucunun içine aldı. Lauren onun dokunuşuyla derin bir nefes aldı, Boy-nunda hızla yayılan sıcaklık onu şaşırtmıştı.

Alex onu öpmek istiyordu.

Ve o an, Lauren de çaresizce bunu bekliyordu fakat onun nefesini dudaklarında hissettiği anda korku, görgü kuralları ve Leydi Marlaine’in görüntüsü aklına geldi. Elini havaya kaldırarak Alex’i göğsünden itti. “*Bunu yapma.*” diye panik halinde fısıldadı.

Lauren’in sesinin boğuk tınısı Alex’in damarlarındaki kanın pompalanmasını sağlamıştı. Elini Lauren’in elinin üzerine götürüp hızla çarpan kalbinin üzerine basıttı. Lauren’in nefesi kesilmiş, bakışları onun eline odaklanmıştı. Tanrım, Alex kendini ona karşı koyamayacak kadar güçsüz hissediyordu. Yavaşça eğildi ve dudaklarının onunkilere dokunduğunu hissetti. Onun sıcak nefesiyle sarsılan Alex hafifçe inledi ve ona doğru yaklaşıp ona öpmeye başladı. Lauren’in çenesindeki gerginlik kaybolmuştu; Alex diliyle o yasak şarap tadını alıyor, dişlerinin yüzeyini hissediyordu.

Alex, Lauren’in narin bedeninin titrediğini fark etti ve tüm duyularını onunla kaplamak için ona yaklaşıp daha çok öpmeye başladı. Lauren’in başı geriye doğru kalkınca Alex’in öpücükleri hızlandı. Lauren’in parmakları, Alex’in hızla çarpmakta olan kalbini körüklüyordu. İcini tehlikeli bir arzu kaplamıştı ve kasıklarına yayılarak ilerliyordu.

Duyduğu seslerle Alex kendine geldi; Leydi Pritchit’in iyi geceler dileyen sesi geceyi delip geçmişti. Alex donup kalarak hemen başını kaldırdı ve Lauren’in, onun göğsünde duran elini bı-

rakıp arkasını döndü. Pritchitler, teyzesinin evinin girişindeydi ve gitmeye hazırlanıyorlardı. Alex geriye doğru sendeleyince Lauren hantal adımlarla onun yanından geçip yardım almadan arabaya bindi.

El çantasını düşürmüştü. Alex alışılmadık bir biçimde utanmıştı. Küçük boncuklarla işlenmiş çantayı kapıp Lauren'e uzattı. Lauren ona bakmayı reddederek doğrudan karşıya bakıyordu; çok utandığı belli oluyordu. Alex sürücüye bir bakış atıp boğuk bir sesle emretti, "Russell Meydanı."

Araba parka doğru dönünce Alex'in ciğerlerini dolduran utanç verici gerginlik yok olup gitti. Az önce yaptığı şeyin verdiği şaşkınlık ve suçluluk duygusu Lauren'in sıcaklığıyla karışıyor, dudaklarının *tadı* hâlâ damarlarında dolaşıyordu. Elini saçlarına götürüp hafifçe titremekte olduğunu fark etti ve ellerini cebine soktu. *Bu*, diye düşündü, *çok* yakın bir görüşmeydi; hem de birçok farklı yönden.

Alex dönüp yavaşça gölgelerin arasından eve yürüdü ve teyzesine seslendi.

O gözü kara öpüşmeden sonra Lauren'in uykusu kaçmıştı. Sabah ilk kez yaşadığı hislerle uyanmış, Alex'le ilgili çelişkili düşünceler kafasını karıştırıyordu. Lauren'in aklını tamamen kaçırmasını engelleyen tek şey Rosewood'tan aldığı iki mektuptu. Lauren kahvaltısını bitirir bitirmez Davis mektupları önüne bırakmıştı, Lauren bir mutluluk çılgılığı atarak kendini küçük yemek odasına kapatıp yazılanları okumuştı.

Bayan Peterman haftalık yazdığı mektubunda bereketli domates mahsullerinden gururla bahsediyordu, Müşkülpesent Thadues ürünleri elinden geldiğince eczane dükkânında satmaya çalışıyordu. İkinci mektup onu çok mutlu etmişti. Dağınık, bir genç kıza has elyazısıyla Lydia, Ramsey Baines'in ayinden sonra kendisine bakıp gülümsediğini anlatırken birçok ünlem işareti kullanmıştı. Bu önemli olayın uzun ve detaylı bir anlatımının ardından Leonard ve Rupert'in başka bir çiti tamir etmekte olduğunu ve Theodore'un bir şiir kitabı sipariş ettiğini yazmıştı. Tabii böyle bir harcama için yeterli ödenek varsa diye de belirtmişti. Horace, Lauren'in eski başlıklarından birinden bir korsan şapkası yapmıştı ve Bayan Peterman'ın, şapkayı keseceğine dair savurduğu tehditlere

rağmen çıkarmaya bir türlü ikna olamamıştı. Temiz kalpli Sally, Paul'ü çok özlemişti. Günde iki kez düzenlediği hayali çay partilerinin tümünde onu şeref konuğu yapıyordu.

Lauren'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Çocukları çok özlemişti fakat Ethan'ın Rosewood seyahati sözü iki hafta daha ertelenmişti. Lauren bu duruma itiraz ettiği zaman Ethan ona bağırış ve bu durumun aslında onun suçu olduğunu, kendisine yapılan iki tekliften birini kabul ettiği zaman Rosewood'a geri dönebileceğini söylemişti.

Eğer şartı buysa, Lauren, Rosewood'u bir daha asla göremeyebilirdi. Aniden Magnus'un daha iki gece önce teklifini tekrarladığını hatırladı, ne kadar uzun sürerse sürsün onun kabul etmesini bekleyeceğini söylemişti. Bu Lauren'i bir yönden duygulandırmıştı. Kaba yüz hatları neredeyse umutla dolu görünüyordu, sanki Lauren'in zamanla onu seveceğine inanıyor gibiydi. Başka bir yer ve zamanda olsalardı Lauren onun teklifi kabul edebilirdi. *Belki*. O anda ve şimdi de, tek düşünebildiği şey Alex'ti ve kalbi hiç beklenmedik bir şekilde göğsünün içinde sıkıştıyordu.

Yüksek sesle bir iç çekerek saate baktı. Lord Westfall gelmeden Lydia'nın mektubuna cevap yazabilmesi için yeterli zamanı vardı. Çaresizlik onu tek parça halinde yutmadan önce düşüncelelerini başka şeylerle meşgul etmesi daha iyi olacaktı.

Alex, Hyde Parkı'nın ortasına doğru dörtnala sürdü ve dizginleri çekerek kısırağını durdurdu. Şapkasını alnında geriye iterek, at kana kana su içerken suya bakarak kaşlarını çattı. Marlaine'in bu sabahki davranışı aklını karıştırmıştı. Alex onu parka götürmeyi teklif etmişti, tıpkı dün gece Marlaine'in istediği gibi fakat Marla-

ine ona garip garip bakmış ve önceden verilmiş bir sözünün olup olmadığını sormuştu. Alex randevusunun iptal olduğunu açıkladıktan sonra Marlaine ona uzun bir dakika boyunca merakla bakmış ve sonra da başının ağrıdığını belirterek teklifini geri çevirmişti.

Marlaine'in başı ağrııyordu. Hayır, daha çok Alex'in bu davetinden rahatsız olmuş gibiydi ve bu açıkça görülebiliyordu. Duruma bakılırsa Alex'in uzlaşma isteğini yanlış anlayarak tamamen iğrenç bir durumu hayal etmişti. Tek başına parka gelmek Alex'i çok öfkeliendirmişti. Hem daha önce yaşamadığı hem de çok sıkıcı bir şey olduğunu düşündü. Sanki onu bekleyen bir yığın iş ve Lordlar Kamarası'na hazırlaması gereken bir konuşma yokmuş gibi. Kısrağını bir kez daha dolaştırıp eve dönmeye karar verdi.

Buraya neden geldiğini ilk başta düşünmek istememişti. Dün geceki öpücüğü de düşünmek istemiyordu. Ne düşünüyordu? *Lanet olası, salak.*

Atını geri doğru çevirip hızla sürmeye başladı. Hâlâ Marlaine'in suskunluğunu düşünüyordu. Canını sıkan her ne ise, yeni bir bilezikle mutlaka unutulurdu. Bunu düşünürken ana patikaya döndü. David'in faytonu da tam o sırada biraz ileriden köşeyi dönmüştü. Kuzeni onu görmemişti. Lauren'le yapmakta olduğu konuşmaya kendini biraz fazla kaptırmıştı.

Alex onu David'le beraber görünce göğsünde ani bir sıkışma hissetti. Ne kadar saçma! Onları bugün gezinti planı yaparken duymuştu, kahretsin, bugün buraya gelmesinin nedeni de işte buydu. İtiraf etmek istese de istemese de durum buydu. Kendinden nefret ederek atını yavaşlattı. Bu çok *saçmaydı*. Nişanlıydı ve evlenecekti, Londra'nın en güzel bayanlarından birini seçmişti. Genç bir kadını görebilme ihtimali yüzünden parkta dolaşıyor olması çok an-

lamsızdı. Bu kadınla öpüşmenin Alex'i heyecanlandırmış olması önemli değildi. Eve gidip bu anlamsız kovalamaya bir son vermesi gerekiyordu.

Açıklanması mümkün olmayan bir şekilde, fayton yanından geçerken Alex hareket etmedi. "David!" diye seslendi. Kuzeni başını kaldırıp Alex'i görünce hemen arabayı durdurdu. Elini gözlerine siper ederek bakan Lauren onu görmüş ve aniden yüzünün rengi değişmişti. Bu durum Alex'e hiç yakışmıyordu, eyerinde huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

"Sutherland! Ne güzel bir sürpriz!" diyerek sırttı David.

"İyi günler, David. Kontes, sizi görmek çok güzel," dedi Alex, rahat bir tavrıyla.

"Teşekkür ederim," diyerek cevap verdi Lauren ve gergin bir halde gözlerini kucağına dikti.

"Atın çok güzel. Leydi Marlaine'e verdiğin kısrak bu olmalı."

Marlaine'in sözü geçince Alex geri çekildi. "Evet bu. Fakat o henüz sürerken rahat değil."

"Ah, alıştırmaya yapmak için daha iyi bir gün olamaz," dedi David, dalgın bir şekilde. "Kontes Bergen'e Kensington Bahçeleri'ni gezdirmeyi düşünüyordum. Neden kısrakını arabanın arkasına bağlayıp, bizimle gelmiyorsun?"

Lauren'in ağzı açıldı. bu öneri onu şok etmişti. Alex, Lauren'in kendisine katlanmak zorunda kalacağını düşünmeye başladığı anda çok büyük bir öfke hissetmişti. Hiçbir taşra kontesi Alex'in bu güzel öğleden sonranın keyfini çıkarmasına engel olamayacaktı. "Harika bir fikir, Westfall," dedi ve bir bacağına eyerinin üzerinde atarak hızla yere atladı. Kısrakının dizginlerini arabanın arkasına dikkatle bağladı ve onun sadece herhangi bir kadın

olduğunu kendine bir kez daha hatırlattı. Her ne kadar tüm Londra'da Alex'e tahammül edemeyen tek kadın olsa da. Alex faytonun yan tarafına doğru yürüyüp koltuğa çıktı. David aşağıya atlamış, koşumları düzeltiyordu ve Lauren ona sanki lanet olasıca boynuzları çıkmış gibi bakıyordu.

Hiç de Lauren'in zannettiği gibi boynuzları falan çıkmamıştı. Aksine, kahverengi ceket ve daracık deri pantolonuyla inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Bir zamanlar Alex'i, dağları aşan bir adama benzettiğini hatırladı. Aşmak mı? Muhtemelen *yeniden düzenlemişti!*

"Kontes Bergen?" dedi Lord Westfall, koltuğu göstererek. Lauren biraz kayarak eteklerini düzeltmeye girişti. Lord Westfall yukarıya sıçrayıp resmen kucığına düşünce Lauren neredeyse nefes alamamıştı. Dük'e doğru biraz daha kaydı. Lord Westfall rahatsız bir şekilde kıpırdanarak Lauren'e anlamlı bir bakış attı. Lauren istemeden de olsa biraz daha kaydı ve ardından biraz daha, ta ki kavalyesi tatmin olana ve bir bacağı Dük'ün demir bacağına temas edene dek.

Kestane rengi at dizginlerin vurulmasıyla ileri atılınca arabanın ani hareketi Lauren'in, Alex'e doğru devrilmesine sebep oldu. Lauren hemen pozisyonunu düzeltip tıpkı Leydi Pritchit'in tavrı gibi sert ve dimdik bir şekilde oturdu.

"Kısrığı nereden buldun?" diye sordu Lord Westfall.

"Rouen."

Fransa'dan mı? Aman Tanrım, kanaldan at getirmenin ücreti atın ücretinden daha pahalı olmalıydı!

"Öyleyse bir koşu atı olmalı, değil mi?" diye devam etti Lord Westfall.

"Evet."

Lord Westfall güldü. “Leydi Marlaine onu sürmeyi öğrenmek istiyorsa, bir an önce binse iyi olur.”

“Binecek,” diyerek kısaca cevapladı Alex.

Lauren’in kavalyesi neşeyle güldü. “Evet, bence de,” dedi ve sırtıarak Rouen’deki at yetiştiriciliği ile ilgili kendi kendiyile konuşmaya başladı. Konuyla ilgili oldukça bilgili olduğu belli oluyordu. Lauren, Alex’in kısa yanıtlarını neredeyse duymuyordu. Adamın bacağı kendininkine yapışmış haldeyken nefes bile almakta güçlük çekiyordu. Gözlerini kucağına odaklayıp o güçlü bacaklara kaçamak bakışlar atıyordu. Esnək deriden yapılan eldivenleri adamın dizlerinin üzerinde duran güçlü ellerini gizliyordu. Lauren, Alex’in avucunun, yanağında verdiği hissi hatırlayınca yüzü kızardı. Bedeninin verdiği ani tepkiden utanmıştı. Lord Westfall renkli hasekiküplerini gösterene dek bahçelere geldiklerini fark etmemişti bile.

“Çok güzel,” diye mırıldandı Lauren.

“İngiltere’dekilerin en iyileri burada,” diyerek açıkladı Lord Westfall, arabayı durdururken.

“Belki de Kontes Bergen çiçeklere karşı ilgisizdir,” diye belirtti Alex, rahat tavrıyla.

İlgisiz mi? Keşke bilseydi! Lauren o anda ona bakma riskini aldı. Adamın çenesi sıkıca kapalıydı ve hoşnutsuz bakışını Lauren’e dikti.

Kısarak kişneyerek ipini çekiştirmeye başlamıştı. “Biraz huzursuz galiba. İpini çıkarman gerekecek,” dedi Lord Westfall, omzunun üzerinden bakarak.

Alex ilgisiz bir edayla sordu, “Denemek ister misin?”

Lord Westfall bakmak için aniden arkasına döndü, sırtıyordu. Ah *hayır*, onu Alex’le yalnız bırakacaktı! Lauren onun bakış-

larını yakalamaya çalıştı fakat Lord Westfall kısırağa o kadar düşküdü ki dizginleri Alex'e fırlatarak çocuksu bir heyecanla arabadan çıkmakta hiç tereddüt etmedi. "Parkın içinde hızlı bir tur atayım. Sizinle girişte buluşalım mı? Sizin için sorun olmaz, değil mi, Kontes?" diye sordu fakat kısırağı çözmüştü bile.

Lauren'in kendisi için sorun olup olmadığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu çünkü *düşünemiyordu* bile. Tek kelime etmeden, Lord Westfall'un kısırağa binip, sıçramasını engellemek için dizginleri sıkıca tuttu. Havalı bir hareketle atı dörtnala sürdü, ceketini arkasında dalgalanıyordu. Araba hareket etmeye başladığında Lauren hâlâ inanmakta güçlük çekerek onu izliyordu.

"Onu tekrar göreceksin, endişelenme," diye mırıldandı Alex. "Söz veririm, sana saldırmayacağım, o yüzden yüzündeki o korku ifadesini silebilirsin."

Lauren'in nefesi daralmıştı. Ah, korkuyordu tabii ama sadece onun varlığının bile hücrelerinde yarattığı etkiden.

"Sorun ne, Kontes? Dilini mi yuttun?" diye sordu Alex, ona göz ucuyla öfkeli bir bakış atarken.

"Hayır," dedi Lauren hemen. "Ben sadece..."

"Sadece ne?" diye sordu Alex.

Lauren gergin bir şekilde yutkundu. "Ben sadece... Sanırım *alışkın* değilim..."

"Üzgünüm," diyerek araya girdi Alex, çenesini sıkıca kenetleyerek. "Ben de kadınlara sokakta sarkıntılık etmeye alışkın değilim. Çok fazla şarap içmiş olmalıyım," diye mırıldandı.

Çok fazla şarap. Tanrım, ne kadar da gurur kırıcıydı. Onun için sarhoş bir an, kendisi için bir anlık zevkti. Lauren kucağında birleştirdiği ellerine baktı. Yüzeye çıkmaya çalışan başka bir duygu seliyle başa çıkmaya çalışıyordu. Lanet olası bir salaktı fakat

gururu vardı. Alex'in onu bu sebepten dolayı üzgün görmesindenense ölmeyi tercih ederdi. Aniden kıkırdadı. "Ah, o durum. Bunu kafana takmamalısın! *Tabii ki* şaraptan dolayı oldu! Hayır, hayır, hayır, ben Lord Westfall'dan bahsediyordum. Bir at için terk edilmeye alışkın değilim!" Tiz kahkahası kulaklarında çınlıyordu.

Alex'in çenesi kenetlendi. "Lütfen özürlerimi kabul et," diye mırıldandı ve bakışlarını yola çevirdi.

"Evet, tabii ki!" dedi Lauren, garip bir neşeyle. "Bundan bir daha bahsetmeyeceğiz."

Alex bir şeyler mırıldanıyordu fakat yüzü yumuşamaya başlamıştı. "Ve David için de çok özür dilerim fakat kuzenim atlar için yaşar. Gezintinin sonuna gelmeden kendisi zaten teklif edecekti, seni temin ederim."

Lauren ona bir kez daha bakmaya cesaret edip, o inatçı ağzın kendininkine nasıl da şefkatle dokunduğunu hatırladı. Titrediğini fark edince gergin bir şekilde boğazını temizledi, sözcüklerin ağzından nasıl çıkacaklarını kestiremediğinden tek kelime bile etmeye korkuyordu. Onu o şekilde düşünemezdi. Onu o şekilde düşünmeye *hakkı* yoktu. "Leydi Marlaine'in bu gezide size katılamaması çok kötü, bence bundan çok hoşlanırdı. Ona saygılarımı iletin, olur mu?" dedi Lauren, neşeyle. Bu *aptalca* ettiği laftan dolayı kendi kendine yüzünü buruşturuyordu.

"Tabii ki," diye mırıldandı Alex. Çenesindeki kaslardan biri seğiriyordu. Lauren başını çevirip manzarayı seyretmek için kendini zorladı. Bu sessiz gezinti sanki sonsuza kadar sürecek gibiydi, ta ki göle varana dek. Alex beklenmedik bir şekilde durdu. "Parkın bu kadar içine girmeyeli uzun yıllar oldu. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Harika," dedi Lauren, onun fikrine hevesle katılarak.

Alex durup göle bakmaya başladı, biraz daha rahatlamış görünüyordu. “Biraz yürümek ister misin?” diye aniden sordu ve daha Lauren cevap vermeden arabadan atladı. Lauren kendi kontrolünün dışında başıyla onayladı ve adamın kocaman ellerinin belini kavrayarak onu arabadan indirdiğini fark etti. Ayakları yere bastığı zaman bile elleri belinde durmaya devam ediyordu. Alex ona yakından baktı. Çok yakından. Lauren renkten renge girdiğini hissederek hemen ondan uzaklaştı. Heyecanlandığını görmesini istemiyordu.

Alex söğütlerden oluşan koruluğa giden bir patıkaya doğru ilerlerken Lauren hafifçe iç çektiğini sandı. Uysal bir tavırla onun peşinden gidiyordu. İki de konuşmadan yan yana yürüdüler. İnsan sesleri, at kişnemeleri ve düzinelerce arabanın gıcırtiları, onlar ağaçlığın içine girdikçe gitgide azalıyordu. Normal şartlar altında güzel ve huzurlu bir yürüyüş olabilirdi fakat Lauren onunla yalnız kalmaması gerektiğini bağırarak azarlayıcı düşüncelerini zihninden uzaklaştırıyordu. Gerçekten de onunla yalnız kalmamalıydı.

Fakat ondan geri dönmesini istemedi.

“Küçük bir çocukken, erkek kardeşlerimle birlikte saatlerce parkı keşfe çıkardık. Yanılmıyorsa ilerde bir açıklık olacak.”

Haklıydı. Az kullanılmış açıklıktaki otlar uzun ve ıslaktı. Lauren elbisesi mahvolmasın diye eteklerini kımıldatıyordu. Alex küçük havuzun yanına yürüyüp su içmeye başladı. Lauren’in bacağına temas eden bacağı dar pantolonunu germiştir. Tanrım, hava çok sıcaktı! Lauren hiç düşünmeden başlığını çıkarırken Alex de yüzüne su çarptı. Sırtındaki kaslar ceketin kumaşını geriordu. Lauren onun çıplak sırtının nasıl görünebileceğini hayal etmeye çalıştı ama bu bir hataydı. Ona baktıkça göbeğinde garip bir ürperti hissediyordu. Düşüncelerinin daha ileriye gitmesini istemeyen

Lauren aniden arkasını dönüp açıklığa doğru yürümeye başladı.

Alex de düşüncelerini kontrol altında tutmaya çalışıyordu fakat bunu yapmak mümkün değildi. Tanrı yardımcısı olsun, ilk başta kadının sadece gözlerine dikkat ederken şimdi her şey onu kendinden geçiriyordu. İnce bedeni, elbisesinin vücut kıvrımlarını sarmalayışı, zarif parmaklarının inceliği ve başlığının o parmaklarda sallanışı. Onunla ilgili en ufak şeyleri bile fark ediyordu. Şaşırdığı zaman alt dudağını endişeyle kemirinişini veya hareketsiz haldeyken bakışlarını çekingen bir ifadeyle yere dikişini. Ve şimdi de, hiçbir bahane uydurmadan açıklığa doğru yürüyüşünü.

Saçları ensesinde toplanmıştı. Alex balkabağı tarlasında onu ilk kez gördüğünde saçlarının nasıl olduğunu hatırladı: gür, dalgalı ve açık. Alex bir an için onu yatağında çıplak halde yatarken hayal etti, gür saçları etrafına saçılmıştı. Lanet olsun, burada olmaması gerekiyordu. Marlaine'i düşünmeye, gözlerini hatırlamaya çalıştı. Marlaine'in gözleri iri, kahverengi ve çok güzeldi.

Fakat Lauren'inkiler gibi ışıldamıyordu.

Lauren leylakların kokusunu içine çekmek için durdu. Alex aniden onun o Alman'la evlenmiş olduğunu hayal etti. Bu düşünce ona diken gibi batmaya başladı. Bu onu ilgilendiren bir mesele değildi, hem de hiç fakat bu melek o kadar büyüleyici, o kadar güzeldi ki... Bavyeralı için gereğinden fazla *iyiydi*. Tüm erkekler için gereğinden fazla *iyiydi*, bir tanesi hariç...

Alex tam orada durdu.

Lauren başını leylaklardan ona doğru dönüp, elindeki başlığı dalgın dalgın sallayarak gergin bir şekilde gülümsedi.

"Merak ediyorum," dedi Alex, sonunda, "Madgoose'dan kaçmayı nasıl başardın? Senden pek uzak durduğu söylenemez."

Lauren'in kaşları çatılınca alını hafifçe buruşmuştu. "Mag-

nus,” diyerek onu düzeltti, “benim arkadaşım. Bana eşlik ettiği zamanlar oluyor fakat her zaman değil. Londra’yı gezmek için geldi.”

Alex şüpheli bir edayla tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? Sizden başka kimseyle *gezdiğini* görmedim.”

“Çünkü” dedi Lauren, başını küstahça kaldırarak, “Londra’da pek fazla tanıdığı yok. Ve gereksiz sohbetleri de sevmiyor.”

“Yetimlerle ilgileniyor mu?” diye sordu Alex, beklenmedik bir şekilde. Bu ani çıkışına kendi bile şaşırılmıştı. Çok kaba bir tavırdı fakat Lauren’in kaşlarının V şeklinde çatıldığını görünce tatmin olarak gülümsedi.

“Aslına bakarsanız, Londra’ya Rosewood’tan dönüşünde uğradı. Çocuklarla tanıştı ve onları çok seviyor.”

“Bence sevmesi de gerekiyor, eğer sizinle evlenmek istiyorsa.”

Lauren kollarını göğsünde birleştirdi. Elinde tuttuğu başlığı yanında sallanıyor, eteklerine hafifçe vuruyordu. “O benimle *evlenmeye* çalışmıyor,” dedi. Sert bir tavırla. “Kont Bergen...” Lauren bakışlarını yere çevirdi. Başlık artık sallanmıyordu. “Peki ya sizin düğününüz planlandı mı?” diye sordu aniden.

Tanrım, darbe tam midesine inmişti. Dün gece ona karşı tam bir alçak gibi davranmış olması ve onun bu davranışı sadece önemsiz bir düşüncesizlik olarak nitelendirmesi yetmemişti. Onu tekrar görme arzusunun, kafasını anlam veremediği kadar çok karıştırması yetmemişti. Fakat Lauren yine dönüp dolaşıp, Alex’in tüm İngiltere içinden düşünmeyi hiç istemediği tek kişi olan Marlaine’den bahsetmek zorundaydı. “Ağustosta,” dedi Alex, boğuk bir sesle.

“Leydi Marlaine çok güzel bir gelin olacak.” Lauren gülüm-

semeye çalıştı fakat çok yapmacık görünüyordu. Gözleri tamamen başka şeyler söylüyordu.

“Sizin kadar güzel bir gelin olacağını sanmıyorum,” dedi Alex, kibarca.

Lauren ağzı açık bakakalmıştı. “Affedersiniz, efendim fakat iltifatlarınızın... oldukça kafa karıştırdığını düşünüyorum,” dedi, kaşlarını çatarak.

Kafa karıştırıcı ve sinir bozucu... Alex’in Lauren’de uyandırdığı duygular bunlardı. Fakat hissettiği yersiz ve gereksiz kıskançlık kadar sinir bozucu değildi. Alex şapkasını çıkarıp elini saçlarına götürdü. Lauren başını yana eğmiş, güzel yüzüyle kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Söğüt dallarının arasından benekler halinde yansıyan ışık huzmelerinin altında Lauren’in yüzü Alex’e, her baktığında yeni bir özelliği fark edilen kaliteli bir sanat eserini anımsatmıştı. Alex’in nabızı yükseliyordu. “Resim sever misiniz?” diye sordu aniden.

Lauren’in yüzünü bir şaşkınlık ifadesi kaplamıştı. “Affedersiniz?”

“Resimden hoşlanır mısınız? Portreler veya ona benzer şeyler?”

Lauren sanki kendisinden o pahalı kısağı vurmasını istemiş gibi bakıyordu. “Ben... nedenini sorabilir miyim?” diye sordu, dikkatle. Alex ona doğru yürüyordu.

“Bana bir portreyi anımsatıyorsunuz.”

“Bir portre mi?”

Hem de paha biçilmez bir portre, diye düşündü Alex ve o anda bu görüntü sadece ona aitti. “Bu sizi rahatsız mı etti?”

“Yani... *nasıl* bir portre?” diye sordu Lauren, kuşkuyla.

Alex dikkatle onun etrafında döndü. Etrafındaki manzaraya

bakar gibi yaparak, onun tüm detaylarını gizlice inceliyordu. Arkasında dikkatle durup boynuna, omzunun yumuşak kıvrımına yakından baktı. “Gözlerim senin güzelliğini kalbime resmetti. Bedenin çerçevemdir ne de olsa bir ressamın en iyi sanatı bakış açısidir.” “Bu portre,” diye mırıldandı. Lauren şaşırmıştı. Alex yürüyüp karşısında dikildiğinde yanakları kızarmıştı. Utanarak bakışlarını, onun yeleğinin düğmelerine kaydırdı. “Shakespeare,” diye mırıldandı Alex. “seni yazmış.”

Lauren’in kirpikleri yavaşça kalktı. “Yanlış övgüler, efendim.”

“Emin olabilirsiniz ki yanlış değil. Eğer açıkça ve dürüstçe takdir edilecek bir güzellik varsa görgü kurallarına uymak zorunda değilim.” Lauren kızarmaya devam ediyordu. Granbury davetinden bu yana ilk kez ona bakarak gerçekten gülümsedi ve Alex’in nefesini kesti. O dolgun, gül renkli dudakları tatma arzusuyla deliye dönerek, parmaklarıyla Lauren’in yanağını okşadı. Lauren onun bu beklenmedik dokunuşunun ardından yavaşça bir nefes aldı ve o anda Alex meleştiğini gördü. Çini mavisi ışıldayan gözler, koyu renk kirpikler, hafifçe aralanmış dudaklar. “Sen,” diye mırıldandı, düşünmeden. “kıyaslanamaz bir güzelliğisin. Ve Madam, bunu tüm kalbimle söylüyorum.”

Lauren bir adım geriledi. “Bu sözleri neden söylediğinizi anlamıyorum, efendim,” dedi, gergin bir halde. “Bu doğru değil...”

“Bana adıyla hitap ettiğin günler olmuştu. Adımı söyle, Lauren.” Alex ona yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapattı, parmakları boynunun kıvrımına uzanıp saten cildine dokundu. Lauren’in mavi gözleri irileşmişti. “Adımı söyle,” dedi Alex, tekrardan. Bir eliyle onun dirseğini tutup kendine doğru çekti.

“A... Alex,” diye kekeledi. Alex’in omurgasına bir ürperti ya-

yıldı. “Alex,” diye tekrar etti usulca.

Dudakları birleşince Lauren sarsılarak titredi ve bu Alex’in arzularının tetiklenmesine neden oldu. Tanrım, tadı çok güzeldi. Alex’in eli boynunu şefkatle okşarken, dudakları yavaşça, usta öpücüklerle onunkilere dokunuyordu. Alex’in bedenine güçlü bir zevk gelgiti yayılmaya başladı. Lauren’i güçlü sertliğine doğru bastırınca kadının bedeni göğsünü yakmaya başladı. Lauren’in elleri Alex’in beline doğru kaymış, dudaklarını aralarken onu bir korkak gibi tutuyordu.

Yüce Tanrım, Alex yanıyordu. Dilini Lauren’inkiyle birleştirerek yumuşak hareketlerle daha derine dokunuyordu. Lauren’in dili dikkatle onun dudaklarını tadarken, Alex daha önce hiç yaşamadığı bir ihtiyaçla onun ağzının derinliklerini aramak istiyordu.

Lauren’in yaptığı bir şey onu ürkütmüş olmalıydı çünkü Alex onu daha sıkı tutmaya başlamıştı. Dili onunkiyile dans ediyor, Lauren’in kalkanlarını yerle bir ederek onu karşılık vermeye itiyordu. Nasıl olduysa, Lauren’in saçındaki tek toka açılıp ve saçları omuzlarına döküldü. Alex bir avuç saçı tutup onu daha da güçlü öpmeye başladı. Dilinin hareketleri, Lauren’in onu istemesini sağlıyordu. Ah, onu çok istiyordu hem de daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok. Lauren bedenini ona yaslayarak ve Alex’in sertliğinin şaşırtıcı şehvetini hissetti. Alex’in eli Lauren’in boynundan aşağı kayıp göğsünü avuçladığı zaman Lauren ağzı açık halde duraksadı ve kendi yanan heyecanı ile karşılık verdi. Fakat onun açlığını gidermek için tüm hislerini ona nasıl verebileceğini bilmiyordu.

Tüm bu yaşadıkları Lauren’i baştan aşağıya titretmişti. Üstelik beyninde düşüncelerin ve uyarıların dönüp durmasına neden olmuştu o yüzden aniden çekildi. buna kendisi de şaşırmıştı. Alex yavaşça başını kaldırıp parmaklarıyla Lauren’in şakağına dokun-

du. “*Melek*,” diye mırıldandı.

Alex’in öpüşünün ardında kalan hisler ve o baştan çıkarıcı sözleri Lauren’i kendinden geçirmişti. Gözleri, o ulaşılmaz derinlikler Lauren’in yüzünde dolaşıyorlardı. Lauren’in bakışları Alex’in dudaklarına kayınca aniden ne yaptığını anladı. Başka bir kadınla nişanlı olan bir adamın kendini bir güzel öpmesine izin vermişti ve üstelik içindeki hayal dahi edilemeyen bir arzuyu canlandırmasına izin vermişti. Buna ne kadar da *kolay* izin vermişti! Bu çok yanlıştı, hem de çok. “Ah *Tanrım!*” dedi Lauren, boğuk bir sesle. Onun yakışıklı yüzü karşısında gözlerini kapattı fakat bu hiçbir işe yaramamıştı. Alex onu anında kollarına aldı ama kendi bedenine güvenemeyen Lauren onun göğsünü iterek kendinden uzaklaştırdı.

“*Yapma*,” dedi Alex, aceleyle. “Düşünme. Hiçbir şey yapma Lauren, sadece seni kollarıma almama izin ver,” dedi, ona doğru uzanarak.

Lauren’i korku sarmıştı, onu, hayatında daha önce hiçbir şeyi arzulamadığı kadar çok arzuluyordu ve bu hislerin derinliği onu ölümüne korkutuyordu. “Hayır, hayır! Bu *delilik!* Bunu yapamazız!”

“Lauren...”

“*Hayır!*” diye haykırdı Lauren.

Alex anında onu bırakıp ona bakmaya başladı. Gözleri yüzünün detaylarını inceliyordu. Lauren titreyerek onun göğsünün kesik kesik soluklarla inip kalktığını izliyordu. Bu arzuyu zihninden atmak için çaresizce çabalayarak saymaya başladı. Bir, iki, üç. Korku yerini aşağılanmaya bırakmıştı. Aptal bir kız gibi onun tüm hareketlerini kabul etmişti. Gururu paramparça olmuştu. Arkasını döndü. “Ahlaksız bir kadın olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Lauren!” dedi Alex, sert bir ses tonuyla ve onu omuzlarından tutarak dönmüş onunla yüzleşmeye zorladı. “Bunu *sakın* bir daha söyleme!” dedi, öfkeyle. “Burada suçlanacak biri varsa o da *benim*.” Eşit göz seviyesinde olabilmeleri için Alex eğilip ısrarla Lauren’in gözlerinin içine baktı. “Fakat bizim aramızda çok güçlü bir şey var Lauren, bunu inkâr edemezsin!”

O kadar ciddiyetle konuşuyordu ki, Lauren onun da aynı şeyleri hissettiğine inandı. Yavaşça başını salladı. “İnkâr etmiyorum.”

Gözleri alev alev parlıyordu. “Seni gördüğüm zaman, yanına geldiğim zaman, kendimi kaybediyorum. Ben...” Alex kendini engelledi. Duruşunu dikleştirerek boş gözlerle Lauren’in omzunun üzerinden bakmaya başladı. “Sadece kendimi kaybediyorum,” diye tekrarlayarak onu kollarına aldı.

Tanrım, Lauren onu ilk defa Rosewood’ta gördüğü andan beri kendinde değildi zaten. O zaman bile bu adamı tüm kalbiyle istiyordu. Kafa karışıklığı, inanılmaz bir arzu ve korkunç bir sıkıntı onu mahvediyordu. Yüzünü onun omzuna gömdü. “Ben de kendimde değilim,” diye inledi. Bilinçsiz bir halde düşüncelerini dile getiriyordu. “Fakat bu çok yanlış! Hiçbir yere varmayacak.”

Lauren, Alex’in bedenindeki gerginliği hissetti ve ardından Alex’in elleri Lauren’in bedenini bırakarak iki yana düştü. “Biliyorum, meleşim. Asla olamaz,” diye mırıldandı. “*Asla* olamaz.”

Alex’in sesi o kadar üzgün çıkıyordu ki Lauren’in kalbi acımaya başladı. Alex onun içinde bir alev başlatmıştı ve bu alev Lauren’in ömrünün sonuna kadar sönmeyecekti, bundan emindi. Fakat bu hiç de adil değildi. Lauren ona arkasını dönerek gözlerinde biriken yaşları engellemeye çalıştı. Bir eliyle de saçlarını düzeltiyordu. “Ben... Ben eve gitmek istiyorum,” dedi nefes nefese.

“Tabii ki.” Alex patikayı gösterdi, gözlerinde keder vardı.

Lauren çaresizlik içinde onu takip etmeye başladı. Arkasına bakmaya korkarak hızla faytona yürüdü. Arabaya vardığı zaman başlığını koltuğa fırlatıp kendisi de tırmandı. Alex'in ona dokunarak içindeki ateşi yeniden canlandıracağından korkuyordu. Alex onun yanına çıkıp tek kelime etmeden kestane rengi ata koşmasını emretti.

Parkin etrafından dolaşırken çok sessizdiler. Lauren, girişin yanında bekleyen Lord Westfall'u görünce rahatladığını hissetti. Sırıtıyordu, durdukları zaman uzanıp atın boynunu okşadı.

"Çok iyi bir kısrak, Alex..." Lauren'e bakınca duraksadı. Adamın yüzünde beliren ifadenin bir tiksinti olduğunu Lauren hemen anlamıştı. Yüce Tanrım, utancından ölebilirdi. Lord Westfall, Alex'e buz gibi bir bakış attı. "Kontes Bergen'i eve götürmeliyim," dedi sert bir tavrıyla ve attan indi.

Alex hiç tereddüt etmeden onunla yer değiştirdi. Çabucak kısrakına atlayıp ifadesiz gözlerle Lauren'e baktı. "İyi günler," dedi ve atını Pall Mall yönünde çevirdi. O dörtmala uzaklaşırken Lauren'in göğsü acıyla sıkıştı.

Araba aniden hareket edip Lauren'in kendine gelmesini sağladı. Utançla Lord Westfall'a baktı. Görünüşe göre her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu fakat bu çabaları başarısızdı. Lauren hayatında hiç bu kadar utandığını hissetmemişti.

Ve bu kadar kafasının karıştığını da.

Açıklıkta yaşadığı deneyimden dolayı kendini hâlâ oldukça tedirgin hisseden Lauren gürültüyle eve girip başlığını girişteki masaya fırlattı. Davis başlığı alana kadar adamın orada olduğunu bile fark etmemişti. “Oturma odası,” dedi adam ve Lauren’in el çantasını almak için uzandı. *Harika*, diye düşündü Lauren, Ethan muhtemelen gezi sırasında Lord Westfall’un yıllık gelirini öğrenip öğrenmediğini soracaktı.

Fakat oturma odasında bir tek Paul vardı. Paul’ün bakışları dağılmış kılık kıyafetinde gezinirken Lauren sızlanmamak için kendini zor tuttu. Saç tutamları birbirine karışmıştı ve elbisesinin eteğinde çimen lekeleri vardı. Paul tek kaşını kaldırdı. “Yüce Tanrım, fırtınaya mı yakalandın?”

Bezgin bir şekilde omuzlarını silken Lauren başını eğip elbisesine baktı. “Rüzgâr bugün biraz sert.”

“Sanki araban devrilmiş gibi bir halin var,” dedi Paul, onu şüpheyle süzerken.

“Otlar ıslaktı.”

Paul kaşlarını çatı. “Sanırım Lord Westfall seni gezintiyeye çıkarmıştı.”

Lauren onun ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. Zaten içip sar-

hoş olmak istiyordu ve bu da ona bahane olmuştu. Odanın köşesinde duran içki arabasına doğru yürüyüp likör sürahisini aldı. “Beni gezintiye *çıkardı*. Fakat kuzeniyle karşılaştık ve Lord Westfall onun atını sürmek istedi. At Rouen’den gelmişti ve Lord da atlara meraklıymış o yüzden biz de beklerken, kısa bir gezinti yaptık,” diye mırıldanarak kaçamak bir yanıt verdi.

“Biz derken?” diye sordu Paul.

Tanrı aşkına, bu bir sorgulama mıydı? “Kuzeni,” dedi Lauren, kaşlarını çatarak.

“Kuzeni mi? Kuzeni de kim?” Paul sorularına devam ediyordu.

“Sutherland Dükü,” diye mırıldandı Lauren.

“*Sutherland Dükü* mü?” diye haykırdı Lauren’in erkek kardeşi.

Sabrı taşan Lauren likörü kenara bıraktı. “Evet! Sutherland Dükü!”

“O nişanlı!”

“Bunun farkındayım!” diyerek öfkeyle yanıt verdi Lauren ve viski şişesini aldı.

Paul öfkeyle sızlandı. “Bu yaptığın uygunsuz, hem de çok uygunsuz. Resmen skandala sebebiyet veriyorsun!”

Bu sözler bardağı taşırmıştı. Lauren viskiyi de kenara bırakıp erkek kardeşiyle yüzleşmek için arkasını döndü. “*Gezintiye* çıktım, Paul, sadece basit bir gezinti! Bu neden skandala sebebiyet versin ki? Ayrıca skandal çıkmasını *engellemek* için ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?”

Paul şaşırarak ona baktı, hem de çok yakından. Lauren yüzünde Alex’in öpüşlerinin görüneceğinden korkmuştu. Hemen arkasını dönerek şarap şişesini aldı. “Koruman gereken bir itibarın

var, bunu biliyorsun,” dedi Paul, usulca. “Sen ve Sutherland hakkında müstehcen fısıltılar ortalığa yayılırsa iyi bir eş bulmayı bekleyemezsin. Üstelik dedikodular onun da işine gelmez.”

“Onun işi mi?” diye sordu Lauren, şaşırarak.

Paul aniden ciddi bir yüz ifadesiyle çıktı. “Onun kim olduğunu bilmiyor musun, Lauren? O, şu anda, Lordlar Kamarası’ndaki yeniliklerin *tek* lideri!” Lauren buna karşılık olarak sabrının taşıdığını belirten bir inilti çıkardı, Paul’ün yüzü öfkeyle kararmıştı. “Sana şöyle söyleyeyim. Eğer bir mucize olur da planlanan yenilikler Avam Kamarası’na geçerse, Lordlar Kamarası’na da geçmesi gerekecek! Sutherland bunu yapabilecek tek kişi ve diyebilirim ki, *o* bile, Whitcomb’un desteği olmadan bunu asla yapamaz! Dedikodulara göre Whitcomb çeşitli nedenlerden dolayı bu yeniliklere sıcak bakmıyor, müstakbel damadını desteklememek için iyi bir nedeni bahane olarak kabul edecektir!” diye haykırdı Paul. Lauren’in şaşkın bakışlarının karşısında Paul sandalyesine oturdu, çok öfkeliydi. “*Görmüyor* musun? Sutherland’ın bu ilerleyen liderliği sadece *küçük* bir skandalla mahvolabilir, *özellikle* de nişanlısını etkileyecek bir konuda!” diye açıkladı, sert bir şekilde.

Onun bu açıklamasıyla kafası karışan Lauren kaşlarını çattı. “Bunun ne alakası olduğunu anlamıyorum...”

“Bu doğrudan Rosewood’la alakalı!” diye bağırarak onun sözünü kesti Paul. “Vergiler bizi öldürüyor, biliyorsun! Kanunlar zenginleri korumak için tasarlanmış, bizim gibileri değil...”

“Rosewood’taki arazi fazla kullanıldığından dolayı verimsiz, Paul! Bizi öldüren şey *bu*!” diyerek öfkeyle karşı çıktı Lauren.

“Rosewood ülkedeki en verimli arazi olsaydı da bir şey fark etmezdi! Vergiler konusunda bir değişiklik yapılmadığı sürece araziyi *işletmek* için gerekli işgücünü satın alamayız! Ve tüm bu du-

rumu değiştirmek için yeterli gücü, etkisi veya *isteği* olan tek kişi Sutherland!”

Sözler karşısında şaşıran Lauren ilgisiz bir tavırla omuzlarını silkti. Paul resmen patlamıştı. “Onun peşinde dolanma!” diye bağırdı.

Bu suçlamayla çileden çıkan Lauren nefesini tuttu. “Onun peşinde dolanmıyorum!”

“Sutherland senin dengin biri değil. Ülkenin en itibarlı şahsiyetlerinden biri ve sezon sonunda evlenecek. Eğer *sana* özel bir ilgi *gösteriyorsa*, bu seni ciddiye almadığından dolayıdır!”

Lauren erkek kardeşine inanmayan gözlerle baktı, görünüşe bakılırsa Sutherland Dükü konusunda uzman kesilmişti. Ne biliyor olabilirdi ki? Bay Christian’la hiç tanışmamış, bir dük tarafından öpülmemişti. Bir erkeğin uyandırabileceği sayısız, birbirine karışan ve Lauren’i altüst eden hislerden haberi yoktu. şarabı yerine bıraktı. “Uzun bir gün geçirdim. Müsaadenle çıkmak istiyorum.” Arkasını dönerek hızla kapıya doğru yürüdü.

“Onu bir daha görme, Lauren,” diye uyardı onu Paul.

Lauren gözlerinden öfke saçarak aniden arkasını döndü. “Anladığım kadarıyla Dük, Audley Sokağı’nda kalıyor, Paul. Belki sen ona bir haberci göndererek onun için uygun bir *arkadaş* olmadığımı ve her gittiğim lanet olası yerde bulunmaktan vazgeçmesini söyleyebilirsin!” diyerek haykırdı ve Paul tek bir kelime daha edemedi hızla kapıdan çıktı.

Alex’i düşünmekten başka bir şey yapamadan günler çaresizce geçip gidiyordu. Sanki bir işe yarayacakmış gibi, onunla aynı sosyal statüde olmadığına üzüldü duruyordu. Lauren’den *çok* üst

bir sınıftaydı, o kadar üst bir sınıftaydı ki Lauren artık kendini kandıramıyordu. Bay Christian, hayallerini süsleyen adam gitmiş ve onun yerine çok yakışıklı bir Sutherland Dükü gelmişti. Lauren onu bu kadar çok ve umutsuzca arzuladığı için kendine kızıyordu, özellikle de o nişanlı olduğu için. Özellikle de kahrolası seçkin bir şahsiyet olduğu için.

Eline geçirdiği her gazeteyi bir solukta okuyarak Parlamento'da olup biteni öğrenmiş ve dehşet içinde kalmıştı. Bazıları Sutherland Dükü'nün bir Radikal olduğunu söylüyor, tehlikeli işlerle uğraşan tehlikeli bir adam olduğunu savunuyordu. Diğerleri ise onun ileri görüşlerinin bu ülke için gerekli olan şey olduğunu düşünüyor, önsözlerini ilham verici buluyorlardı. Orta sınıfta ait olanlar onun bu çabalarını takdir ediyorlardı. Soylular onu hor görerek, yaptırmak istediği ekonomik ve sosyal yeniliklerin, Parlamento'da Katoliklere koltuk hakkı vereceğini düşünüyorlardı. Bazı başyazılar onun güdülerinin tamamen saf olmadığını ima ediyor, Dük'ün gemicilik imparatorluğunun bu övdüğü yeniliklerden kazanç sağlayacağını savunuyordu.

Yine de *The Times* gazetesi onun yaptığı birçok konuşmayı harika bulmuştu. Adil olmayan temsil haklarını, ağır vergilendirmeleri tartışıyordu. İngiltere'nin, Amerika'yı kaybetme nedenlerinin, şimdi de kendi insanlarını kaybetme nedeni olduğunu söylüyordu. Yeniliklerin akademik bir tartışma olmadığını, Kraliyet'in sağlık ve huzuru için mecburi olduğunu ısrarla belirtmişti.

Politikacı uzmanlar basılı medyada Sutherland'ın yenilik hareketlerine katkıda mı bulunduğu yoksa engellemeye mi çalıştığını tartışıyorlardı ve aynı fikirde oldukları tek bir nokta vardı: Yenilikler, Sutherland Dükü'nün etkisi olmadan Lordlar Kamarası'na geçemezdi ve Sutherland da Whitcomb Kontu olmadan yeterli

desteği elde edemezdi. Christian-Reese aile ittifakının önemini kimse tartışamazdı.

Fakat günlük gazeteler Whitcomb Kontu'nun yenilikler konusunda pek de istekli olmadığını belirtiyordu. Görünüşe göre ünlü Kont, Katoliklerin özgürlüğünü yenilik hareketlerine dahil etmek istemiyordu. Bazı değişikliklerin ulus için gerekli olduğunu iddia ederken, gereğinden fazlasının tehlikeli olacağını savunuyordu.

Lauren yumruğunu yastığa yüzüncü kez vururken Paul'ün haklı olduğunu anlamıştı. Alex zorlu bir görev için mücadele veriyordu ve bu savaş Rosewood için gerçekten hayati önem taşıyordu. Yakışksız olacak herhangi bir davranış onun tüm gayretlerini mahvedebilir, beslediğı tüm umutları boşa çıkarabilirdi ve Lauren halk arasında çıkacak olan gevezeliklere bu konuda tahammül edilemeyeceğini anlamıştı. Ona olan arzusunun üstesinden hiçbir şeyin gelemeyeceğini bildiğinden tek yapması gereken şeyin, ne pahasına olursa olsun onu aklından çıkarmak olduğuna karar verdi.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Gözlerini her kapadığında onun ellerini ve dudaklarını hissediyordu. Hâlâ onun kolonyasının kokusunu duyuyor, yakışıklı yüzünü ve yeşil gözlerini görüyordu. Onu öpüşü içinde hâlâ yandırmakta olan bir yangın ateşlemişti ve hiçbir şey bu ateşi söndüremeyecek gibiydi. Tanrı biliyor, çabalamıştı fakat Alex'e ait düşüncelerini veya tekrar ona sarılma arzusunu bastıramıyordu. Alex onun bir erkeğin dokunuşuna olan açlığını uyandırmıştı. Ateşli öpüşmeleri, bir kadın ve bir erkek arasında yaşanabilecekleri sadece yüzeysel olarak tatmasını sağlamıştı. Lauren bunun devamını bilmek, onu içinde hissetmek, ellerini ve dudaklarını teninde, nefes-

sinde ve boynunda tatmak istiyordu. Lanet olsun, hiçbir şey bu olağanüstü arzuyu dindiremiyordu. Keat adlı bir şairin bir zamanlar dediği gibi, “acı çeken bir Tanrı gibi arzulanıyordu.”

Fakat bu asla olamazdı.

Bir mucize gerçekleşmediği sürece asla mümkün değildi. Onu tek bir kalemde aklından çıkarmaktan ve uygun bir eş bulmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Rosewood’u düşünmek zorundaydı ve her şeyden önemlisi ondan uzak durmalıydı. Onun yanındayken onu istememek imkânsızdı ve onu böylesine arzulamak Lauren’i kahrediyordu.

Lauren, Rosewood’a yapacağı haftasonu gezisine odaklanarak tüm bunlarla baş etmeye çalışıyordu. Ethan sonunda pes etmiş ve iki gün içinde yola çıkmayı planlamışlardı. Bu beklenti onu heyecanlandırıyordu ve Lauren kendini mümkün olduğunca meşgul etmeye çalışıyordu. Haddington Yolu Hastanesi’ni ziyaret ederek zaman geçirmeye başladı. Bir kez Paul ile birlikte gidip onun hasta yatan eski bir okul arkadaşını ziyaret etmişlerdi. Onlar koridorda yürürken birçok hasta onlara bakmış ve kendilerini ziyarete gelen biri olduklarını ummuşlardı. Bazılarının, özellikle de yaşlıların ne kadar yalnız olduklarını fark edince Lauren kendini kötü hissetmişti. Yapılan bir ziyaret onlar için çok şey ifade ediyordu, Lauren’ in de içindeki boşluğu dolduruyordu.

Alex’i aklından çıkarmayı başardığı bir haftanın sonunda bir sabah Lauren yeni bir açık yeşil elbise giymişti. Darfield’ların evindeki bahçe partisi için mükemmel bir gündü ve Abbey’ye, partiye katılacağına söz vermişti. Aslında, partiyi *iple çekiyordu*; ertesi sabah Rosewood’a gitmek için yola çıkacaklardı ve zaman geçmek bilmiyordu. Bunun bir işaret olduğunu, artık Alex Christian’a karşı olan hislerine ve onun Sutherland Dükü olduğu gerçeğine bir

mesafe koyabileceği anlamına geliyordu.

Fakat Alex Christian takıntılı bir adamdı.

Lauren'in hatırası aklından çıkmıyordu. Onun görüntüsünü aklından silmek için yüksek miktarda şarap tüketmeye başlamıştı fakat işe yaramıyordu, uyuyamıyordu bile. Bayan Clark ve Paddy Teyze'nin yanında karşılaştığı Lauren'in iğrenç amcası ve bu aşâğılık adamın Bayan Clark'ın çocukluk arkadaşı olduğunu öğrenmesi bile ona olan düşünceleri engelleyememişti. Yeryüzünde me- leği düşünmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu ne Marlaine, ne yaklaşan düğünü, ne de Lauren'in ona karşı olan soğuk tavırları.

Fordham Malikânesi'nde ona rastlamasının ardından iki gece geçmişti. Lauren'in onunla göz temasından kaçınmasına rağmen Alex gözlerini onun üzerinden alamamıştı. Buz mavisi ipekten gösterişli elbisesi Alex'e hayal edecek pek bir şey bırakmamıştı. Hafifçe gülümsüyor, Alex'in söylediklerine kısa cevaplar mırılda- nıyordu ve bu sırada da gözlerini ayakkabılarının ucundan ayır- mıyordu. Tam o sırada Madgoose araya girmişti. O lanet olası Al- man adam sinirlerini bozuyordu. Alex o kadar öfkelenmişti ki mü- saade bile istemeden yürüyüp gitmek zorunda kalmıştı.

Yine de, istemeyerek de olsa arkasına bakmış, Lauren'in ken- disine bakmakta olduğunu yakalamıştı. Parlak mavi gözlerindeki anlaşılması güç ifade, en az onu Madgoose'la dans ederken gördü- ğünde olduğu kadar rahatsız etmişti. Lauren onun söylediği bir şe- ye gülüyordu ve Alex'i yerle bir eden gülümsemesiyle o adama bakıyordu.

Bu Alex'i perişan etmişti.

Alex tahammül edilmez derecede huzursuzdu.

Bu huzursuzluk ileriki günlerde de devam etmişti. Vauxhall Bahçeleri'ndeki havai fişek gösterisi sırasında, yüksek mevkili

kimsere özel olarak ayrılmış locada Marlaine'yle birlikte otururken yine aynı huzursuzluğu hissediyordu. Düşüncelerini nişanlısına odaklamaya çalışıyordu fakat Lauren'i aklından çıkaramıyordu. Marlaine biraz yürümek istediği zaman dikkatinin biraz da olsa dağılacağı için minnettar olmuş, onu kalabalığın arasından çıkarıp amaçsızca yürümeye başlamışlardı.

Lauren'e çarpana dek onu görmemişti.

Loş akşam ışığında Madgoose'un yanında duran Lauren de onu fark etmemişti. Karanlık gökyüzüne bakarken aniden çıkan patlamayla gülümsemişti. Büyülenmiş olan Alex, onun başını geriye atıp ellerini uzatışını izlemişti, sanki cennet ışığını arayan bir melek gibiydi. Gökyüzündeki ışıltılar kaybolduğu zaman Lauren mırıldanmıştı, "rim dips, rush out..." Bu dörtlük *Eski Denizcilerin Şiiri*'nden bir alıntıydı ve Alex'in en sevdiği şiirlerden biriydi. Kendinden o kadar geçmişti ki Marlaine'in adını çağırdığını duymamış, Madgoose'un attığı soğuk bakışları fark etmemişti. Tam yürümeye devam edecekken Lauren dönmüştü. Alex onun gözleminde bir ışıltı gördüğünden emindi. Fakat Lauren gözlerini kaçırıp tekrar arkasını dönmüş ve onu fark etmemiş gibi davranmıştı.

Alex takıntılı bir adamdı.

Parlak ve güneşli bir günde Alex, Marlaine'in Darfield'ların bahçe partisine olan heyecanına bakarak gülümsedi. Madem mecburdu sırf onun hatırına fırsatçıların gevezeliklerine katlanacaktı fakat kolunda Marlaine ile birlikte terasa çıktığı zaman Lauren'in yumuşak kahkaha sesini duydu. Bu ses onu sarsmıştı, nedense onun orada olacağını düşünmemişti.

Hissettiği mide bulantısından rahatsız bir halde vücudunu

dikleştirdi ve Micheal ile Abbey'yi selamlayarak Paddy Teyze'yle birlikte daha erken gelmiş olan annesini öptü. Ardından oturacak bir yer buldu ve sağgörsünü kullanarak Lauren'den mümkün olduğunca uzak bir yer seçti. Ancak o zaman ona bakabildi.

"Efendim, tam zamanında gelmişsiniz!" diyerek seslendi Paddy, büyük bir coşkuyla. "Dürüst olmak gerekirse aramızda bir fikir birliğine varamıyoruz! Bize yardım edersin. değil mi?"

"Tabii, teyze, elimden geleni yaparım. Konu nedir?" diye sordu Alex, Lauren'e kaçamak bir bakış atarak. Yüzündeki durgun gülümsemeyle birlikte Lauren'in gözleri grubun tam ortasına odaklanmıştı. Alex, Lauren'in ona bakmamakta kararlı olduğu izlenimini edinmişti.

"Mademki düğününüz Aziz Paul Katedrali'nde, sabah tam on birde..."

"Bir cuma günü," diye belirtti Bayan Clark.

"Bir cuma günü gerçekleşecek ve bir yaz düğünü olacak. ben koltukların şık zambaklarla süslenmesi gerektiğini düşünüyorum fakat anneniz beyaz gül kullanmamızı öneriyor."

Alex ile Micheal yorgun bakışlarla birbirlerine baktılar. "Marlaine ne karar verirse benim için uygundur." Müstakbel karısına gülümsedi, utangaç bir tavırla gülümserken beyaz yanakları pembeleşmişti.

"Ah, bu pek işe yaramıyor! Pekâlâ, öyleyse, biz de Kontes Bergen'in fikrini alırız," dedi kadın ve başını o kadar sert bir hareketle döndürdü ki yüzünün etrafındaki lüleleri tombul sosisler gibi sallandı.

Lauren aniden başını kaldırdı, yüzündeki durgun gülümseme kaybolmuştu. "Benim fikrim mi? Ben, ah, iki seçeneğin de harika duracağı kanısındayım," diye emin olamadan mırıldandı.

Paddy kaşlarını çatı. “Hadi ama mutlaka bir *fikrin* vardır.”

“Bir fikri olması gerekmiyor,” dedi Leydi Thistlecourt, otoriter bir tavırla. Paddy oyun masalarına doğru sert bir bakış attı.

“Paddy,” Hannah sakın bir şekilde araya girerek, birazdan gerçekleşecek olan tartışmayı engellemeye çalıştı. “iki çiçeği de kullanmamıza ne dersiniz? Hem leylaklar, hem güller.”

Leylaklar ve güller mi? Ne kadar garip, diye düşündü Bayan Clark. Paddy, Hannah’nın bu mantıksız düşüncesine karşılık olarak homurdandı ve büyük bir beklentiyle Lauren’e baktı.

Lauren’in yüzü solmuştu ve gergin bir halde döşeme taşlarına bakıyordu. “Ben, ah, bir şey diyemiyorum,” diye mırıldandı.

“Ah hadi ama tatlım. Sen olsan hangi *çiçeği* tercih ederdin?”

“Ben gardenyaları çok severim,” dedi Bayan Clark, aniden araya girerek, “siz sevmez misiniz, Kontes Bergen?”

Lauren bu soru karşısında o kadar şaşırılmıştı ki içtiği punç boğazına takıldı ve öksürmeye başladı. İri mavi gözlerini Bayan Clark’a çevirmişti.

“Aman Tanrım, sorun ne, Kontes Bergen?” diye haykırdı Hannah, yavaşça ayağa kalkarak.

Lauren gergin bir halde tiz bir kahkaha atmaya başlamıştı. “Hiçbir şey!” diyerek ısrar etti ve elini sallayarak Düşes’e oturmasını işaret etti fakat Hannah anında onun yanına gelmişti. Lauren panik olmuş gibiydi, ayağa kalkıp bakışlarını Alex’e çevirdi. “İnanabilir misiniz?” dedi gergin bir ses tonuyla, “şeker kullanamıyorum. İçeceğin şekerli olduğunu bilmiyordum ve çok büyük bir yudum aldım fakat ben şeker kullanamıyorum!” Neşeyle gü-lümsedi. *Çok neşeli,* diye düşündü Alex. Gardenyalardan bahsedilmesi onu gerçekten rahatsız etmişti. *İyi.* Biraz olsun acı çekiyor olmasını diliyordu. Bunu gerçekten istiyordu.

“Fakat bu ikinci bardağımız,” dedi Bayan Clark.

“Öyle mi?” diye sordu Lauren, sesi kısılarak. Tekrar gülmeye başlayarak bardağını dikkatle masaya bıraktı. “Sanırım biraz hava alsam iyi olacak.” *Biraz hava*, diye düşündü Alex, durgun bir yüz ifadesiyle.

“Fevkalade bir fikir. Bahçede yürüyüş yaparken size eşlik etmemde sakınca var mı?” diye sordu Marlaine.

Alex şaşırarak nişanlısına baktı. Bu hiç ona uygun bir davranış değildi, hem de hiç. Ona daha yakından bakıp aklından geçenleri okumaya çalıştı fakat Marlaine bakışlarını ondan dikkatle kaçırdı.

“Ah, bu... bu harika olur.” diyerek sakın bir tavırla yanıt verdi Lauren fakat sözlerinin altında şaşkın bir yüz ifadesi yatıyordu. Aniden kendini çok huzursuz hisseden Alex bir Marlaine’e bir Lauren’e bakıp duruyordu. İki kadın birlikte patikada yürümeye başladıkları zaman Alex annesine baktı. Hannah ona ciddi bir merakla baktı fakat daha da kötüsü Hannah’ın yanında oturmakta olan Leydi Whitcomb’un bakışları resmen dehşet saçıyordu.

“Hımmm... bu sorun yaratabilir,” dedi Micheal, düşüncesini belirterek, bakışları iki kadını takip ediyordu. Alex korkarak ona ürkek bir bakış atınca Micheal gülmeye başladı. “Muhtemelen zambaklar, güller ve gardenyaları bir arada kullanma fikriyle geri döneceklerdir!” diyerek omuzlarını silerken Alex gözlerini kapatıp başını salladı.

Yürürken Marlaine gergin bir şekilde pembe elbisesinin katlarını tutarak, ne yaptığını düşünüyordu. Keşke Alex, Kontes Bergen’e o şekilde bakmasaydı! Bu konuda üzülmemeye kararlıydı

fakat Tanrım, kendine engel olamıyordu. Çok *farklı* bir bakıştı ve Alex daha önce ona hiç öyle bakmamıştı. Kontes bir sebepten dolayı sinirleri bozulup ayağa kalkınca, kadınsı içgüdüleri onu, Alex ile bu kadın arasında olanları sonlandıracak *bir şey* yapmaya zorlamıştı. Fakat Marlaine hızlı karar veren biri değildi ve şimdi bu yürüyüşü yaparak, bu tarz hassas meseleleri ele alış konusunda oldukça beceriksiz olduğunu hissetmişti.

“Leydi Darfield bitkilerden çok iyi anlar,” diye belirtti Kontes. “Anladığım kadarıyla bu güllerin birçoğunu kendisi yetiştiriyor.”

“Ben... evlendiğim zaman Sutherland Konağı’nda gül yetiştirmek istiyorum,” dedi Marlaine huzursuzca. Kontes bir şey söylemeden bakışlarını kaçırdı ve gülleri incelemeye başladı. Artık geri dönüş yok, dedi Marlaine kendi kendine ve korkarak devam etti. “Evlendiğimiz zaman çok mutlu olacağım, biliyorsunuz. Alex bana karşı inanılmaz derecede nazik, her ne kadar onun seçebileceği başka kadınlar gibi heyecan verici olmasam da.”

“Ah,” diye mırıldandı Kontes, kimsenin duyamayacağı bir sesle. “Eminim Dük sizin mükemmel olduğunuzu düşünüyor.”

Marlaine hafifçe güldü. “Ben onun ne düşündüğünden emin değilim fakat ben, yani, *o...*” Sözler ağzından kaçmıştı. Hayal kırıklığını ve korkusunu ona nasıl göstereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Göz ucuyla Kontes Bergen’e baktı. Gözünü önlerinde uzanan patikadan ayırmıyor, altdudağını ısıırıyordu. Acı çektiği belliydi, hem de çok. Bu Marlaine’in biraz özgüven kazanmasını sağlayınca hemen devam etti. “Aslında, onun hislerinin derinliğini bilmiyorum fakat beni çok sevdiğinden gayet eminim, benim onun için oldukça huzur verici bir eş olacağımı söyledi. Nişanlılığımızın da doğru... ve... ve... *önemli* olduğunu düşünüyor.” Leydi Marla-

ine doğru sözcükleri bulmaya çalışarak durup yüzünü buruşturdu.

“Evet, bunun çok önemli bir birliktelik olduğunu anlıyorum,” diye sessizce mırıldandı Kontes.

Marlaine, Lauren’in üzerinde bıraktığı etkiden dolayı şaşkın bir haldeydi ve güç kazanmak için soluk aldı. “Evet, tabii o bir düğ olduğundan dolayı evliliği de birçok nedenden dolayı oldukça önemli. Nişanımızın birçok insanı ilgilendirdiğini de takdir edersiniz. Babam ve Alex Lordlar Kamarası’nda çok etkili kişilikler, biliyorsunuz ve tabii güneydeki bazı fabrikaların faizlerini paylaşıyorlar. Herkes onların neler yaptığını görmek, duymak istiyor. Bu çok önemli bir saygınlık ve Tanrı korusun, eğer bir şey *olursa*, bu korkunç bir şey olur, sadece *benim* için değil, anlıyor musunuz? Birçok kişi için de.”

“Evet.”

Kontes’in cevabı öncekinden de kısık sesle çıkmıştı, hasta gibi görünüyordu. Bahçenin diğer ucuna kadar yürüdüler ve terasa doğru geri döndüler. Bu sırada bahçede *bocce* oyunu başlamıştı. Leydi Paddington onlara seslenip, oyuna katılmalarını işaret etti. Marlaine gülümseyip el salladı fakat patikanın ortasında durup, refakatçisini de durdurdu. Kontes’in gözle görülür sıkıntısından cesaretlenerek döndü ve doğrudan onun yüzüne baktı. “Aslında, Madam, bizimki çok önemli bir birliktelik. Sadece ben değil, Alex de bu evlilik için uygun şartları taşıyor ve tabii ailelerimiz de. Anlıyor musunuz? Eğer... eğer bir şey *olursa*, bu benim itibarımın sarsılmasına neden olur. Ben... onu kaybedersem mahvolurum.” İşte söylemişti. Çok büyük bir rahatlama hissetti.

Kontes’in yüzünden kan çekilmişti. Mavi gözleri donuklaştı ve gözlerini hemen yere dikti. “Leydi Marlaine, bence boşuna endişeleniyorsunuz. Dedğiniz gibi, efendimiz sizi çok seviyor. Bunu

değiştirebilecek bir şey olabileceğini sanmıyorum,” dedi, yavaş ve dikkatli bir şekilde başını kaldırırken.

Marlaine kazanmıştı. Yüce Tanrım, kazanmıştı! “Ben de bunu söylemenizi umuyordum,” diye mırıldandı Marlaine. Aniden bu parlak çini mavisi gözlerden uzaklaşma isteği duymuştu. “Görüyorum *bocce* oynamaya başlamışlar. Ben de oynamak istiyorum. Müsaadenizle, lütfen.” Kontes’in cevap vermesini bile beklemeden hızla yürüyüp uzaklaştı, kalbi göğsünün içinde gürültüyle çarpıyordu. Mutlulukla avluya koştu. Diğerlerine katılırken yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. Marlaine hayatında hiç bu kadar muzafer hissetmemişti.

Küçük düşen Lauren yavaşça yürüyerek onu takip etti. Leydi Paddington’un ısrarcı seslenişine kulak asmamaya çalışıyordu. Leydi Marlaine’in üstü kapalı ricasını düşündükçe hissettiği ağır suçluluk duygusu onu boğuyordu. Sessiz ve ifadesiz bakışlarla avluya doğru yürüdü, kendini bir metres gibi hissediyordu. Avlunun kenarına geldiği zaman Bayan Clark’ın mavi topu kaçıp, gül bahçesini çevreleyen çardağa uçtu.

“Aman Tanrım! Onu yakalayıp getirir misin, tatlım?” diye seslendi Bayan Clark. Lauren el sallayarak çabucak çardağa doğru yürüdü. İçeriye girere girmez ferforje bir banka çöktü. Derin derin soluk alarak soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Arkasında bir ses duyunca, Leydi Marlaine’in yumuşak kahverengi gözleriyle kendisine bakıyor olmasını bekleyerek aniden döndü.

Fakat gelen Alex’ti, çardağın girişinde durmuş, ellerini arkasında kenetlemiş ve yeşil gözlerini ona dikmişti. “Sen... sen iyi misin?” diye sordu, tereddüt ederek.

Lauren hemen ayağa kalktı. “Ben... ben topu bulamıyorum,” diye yalan söyledi.

“İşte burada,” dedi Alex ve gözleri önünde duran topu işaret etti.

Lauren’in yüzünü utanç dalgası kaplamıştı. “Ah! İşte bulmuşsun!” Topu alırken gülmeye çalıştı. Topu alıp göğsüne bastırarak döndü fakat Alex çıkışını kapatmıştı. “Bulunduğuna göre hemen dönsem iyi olacak...”

“Lauren, iyi misin?” diye sordu Alex, usulca.

Ona bakamazdı. Sesini duyamazdı. İçinde bir şeyler parçalanıyor, gözlerinde yaşlar birikiyordu. “Evet! Tabii ki iyiyim!” diye ısrar etti ve yürüyüp gitmeye çalıştı.

Alex onun kolunu tuttu. “Marlaine... seni üzdü mü?”

Lauren öfkelenerek kızardı. *Uzak dur. Görmesine izin verme. Görmesine izin verme.* “Gerçekten topu geri götürmeliyim...”

“Lauren, bana bak,” diye ısrar etti Alex.

Lauren ona bakmayı çok istiyordu fakat hıçkırmanın eşliğindeydi. Göğsünde filizlenen hasret ve suçluluk duygusu karışımının yarattığı iğrençliği yutkunmak için kendini zorladı.

“*Bak bana.*”

Lauren azimle ona bakmayı reddediyordu. “Anlaştığımızı sanmıştım,” diye çaresizce mırıldandı.

“Anlaşmak mı? Hangi konuda? Bir daha asla konuşmayacağımız konusunda mı?” diye sordu Alex, sert bir ses tonuyla. “Bir daha gözlerimin içine bakmayacağın konusunda mı? Hiçbir konuda anlaştığımızı hatırlamıyorum, özellikle de *bu konularda!*”

Lauren gözlerini kapatıp elindeki tüm gücü toplamaya çalıştı. Boyun eğmeyecekti, *eğemezdi.* “Lütfen, gerçekten geri dönmek zorundayım...”

“Bana bak!” dedi Alex, parmakları Lauren’in dirseğini sıkıca kavrarken.

Bir panik dalgası hızla yükseldi. Lauren dirseğini çekerek ondan kurtulmayı başardı ve ona doğru döndü. “Sana *bakamam!* Buna dayanamam!” diye haykırdı. “Bu konuda *anlaştık!*”

Alex’in gözleri hayretle açılmıştı. “Haklısın,” dedi usulca. “Anlaştık. Aramızda inkâr edilemez ve çok güçlü bir bağ olduğu konusunda anlaştık.” Ona doğru dikkatli bir adım attı. Açık yeşil gözleri çardağın dalları arasından diğerlerine bakıp ardından tekrar Lauren’e döndüler. Lauren’in öfkesi gitgide artıyordu. “Sana eziyet etmek istemedim, meleğim fakat seni aklımdan çıkaramıyorum.”

Yüce Tanrım, o da çıkaramıyordu ve bu yüzden de ondan nefret ediyordu. “Lütfen, bunu söyleme. Bunu *söyleme,*” diye fısıldadı ve mavî topu öfkeyle alıp çardaktan çıktı.

Alex çalışma odasında yalnızdı ve bir yığın evraka bakıyordu. İşleri yapmak imkânsızdı. İçindeki huzursuzluk hiç bitmeyecek gibi görünüyordu ve günlük işleri bile yapamayacak durumdaydı. Kafasındaki karmaşık düşünceler ve dün Darfield'ların çar-
dağında Lauren'in çektiği ıstırapı görmek onu yakıyordu.

Alex kendi sorununun ne olduğunu anlamıyordu. Bu kadının onu böylesine baştan çıkarmış olması şaşırtıcıydı. Kadınları kafasına takan bir adam değildi fakat Granbury davetinden bu yana onu kafasına takmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Alex kendinden tiksinererek masasından kalkıp ceviz ağacından yapılma büfeye doğru yürüyüp kendine bir bardak likör döktü. Bir dikişte bitirip ikinciye almak için uzanmıştı ki kapı açıldı ve Finch eşikte belirdi. "Efendimiz Düşes ve Leydi Marlaine," diye duyurdu. Alex başıyla kısaca onaylayıp bardağını indirdi, Marlaine ile muhabbet edecek durumda değildi.

Annesinin içeri girdiği anda yüzündeki endişeli ifade, Alex'i şaşırtmıştı. Benzi atmış olan Marlaine de onun birkaç adım arkasındaydı. "Anne? Ne oldu?"

"Ah hayatım, bu sabah Marlaine ve Leydi Whitcomb'la bir-

likte düğün kahvaltısının detaylarını konuşurken korkunç bir haber aldık,” diye haykırdı Hannah.

Alex panik dalgasını doğrudan midesinde hissederek Marlaine’e baktı. Genç kadın gözlerini haliya dikmişti. Alex hemen onun yanına gidip narin ellerini tuttu. “Haber ne, Marlaine?”

“Büyükanne,” dedi Marlaine, hıçkırıklara boğularak. “Ah Alex, durumu çok kötüleşmiş! Annem ve babam hemen Tarriton’a doğru yola çıkmak için hazırlanıyorlar!” Gözünün kenarından iri bir gözyaşı damlası aktı.

Alex parmağıyla gözyaşını sildi. “O halde bir an önce büyükanne gitmelisin. Finch, faytonu getirin.”

“Evet, efendim.”

Marlaine burnunu çekerek gözyaşlarını cesurca engellemeye çalıştı. Alex kolunu onun omzuna sarıp başını göğsüne doğru çekti. “Ah hayatım, çok üzgünüm,” diye mırıldandı.

Marlaine aniden Alex’in ceketinin yakalarını tuttu. “Benimle geleceksin, değil mi Alex? Bu yolculuğu yalnız yapmaya dayanamam, gerçekten katlanamam!”

Alex farkında olmadan donup kaldı. Bir an Lauren’in düşüncesi aklından geçmişti. “Marlaine sen gerektiği zaman çok güçlü durabilen bir kadınsın.”

Marlaine tekrar hıçkırıklara boğuldu. “Hayır, Alex, ben güçlü değilim, hem de hiç! Bununla yüzleşmem! Büyükanne bizi evlenirken görmesini çok isterdim, ona bizi göreceğine dair söz vermiştim! Ah lütfen, benimle gelmelisin!”

Alex tereddüt içinde düşünmeye başladı ve tüm bunların onun başına nasıl geldiğine hayret etti. Marlaine’in başının üzerinden annesine baktı fakat kadın hemen bakışlarını kaçırmıştı. Bu bir şey değiştirmemişti. Alex onun gözlerinin yanarak içinde bir

delik açtığını hissedebiliyordu. Annesinin onaylamayan gözleri odada yayılarak Alex'i bütün halinde yutuyordu. Onu nasıl suçlayabilirdi ki? Marlaine birkaç hafta içinde karısı olacaktı ve onun büyükannesinin ölüm döşeğine gitmekten bile kaçmanın yollarını arıyordu. Tanrım, sorununun ne olduğunu gerçekten anlamıyordu.

"Ben... ben burada kalman gerektiğini anlıyorum. İşlerinin ne kadar önemli olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Marlaine, sanki kendi kendini ikna etmeye çalışır gibi. "Ama... ama Tarriton Londra'dan sadece iki saat uzaklıkta." Marlaine başını kaldırıp iri ve parlak kahverengi gözleriyle Alex'e baktı. Bu bakış Alex'e kendini suçlu hissettirmişti.

"Tabii ki seninle geleceğim," dedi onu sakinleştirerek ve alnına bir öpücük kondurdu. Kendinden ve vefasız düşüncelerinden nefret ediyordu.

Londra'nın kuzeyinde devasa bir malikâne olan Tarriton'a üç gün önce varmışlardı. O günden beridir yağmur durmadan çiseliyordu. Alex, Tarriton'u her ziyaret edişinde yağmur yağıyordu. Zaten iç karartıcı bir yerdi ve üst katta yaşamla ölüm arasında gidip gelen kadının varlığı durumu daha da vahim kılıyordu. Üç gündür Leydi Whitcomb'un annesinin durumunda herhangi bir değişiklik gözlenmiyordu. Ne iyiye ne de kötüye gidiyordu. Bazen uyanıyordu fakat çoğunlukla uykudaydı.

Ailenin ölüm bekleyişinin ilk gününde Alex yanında getirdiği işlerle meşgul olmuş, evrakları tamamlayarak akşam gölgeleri uzamaya başlamadan Londra'ya göndermişti. İkinci güne odadan odaya dolanarak başlamış fakat bu hissettiği huzursuzluğu arttırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Biraz kitap okumaya çalışmış.

yeterince odaklanamadığı için okuduklarını anlayamamıştı. Öğleden sonra Lord Whitcomb'la Parlamento yenilikleri hakkında kısa bir konuşma yapmış fakat evin içini kasıp kavuran hastalıktan dolayı Lord'un politikayla ilgilenecek durumda olmadığını fark etmişti. Alex asık suratla oturan Marlaine'i biraz olsun neşelendirmeye çalışsa da genç kadının avutulması mümkün olmamıştı.

Akşam yemeğinde bütün aile somurtuyordu. Sessizlik içinde yemeklerini yiyip düğün hakkında konuşmaya çalıştılar fakat Marlaine müsaade isteyerek, büyükannesi üst katta can çekişirken düğünden bahsetmek istemediğini söyledi. Alex yemek boyunca endişeliydi, nedense düğünle ilgili konular onu en az ölüm bekleyişi kadar geriyordu.

Dördüncü günde Alex onu boğmakta olan bu huzursuzluğu kafasından biraz olsun atabilmek için erken saatlerde bir gezintiye çıktı. Tarriton ona bir sürgün hissi veriyor, yapılan sohbetler ölüm ve fazla abartılmış düğünler arasında sıkışıp kalıyordu. Aşırı derecede gergin ve öfkeli bir halde bir saat boyunca at sürerek iliklerine kadar ıslanmış fakat içine işleyen bu gerginlikten kurtulamamıştı. Daha da kötüsü Lauren'le ilgili düşüncelerini kafasından atmaya başaramamıştı.

Bu düşünceler onu katlanılmaz bir biçimde rahatsız ediyordu.

Hissettiği sıkıntıdan kurtulmak için elinden gelen her şeyi yapmış ve başarısız olmuş bir halde Kont'un çalışma odasında tek başına oturuyor, geniş pencerelerden boş bakışlarla dışarıyı seyreliyordu. Odadaki tek ses yazı masasına ritmik hareketlerle vurduğu tüy kalemin çıkardığı *tap tap tap* sesleriydi.

İçini tanıdık bir suçluluk duygusu kapladı. Marlaine'in sadakatinin karşılığını böyle ödüyordu, sürekli olarak Lauren'i düşünerek ve onunla ilgili hayaller kurarak. Marlaine'i daha farklı bir

gözle görmeyi ve onu arzulamayı denemiş fakat mavi gözlü meleğin hayali, hiç istenmemesine rağmen zihninde ve kalbinde kök salmıştı. Aptalın tekiydi, Marlaine'e karşı bir görevi vardı ve bu görev her geçen gün içini daha da kemiriyordu.

Unvanı belirsiz bir taşra kızına neden bu kadar ilgi duyduğu kafasını karıştırıyordu. Lanet olsun, bu 'ilgisi' Alex'in düzenli hayatını altüst etmişti. Onu bu kadar delice arzulamasının sebebi neydi? Çok güzeldi, doğru. Fakat birçok güzel kadın görmüş, onlara karşı olan fiziksel ihtiyacına rağmen onlarla görüşmeyi hiç bu kadar istememişti. Lauren'e karşı çok güçlü bir arzu hissetmesine karşın onu büyüleyen şey bu değildi. Belki de genç kadının ince espri anlayışı, lisanlara olan sıra dışı yeteneği veya konuşmanın uygun olduğu noktalarda araya İngiliz edebiyatından küçük alıntılar serpiştirme tutkusuydu. O çok akıllı bir kadındı.

Fakat Alex normalde akıllı kadınlarla ilgili *hayaller* kurmazdı.

Belki de onun içten şefkatiydi. Alex'in hayranlık duyduğu imrendiği bir karakteri vardı. Onun anlattığı ilginç Patates Adam hikâyesini, sırf "hoş bir davranış" olacağı için mahcup Charlotte Pritchit'le dans etmesi için ısrar edişini ve Paddy'nin sıkıcı sohbetine katılışını hatırlıyordu. Üstelik Abbey Ingram da onun, Rosewood'taki talihsiz çocuklara olan ilgisi yüzünden, bir azizin vücut bulmuş hâli olduğunu söylüyordu.

Evet, diye düşündü, tüy kalemin temposu giderek artarken, âşık olma belirtilerinin tümünü taşıyordu. Öfkelenerek tüy kalemi masaya fırlattı ve ayağa kalkıp pencerenin yanına doğru yürüdü. Tanrım, onu içine çeken o koyu mavi gözlere yakından bakmak istiyordu. Bedenini onunkine yaslamak, ahenkli kahkahasını duymak istiyordu. Şarkı söylemesini, bir şiiri ezbere okumasını ve o

çarpıcı gülümsemesinin etkisini hissetmek istiyordu.

Lanet olsun, tüm arzuları tahammül edilmez, dayanılmaz ve sinir bozucuydu! Tanrı aşkına, o bir *düktü!* Unvanına ve Marlaine'e karşı olan sorumluluğu, sadece onunla evlenip bir vâris vermekten ibaret değildi. Yapması gereken şey birçok malikânenin yönetimiyle ilgilenmekti, sürekli olarak dev bir Bavyeralı tarafından takip edilen bir kadının hayalini kurmak *değil!* Yapması gereken şey düğün planıyla ilgili Marlaine'e yardımcı olmaktı, Rosewood'u tekrar ne zaman göreceğini merak etmek *değil.*

Fakat gerçek şuydu ki, düklüğünün yanı sıra o bir adamdı. Ve bu adam tüm dünyayı bir kenara atıp, Lauren Hill'i istiyordu. Ruhunun derinliklerinde gerçekten ne istediğini bulmaya çalışmıştı fakat ne fayda. Gün geçtikçe artan arzularıyla savaştıkları iradeyi bile kendinde bulamıyordu.

Kapının açıldığını duyunca toparlandı. Bu evde kapı her açıldığında aynı şeyi yapıyor, büyükannenin ölüm haberine kendini hazırlıyordu. Yavaşça dönüp omzunun üzerinden baktı.

Marlaine gülümsüyordu. "Haberler harika! Doktor durumunun biraz daha iyiye gittiğini söylüyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Alex, şaşırarak.

Marlaine elleri belinde, koşarak onun yanına gitti. "Hayati tehlikeyi tam olarak atlatmış değil fakat doktor umut vaat ettiğini söyledi!" dedi neşeyle.

"Bu harika bir haber, Marlaine."

Marlaine ona bakıp gülümsedi. "Evet, değil mi?"

Alex ona elini uzatıp kollarına çekince Marlaine istekle ona sokuldu. "En büyük duam iyileşip senin mutlu bir şekilde evlendiğini görmesi." dedi usulca ve onun alnını öptü.

"Bu konuda oldukça iyimserim." dedi Marlaine. umutla

onaylayarak ve kapıya doğru çekingen bir bakış atarak Alex'in kollarından çekildi. Alex ellerini ceplerine soktu ve pencerenin önündeki eski pozisyonunu aldı. "Annem kendini çok daha iyi hissediyor. Akşam yemekten sonra kart oynayabileceğimizi söyledi," diye ekledi Marlaine.

"Bunun için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı Alex, düşüncesi bile onu ürkütürken.

Ertesi sabah Marlaine merdivenlerden inerken, bulutların arasından yansıyan sönük güneş ışınlarını görünce kendini çok mutlu hissetti. Bu kasvetten kurtulmak için herkesin biraz güneş ışığına ihtiyacı vardı. Büyükanne geceden sabaha bir ilerleme kaydetmemiş fakat en azından kötüleşmemişti de ve doktor bunun en önemli şey olduğunu söylüyordu.

Günlerden sonra ilk kez acıktığını hissederek yemek odasına gitti. Alex'i orada bulduğuna sevinmişti, yarısı yenmiş kahvaltısından arda kalanları kenara itmiş, gazetesini okuyordu. "Günaydın," dedi Marlaine, gülümseyerek.

Alex başını kaldırıp ona hafifçe gülümsedi. "Günaydın."

"Büyükanneimin durumu aynı," dedi Marlaine; gülümsemesi canlılığını biraz kaybetmişti. "Fakat doktor geceye kadar kötüleşmezse daha fazla ümitlenebileceğimizi söyledi."

"Ah, bu harika bir haber." Alex dikkatini tekrardan gazetesine yöneltmişti.

O görünmez duvarın yine aralarına girdiğini düşündü Marlaine ve büfeye yürüyüp biraz yumurta ve kızarmış ekmek aldı. Alex bir süredir ona karşı mesafeli davranıyordu fakat tabii herkeste biraz gerginlik vardı. Zaten böylesine büyük bir düğünün ha-

zırlıkları oldukça stresli oluyordu ve aile krizi de bu durumu iki katına çıkarıyordu. “Sana herhangi bir şey getireyim mi?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim,” diye mırıldandı Alex, gazetesinin arkasından. Marlaine omuzlarını silkerek Alex’in yanındaki sandalyeye oturdu. Alex okumaya devam ediyordu. “Bu sabah babamı gördün mü?”

Alex başını kaldırmadı. “Sanırım ahıra gitti. Bir kısırağın doğuracağından bahsediyordu,” diye mırıldandı, dalgın bir şekilde.

Marlaine yumurtalarını tabağın kenarına itip bir dilim kızarmış ekmek aldı, kendini bu kadar önemsiz hissettiği için içerlemişti. Yanıldığını görmek için tekrar şansını denedi. “Ne okuyorsun?”

Alex ona göz ucuyla kısa bir bakış attı ve Marlaine bunun sabırsız bir bakış olduğunu düşündü. “Ticaret haberleri.”

“Ah,” diye mırıldandı Marlaine ve Alex’in yüz ifadesini incelerken kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldı. Tuhaf görünüyordu, sıkılmıştı belki de. Hatta üzgün bile denebilirdi.

Açıkçası günlerdir yüzünde değişmeyen aynı huzursuzluk ifadesi vardı. Sanki bir şey bekler gibiydi. Marlaine başını salladı. Kendi düşüncelerinden öfkelenmişti. Tabii ki huzursuzdu. Herkes huzursuzdu ve büyükannenin durumunun iyiye veya kötüye gitmesini bekliyorlardı. Alex’in diken üstünde olmamasına şaşmamak gerekirdi, ne de olsa büyükanneyi tanımıyordu bile. Tarriton’a onunla beraber olabilmek için gelmişti, diye kendi kendine hatırlattı Marlaine. Fakat o Alex’le hiç ilgilenmemişti.

Alex’in farklı bir şeyler düşünmeye ihtiyacı vardı. “Annem Lord ve Leydi Harris’in, biz evlendiğimiz zaman Paris’te olacaklarını söyledi. Lord Harris’in erteleyemeyeceği bir işi varmış.”

dedi gergin bir ses tonuyla. Yumurtaları tabağının her yanına dağıtmıştı.

“Ah, pekâlâ. Onların bir ömür yetecek sayıda düğüne katıldıklarına eminim,” dedi Alex. ilgisiz bir tavırla ve sayfayı çevirdi.

“Leydi Harris düğün hediyesi olarak çok şık bir şarap bardağı takımı verdi. Ağır kristalden yapılmışlar ve annem bu tarz kristalin ancak Belçika’dan alınabileceğini söyledi.” Yumurtaları tabağın her tarafına saçılmıştı.

“Hımmm. Çok düşünceli bir davranış.”

Marlaine’in içinde belirsiz bir korku yükselmeye başlamıştı ve bunu ilk kez hissetmiyordu. Ah, ortak yönlerinin ne kadar az olduğunun kendisi de farkındaydı. Alex atları seviyor, Marlaine sevmiyordu. Alex politikayla ilgileniyor, Marlaine balolar ve bahçecilikten keyif alıyordu. Orada oturmuş, çaresizce sohbet etmeye çalışırken onun keyif aldığı tek bir konu bile bulamıyordu. Fakat bu farklı oldukları için değildi. Marlaine’in gözleri kısıldı. Alex sıkılmıştı.

Fark edilmeden sandalyesini geriye itti, Alex’e bakıyordu. Sıkılmıştı, evet fakat Kontes Bergen, Harrislerin evindeki baloya katıldığından beri sıkılıyordu! Defalarca korkacak bir şey olmadığına dair kendi kendini inandırmaya çalışmasına rağmen Alex’in ilgisi dağılmıştı, onunla olmaktansa *herhangi bir yerde* olmayı tercih eder gibiydi. Lanet olsun, *sıkılmıştı!*

Marlaine çatalını aniden tabağının içine düşürdü.

Çarpma sesi Alex’i ürkütmüştü. yerinde zıplayarak hemen ona döndü. “Bir sorun mu var?”

“Benimle bahçede biraz yürümeni çok istiyorum, Alex. Güneş açtı ve güzel bir gün olacağa benziyor,” dedi, kollarını kararlılıkla göğsünde birleştirirken.

Alex yavaşça gazetesini indirip onu dikkatle inceledi. “Eğer

istediğın buysa.”

Marlaine masadan kalktı. “İstediğım şey,” dedi hemen, öfkeyle, “biraz arkadaşlık!” Alex’in cevabını beklemeden odasına kaçmak için hızla kapıya doğru yürüdü.

Alex kendi isteğıyle gazeteyi bir kenara bırakıp onu takip etti. Koridorun yarısına geldiklerinde Alex onu yakalayıp dirseğinden tuttu. “Yavaşla,” dedi, usulca. Terasa açılan kapıyı açıp önden gitmesini işaret etti. Dışarıya çıktıklarında Marlaine’in elini kendi koluna geçirip çalılıklara giden çakıl taşlı patıkaya doğru yürümeye başladı. Yavaşça yürüyorlardı, ikisi de konuşmuyordu. Marlaine’in içindeki korku yerini öfkeye bırakmıştı. Annesi ona erkeklerin nasıl olduğunu anlatmıştı, Marlaine onların ihtiyaçlarını ve gözlerinin nasıl da dışarıda olduğunu biliyordu. Alex de bu anlatılardan farklı değildi, zaten Marlaine de onun farklı olmasını beklemiyordu. Gerçekten de beklemiyordu fakat en azından düğünleriyle gerektiğı gibi ilgilenerek ona biraz ilgi göstermesini istiyordu! Farkında olmadan yüksek sesle iç çekti.

“Seni endişeli görmek hoşuma gitmiyor,” dedi Alex, sessizce. Marlaine dönüp ona ürkek bir bakış attı. Alex ona içten ve şefkatli bir gülümsemeyle bakıyordu. “Büyükkannen kendini daha iyi hissediyor. Belki de iyileşecek.” Sözleri o kadar sevgi doluydu ki Marlaine neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı o yüzden aceleyle bakışlarını yere çevirdi, içi yanıyordu. Söylemek istediğı ve onun anlamasını beklediğı o kadar çok şey vardı ki. Daha önce bir kez aklındakileri dile getirmeyi başarmıştı fakat bunu şimdi yapmak daha zor geliyordu.

Gergin bir halde boğazını temizledi. “Alex, Kontes Bergen’le ilgili meseleyi biliyorum,” dedi. Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

“Affedersin?” diye sordu Alex, rahat bir tavrıyla.

“Yani, senin ona... senin Kontes’e nasıl *baktığını* gördüm.”

Alex aniden durup döndü ve onun yüzüne baktı. “Bu nasıl bir saçmalık?”

“Ben hayal görmüyorum,” dedi Marlaine. Kendini zayıf hissediyordu. Alex’in yeşil gözleri kararsızlıkla kısıldı. “Ben... ben anlıyorum, tabii. O çok güzel bir kadın.”

“Hayatım, çok yanılıyorsun...”

“Lütfen, bunu inkâr etme!” diyerek hemen araya girdi Marlaine. “Küçük bir kız çocuğu değilim ben. Ona nasıl *baktığını* görüyorum.” Alex şaşkın görünüyordu ve bu Marlaine’i sinirlendirmişti. Onun kör olduğunu mu sanıyordu? “Sorun değil. Erkeklerin nasıl olduklarını biliyorum, Alex. Fakat... fakat...” Marlaine içten içe cesaretini toparlamaya çalışarak duraksadı. Alex onun elini tutmak için uzandı fakat o elini sallayarak havaya kaldırıp sözlerine devam etmeden önce onu durdurdu. “Erkeklerin nasıl olduklarını biliyorum fakat bana tam olarak bir şans verdiğini sanmıyorum, Alex. Sana iyi bir eş olacağım, hayatım üzerine yemin ederim. Fakat bunu sana göstermem için bana fırsat vermelisin!”

Alex ona hayretler içinde bakıyordu. Genç kadının alt dudakları hafifçe titriyor, kahverengi gözleri, biriken yaşlarla parlıyordu. Yüce Tanrım, bu kadına ne yapıyordu böyle? İki yıl önce kendisine iyi bir eş olacağına karar verdiği bu genç kadına bakarken vicdan azabı duyuyordu. Sessiz ve sakin yapılı Marlaine ondan asla bir şey istememişti, ona iyi bir eş olabilmesi için bir şans istemek dışında.

Alex’in içini derin bir utanç duygusu kapladı. Elini endişeyle saçlarında gezdirdi. Marlaine ondan hiçbir şey istememiş, mükemmel bir hanımefendi olmak dışında hiçbir şey yapmamıştı ve Alex bunun karşılığında onu kendisinden saygı istemeye zorlamıştı.

Alex kendinden nefret ediyordu. Lauren'in onda bıraktığı bu sarsıntı ve huzursuzluktan nefret ediyordu. Her geçen gün daha çok acı çekiyor, koyu renk saçlı meleğin hayaliyle derin bir ıstırap duyuyordu fakat öte yandan genç ve güzel bir kadın yanında durmuş, karısı olmak istiyordu. Bir anda Marlaine'in sessiz kişiliği çok daha çekici görünmeye başlamıştı. Lauren'in onda yarattığı sarsıntıdan çok daha kolaydı. Şeytan. Alex'in ruhunu *ele geçirmiş* olmalıydı.

"Biliyorum ben onun kadar... *hayat dolu* veya güzel değilim fakat ben..."

Alex onun elini tutup göğsüne bastırdı. "Marlaine, sen çok güzel bir kadınsın ve benim eşim olacağın için gurur duyuyorum. Üzgünüm, hayatım, sana acı çektiğim için çok üzgünüm." Marlaine'in dudakları şaşkınlıkla aralandı, neredeyse bir aydan sonra ilk kez Alex o dudakları tatmak istiyordu. "Ben de sana iyi bir eş olacağım. eğer bana bu şans verirsen." dedi ve hiç düşünmeden onu dudaklarından öptü. Marlaine onun kucağında gerilmişti; Alex'in elleri onun sırtını okşarken, onun elleri serbest kalmıştı. Alex onu daha narin öpmeye ve diliyle dudaklarının üzerinde hafifçe gezinmeye başladı. Marlaine mermer bir heykel gibi dimdik duruyordu; gözleri sımsıkı kapalı, dudakları birbirine yapışmıştı adeta. Alex onun ensesini ve omurgasını okşayarak onu rahatlatmaya çalıştı. Marlaine gevşemiyordu. Daha çok, ona katlanmaya çalışıyor gibiydi. Alex yanağına bir öpücük kondurarak onu serbest bıraktı. Zavallı kız çok utanmış, pancar gibi kızarmıştı.

"Alex, ben... annem ve babam içerideler!" diye fısıldadı.

"Sorun yok, Marlaine. Sorun yok." Alex yalan söyledi.

Marlaine'in bedenindeki gerginlik kayboluyor gibiydi, Alex'in göğsüne yaslandı. "İyi bir eş olacağım." diye mırıldandı. Alex

anıyordu. Marlaine ona iyi bir eş olacaktı, evet, tıpkı bir koyun gibi ona itaat edecekti. Bu arada da kanunlar gerektirene dek bekârlık erdemini elden bırakmayacaktı. Alex iç çekerek onu kollarına aldı. Bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Büyükanne sonraki iki gün içinde yavaşça iyileşmeye başlamış fakat doktor aileyi, kadının hâlâ tehlikeyi atmamış olduğu konusunda uyarmıştı. Alex kadının her an yeniden kötüleşeceğinden korkuyordu. Dolayısıyla beklemeye devam ettiler. Alex sorumlu bir nişanlı olmak için elinden geleni yapıyor, Marlaine'in huzurunu sağlamaya çalışıyordu. İçindeki huzursuzluk henüz geçmemişti fakat önünde sonunda geçeceğini umuyordu. Marlaine ona iyi bir eş olacak, deyip duruyordu, kendi kendine. Bir gün kendine sabrettiği için ona minnettar kalacaktı.

Reese ailesinin uşağı onu bulduğunda Alex kütüphanede okuyacak bir şeyler arıyordu. "Çok affedersiniz, efendim fakat bir ulak geldi."

"Bir ulak mı?"

"Londra'dan, efendim."

Alex başıyla onayladı. "İçeri gönder."

Çalışma odasının kapısında beliren adamın zor bir yolculuk geçirdiği belliydi. Alex onu karşılamak için yanına yürüdü. "Mesaj nedir?" diye sordu.

"Lord Christian'dan, efendim," diye duyurdu ve Alex'e kirli ve katlanmış bir parşömen uzattı. "Londra'ya gelmeniz gerektiğini söylememi istedi." Alex başıyla onaylayıp cebine birkaç şilin attıktan sonra mutfağa gönderdi. Parşömeni açıp yazılanları hızla taradı. Arthur, Katolik özgürlüğü meselesinin yarın Avam Kamarası'

na gececeğini yazmıştı. Fakat Lordlar Kamarası ayrı bir bölümdü ve üyeler bu bölücü mesele yüzünden birbirlerine düşüyorlardı. Yenilik hareketinin başarılı bir şekilde bir üst kademeye geçmesini istiyorlarsa Alex'in orada bulunması gerekiyordu.

Alex notu dikkatle katladı ve sanki gözaltından çıkmış gibi, bir anda hissettiği ani rahatlamayı görmezden gelmeye çalıştı. Yenilik hareketlerinden ve Lordlar Kamarası'nda yapacağı konuşmadan başka bir şey düşünmemeliydi. Hemen dönüp salondan çıktı ve Lord Whitcomb'u aramaya koyuldu.

Akşamüzerine kadar Londra'da olacaktı."

Alex bu yaptığına inanamıyordu. Russell Meydanı'nda bir faytonun içinde, kollarında bir kucak dolusu gardenyayla otururken, gerçekten onu *ziyarete gitmekte* olduğuna inanamıyordu. Yüce Tanrım, en son ne zaman bir kadını ziyaret ettiğini hatırlamıyordu bile. Fakat başka seçeneği yoktu; Londra'da geçirdiği iki gün ve gece boyunca huzursuzluğu gitgide artmış, sonunda onu görmesi ve bu içsel mücadelesini çözmesi gerektiğine karar vermişti. Yoksa çıldıracaktı. Tabii henüz *tamamen* çıldırmadığını varsayarsa.

En az on beş dakikadır evin önünde oturuyordu. Meydana döndüğü sırada Bavyeralının omzunda taşıdığı domates sandığıyla birlikte evden çıkmakta olduğunu görmüştü. Alex bu yakışıklı devin Londra'da bulunmasından ve Lauren'in her adımını takip etmesinden nefret ediyordu. O domates sandığını taşıması Alex'i çok öfkeliendirmişti.

Yaşlı bir çift yanından geçerken Alex'e dikkatle baktılar. İç çekerek zorla da olsa faytondan inmeye karar verdi. Gardenyaları kucaklayarak ön kapıya yürüyüp kapıyı çaldı. Ufak tefek bir adam neredeyse anında kapıyı açarak Alex'i şüpheyle süzdü. "İyi günler,

Bayım. Kontes Bergen içeride mi, acaba?”

“Kart,” dedi adam.

Alex görevini yerine getirerek ceketinin iç cebinden bir kart çıkarıp yaşlı adamın ona uzattığı tepsiye bıraktı. Uşak karta bakıp Alex'in yüzüne kapıyı kapatarak, onu ürküttü. Alex huzursuzca ağırlığını diğer ayağına verdi, kendini genç ve hevesli bir oğlan çocuğu gibi hissederek verandada bekleyişini oldukça komik buldu. Neyse ki, beyaz saçlı adam kısa bir süre sonra kapıyı yeniden açtı. “Oturma odası,” dedi ve başıyla oturma odasına giden koridoru işaret etti. Alex teşekkür etmek amacıyla başını eğip içeriye girdi. Sıra dışı dekorasyonu incelerken yaşadığı şaşkınlığı gizlemeye çalışıyordu. Tek verdiği tepki, uşağın gösterdiği kapıya doğru yürürken yanından geçtiği zırha yakından bakmak oldu.

Oturma odasının eşliğinden geçip etrafında bakındı. Paul Hill'in odada tek başına oturmakta olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. “Siz Bay Hill olmalısınız. Ben Sutherland Dükü, Alex Christian.”

“Kim olduğunuzu biliyorum,” dedi Hill ve yavaşça oturduğu yerden kalkıp bir seksenlik boyuyla doğruldu ve topallayarak masanın önüne doğru yürüdü.

Alex çekinerek, elindeki gardenya demetini kaldırdı. “Kontes Bergen içeride mi?” diye sordu, soruyor olmaktan bile rahatsızlık duyarak.

“Hayır. Lord Westfall'la birlikte dışarı çıktı,” dedi Hill, soğuk bir ifadeyle ve kollarını göğsünde birleştirip, bu duruşu gösteriş yapmaktan çok dengede durmasını sağlıyordu.

Lauren'in yine David'le görüşmesine öfkelenen Alex iç çekti. “Anlıyorum.”

“Öyle mi?”

Adamın ses tonundaki öfke Alex'i şaşırtmıştı. "Affedersiniz?"

"Kız kardeşim entelektüel sosyeteye ait bir kişilik değil. O sade ve basit bir genç kadın ve sizin neden onun peşinde dolandığınızı anlayabilmiş değilim."

Konuya gelmek dedikleri bu olsa gerekti. Elindeki gardenya demeti Alex'i sinirlendirmeye başlıyordu, sabırsız bir tavırla buketi diğer koluna aldı. "Kusura bakmayın, Bay Hill," dedi Alex, rahat bir tavırla, "fakat kız kardeşinizin peşinde dolanmıyorum. Sosyal bir ziyaret için gelmiştim."

"Onunla oyun oynamana kayıtsız kalamam!" diye belirtti Hill, göğsünü şişirerek. "Onu ziyaret etmenizin hiçbir mantıklı sebebi yok. O sizin sosyal duruşunuzun altında biri ve siz de Leydi Marlaine ile evleneceğinize göre onunla sadece vakit öldürdüğünüz sonucuna varıyorum!"

Bu suçlama ve mevcut gerçeklik payı karşısında şaşırان Alex'in gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Bay Hill, bu konuda kişiliğime gösterdiğiniz haksız saldırı için sizi affediyorum. Benim Kontes Bergen'le olan tanışıklığımın bir sosyal onay mührü gerektirdiğine inanıyorsanız, yanıyorsunuz demektir," dedi ve öfkeyle boğazına takılan yumruyu yuttu. "Belki daha müsait bir zamanda gelmeliyim." Cevap beklemeden oturma odasından çıktı, lanet olası gardenyalar hâlâ kollarındaydı.

Hızla yürüyerek zırhın eklem yerlerini yağlamakta olan uşağın yanından geçip aniden durdu. Arkasını döndü ve buketi ufak tefek adamın eline tutuşturdu. Adam buketi gözünü bile kırpmadan alıp hemen zırhın bacaklarının arasına bıraktı. Tahammülü kalmayarak gözlerini yuvarlayan Alex arabasına doğru yürüdü ve sıçrayıp koltuğa oturdu. Atımı hızla sürmeye başladı fakat nereye

gittiğinden bile emin değildi. Boğazında acı bir kakhaha birikmişti, bu lanet olası güneşin altındaki hiçbir şeyden emin olamıyordu ki.

Ertesi gün öğleden sonra saat tam ikide Alex, at üstünde Rus-sel Meydanı'na vardı. Hiç tereddüt yaşamadan atından indi ve genç delikanlıdan atını ahıra bağlamasını istedi. Kendinden emin adımlarla ön kapıya çıkan dar patikada ilerleyip kapıyı sert bir şe-kilde çaldı. "İyi günler," dedi Alex, kapı açıldığında. "Lütfen, Bay Hill'e kız kardeşini ziyaret etmek için geldiğimi söyleyin. *Yine.*"

Garip görünümlü ufak tefek uşak hiç tepki vermeden, bir gün önce yaptığı gibi kapıyı Alex'in yüzüne kapattı. Kapı birkaç daki-ka sonra tekrar açılana kadar Alex kapı çerçevesine dayanıp bekle-di. "Oturma odası?" diye sordu Alex, sözcükleri uzatarak. Uşağın ifadesiz bakışı değişmemişti, sadece başıyla onaylayıp kenara çe-kildi. Şapkasını ve eldivenlerini küçük bir masanın üzerine bırakan Alex, giriş salonundan geçti. Dünden beri zırhın durduğu yerin de-ğişmiş olduğunu hayal meyal hatırlıyordu.

Oturma odası boştu. Alex av hatıraları ve tuhaf mobilya dö-şemeleri ile dolu odanın dekorasyonunu ilk kez fark ediyordu. Ko-ridor boyunca ahşap zemine ritmik olarak vuran bastonun sesini duyunca kendine geldi. "Beni mi arıyorsunuz?" Hill topallayarak kapıdan geçerken sırtıyordu. Sabırsız bir yüz ifadesiyle koltuğa doğru yürüdü.

"Kız kardeşinizi tercih ederdim fakat onu evde bulamayaca-ğımıza hiç şüphem yok," dedi Alex, Hill koltuğa otururken.

Alex'in boyunbağını ve vücudu saran yeleğini süzdü. "Doğru bildiniz."

"Tahmin edeyim. Lord Westfall'la gezintiye mi çıktınız?"

Hill sırtarak başını salladı. "Kont Bergen."

Tahammül sınırları zorlanan Alex sade ve işlemesiz tavana

baktı. “Parkta dolaşmayı kız kardeşinizden daha fazla seven biri olduğunu düşünemiyorum.”

“Onun ne sevdiği sizi ilgilendirmez. Kız kardeşim sizin onu ziyaret etmenizi istemiyor.”

“Sanırım size bunu söyledi, değil mi?” diye sordu Alex, alaycı bir kahkahayla.

“Tam olarak söylediği sözün ‘lahana kafa’ olduğuna inanıyorum. Ben sizin yerinizde olsaydım bu çılgınca fikri unutturdum.”

“Siz benim yerimde değilsiniz, Bay Hill,” dedi Alex. “İnanın bana, yerimde olmak da istemezsiniz. Ben de artık bu durumda olduğuma göre, beklemekten başka çarem yokmuş gibi geliyor.” Alex kırmızı bir koltuğa oturdu.

Bu Hill’in dikkatini çekmişti. “Affedersiniz?” dedi, şaşkınlıkla. “Burada böylece oturup *bekleyemezsiniz*.”

“Peki, beni,” diye sordu Alex, sessizce, “kim durduracak?”

Hill donup kaldı, yüzü kızarmıştı. “Amcamın misafirperverliğine saygısızlık ediyorsunuz!”

Alex gülümsedi. “Amcanız tüm gün Wallace Malikânesi’nde olacak. Biliyorum çünkü Paddy Teyzem tüm bu talihsiz olaylar zincirinden yaklaşık yarım saat boyunca şikâyet etti.” Hill’in yüzü bulutlandı. Alex başım salladı. “Kız kardeşinizle konuşmak istiyorum, Bayım. Onur meselesi edip o Alman adamla düello yapmak dışında tek seçeneğim burada oturup onun geri dönmesini beklemek.”

“O sizi istemiyorken, onun hayatına sinsice giremezsiniz!” diyerek ısrar etti Hill.

Ah, girebilirdi tabii. Alex karşısında duran genç adama baktı. Kararsızlığı ve sıkıntısı açıkça görülebiliyordu. Hill’in midesinin arzuyla hiç yanmadığından, bir kadının dokunuşunun rüyasında

onu hiç rahatsız etmediğinden emindi Alex. “Beni onun hayatında istemeyen o mu? Yoksa siz misiniz?” diye sordu Alex, sessizce. Hill’in gözleri kocaman olmuştu. Alex derin bir nefes aldı. “Kız kardeşinizi bu kadar gayretle korumak istediğinize göre iyi bir adamsınız demektir, o çok şanslı biri.”

Hill ona bıkkın bir ifadeyle baktı. Nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. “Hafife aldığım bir sorumluluk değil.”

“Tabii ki değil. Fakat gerçek şu ki, bazen bir insanın kontrol edemediği konularda ne kadar sorumluluk sahibi olduğunu tartması gerekir.”

Hill kaşlarını çattı. “Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Bazı durumlarda bir adam sadece içgüdülerini takip ederek hareket etmesi gerekir. Kız kardeşinizi hafife almıyorum, Bayım. Ona çok saygı duyuyorum. Onu hiçbir şekilde incitmek istemem fakat onun arkadaşlığı benim için çok önemli. O kadar önemli ki onunla konuşmak için geleneklere bile karşı gelebilirim. Onunla konuşmak *zorundayım*.”

Hill bir şey söylemedi, kafası karışmıştı. Alex hafifçe gülümsemi. “Böyle bir itiraftan sonra bana en azından bir içki ikram edebilir misiniz?”

Hill tereddüt ediyordu, yavaşça sandalyesinden kalktı ve topallayarak büfeye doğru yürüdü. “Şarap mı? Yoksa viski mi tercih edersiniz?” diye sordu, sert bir şekilde.

“Viski.”

Hill ona bir içki döküp, kendisine de şarap doldurdu ve pencereden dışarı bakarak şarabını yudumladı. Alex beklemeye, tartışmaya ve gerekirse düello yapmaya hazırdu. Bu kadar öfkeleniği için Hill’i suçlayamazdı. Bu his, üzüntünün ta kendisiydi, biliyordu fakat denize düşen yılanı sarılır derlerdi. İkisi de saatler sürmüş

gibi gelen bir süre boyunca sessizce oturup beklediler. Hill şarabının son yudumunu da içince göz ucuyla Alex'e baktı. "Ne kadar beklemeyi planlıyorsun? Gelmeleri saatler sürebilir."

"Gerektiği kadar."

Hill homurdanarak tekrar ayağa kalktı. Büfeye doğru yürüyüp şarap sürahisini aldı ve tekrardan yerine geri döndü. Oturdu ve tıpayı sürahidenden çıkarıp kenara bıraktı. Bir bardak daha döktü ve sonra sürahiyi kaba bir tavırla masaya vurdu. Dowling'in içi doldurulmuş ayı pençesi tüyler ürpertici bir şekilde sallanmıştı. "Lauren haklı, biliyor musunuz? Siz küstah bir budalasınız. Sanıyorum Leydi Marlaine'in sizin bu ziyaretinizden haberi vardır, değil mi?" diye sordu.

Alex bardağının kenarından bakıp ona gülümsedi. "Nişanlılığımın kadınlar arasında dürüst bir arkadaşlığı engellemeyeceğinden emin olabilirsiniz."

"Bana büyüklük taslamayın, Sutherland. Aptal değilim ben."

Delikanlı cesaretliydi. Alex bunu kabul etmeliydi. "Hayır, aptal olduğunuzu asla söylemedim." Alex ayağa kalkıp büfeye gitti. "Hatta tam aksi." Tıpkı gönülsüz ev sahibinin yaptığı gibi viski şişesini alıp yerine döndü. "Sadece Southwark'taki baskınlarımız bile bunu kanıtıyor. Böyle sürekli kazanan bir adam mutlaka zeki olmalı."

Şarap bardağı Hill'in dudaklarına doğru giderken durdu. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Dedikodu çabuk yayılır dostum," diyerek sırtıttı Alex. "Gallibiyetlerinizin pek de hafife alınmaması gerektiğini görüyorum. Alman adam oldukça yüklü bir miktar çeyiz istiyor olmalı."

Hill gözlerini şarabına dikmişti. "Bergen'in çeyiz istemiyor oluşu size akıl almaz gelebilir. Zorunlu bir iş takası içermeyen bir

evlilik hayal edin. Benim kazançlarım Rosewood için. Ah fakat bu sizin hiç bilmediğiniz bir konu, ne de olsa sizi eğlendiren bir mesele değil,” dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

“Tam aksine, Rosewood’u çok iyi biliyorum,” diye itiraf etti Alex. Hill’in başı havaya kalkınca gözleri üstü kapalı bir suçlamayla kısıldı. Alex gülerken elini yalvarır gibi kaldırdı. “Aklınıza kötü bir şey getirmeyin. Bir gün atım sakatlanınca tesadüf eseri rastladım. Gerçekten kazaydı, yemin ederim.”

Hill’in şaşkın bakan mavi gözleri kocaman açılmış, Alex’in yüzünü inceliyordu. “O siz miydiniz? Bay Christian?”

“Tabii ki bendim! Bunu biliyordunuz, değil mi?” diyerek güldü Alex.

“*Christian*. Lanet olsun, anlamam gerekirdi!” diyerek homur danıp gözlerini kapattı.

“Bu beni sevmeni sağlamaz, değil mi?” diye sordu Alex, saygısız bir kahkahayla.

Hill kaşlarını çatarak ona onaylamayan bir bakış attı. “Bu senin bir dük olduğun gerçeğini değiştirir mi? Yaklaşan evliliğini değiştirir mi? Kız kardeşimin bulunduğu durumu değiştirir mi?”

Kahretsin, bu durumda verilebilecek herhangi bir yanıt yoktu; o yüzden Alex cevap vermemeyi seçti. Viskisini bir dikişte bitirip bir bardak daha döktü. Lauren’i gördüğünde, yanına gidip onu içine çekmekten başka ne *yapmayı* planlıyordu?

Paul de Dük’ün ne istediğinden emin değildi ve bu onu sinirlendiriyordu. Arkadaşlık mı? İstedığinin bundan ibaret olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Bir bardak şarap daha dökerken Sutherland’ı şüpheyle süzüyordu. Yüce Tanrım, böylesine bariz bir bağlantıyı nasıl gözden kaçırmıştı? Alex Christian, Sutherland Dükü, Bay Christian. İkiyle ikiyi neden toplayamamıştı? Lauren ona

neden söylememiştii? Çünkü diye düşünerek kendi kendine hatırlattı Paul, *Lauren* onun, taşralı beyefendi zannedip delicesine âşık olduğu adam, Bay Christian olduğunu biliyordu. Sutherland'ın konusu her açıldığında Paul o alçağın niyetiyle ilgili en garip uyarılarda bulunmuştu. Tanrım, geçen hafta sonu Rosewood'ta bu konuyla ilgili çok sert bir tartışma yaşamışlardı. Paul, Lauren'in ona karşı hisleri olabileceğinden şüphelenmişti. Tabii ki Lauren bunu öfkeyle inkâr etmişti fakat şimdi her şey apaçık ortadaydı. Lauren bu zavallı adamı seviyordu. Tek bir konuşmasıyla ulusları değiştirebilecek olan bu zavallı adamı.

Katolik özgürlüğünün Lordlar Kamarası'na geçeceğine dair her türlü gösterge mevcuttu ve bu da büyük ölçüde Sutherland'ın son iki günkü istikrarlı ikna çalışmalarıyla olmuştu. Paul bunu bilmeliydi, müzakereleri kelimesi kelimesine takip etmişti. Bu ihtimal onu heyecanlandırıyordu. Eğer Katoliklere Parlamento'da koltuk hakkı verilirse eşit temsiliyet hakkına yönelik diğer yeniliklerin uygulamaya konması gecikmeyecekti. Adil bir temsil hakkı veya Rosewood gibi küçük malikânelerin faizlerini koruyan bir temsilci sayesinde aile evleri yeniden güzelleşebilirdi. Sadece dün, Sutherland Dükü'nü bir halk kahramanı olarak görmüştü. Bu güçlü değişim insanının hayali, şu anda oturma odasında oturmakta olan adamla örtüşmüyordu.

"Yılın bu zamanına göre hava oldukça güzel, sizce de öyle değil mi?" diye sordu Dük. Paul bu kadar öngörülü bir kişinin böylesine gülünç bir yorum yapmış olmasını tuhaf bulmuştu, ne de olsa Londra'da her yedi günün dördünde yağmur yağdığını bilmesi gerekirdi. Sutherland, Paul'ün Londra'yı sapkın davranışlar içeren karanlık bir havuz olarak betimlemesine itiraz etmiş, böylece konu Londra'nın değerli özelliklerinin tartışıldığı bir konuşmaya itil-

mişti. İkisi de içkilerini içerek tartışma konusunu Parlamento'daki dış ticarete kaydırmışlardı. Sutherland'ın devlete ve gayrimenkule çok büyük yatırımlar yapmış olduğunu öğrenen Paul kendisinin de aynı konularla yakından alakalı olduğunu belirtmişti. Ve daha sonra iki adam da mucizevi bir şekilde, sağlıklı bir ekonomi yaratmak için gerekli olan yenilikler konusunda anlaşmışlardı. Paul şimdiden çok içmişti, beşinci bardağıydı ve Dük'ün bu konuyla ilgili yaptığı konuşmaya övgüler yağıdırıyordu.

Üç saat sonra Paul ve Alex yeryüzündeki akla yatkın her konuyla ilgili tartışmaya başlamışlardı. O kadar çok içmişlerdi ki ikisinin de gözleri pusluydu ve aralarındaki gerginliğin sebebi olan Lauren meselesini hâlâ bir çözüme kavuşturamamışlardı. Paul bu konuda kararlıydı. İttiği her bardakla kız kardeşine olan görevi daha da sağlamlaşıyordu. Alex gerekirse koltukta kamp kurmaya bile hazırды fakat bu bir çözüm yolu olmadığından, sarhoş bir iddia fikri öne sürdü.

“Pekâlâ, Hill,” dedi sırtarak. Koltuğa tünemeye çalışırken bardağının içindeki sıvı tehlikeli bir biçimde çalkalanıyordu. “Kart oyunları konusunda iyi olduğunu söylüyorsun, o halde neden paramı konuşurmuyorsun?”

“Sen ne istersen konuşur, Sutherland fakat ben paramı konuşurmam,” dedi Paul.

Alex kaşlarını çatarak elini salladı. “Hayır, hayır. Bir bahis. İşte bak.” Durup boğazında yükselen geçirtiyi bastırdı ve avuç içini sallanmakta olan boyunbağına sildi. “Pekâlâ. İşte söylüyorum,” diye tekrarlardı.

“Bahis ne?” diye sordu Paul, sanki kaçırmış gibi.

“Düşünüyorum,” diye azarladı Alex onu ve gözlerini sıkıca kapatarak daha önceden düşünmüş olduğu muhteşem fikri hatır-

lamaya çalıştı. Aniden aklına gelince gözlerini açtı ve yaşadığı baş dönmesiyle yüzünü buruşturarak, odaklanabilmek için bir süre bekledi. “İşte buldum. Operaya katılmak istiyorum. Kart çekelim mi?”

“Ne için?” diye sordu Paul, kafası karışarak.

“Opera için.”

“Ben seninle birlikte operaya katılmak istemiyorum!” dedi Paul, küçümseyici bir tavırla ve şarabından bir yudum daha aldı.

“Ah Tanrım, seninle değil. Lauren’le,” diye haykırdı Alex, dehşet içinde.

“Kız kardeşimle gereğinden fazla samimisiniz, Bayım,” dedi Paul hemen.

“Açıkça görülüyor ki *Madgoose* kadar samimi değilim! Lanet olsun, bir araba kahrolasıca bir parkın etrafını kaç defa döner?” diye bağırdı Alex.

Paul güldü. Alex genç muhalifine bakarak odanın dönmesi durana dek koltuğun koluna yaslandı. Sonunda odaklanmayı başardığı zaman Paul’e baktı. “Kart keselim mi?” diye tekrarladi.

“Şunu bir anlayalım,” dedi Paul, dili sürçerek ve öne doğru eğilmeye çalışıp tekrar geriye devrildi. “Eğer sen kazanırsan, Lauren’i operaya ben götüreceğim.”

“Hayır!” diyerek kükredi Alex ve fısıltı halinde bir küfür savurdu. “Eğer *ben* kazanırsam, Lauren’i operaya *ben* götüreceğim,” dedi Alex, kendi göğsüne vurarak. “En yüksek kart çeken kazanır. Çok, çok basit, Hill.”

“Peki ya *ben* kazanırsam?” diye sordu Paul.

Alex bu sorunun üzerine duraksadı. Viski şişesinin ağzına tıpayı takmayla uğraşırken duraksadı ve şişeye bakarak kaşlarını çatı. “Bir kazancın olmalı,” diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirtti.

“Evet! Olmalı!” diye haykırdı Paul, başını aşağı yukarı sallayarak.

“Peki... atımı beğeniyor musun?” diye sordu Alex.

Paul bu teklifi elini havada savurarak geri çevirdi. “Hiç işime yaramaz.”

“Sutherland Parkı’nda güzel av köpeklerim var,” diye önerdi Alex. “Avlanmayı sever misin?” Paul iç çekerek sandalyesine dayalı duran bastonuna, ardından da Alex’e anlamlı bir bakış attı. “Ah,” diyerek mırıldandı Alex, utanarak, “olmuyor, değil mi? Bir düşüneyim... param var.”

Paul’ün yüzü aydınlandı. “Evet! Para! İki bin sterlin!” diye neşeyle bağırdı.

Alex kaşlarını çatı. “İki bin sterlin mi? Tanrı aşkına, dostum, sadece bir opera!” diye alay ederek güldü.

“Fakat o benim kız kardeşim!”

“Doğru söylüyorsun,” diyerek kabul etti Alex ve tıpayı viski şişesinin boynuna takmayı başardı. Bardağının boş olduğunu fark edince yüzündeki muzaffer gülümseme yavaşça silindi.

“O halde anlaştık,” dedi Paul, sert bir biçimde. Ayağa kalktı ve beklenilenden daha sağlam bir hareketle bastonunu eline alıp yalpalayarak yazı masasına doğru yürüdü. “Üç çekişten en iyi ikiyi çeken kazanır, olur mu?” diye seslendi omzunun üzerinden. Yazı masasının üzerinde düzenli bir şekilde duran desteyi aramaya başladı.

“Üç çekişten en iyi ikisi,” dedi Alex. Paul bir dakika sonra kartları bulunca, ev temizliği ile ilgili şikâyet ederek Alex’in yanına oturdu.

“Kaybetmemeyi umsan iyi edersin, Sutherland. İki bin sterlin çok, çok... fazla... para,” diye mırıldandı Paul.

“Benim için değil,” dedi Alex, kaygısız bir tavırla ve kartlara uzandı. Desteyi büyük bir gösterişle keserek ikili karo çekince homurdanarak koltuğa yığıldı ve abartılı bir hareketle bir koluyla gözlerini kapattı.

“Ha!” diye haykırdı Paul, bir saniye sonra ve neşçyle kahkaha atmaya başladı. Alex kolunun altından gizlice baktı; Paul tıpkı bir salak gibi sırtarak altılı piki Alex’in yüzüne doğru sallıyordu. Lanet olsun, bir mucizeye ihtiyacı vardı.

Sıra yeniden Paul’e geçince sekizli sinek çekti. Bu kez, Alex onun hile yapmasına izin vermemek için desteyi keserken gözlerini kapattı. Onlu karo çekmişti. Hill’in yüz ifadesi değişmemiş sadece tek kaşını havaya kaldırmıştı. “Sanırım banka çeki kabul ediyorsun,” dedi Alex.

“Tabii ki,” dedi Paul dostane bir ifadeyle.

Paul beceriksiz hareketlerle desteyi karıştırırken Alex kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Kaybedebilirdi, bunu hissediyordu fakat kazanmaya bu kadar yaklaşmışken kaybetmek ona çok komik geliyordu. Paul’e bakarak sırıttı. “Yarın akşam saat dokuzda,” dedi ve viskisinin son yudumunu da içip desteyi kesti ve bir kupa kızı çekti. Paul’ün gözleri karta çevrildi. İnleyerek bir an kartlara bakıp ardından destenin geri kalanını kesti. Elindeki kartı yavaşça ters çevirdi. O ve Alex aynı anda soluklarını tutarak birbirlerine ürkek bakışlar attılar.

Üçlü maça.

Alex istediği lanet olası mucizeyi yakalamıştı.

“Onu refakatçisiz götüremezsin!” diye bağırdı Paul, öfkeyle.

“Hayır, hayır, tabii ki götürmem. Paddy de gelecek,” diye mırıldandı Alex, şansına inanamayarak.

İki adam da Paul’ün elindeki üçlü maçaya bakarken sessiz-

liğe gömülmüştü. Sonunda Paul, çatallanan sesiyle konuştu. “Bana söz ver.”

Alex bu sarhoş haliyle bile onun ne demek istediğini sormak zorunda kalmamıştı. “Söz veriyorum,” diye yanıtladı, hemen. Paul kaybeden kartı yere fırlatıp ayağı kalktı. Bastonuna dayanarak doğrulunca başını eğip, hissiz gözlerle Alex’e baktı. “Söz verdin,” diye tekrarladı.

Alex sessizce başıyla onaylayıp Paul’ün oturma odasından çıkışını izledi ve büyük bir mutlulukla kanepeye devrilip, çıkışta atını unutmaması gerektiğini kendi kendine hatırlattı.

Başlıklı bir pelerine sarılmış halde arabada oturan Lauren, kapıdan bakıp opera salonunun parlak ışıklarını seyretti. Ethan'dan onu değersiz bir oyuncak gibi tehlikeye atmasını beklerdi fakat Paul'den *asla*. Suçu şaraba atarak davranışını haklı çıkarmaya çalışmış, bu işe yaramayınca, Dük'ü kızdırmanın hiç de iyi olmayacağı konusunda ısrar etmişti, ne de olsa adil bir şekilde kazanmıştı. Lauren takas edilmeye öfkeyle karşı çıkınca Paul ondan bir kez daha özür diledi. Fakat yine de operaya gitmesinde ısrar ederek, hoşuna gitsin ya da gitmesin, Hillerin borçlarına karşı şerefli davrandıklarını söylemiş hoşgörü göstermemişti. Lanet olası Ethan'ı Paul'ün bu anlaşmasına kahkahalarla gülmüş, bir dükün talip olma ihtimaline bile heyecanlanmıştı. İşte şimdi Lauren buradaydı, bir arabanın içinde *onunla* ve geveze Leydi Paddington'la birlikte oturmuş, Paul'ün saçma, hem de *çok saçma* bahsini onurlandırıyordu!

Alex, Lauren'e ve Leydi Paddington'a arabadan inmeleri için yardım ederken, müzik sesleri duyuluyordu. Bu sarhoş iddiası yüzünden aşağılandığını hissetmiş olsa bile yine de onu görmek istediğini inkâr edemezdi. Fakat şu anda Lauren'in tek istediği ona bağırarak ve o uyuz gülümsemeyi yüzünden silmekti. Alex ve Leydi Paddington'u takip ederek merdivenleri çıkıp içeri girdi ve

duraksayarak pelerinin başlığını geri itti.

İri lülelerini düzeltmekle uğraşan Leydi Paddington, Bayan Clark'ı görünce yüksek sesle haykırdı. "Burada bekle," dedi Alex, sessizce; sesinde gizli bir uyarı tonu vardı. Anlamalı bir bakışla hemen ilerleyip, Leydi Paddington'a, Bayan Clark ve başka bir yaşlı kadının birlikte durdukları köşeye kadar eşlik etti. *Tanrım*, o tam bir alçaktı! Lauren çenesini kaldırıp pelerinin üzerindeki bir kopçayı açtı. Pelerini omuzlarından çekip, yaklaşmakta olan bir hizmetçiye verdi ve adamı neredeyse yumrukladığı için özür diledi. Mavi-yeşil renkteki saten elbisesinin eteklerini düzeltirken Alex'e öfkeli bakışlar atıyordu.

Koltuklarına ulaşmak için etrafta koşuşturan insanlara aldırmadan, Leydi Paddington'un arkadaşlarıyla sohbet etmekte olan Alex'e bakıyordu. Aniden Leydi Paddington'un, Bayan Clark'la birlikte uzaklaşmakta olduğunu fark etti. Refakatçisi nereye gidiyordu böyle? Gerçekten de onun kendisiyle yalnız kalacağını mı sanıyordu? Bu adam çok küstahtı! Lauren sabırsız bir halde ağırlığını bir kalçasının üzerine verip, Alex'in gelip açıklama yapmasını bekliyordu. Leydi Paddington koridorda gözden kaybolurken Alex, Lauren'e döndü ve gülümseyerek kibarca gelmesini işaret etti. Kaba adam onun *kendisiyle* beraber büyük salona yürümesini istiyordu! Sadece küstah değil, görgüsüz ve *lanet olsun ki* çok da yakışıklıydı!

Öfkelenen Lauren geniş giriş salonuna doğru hızla yürüdü. Lauren onu bulmaya çalışırken Alex elini uzattı. Lauren onun eline baktı, iğneleyici bir bakış atarak ellerini yumruk yapıp kalçalarına dayadı. "Siz, Bayım... bir *serserisiniz!*"

Alex elini indirip, reveransla eğildi. "Ve siz, Madam, bir rüyasınız." Diğer elini kaldırıp ona şık bir gardenya buketi sundu.

Bu da nereden çıkmıştı? Lauren omuzlarını silkerek kollarını göğsünde birleştirdi ve gardenyaların kendisinde yarattığı his kar-

şısında güçlkle yutkundu. Onunla gözgöze gelmek çok zordu, bakışları içine öylesine işliyordu ki kendini tamamen çıplak hissediyordu. Şimdi bile gözlerini üzerinde hissediyordu. Alex'in onu Leydi Marlaine'le kıyaslayıp kıyaslamadığını merak etti. Utanarak bakışlarını mermer zemine ve mavi-yeşil pabuçlarının uçlarına çevirdi. Alex'in onu sessizce izlemesi sanki sonsuza dek sürecek gibiydi, çılgılık atmak üzereydi. Sonunda buna bir an daha dayanamayacağını hissederek, başını kaldırdı. "Pekâlâ. İncelemenizden geçebildim mi?" diye sordu aniden. Adamın sırtıışı dizlerini titretiyordu.

"Hem de tahmininizden daha iyi," diye cevapladı Alex ve elinde tuttuğu gardenyayı işaret etti.

Lauren gözlerini devirdi. "Gördün mü?" diye sordu, lanet olası çiçeği alarak. "Paul ve senin arandaki bu küçük *bahis*, söz konusu kişinin istekli bir katılımcı olmamasına dayanarak iptal edilmesi gerekiyor!" Buketin üzerindeki iğneyi etine batırmıştı. Yüzünü ekşiterek devam etti, "Böyle aptalca bahislere yönelik bir *kanun* olması gerekiyor!"

Lauren'in buketi iğneleme çabaları karşısında eğlendiği görülebilen Alex sadece tek kaşını kaldırmakla yetindi. Lauren iğnelemeyi başarıp öfkeyle kollarını göğsünde birleştirdi. "Mutlu musun? Açık konuşmak gerekirse, mutlu olup olmaman umurunda bile değil!" dedi, Alex'in cevap vermesine fırsat vermeden. "Eğer *biraz* da olsa bir beyefendi gibi davranabilseydin, bu gece seninle birlikte buraya gelmem için beni zorlamazdın. Kardeşimin sana olan borcunun ödendiğini kabul et ve eve dönmeme izin ver!"

"Korkarım, bu mümkün değil," dedi Alex memnuniyetle, yeşil gözlerinde açıkça görülen bir sevinç pırıltısı vardı.

"Peki, neden?" diye sordu Lauren, huzursuzca arkasına bakınarak.

"Çünkü söyleyebileceğim herhangi bir şeyi duymaya hazır

değilsin. Hayır, benimle bir hanımefendi gibi konuşmaya hazır olana kadar beklememiz gerektiğini düşünüyorum.”

Lauren bu hakaret karşısında donup kalmıştı. “Domuz!” dedi, nefesini tutarak.

“Ah, bu çok farklı bir tepki oldu.” Alex ona bakıp sırıttı.

Lauren söyleyecek tek kelime bulamadan yumruklarını belinden indirdi. “Hayatımda daha küstah, terbiyesiz ve kaba bir adam görmedim!” diye bağırdı.

Alex neşeyle başını kaldırıp bu değerlendirme karşısında teslim oldu. “Ben de hayatımda daha inatçı bir kadın tanımadım. İçeriye girelim mi?” diyerek kolunu uzattı, sanki yapılabilecek en normal şey buymuş gibi.

“Peki, Leydi Paddington nerede?” diye sordu Lauren, Alex’in ona uzattığı kolu reddederek.

“Bir süre Bayan Clark’la birlikte oturmak istiyor. Bize daha sonra katılacak.” Lauren hiç kıpırdamadan onun koluna nefretle baktı. Şeytani bir gülümsemeyle başını salladı. “Lauren. Şu anda gitmenin mümkün olmadığını sen de çok iyi biliyorsun. Erkek kardeşin bu akşam senin burada bulunman konusunda bahse girip kaybetti. Tamamen geçerli bir bahisti ve bir beyefendi borçlarını her zaman onurlandırır. Bu öfke krizini devam ettirmekte ısrar edersen, istenmeyen birçok bakışı üzerimize çekeceksin. Sadece bu gece değil, daha sonra Hill’in borcuna karşılık tatmin edici bir ödeme beklediğim zaman da. O yüzden sana tekrar soruyorum. İçeriye girelim mi?”

Ah *Tanrım*, adamın yüzündeki bu halinden memnun gülümsemeyi yumruklamak istiyordu. “Aptal!” diye mırıldandı.

“Affedersiniz ama bu evet mi demekti?” diye sordu Alex. Bu durumdan keyif alıyordu. Başka erkeklerin koşarak uzaklaşmasına neden olacak derecedeki öfkeli bir bakışla Lauren elini Alex’in kolunun ön kısmına sert bir biçimde vurdu. Alex o çokbilmiş tav-

ıyla sırtarak Lauren'e geniş merdivenlerden çıkarken eşlik etti. devrilmemeye dikkat ederek kolunu mümkün olduğunca gerip, aralarına elinden geldiği kadar mesafe koymaya çalışan Lauren'in bu çabaları Alex'i güldürüyordu.

Uzun ve halı kaplı bir koridorun sonunda bir hizmetçi önlerine çıktı ve özel olarak ayrılmış bir locaya çıkan oymalı kapıyı açtı. Dört tane kadife sandalye, küçük bir sehpa, üzerinde iki kristal kadeh, çikolatalar ve buz kovaşında soğumaya bırakılan bir şişe şampanya duruyordu. Alex elini Lauren'in sırtına koydu ve onu cilalı pirinç parmaklıkların yanındaki sandalyeye doğru yönlendirip oturabilmesi için elini tuttu. Lauren adamın ona dokunup omurgasına istenmeyen bir şok yaymasından nefret ediyordu. Alex bunu anlıyor gibiydi. Smokinin kuyruklarını zarafetle kaldırıp, Lauren'in yanındaki koltuğa oturdu. utanmadan sırtıyordu.

"Leydi Paddington nerede?" diye sordu Lauren, bir anda kendini mahcup hissederek.

"Tam orada," dedi Alex, başıyla sol tarafını işaret ederek. "Endişelenme. Seni görebiliyor dolayısıyla güvendesin." Lauren huzursuz bir şekilde kalabalık salona baktı. Leydi Paddington ve Bayan Clark yelpazelerini sallıyorlardı. Lauren onlara gülümseyerek karşılığında eldivenli elini kaldırdı. *Şu aptal bahis!* Süstü tavana, orkestraya hatta elindeki bukete bakıyordu fakat gözlerini kesinlikle Alex'e kaydırmıyordu. Salondaki en büyük localardan birindeydiler ve Lauren'in Wellington Dükü olduğunu hatırladığı bir beyefendinin tam karşısında oturuyorlardı. Adam, Lauren'in bulunduğu yöne doğru başını kaldırınca Lauren şaşırmış, kendisi de karşılığında gülümsemişti fakat daha sonra adamın kendisine eşlik eden canavara selam verdiğini anlayınca utanarak gizlice etrafına bakınmıştı. Diğer dinleyiciler de dikkatle onları izliyorlardı. Renkten renge girmesine rağmen yüzündeki boş ve anlamsız ifadeyi korumayı başardı.

Alex eline dokunduğu zaman Lauren neredeyse yerinde zıplamıştı. Göz ucuyla ona bakmış ve gülümseyerek ona doğru eğilmişti. “Sanırım,” dedi Alex, çekici bir ses tonuyla, “güzel elbisene hayran kaldılar.”

Lauren’den istemdişi bir kahkaha duyuldu. Alex akıllı bir adamdı, hakkını vermek gerekirdi fakat bazı konularda tam bir aptal gibi davranıyordu. Lauren oldukça düz ve sade bir elbise giymişti. “Kesinlikle elbiseme hayran kalmadılar.”

“Neden olmasın? Bence çok güzel.”

Lauren, Alex’in kendisiyle dalga geçip geçmediğini görmek için hafifçe başını çevirip ona baktı fakat adam gayet samimi görünüyordu. Bu Lauren’i farkında olmadan memnun etmişti. Aniden Abbey’den ödünç aldığı yelpazeyi açarak yüzüne doğru sallamaya başladı. “Kullanışlı bir elbise,” diye mırıldandı.

Alex gülüyordu. “Kullanışlı, öyle mi? Bence bir kadının üzerinde görme şansını elde ettiğim en güzel elbise.”

Yüce Tanrım, çıldırmış mıydı bu adam? Yoksa sarhoş muydu? İkisinden biri olmalıydı çünkü Lauren, Leydi Marlaine’i her gördüğünde o güzel yaratık farbalalarla süslü ve çeşitli pastel renklerdeki en kaliteli *haute couture* tarzında giyinmiş oluyordu. Leydi Marlaine kesinlikle az süslü ve koyu renkli elbiseler giymiyordu. “Eğer gördüğünüz şey buysa tek camlı gözlüğünüzü evde bırakmamanız gerekiyor, efendim.”

Perde açılırken Alex sessizce gülümsedi. “Keşke bana Alex desen,” diye mırıldandı. Fakat müzik çalmaya başlamıştı ve Lauren ona ve diğer her şeye olan ilgisini kaybederek cevap vermedi.

Alex müziği duymuyordu bile. Sürekli kendi kendine nefes alması gerektiğini hatırlatıyordu. Kadın resmen nefesini kesmişti. Tavus kuşu tüyleri renginde ışıltılı bir elbise giymişti ve cildi göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Derin göğüs dekolteli korsesi dolgun

* Özel tasarım elbise. (ç.n.)

göğüslerini işveyle ortaya çıkarıyordu ve şık şapkasından taşan koyu kestane rengindeki bir saç tutamı çekici bir biçimde gözünün önüne düşüyordu. O gözler, Tanrım, o gözler geçen hafta Alex'in aklından hiç çıkmamıştı.

Sahnedeki performans Lauren'in aklını başından almıştı. Elleri kucağında birbirine kenetlenmişti ve öne doğru eğilerek her notayı duymaya çalışıyordu. Alex gözlerini onun klasik yüz hatlarından ve eliyle geri ittiği her seferde yeniden yüzüne düşen o saç tutamından alamıyordu. Onu dikkatle inceliyor, ona dokunmak, cildini okşamak ve dudaklarını tatmak için hissettiği bu kuvvetli arzuyla kendinden geçiyordu.

Hissettiği duygular Alex'i hayrete düşürüyordu.

Müziğin gücü Lauren'in gevşemesini sağlamıştı. Perde arası olduğunda memnuniyetle iç çekip, kadife sandalyesine yaslanmıştı, eli boğazındaydı.

"Müzikten keyif almış gibisin."

Lauren sessizce onaylayarak gülümsedi ve ona bakma riskini aldı. Alex mum ışığının loş aydınlığında oldukça erkeksi görünüyordu. Ona bir kadeh şampanya uzatırken gür ve dalgalı kahve rengi saçları yakasına sürünüyordu. Yeşil gözleri hisli ve berraktı ve dudakları hafifçe büzülmüştü; Lauren'e o günkü şiddetli öpüşmelerini hatırlatmıştı. O anda Lauren'in bedenine beklenmedik bir ürperti yayıldı.

"Tanrım, sen hayal ettiğimden daha güzelsin." Alex'in gözleri onu boydan boya süzüyordu.

Bu iltifat Lauren'i şaşırtmıştı. kadeh elinde sallanıyordu. "Böyle şeyler söylememelisin."

Alex gülümsedi. "Neden söylemeyeyim? Sana bir güzelliğe açıkça ve dürüstçe hayran olunması gerektiğini daha önce söylemişim. Şaka yaptığımı mı sanmıştın?"

"Sana inanmamıştım." diye itiraf etti Lauren, dürüst bir şekilde.

Alex'in yeşil gözleri tehlikeli bir biçimde dans ediyordu. "Meleğim, hiçbir şeye inanmasan da buna inanmalısın. Sen hayatımda tanıdığım en büyüleyici kadınsın."

Ah Tanrım, Lauren çaresizce buna inanmak istiyordu. Titrediğini fark etti. Şampanya bardağını bırakıp ellerini sıkıca kucağında kenetledi. Alex hiçbir şey söylemedi fakat onu öylesine içten bakışlarla seyrediyordu ki Lauren'in nabızı yükselmişti. Alex yaşıya aralarındaki boşluğa doğru eğilip elini onunkilerin üzerine koydu. Lauren bu nazik hareket karşısında nefesi kesilerek yutkunup onun güçlü elinin, kendi eli üzerinde nasıl da uyumlu ve huzurlu durduğuna baktı. O kadar güven verici, o kadar *rahatlatıcıydı* ki. Lauren onun koyu renk saçlarının her telini, uzun parmaklarının sivrilişini ve yakut kol düğmelerinin bembeyaz gömleğinin üzerinde kan damlacıklarına benzeyen duruşunu görebiliyordu.

"Senin bu gece buraya gelmeni istedim fakat senin sandığım nedenlerden dolayı değil," dedi Alex, usulca. "Yöntemimden dolayı özür dilerim fakat seni tekrar görmek zorundaydım."

Bir duygu seli Lauren'in bedenine doğru akmaya başlamıştı. Gözlerini onun elinden alamıyordu. "Anlaştığımızı sanmıştım." Kendi sesiydi fakat bir başkasının konuştuğuna yemin edebilirdi.

Alex bir süre sessiz kaldı. "Çok üzgünüm," diyebilirdi sonunda, "fakat anlaştığımızı sandığın meseleyi onurlandıramam."

Lauren sakinleşmek için soluk aldı. "Fakat buna mecbursun. Anlaştık ve hiçbir şey bunu değiştiremez! Leydi Marlaine..."

"Hayır." Alex onun sözünü kesti. "Sadece bu gece için, başka kimse hakkında konuşmayalım. Sadece bir gece bizim olsun, Lauren, bir gece, sadece sen ve ben... başka hiç kimse."

Lauren böyle bir isteği düşünebildiği için, bir an için bile olsa kalkanlarını indirebildiği için çıldırmış olmalıydı. Fakat kalbi daha farklı söylüyordu. Bakışlarını onun elinden çekip yüzüne doğ-

rulttu. Yüzündeki ciddiyet Lauren'i etkilemişti, nasıl bir duygu olduğunu çok iyi bildiği bir arzuyla bakıyordu. Alex aniden Lauren'in elini kaldırıp, parmaklarını öptü. "Bir gece. Bunu sen de istiyorsun. Hem de sanırım en az benim kadar."

Lauren ona cevap veremiyordu, bakışlarını tekrardan onun eline çevirdi. İnkâr etmeliydi. Ondan Leydi Paddington'u getirmesini istemeliydi. Yüce Tanrım, tek bir seferlik yaşanacak bu zevk için kendi kendine izin verebilir miydi? Çok kolay görünüyordu, ne de olsa kalabalık bir opera salonundaydılar. Hiçbir şey olamazdı! Anlamsızdı! *Mümkündü*. Sadece tek bir gece. Alex onun tereddüdünü yanlış anlayıp yavaşça elini bırakmak üzereydi ki Lauren çabucak onun elini tutup kucağına koydu. "Sadece tek bir gece," diye fısıldadı.

Alex rahatlayarak ona yaklaştı, alını neredeyse onunkine değecekti. "Mutlu bir gece, meleşim," diye fısıldadı. Nefesi Lauren'in yanağını okşuyordu. Şakağına düşen saç tutamını geri iterken parmağının dokunduğu yerlerde ufak çapta patlamalar yaşanıyor-du.

Lauren onun elini daha sıkı tuttu. "Fakat... fakat burada oturamayız... Sohbet etmeliyiz. *Konuşmamız* gerek," dedi tereddütle. "Sen, ah, herhangi bir müzik aleti çalıyor musun?" diye sordu, gergin bir halde.

Alex onun bu kadar gerilmesine gülerek elini şefkatle sıktı. "Biraz şan dersleri aldım fakat öğretmen en sonunda annemi parasını boşa harcadığı konusunda ikna etmeyi başardı. Üç erkek kardeşiz ve hiçbirimizin sanata yönelik bir yeteneği yok. Avlanmayı, şarkı söylemeye; çamurları boyalara tercih ederdik."

"Senden büyük bir erkek kardeşin vardı," dedi Lauren.

"Evet. Anthony. Atından düşüp boynu kırılarak öldü," dedi, kederli bir ses tonuyla.

"Erkek kardeşini kaybedip böylesine önemli bir unvanı bir

anda devralmak çok korkunç bir şey olmalı.”

Alex şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Nasıl olur da bunu biliyor olabildi? “O bir düktü,” dedi Alex. “Ben ikinci evlattım. Bu hepimize uygun olan bir durumdu. Bazen şu anki duruma hâlâ alışmakta güçlük çektiğimi hissediyorum.”

Alex daha önce karşılaşmadığı bu açıklama karşısında şaşkınlığını korurken Lauren sordu, “Peki, ne yapıyordun?” Alex kafası karışık gibi görünüyor olmalıydı çünkü Lauren hemen açıklama ihtiyacı hissetti, “Yani ikinci evlat olduğun zaman.”

“Bir şeylerin peşinde koşuyordum,” dedi Alex, gizemli bir gülümsemeyle, Lauren’in narin bileğini okşuyordu.

“Bir şeylerin peşinde mi koşuyordun?” diyerek tekrarladı Lauren.

“Bir beynin doğasının peşindeydim,” dedi Alex, gülümseyerek. “macera arayışı içindeydim.”

“Ah, *‘yani kovaladığın şey aslında bir canavardır.’*” Lauren bu Dryden’ şiirine hafifçe gülerken yanakları kızarak onu daha çekici kılmıştı. “Sana bunu söylememeliydim fakat ilk tanıştığımızda senin dağlara tırmanan bir adam gibi görüldüğünü düşünmüştüm.”

Lauren’in onunla ilgili düşüncelerini öğrendiği için duyduğu mutluluktan mı yoksa gerçekten dağlara çıkmış olduğundan mı bilmiyordu fakat bu açıklama Alex’i içten içe şaşırtmıştı. “Birçok dağa tırmandım,” demekle yetindi sadece.

Lauren mutlulukla gülümsüyordu. “Öyle mi?”

O muhteşem gülümsemenin etkisi sert bir darbeyle göğsüne çarpmıştı, o gülümsemeyi görmeyi ne kadar da çok istemişti! İçtenlikle güldü. “Atledersiniz. Kontes fakat bir dükün dağlara tırmanamayacağını mi sanıyorsunuz?”

Lauren ona göz alıcı bir gülümsemeyle bakarak öne doğru

* John Dryden: “I” nazım tarzı, 17. yüzyılın en büyük şairi, 1631-1700 yılları arasında yaşamış ve birçok eser yazmıştır.

eğildi ve kıskırtıcı göğüs dekoltesini farkında olmadan onun gözleri önüne serdi. “Sanırım bir dükün dağa tırmanma görevini yerine getirmesi için uşağını gönderdiğini düşünüyordum.”

“Bütün dükler bu tarz işler için uşaklarına güvenmezler,” dedi, biraz azarlayan bir ses tonuyla. “Bazılarımız her şeyi doğada fiziksel olarak yapmaktan keyif alırız.” Lauren kızarak ona küstah bir bakış attı, kızarmak ona yakışıyordu. “Peki, sen Kontunla evlenmeden önce ne yapıyordun?” diye sordu Alex, parmaklarıyla Lauren’in avuç içini okşarken.

“Bilmiyorum.” Omuzlarını silkerek gülümsedi. “Sanırım bir şeylerin bakımıyla ilgileniyordum. Paul’ün, çocukların, hayvanların. Rosewood’u ziyaret edecek zamanı bulduğunda amcamın.”

“Velin olan amcan mı? Geçenlerde onunla tanışma şansım olmuştu. O sizinle Rosewood’ta yaşıyor mu?”

“Avrupa’yı tercih etti.” Lauren yine gülümsedi. “Bu aptal bahsin kurallarını kontrol etmem lazım, efendim. Sanırım bir gecelik operanın içine amcamla ilgili konuşmak dahil değildi.”

Alex onunla ilgili her şeyi öğrenebilmek için ne yapması gerektiğini merak ediyordu fakat cana yakın bir tavırla onun bu isteğini onayladı. “Evet, belki değildi. Fakat öyle sanıyorum ki bahsin kurallarından biri de bana adımla hitap etmendi.”

Lauren utangaç bir edayla gülümsedi. “Sadece tek bir gece için, Alex,” diye mırıldandı ve orkestra tekrar çalmaya başlarken istekle sahneye doğru döndü.

Salonun karşı tarafında Bayan Clark hızlı bir bilek hareketiyle yelpazesini açıp Paddy Teyze doğru eğildi. “Sana demiştim,” diye mırıldandı, yelpazenin siperi ardında.

Paddy Teyze bakışlarını, tırnak çevresindeki deriyi inceler gibi yaparak gizlice, Dük için özel olarak ayrılmış, süslü locaya doğru kaydırды. Kontes Bergen bu akşam çok güzel görünüyordu fakat zaten her zaman ilkbahar bahçelerinden çıkmış gibiydi. “Faz-

la geniş bir hayal gücün var,” deyip, bıkkın bir halde iç çekti.

“Kabul et, Clara. Onunla nasıl konuştuğuna bir bak! Dudaklarındaki o gülümsemenin, locaya ayak bastığı andan beri hiç silinmediğini söyleyebilirim! Gözlerini ondan alamıyor! Sana söylüyorum, Sutherland’ın Kontes’e karşı özel bir ilgisi var.”

“Öyle bir şey yok! O Leydi Marlaine’e âşık ve o zavallı kız Tarriton’dan dönene dek sadece zaman geçiriyor!”

“Haklı olmama dayanamıyorsun,” diyerek burnunu çekti Bayan Clark. “Bak işte, elini tutuyor!” diye fısıldadı, panik halinde. Dük, Kontes’in elini dudaklarına götürdüğü zaman iki kadın da yüksek sesle soluklarını tuttular. “İşte, bu arkadaşça bir ilgi değil, bana sorarsan,” diye mırıldandı Bayan Clark.

“Hatırladığımı kadarıyla sana sormamıştım! Gerçekten, neden masum bir olayın içinden bir şey çıkarmaya çalışıyorsun ki?” diye sordu Paddy, biraz çaresiz hissederek.

Bayan Clark gözlerini devirdi ve biraz hava alabilmek için yelpazesini salladı. “Dük’ü çok sevdiğini biliyorum Clara fakat o ve Kontes Bergen’in birbirlerine olan ilgileri geçici bir şey değil. Yeğenin Westfall da böyle olduğuna inanıyor, sana parkta olanlarla ilgili ne söylediğini hatırlıyorsun, değil mi? Üstelik Dük’ün bu gece seni neden buraya oturttuğunu sanıyorsun? Yanına geleceğini söylemişti fakat gelmedi ve bunun nedeni *benim* rahatsız olmam değil! Bana inanmıyorsan Kont Bergen’e bir bak! *Onun* bile bunu arkadaşça bir ilgi olarak görmediğine bahse girerim!”

İki kadın da bakışlarını sinsice yan locaya çevirdi. Kont Bergen, Lord ve Leydi Harris’in yanında sert bir ifadeyle oturuyordu. İlk perdeden beridir bakışlarını hiç kaçırmadan Kontes Bergen’e bakıyordu. “Zavallı adam. Ona resmen tapıyor,” dedi Bayan Clark, üzüntüyle.

“Ve o da ona tapıyor, Bayan Clark. Herkes biliyor, onun tek-lifini yakında kabul edip, çok sevdiği Bavyera’ya geri dönecekler,”

dedi Paddy.

“Tatlım,” diyerek iç çekti Bayan Clark, sanki eğitimsiz bir çocuğa konuşur gibi, “*Kont Bergen* bile o kadının kendine *tapmadığını* biliyor. Ona karşı sadece hoşgörülü davranıyor, bundan emin ol ve ondan az çok hoşlandığını söylesem bile, o kadının senin yeğenine *taptığından* eminim.”

Paddy Teyze arkadaşına bakarak sert bir şekilde kaşlarını çattı. “Yaşadığım ve nefes aldığımı göre, Elizabeth, *hiçbir şey* bildiğin yok. Tanrım, o üç hafta sonra evlenecek! O aptal biri değil, iyi bir fırsatı gördüğü zaman anlar ve bunu tehlikeye atacak bir şey yapmaz! Kontes Bergen’e sadece nezaketen eşlik ediyor, o kadınlar!”

“Dürüst olmak gerekirse, Clara, bunca insan arasında özellikle senin iyi biliyor olman gerek ki erkekler kendilerini iyi fırsatlarla sınırlamazlar! Lord Paddington da kendini senin o küçük ve derli toplu servetinle sınırlamamıştı, değil mi? Dük bir erkek, tatlım, güzelliğin kolayca esiri olmuş bir erkek!” Kadınlar bakışlarını aynı anda Dük’ün locasına çevirdiler. “Yüce Tanrım,” diye haykırdı Bayan Clark, “birbirlerine hayran bunlar, değil mi?”

Lauren, Dük’ün gözlerinin içine bakarak gülümsüyor, Dük ise gözlerini ondan alamıyordu ve Paddy bile bu gerçeği göz ardı edemezdi. “Sana söylüyorum, o Leydi Marlaine’e aşık!” diyerek titrek bir ses tonuyla ısrar edip, arkadaşı kaşını buyurgan bir edayla kaldırırken öfkeyle soludu.

On Yedinci Bölüm

Perde kulakları sağır eden bir alkış eşliğinde kapanırken Alex, Lauren'in coşkulu bir beğeniyle yerinde fırlamasına bakarak gülümsedi. Müzisyenler son selamlarını verip dinleyiciler tek sıra halinde salondan çıkmaya başladıkları zaman Lauren, Alex'e döndü. Yüzü heyecandan kızarmıştı. "Fevkaladeydi," dedi, gülümseyerek.

İnanılmaz bir şeydi bu, Alex onun yüzündeki bu keyfi görebilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. "Beğendiğine çok sevindim." Kalabalığın salondan çıkmasını beklerken birer kadeh daha şampanya içmeyi önerdi. Alex şampanyayı kadehlere doldururken Lauren performansı neşeyle Bergen Malikânesi'nde izlediği oyunlarla kıyaslıyordu.

"Frau Batenhurst genç bir kızken Münih'te bir oyun izleme şansına sahip olmuş ve daha sonra sahne selamlarını hak eden her sanatçının devekuşu tüyleri giymesi gerektiğine inanmıştı. Rolünün ne olduğu önemli değildi, her seferinde devekuşu tüyleri giyerdi. Onun fakir bir çiftçinin karısı rolünü oynarken giydiği devekuşu tüyleriyle dolu sorgucu unutabileceğimi sanmıyorum!"

Alex onun bulaşıcı kahkahası karşısında gülüyordu. Hayatı boyunca geçirdiği en büyümlü akşamlardan biri olduğunu fark etmişti.

“Grafin’ Bergen!”

Şu ana kadar.

Alex, Alman Dev’e omzunun üzerinden bakıp, izinsiz girmesinden dolayı sert bakışlarla kaşlarını çattı. Fakat Lauren yabancıya gülümserken kanının damarlarında patlayama hazır bir bomba olduğunu hissediyordu. “Magnus!” dedi. “Ne büyük bir sürpriz!”

Bu canavara *adıyla* hitap ediyor olması Alex’i öfkeliendirmişti.

“İzinsiz girdiğim için kusura bakmayın fakat orada otururken seni gördüm,” dedi, belirsiz bir yeri işaret ederek.

“Ah,” diye mırıldandı Lauren, yüzü merakla renkten renge girerek. Bergen soğuk mavi gözlerini Alex’e çevirip onu süzdü ve Lauren’e Almanca konuşarak, Dük’le arkadaş olduklarını bilmediğini söyledi. Lauren tereddütte kalarak kibarca güldü. Almanca cevap verip, Dükün teyzesi Leydi Paddington’un yakın arkadaşı olduğunu ve onun da başka bir locayı ziyaret etmekte olduğunu söyledi. Kont, yüzü çokbilmiş bir gülümsemeyle kırışırken, Leydi Paddington’un bu arkadaşlıktan haberdar olmadığını çünkü onun tüm performans boyunca başka bir locada oturduğunu ve az önce de arkadaşlarıyla birlikte buradan ayrıldığını söyledi.

Alex, Kont’un gülümseyen dudaklarını boğazına tıkmak istiyordu. “Anlaşılan Kont Bergen İngiltere’de dul bir kadının yanında sürekli bir refakatçi bulunmasına ihtiyaç duymayacağını anlamıyor. Fakat tabii, zaten Almanlar keskin kavrama yetenekleriyle tanınmıyorlar,” dedi rahat bir tavırla. Canavar, Alex’in aralarında geçen konuşmayı anlamasına şaşırmıştı ve yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi oldukça tatmin ediciydi. Lauren, Alex’e bakarak kaşlarını çattı fakat Alex yaptığından dolayı kendini pişman hissetmiyordu.

Sinirlenmişti.

---

* Kontes. (ç.n.)

Kont'un gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Belki öyle. Fakat Almanlar *Rittertum*'larıyla tanınırlar, yani..." Duraksadı ve doğru kelimayı bulması için Lauren'e baktı.

"Kahramanlık," diye mırıldandı. Yüzü solmuştu.

"Kahramanlık. Kadınlarımızın sorgulanabilir durumlarda bulunmasına izin vermeyiz," diyerek sözlerini tamamladı Bergen.

"Gerçekten mi? Sanırım siz kadınlarınızı sürekli gözünüzün önünde tutmayı tercih edersiniz. Her hareketini takip ediyor olmalısınız, değil mi?" diyen Alex onu soğuk sözleriyle iğneledi.

Alex'in yanında duran Lauren'in kaşları daha da çatılmıştı. "Abartıyorsunuz, efendim! Bavyeralılar kadınlarına karşı oldukça saygılıdır," dedi. Sesinin yumuşaklığı gözlerindeki ölümcül bakışlarla çelişiyordu.

Alex'in damarlarında akıl almaz bir öfke kabarmaya başlamıştı. Kendisi Lauren'in gülümsemesi için bile neredeyse yalvarırken *bu* adamın onun sevgisini kazanıyor olmasını kabul edemiyordu. "Affedersiniz, Kontes. Bavyera'da genç ve dul bir kadının mirasını alarak onu geri göndermenin *kibar* veya *saygılı* olarak nitelendirildiğini bilmiyordum. Belki de Bavyera'da bu tarz bir davranış *kahramanlığın varabileceği en yüksek noktadır*," diyerek terbiyesizce karşılık verdi.

Lauren oturduğu yerden adeta sıçrayınca Alex de yaklaşmakta olan faciayı hissederek yerinden kalktı. Hiç düşünmeden Lauren'in elini tutup kolunun kıvrımına yerleştirdi ve kaçmasını engellemek için sıkıca kavradı.

"Aptal olma, Sutherland," dedi Kont, ellerini yumruk yaparak. "Bu hakaretlerine katlanmak zorunda değilim."

"Magnus!" diye haykırdı Lauren. "Üzerine alınma. Lütfen, eve sağ salım döneceğime dair Paul'e söz verdim. Kalabalığın ortasında tartışma yaşandığını duyarsa çok öfkelenir."

Bergen bunu duymuş gibi görünmüyordu, öfkeli bakışlarla

Alex'e bakmaya devam etti. "Magnus, *lütfen*," dedi Lauren, bir kez daha.

Adamın yanağındaki kaslar Lauren'e bakarken şiddetle kasılıyordu. Yoğun çaba harcayarak sonunda konuşmayı başardı. "Seninle başka zaman konuşacağım," dedi sadece ve Alex'e tehditkâr bir bakış atarak dönüp locadan çıktı.

"İyi akşamlar!" diye seslendi Lauren, onun arkasından ve alev alev yanan gözleriyle Alex'e döndü ve kolunu hızla çekerek serbest kaldı. "*Rezilsin* sen!"

"Lütfen söyle, benim suçum nedir? Seni başından atmış olduğu gerçeğine karşı çıkmak mı? Yoksa seni bir av gibi takip edişini yüzüne vurmak mı? Bu seni çok mu kızdırdı, Madam?"

"*Evet! Kızdırdı!*" diye bağırdı Lauren, öfkeyle. "Bu seni ilgilendirmez, hem de hiç! Ne cüretle ona bu şekilde meydan okursun? Ve ne amaçla? Onu herkesin içinde *aşağılamak* için mi?" Lauren hızla mobilyaların arasından çıktı, locadan çıkıp gitmek istiyordu fakat Alex onu yakalayıp biraz yürümeye zorladı.

Biraz pişman olmuştu fakat bu pişmanlık gittikçe artan öfkesini söndürmeye yeterli değildi. "Affedersin fakat bu gece benim gecem. Adil bir şekilde kazandım. Senin yanından ayrılmayan gölgen bu geceye dahil değil!"

"Onu küçük düşürmek zorunda değildin!"

"O adamın küçük düşebileceğini sanmıyorum," diye cevap verdi Alex.

"Ve *sen* görüldüğü üzere medeni bir şekilde davranamıyorsun," diye öfkeyle karşılık verdi Lauren. "Bu nasıl bir küstahlık!"

Alex homurdandı. "Sanki sevgiline hakaret etmişim gibi davranıyorsun. O senin sevgilin mi? Bu yüzden mi her nereye gitsen seni takip etmesine izin veriyorsun?" diye sordu Alex. Sabrı taşmıştı ve yanlarından geçmekte olan bir arkadaşına bakıp zorla gülmüseddi.

“Benim *neyim*?” dedi Lauren, yüzüne donuk bir gülümseme yerleştirmişti. Yan yana, büyük merdivenlere doğru yürüdüler. “Sakin buna cevap vermeye *kalkışma*! Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, hiçbir şey! Küstah, haddini bilmez ve işgüzar birisin!”

“Efendim, sizi görmek ne güzel! Umarım iyisiniz.”

Alex haşin bir bakışla gülümsedi. “İyi akşamlar, Leydi Farlaine. Çok iyiyim.”

“İyi akşamlar, Leydi Farlaine,” dedi Lauren.

“Kontes Bergen,” diye karşılık verdi kadın, biraz soğuk bir tavırla. Hızla merdivenlerden inmeye başladıkları zaman Alex uysal bir ses tonuyla mırıldandı. “Bitmedi, değil mi?”

“Hayır!” diyerek öksürdü Lauren, hem gülüyor hem hıçkırıyordu. “Senin hakkında birçok şey düşünmüştüm fakat *acımasız* olacağın hiç aklıma gelmemişti!” Onlara doğru gelmekte olan yaşlı bir çiftte gülümsedi.

“Şimdi bitmiş olması gerek. Ve izin ver, ben de en içten duygularımla yanıt vereyim, Madam...” Yaşlı çift yanlarına vardığı zaman duraksadı.

“İyi akşamlar, Bay ve Bayan Bartlett,” dedi Lauren. Alex kadının, Lauren’in selamına karşılık çenesini belirgin bir hareketle havaya kaldırışını fark etmişti.

“Sutherland, Lordlar Kamarası’ndaki konuşmanı dinledim! Çok etkilendim!” dedi gri saçlı beyefendi, coşkuyla. Gözlerini kısmış Lauren’e bakıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Alex samimiyetle. Bartlett’in aşıkâr bakışlarla Lauren’i incelemesi dikkatini çekmişti.

“İyi akşamlar, Kontes Bergen,” dedi yaşlı adam.

“İyi akşamlar,” diye yanıtladı.

Alex, Lauren’in dirseğini sıkıca tutarak çekti. “Dediğim gibi, hayatında gördüğün en rezil adam olabilirim fakat *sen* de benim

gördüğüm en inatçı, en *kibirli*...” Başka bir beyefendi yanlarına yaklaşırken durdu.

“Sutherland, bu hafta White Barı’nda seni görmeyi umuyordum. Senden Parlamento’yla ilgili bir ricam olacaktı, eski dostum. Anlaşabileceğimiz bir konu olabilir.”

Lauren bu sözlere karşılık homurdanınca Alex onu uyarmak için dirseğini sıktı. “Perşembe öğleden sonra diyelim mi, Lord Helmsley?”

“Uygun olur. İyi akşamlar, efendim.” Adam gülümseyerek reverans yaptı, bakışları gizlice Lauren’e doğru kaymaktaydı.

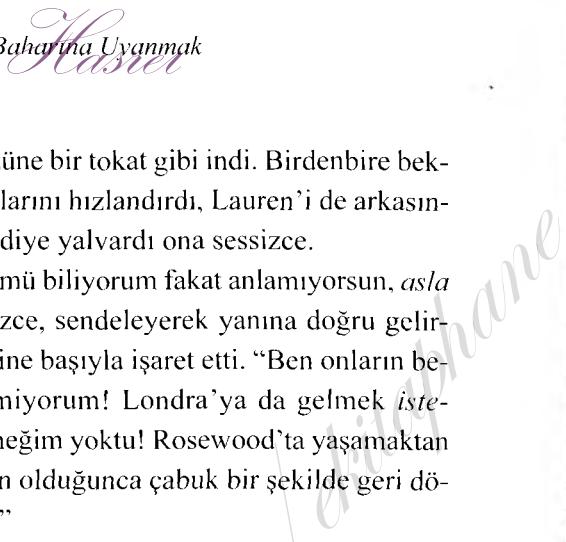
Alex, Lauren’i pek kibar olmayan bir hareketle itti, bir hizmetçi onlara doğru yürüyordu. “Kırmızı pelerin, lütfen.” Etrafına bakınıp gözlerini Lauren’e çevirdi. “Kibirli küçük kız. Kaç adamla gönül eğlendiriyorsun, Lauren? Kaç kalbi kıracaksın ve...”

“Ben küçük bir kız *değilim*!” diye haykırdı Lauren, öfkeyle. Hizmetçi pelerini getirince Alex isteksizce Lauren’e giyinmesi için izin verdi: Kendisi de pardösüsünü ve şapkasını giyerken Lauren’i bıkkın bir yüz ifadesiyle izliyordu. Hemen tekrar kolunu tutup onu kapıdan çıkardı.

“Bu konuda yanılıyorsun. Onlarla süslü *uçurtmalar* gibi oynuyorsun. Tanrım, kaç tane olduklarını sayamıyorum bile! Goldthwaite, Westfall, van der Mill ve o canavar Madgoose; aman Tanrım, seni neden bu kadar görmek istediğimi merak ediyorum. Aklımı kaçırmış olmalıyım!” dedi sert bir şekilde. Başını kaldırıp yukarıya baktı. Yağmur çiselemeye başlamıştı. Bezgin bir iç çekişle Lauren’i basamaklardan indirip bekleyen arabaya götürdü. Lauren tuhaf bir sessizlik içerisindeydi. Alex gözlerini ona dikti. Lauren tam karşıya bakıyordu fakat gözlerinde parlayan yaşlar görülebiliyordu. “Ah Tanrım,” diye homurdandı. “Lauren...”

“Ben kötü bir kız *değilim*. Ben dürüstüm, gerçekten,” dedi, sesi titreyerek.

Bu sözleri Alex'in yüzüne bir tokat gibi indi. Birdenbire bekleyen arabalara doğru adımlarını hızlandırdı, Lauren'i de arkasından çekiordu. "Ağlama!" diye yalvardı ona sessizce.

"Sana öyle görüldüğümü biliyorum fakat anlamıyorsun, *asla* anlayamazsın," dedi çaresizce, sendeleyerek yanına doğru gelirken. Alex arabacıardan birine başıyla işaret etti. "Ben onların benimle ilgilenmelerini istemiyorum! Londra'ya da gelmek *istemi-yordum* fakat başka seçeneğim yoktu! Rosewood'ta yaşamaktan çok mutluydum ve mümkün olduğunca çabuk bir şekilde geri dö-neceğim, hatta belki *yarın!*"

Arabacı kapıyı hızla çekip açtı ve Alex hiç düşünmeden Lauren'i belinden tutup içeriye soktu. Lauren onu durdurmak için ellerini kapıya doğru uzattı ve ona omzunun üzerinden *öfkeli* bir bakış attı. "Senden benimle görüşmeni *istemedim*, artık *bu* ne demek oluyorsa!" Arabacı gergin bir ifadeyle başını eğdi, o anda başka yerde olmayı diler gibi bir hali vardı. Alex, Lauren'i kuvvetle itip sık koltuklara oturttu ve kendi de içeriye atlayıp kapıyı kapat-tıktan sonra sürücüye talimatları verdi.

Lauren kadife minderlerin üzerine düştü ve kalkmaya çalışırken anlaşılma-z kelimeler mırıldanarak boğazına takılan hıçkırıklardan kurtulmak için derin derin nefes almaya başladı.

"Lauren, ah Tanrım, lütfen ağlama. Benim amacım..."

"Ben onlarla gönül eğlendirmiyorum. Ethan onları benimle görüşmeye teşvik ediyor fakat ben *asla* onları istemiyorum," diye mırıldandı. "Beni cüzdanı en kabarık olanıyla evlendirmek istiyor ve ben kabul edene kadar da beni rahat bırakmayacak çünkü Rosewood için başka bir kurtuluş yolu yok. Fakat *ben* böyle düşün-müyorum! Ürünleri takas edebiliriz, mesela süt ve yün ve dürüst olmak gerekirse evlenmek *zorunda* da değilim," dedi çaresizce. "Magnus'a onunla evlenemeyeceğimi açıkladım fakat o benim fikrimi değiştireceğime dair gerçektışı bir düşünceye sahip..."

Alex kendi kendini tekmelemek istiyordu. Bergen'i gereksiz yere kıskanarak sinirlenmişti ve hiç kullanmadığı sert sözler söylemişti. Araba ilerlemeye başlayınca Lauren minderleri sıkıca kavradı. O kadar perişan haldeydi ki Alex hiç düşünmeden onun oturduğu koltuğa geçip onu kollarına aldı.

Lauren onu geri itmedi.

"Seni üzmemek istemedim," diye mırıldandı, dudakları Lauren'in saçlarına sürünürken. "Seni başkaları yüzünden üzmemeliydim."

"Sen beni üzemezsin." Lauren burnunu çekerek garip bir hareketle yanağındaki gözyaşını sildi.

Alex iki parmağıyla onun ve çenesini kaldırarak yüzüne bakmasını istedi. "Üzgünüm," dedi. "Madgoose olan davranışlarım bile iğrençti. Fakat çıldırmıştım. Lanet olsun, benim bu kadar mantıksız davranmama neden olan şeyi anlamıyorum fakat elimde değil... hepsi *hislerim* yüzünden. Tanrım, Lauren, seni istiyorum, bunu biliyor musun? Seni hayatımda kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum..." Söylediği korkunç sözler üzerinde gittikçe artan bir yük olurken sesi kısılıyordu.

Lauren şaşkın görünüyordu. Gözleri dolmuştu, dudakları hafifçe titriyordu. Alex buna dayanamıyordu, şefkatle uzanıp alnını öptü. Genç kadının sessizce hıçkırdığını duydu ve eğilip onu dudaklarından öptü. Dudakları inanılmaz bir biçimde çekiciydi, yumuşak, nemli ve tadı tuzluydu. Dudakları birleşirken Lauren hafifçe iç çekti.

Bu hafif iç çekiş Alex'in içinde aç bir arzuyu uyandırmıştı. Dili kadının dudaklarının üzerinde hafifçe geziniyor, tadını alıyordu. Lauren'in parmakları Alex'in bileğini sıkıca kavramıştı fakat bu masum hareketin baştan çıkartıcı çekiciliği Alex'in tüm savunma kalkanlarını düşürmesine neden olmuştu. Vicdanının zayıf karşı çıkışlarına rağmen Lauren'i tutup kendine doğru çekti ve

bedenleri birbirine yaslanırken dudaklarıyla onunkileri ele geçirdi.

Lauren onun kollarında sanki yumuşuyor, Alex'in sert vücut hatlarının karşısında kendini serbest bırakıyordu. Alex'in bedenine tutku akıyor, sertliği Lauren'in karnına yaslanıyordu. Öpücükleri ateşlendikçe Lauren de ona istekle karşılık veriyordu. Alex onu tek koluyla kavrayıp koltuğa yatırarak gerilen pantolonunun altındaki sertliğini hissetmesini istedi. Diğer eli Lauren'in bedenini okşuyor, göğsünün çevresinde geziniyordu. Alex ona daha çok yaklaşıırken Lauren de onun bu heyecanına karşılık veriyordu. Alex eldivenlerini çekip çıkartarak onu sıkıca tuttu, sanki kaçmasından korkuyor gibiydi. Lauren'in göğsü Alex'in avucunu dolduruyordu, başparmağıyla genç kadının elbisesinin saten kumaşını okşuyordu. Daha fazlasını arzulayarak elini dekoltesinin derinliklerine soktu ve avucuyla kadının göğüs ucunu okşamaya başladı. Lauren'in zevkten nefesi kesilmişti.

Bu baştan çıkarıcı dokunuşlar Alex'i kendinden geçirmişti. İradesini son noktasına kadar kullanması gerekse de, Alex durmak için kendini zorladı. Alex halîfçe doğrulup ona baktı. Sırtüstü yatmakta olan Lauren'in göğsü her soluk alıp verişinde inip kalkıyordu. Gardenyaları ezilmişti. Lanet olsun, onu nasıl da istiyordu. Fakat onu, arabanın minderlerinin üzerinde tıpkı bir fahişeymiş gibi elde edemezdi, her ne kadar bunu yapmayı çok istese de. Alex genç kadının yüzünü tutup usulca gözlerini öptü ve onu kaldırıp oturttu.

Lauren'in mavi gözleri neredeyse kapkara olmuştu. Titreyen elini şiş dudaklarına götürüp ıslaklığı sildi. Asi bir saç tutamı kıskırtıcı bir şekilde yüzüne düşüyordu. Alex hiç bu kadar tahrik olmamıştı. Sürücüyü onları annesinin Berkley Sokağı'ndaki evine götürmemesi için kendine hâkim olması tamamen irade gücünden kaynaklanıyordu. Eve gitseler, içinde hissettiği arzusun hakkını verecekti. Çok kolay olacaktı. Düşüncelerinin nereye doğru kay-

dığını fark edip korkarak hemen Lauren'in karşısındaki koltuğa geçti.

"Bir öpücüğün böyle bir şey olabileceğini tahmin edemedim," diye fısıldadı Lauren.

Ben de, diye düşündü Alex, çaresizce. "Lauren..." diye mırıldandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirirken. "Yapmamalıydım... sen daha iyisini hak ediyorsun," dedi. Lauren cevap vermedi ve ne yapacağını bilemeden eğilip şapkasını aldı.

Cevap vermiyordu çünkü Alex'in bu öpücükten fazlası olarak neyi kastettiğini bilmiyordu. İlk önce hissettiği o hoş duyguyla, sonra da içinde yanmaya başlayan alevlerle şaşkına dönmüştü. Dudakları birbirine dokunduğunda yaşadığı garip sarsıntının titreşimleri yavaş yavaş azalıyordu. İçine sızan sıcaklık sahip olduğu tüm mantığı elinden almıştı. Alex bu olağanüstü öpüşmeyi sonlandırmış olsa bile Lauren hâlâ o fiziksel arzusun içinde sıkışıp kalmıştı.

Lauren gözüne düşen bir tutam saçı eliyle geriye itti. Başını eğmiş, üzülerek ezilmiş gardenyalara bakıyor, dalgın bakışlarla düzeltmeye çalışıyordu. Gözlerini Alex'ten kaçırmaya, bedeni, kalbi ve ruhuyla mücadele eden kuvvetli duyguların çaresizce üstesinden gelmeye çalışıyordu. Tanrım, ona olan arzusu muhtemelen tahmin ettiğinden de fazla artmıştı ve onu bir daha elde edemeyeceğinin verdiği korku acı verici derecede gerçek bir histi.

O kadar gerçektir ki o anda Lauren, Alexander Christian tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için ne gerekirse yapabileceğini düşündü. Yüce Tanrım, iki ay sonra yirmi beş yaşında olacaktı ve bedeninin hissetmek istediği bu duyguyu hiç yaşamamıştı. Araba Russell Meydanı'na döndüğü zaman panikle-meye başladı. Bu şansı bir daha elde edemeyebilirdi! Hem de asla! *Asla* böyle sevmeyebilirdi ve sahip olduğu bu tek fırsat da atların toynaklarının kaldırım taşlarının üzerinde yürürken çıkardıkları *tik-tok* sesleriyle her an daha da elinden kayıp gidiyordu. Şimdi

bir şey yapmazsa sevdiği adamın dokunuşuna muhtaç olarak mezara gidecekti.

“Alex?” Alex aniden başını kaldırdı, yemyeşil gözleri onun kileri arıyordu. Tek eliyle kendi dizini kavradı. Sanki Lauren’e dokunacağından korkar gibiydi. “Alex,” diye tekrarladı, sesindeki çaresizliğin verdiği acıyla kıvranarak.

“Ne oldu, hayatım?” diye sordu Alex, usulca. Lauren’in kalbi bu sevgi sözcükleri karşısında düzensiz bir ritimle atmaya başlamıştı. Alex’in çözülmüş boyunbağına baktı, ne düşündüğünü söylemeye korkuyordu. Fakat Tanrım, Alex onun içinde öyle bir açlığı uyandırmıştı ki, ancak kendisi tatmin edebilirdi ve Lauren de bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmek, yaşamak zorundaydı. Bakışlarını kaldırıp Alex’inkilere dikti. Ondan bunu istemeye çok korkuyordu. Ne düşündüğünün artık bir önemi kalmamıştı. Fakat düşünceleri *çok* da günahkâr olamazdı, değil mi? O dul bir kadındı! Kim nereden bilecekti ki? Alex de *nişanlıydı*! Henüz evlenmemişti. Bu kadar korkunç bir düşünce miydi? Bir kez yaşamak, tek bir gece onu ebedi bir lanete mahkûm edebilir miydi? Peki, şu anda bu *umurunda mıydı*? Böyle bir şansı bir daha asla elde edemeyebilirdi ve bunun sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırды. Kendi düşünceleriyle kızarınca ağzının kenarında, belirsiz bir gülümseme belirdi.

Alex tek kaşını kaldırdı.

“Bana... ah, g... gösterecek misin?” demeyi başardı Lauren.

Alex diğer kaşını da kaldırdı. “Sana *neyi* göstereyim? Aşkımı?” diye sordu Alex, dikkatle.

Lauren heyecanla boğazını temizleyip tekrar konuşmaya çalıştı. “Bana... şeyi göster... ah... bilirsin işte... *nasıl aşk yapıldığını*.” İşte. Arzusunu açık bir dille ifade ettiği için kendine kızmış ve utançtan kızarmıştı ama en azından Alex duyduklarında yanılmayacaktı. Alex şaşırtıcı bir şekilde, onun bu ahlaksızlığı karşı-

sında alınmamıştı. Tam tersine gözlerinin rengi koyulaştı, Lauren onun da aynı arzuyu hissettiğini biliyordu.

“Lauren...”

“Göster bana,” diye tekrar fısıldadı. Bu kez daha ısrarcıydı ve görgü kurallarının bu kararına engel olmasına izin vermemekte kararlıydı. Alex kararsız görünüyordu. Lauren öne doğru eğilip elini kendi ellerinin arasına aldı. “Sadece tek bir gece, hatırladın mı?”

Alex bir anlığına geri çekilmiş, onu yanlış anladığından olduğu kadar doğru anladığından da korkmuştu. Alex çıldırmıştı ve aklı karışık. Bunu düşünmek bile onu deli ediyordu fakat Lauren’in ruhunun en derinlerinden gelen bir ışık gözlerini aydınlatıyor, onu çağırıyordu. Alex gittikçe şiddetlenen açlığıyla çenesini kenetledi. Hissettiği arzu kesinlikle hayal görmesine neden oluyordu.

“Lütfen?” diye fısıldadı Lauren, sanki Alex’e hayal görmediğini kanıtlamak ister gibi ve gözünü bile kırpmadan onu baştan çıkarmayı başardı. Alex anında tavan penceresini çekerek açtı.

“Brianson! Berkley Sokağı, on dört numara!” diye bağırdı. Lauren gülümse, Alex onun çok zarif olduğunu düşündü. Çok heyecanlanmıştı. Alex, Lauren’i tutup kucağına çekti ve kolunu öpmeye başladı. Eldivenlerini yavaşça çıkarırken düşünceleri artık kontrolden çıkmıştı. Bu çılgınlıktı! O, dük unvanını taşıyordu! Bir *beyefendi*di, Tanrı aşkına! Yine de zihninin onu durdurmak için üretebileceği hiçbir itiraz yoktu. Vicdanı aklında kök salmaya başladığı anda onu yok ediyordu. Sadece Lauren’i görüyordu. Her duyusu, her gözeneği onunla, güzel tadıyla ve saçlarının güzel kokusuyla doluydu.

Alex, Berkley Sokağı’na ulaşmasının bir ömür süreceğini düşünmeye başlamıştı.

Tüm bunlar Lauren’e bir rüya gibi geliyordu. Alex onun el-

divenlerini yavaşça çıkarıp, çıplak kollarını, bileğini, sonra da boyununu ve dudaklarını nefesi kesilene ve artık hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar öptü. Araba durduğu zaman Lauren'in düşünecek vakti olmamıştı. Alex onu çabucak dışarı çıkarıp, Brianson'a arabayı arka tarafa çekmesini emretti. Lauren'i pardösüsüne sarıp sarmalayıp hızla ön kapıya doğru yürüdü. Onu getirdiği ev karanlıktı. Sadece döşeme taşlarının altından anahtarı almak için onu bıraktı fakat sonra hızla onu içeriye sokup kapıyı arkasından kapattı.

Karanlık giriş salonunda Alex el yordamıyla bir ışık bulmaya çalışırken Lauren'in soluğu gitgide daraldı. Tek bir mumdan yayılmaya başlayan ışık yandığı zaman içindeki panik daha da yükseldi. Alex'in gözleri karanlıkta onu arıyordu ve bulduğu zaman rahatlayarak gülümsedi. Tek kelime etmeden elini ona uzattı. Aniden korkuya kapılan Lauren ona uzun uzun bakıp, bir an fikrinin değişeceğinden endişelendi. Hayır, bunu istiyordu. Tereddütlü bir hamleyle elini Alex'e uzattı.

"Lauren... eğer fikrini değiştirdiysen, sorun yok," dedi Alex, onu yatıştırmaya çalışarak.

Lauren şaşırarak gülümseyip başını salladı. "*Değiştiremem.* İnan bana, bunu çok denedim," diye fısıldadı, dürüst bir şekilde.

Alex bir süre ona bakarak durdu, gözleri bedenini tarıyordu. Ve ardından yürümeye başladı. Karanlıkta kıvrılarak yükselen merdivenlere doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Lauren'in elini sıkıca tutuyordu. Lauren'in zihni ayaklarından daha süratli ilerliyor, Alex'le birlikte olma ihtiyacına karşı çıkan vicdanının itirazlarıyla boğuşuyordu.

Alex evle ilgili konuşarak onu biraz olsun rahatlatmaya çalışıyordu, ne kadar ender açıldığını ve ailenin evi uzun vadede ne yapacağıyla ilgili konuşmaları anlatıyordu. Birinci kattaki karanlık koridor boyunca ilerleyip, iki veya üç kapı geçtikten sonra başka

bir kapının önünde durdular. Alex kapıyı açtı ve içeriye girip onu da içeriye çekti.

Lauren ondan kendisini eve götürmesini isteyebilirdi. *Şimdi*, çok geç olmadan. Alex şamdanı bir masanın üzerine koyup döndü ve Lauren'in yüzüne baktı. Genç kadın başka bir sarsıntı daha geçiriyordu. Korkusu hissettiği arzuyu bastırıyordu. Bu korku Lauren'in şehvetli arzusu ve bu arzunun getireceği muhtemel sonuçları düşünmekten kaynaklanıyordu.

"Titriyorsun. Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Alex, usulca.

Lauren'in kalbi boğazından fırlayacak gibiydi. Binlerce 'hayır' dilinde yok olup gitti ve Rosewood'ta ilk tanıştıkları zamandan beri hissetmekte olduğu arzu sayesinde karanlığa gömüldü. "Ah, Alex," diye iç çekti, "Sadece bilmek istiyorum... yani, bilmem *gerekiyor*. Bunun sana çok garip ve ahlaksız geleceğinin farkındayım fakat bu açıklayabileceğim bir şey değil, gerçekten, bu sadece buramda," dedi, elini karnına ve göğsüne doğru sallayarak, "burada duruyor ve ben ne kadar çabalarsam çabalayım bu duygudan kurtulamıyorum. Sana her baktığımda, bu duyguyu hissediyorum." Alex aniden Lauren'in pelerinin içine doğru uzanıp karnını okşamaya başladı.

Lauren'in cildi yanıyor, göbeğinde alevler yükseliyordu. "Ben, ah, sanırım hasta oluyorum fakat daha önce böyle bir şey hissetmedim, biliyorsun..." Lauren aniden durdu. Alex'in eli göğüs kafesinden göğsüne doğru kaydı. Diğer eli ise pelerinin altından uzanıp belini kavradı ve onu kendine doğru çekti. "Aslında hasta olduğumu düşünmüyorum, sadece hazımsızlık olabilir fakat bu gece çok az şey yedim," diye mırıldandı.

"Sanmıyorum," dedi Alex, hafifçe gülümseyerek, "bu hazımsızlık olamaz." Alex'in dudakları Lauren'in boynuna dokunup onu yeniden titretti. "Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu biliyorum,

meleğim. Bu his aslında ikimizin de karşı koyamadığı dayatılmaz arzu. Eğer izin verirsen sana kendini daha iyi hissettireceğim.” Alex onun küpesini ağzına alarak kulak memesini ısırdı. Lauren ani bir soluk alınca Alex kafasını kaldırdı. “İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız, Lauren. Ne zaman istersen durabiliriz.”

Bu kocaman bir yalandı, Lauren bunu biliyordu. “Alex,” diye fısıldadı, kendi yarattığı bu ana apar topar dalarak, “lütfen, bana göster.”

Alex hafifçe homurdanarak onu kollarına alıp yatağa doğru yürüdü. Yatak örtüsünü kaldırmak için durdu ve ardından yeşil ve altın işlemeli örtünün üzerine düştüler. Bir eliyle onu belinden kaldırıyor, dudakları birleşirken onu kendine doğru çekiyordu. Usta bir hareketle genç kadının pelerinini çıkarıp elleriyle sırtını okşamaya başladı ve saçlarındaki tokayı çözdü. Lauren ona dokunmak için can atarak elleriyle onun göğsüne ve omuzlarına sarıldı. İpek gömleğinin altındaki sert ve şekilli kaslarını hissedebiliyordu.

Lauren’in saçları yatağa savrulmuştu ve koyu renk dalgalarından oluşan bir perde gibi görünüyordu. Alex bir hanımefendinin hizmetçisinin usta elleriyle onun elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. Aniden Lauren’in elbisesi ve Alex’in ceketi, yelegeği ve gömleği çıktı. Alex onun kombinezonunun kurdelesini çözünce genç kadının bir göğsü açıldı. Alex kadının göğsünü avuçladı ve ucunu hafifçe ovarak sertleştirdi. Dudaklarını Lauren’in dudaklarından çekip göğsüne götürdü ve öpmeye başladı. Müstehcen, sarhoş edici bir his Lauren’in tüm bedenini kaplamıştı, inleyerek ona dokunmak için uzandı.

Lauren sırtüstü yatıyordu. Alex onun diğer göğsünü öperken, bedeninin her yanından çağlayan şok edici duygularla adamın gür saçlarını tuttu. Güzel ve acı verici hisler tüm göbeğini kaplamıştı. Alex kombinezonun eteğini tutup havaya kaldırınca Lauren nefesini tuttu adamın parmakları hafif dokunuşlarla en gizli noktasını

okşarken dehşet verici bir zevkle nefesini tuttu. Alex diliyle onun dudaklarını okşarken, parmakları da çıplak cildinde şehvetle dans ediyor, bacaklarının en üst noktasından başlayıp, ıslaklığına doğru kayıyordu. “Aman Tanrım, çok güzelsin,” diye mırıldandı Alex, dudakları onun cildinde sürünürken.

Lauren, Alex’in dokunuşlarıyla kendinden geçmişken aniden donup kaldı. Adamın parmakları cildini özenle okşuyor, her yerine ulaşarak onu zevk duygusunun en yüksek zirvesine taşıyordu. Dudakları Lauren’inkileri yeniden buldu ve kadının hissettiği acı tahammül edilmez bir hafifliğe varırken onu şefkatle öpmeye başladı. “Meleğim,” diye fısıldadı, “aman Tanrım, seni istiyorum.” İlk dudakları Lauren’in boynuna inince Alex pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Yeniden tüm ağırlığını Lauren’in bedenini üzerine verince, Lauren onun sertliğinin çıplak tenine dokunduğunu hissetti. Hissettiği her duygu onu bir öncekinden daha çok sarsıyor, hassas olduğu kadar işkence edici bir ürpertiye neden oluyordu. Lauren hiç düşünmeden heyecanla dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Alex durup onun gözlerinin içine baktı. Kestane rengi kıvrımlar genç kadının yüzüne düşüyordu. Uzun, ipeksi lüleler yatağa, oradan da omuzlarına ve sırtına uzanıyordu. Dirseklerinin üzerine dayanırken muhteşem göğüsleri Alex’in tam karşısında duruyordu. Lauren ona kalbinin hızla çarpmasına neden olan cezp edici gözlerle bakıyordu. Alex hayatında hiçbir kadını bu denli arzulamamıştı. Hiçbir kadına karşı hislerini göstermeyi bu kadar çok istememişti. Ona verebileceği tüm zevkleri vermek, daha önce hiç yaşamadığı bir tatmin duygusu yaşatmak istiyordu. Lauren’in koyu mavi gözleri Alex’in dudaklarına kaydı ve iki parmağını sevgiyle onun dudaklarına bastırdı.

Bu, bir adamın dayanması mümkün olmayan bir şeydi. Alex hemen genç kadının bacaklarının arasına geçti. Lauren hâlâ dir-

seklerinin üzerinde duruyordu; Alex'in sertliği bedenine girerken aldığı her nefeste göğüsleri kalkıp iniyordu. Alex yavaşça ve dik-katli bir biçimde hareket ederek, Lauren'in bedeninin zevk alarak kışkırtıcı bir şekilde gerilmesini hissediyordu. Alex onun derinlik-lerine girerken Lauren farkında olmadan altdudağını ısırdı; bakış-ları Alex'in dudaklarında odaklanmıştı.

“Bana bak, hayatım,” dedi Alex, boğuk bir sesle. Bedenine akan duygu seli ile elini Lauren'in sırtına koydu. Gözlerinin içine bakarak, şiddetle bacaklarının arasından içeriye girdi.

Hissettiği acıyla boğuk bir çığlık atan Lauren yüzünü Alex'in omzuna gömdü.

Alex şaşırırken bedeni sertleşmiş, farkına vardığı gerçekle başı dönmeye başlamıştı. Lauren bakireydi. Bir *bakire*! Alex onu yatağa yatırıp canını yaktığı için özür diledi ve bir daha incitme-yeceğini mırıldanmaya başladı. Kafası karışmıştı. Dul bir kadının nasıl bakire olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Bu mümkün de-ğildi! Fakat aslında *mümkündü*, kızlık zarını yırttığını *hissetmişti*. Tanrım, ne yapmıştı? *Ne yapmıştı o böyle?*

Lauren onun şaşkınlığının farkında değildi. Hissettiği ani aci-nın şokunu yaşıyordu. Acı yavaşça dinerken doğrulup Alex'e doğ-ru yaslandı ve ona yaşattıklarına devam etmesini, içindeki sertliğin baskısını tekrardan hissetmek istedi. Alex inleyerek onu usulca öptü ve tutkuyla aynı baştan çıkarıcı ritme devam etti. Acı unutul-muştu ve Lauren yaşadıklarıyla kendinden geçmeye başlamıştı. Alex yüzünü onun boynuna gömdü. Kesik kesik soluk alıyordu. Lauren, Alex'in kendi kendini dizginlemeye çalıştığının, canını yakmamak için yavaşça hareket ettiğinin farkındaydı. Alex'in eli Lauren'in göğsünü tekrar kavradı ve parmaklarıyla göğüs ucunu usulca okşamaya başladı, omurgasından yayılan ürpertiler karnının altına kadar ilerliyordu.

Bedeni serbest kalmak için neredeyse çığlık atarken Lauren, Alex'le birlikte hareket etmeye başladı. Alex kolunu onun kalçası-

nın altına koyarak onu kendine daha çok yaklaştırdı ve en derinlerine ulaşıarak tüm arzularına karşılık verdi. Hissettiği baskı korkutucu bir orgazma doğru ilerlerken Lauren, Alex'e sıkıca tutundu. Adeta parçalara ayrılacağından korkmaya başlamıştı. "Kendini serbest bırak, meleğim," diyerek Lauren'in kulağına mırıldandı Alex. "Kendini serbest bırak."

Lauren'in hissettiği zevk aniden bedeninin içinde dalgalanarak yükselmeye ve kontrolden çıkmaya başladı. Onunla birlikte kıvranıyor, tüm bedenine binlerce iğne saplanıyordu sanki. Büyük bir heyecan her yanını kaplarken bir zevk çılgılığı boğazına takılmıştı. Bedeni tüm ağırlığını yitirmişti, yatağın üzerinde uçuştuğuna yemin edebilirdi. Alex'in hareketleri gittikçe hızlanıyordu. Lauren hızlı soluklar alıp verirken o da başını geriye atmış, tohumlarını içine bırakırken sessizce bağırıyordu. Son kez güçlü bir hareketle en derinlere ulaşıp, gırtlığından gelen boğuk bir iniltiyle onun üzerine yığılmıştı.

Lauren sonunda odaklanmayı başardığı zaman gülümsedi; çok mutluydu. "Alex," diye fısıldadı. Alex gülümsedi ve parmaklarıyla onun yanağını okşamaya başladı. Lauren onunla aşk yaşamının bu kadar yakın ve zevk verici olacağını tahmin etmemişti. Gözlerini kırparak biriken yaşları engellemeye çalıştı.

Alex hemen Lauren'in yüzünü avuçlarının içine aldı, sessizce küfür ediyordu. "Canını yaktım, değil mi? Sevgilim, bilmiyordum. Bana neden söylemedin?" diyerek sızlandı, Lauren'in yanağından bir damla yaş süzülürken. Lauren kahkaha atarak onu şaşırttı fakat gözlerinden yaşlar düşmeye devam ediyordu.

"Ah, Alex, bu kişi sen olduğun için çok memnunum," diye mırıldandı. Uzandı ve parmağıyla Alex'in bir tutam saçını okşamaya başladı. "Ben... ben iki insan arasında yaşananların bu kadar muhteşem olabileceğini tahmin etmemiştim. Seni asla tanıyamaya-

cağımdan çok korkuyordum,” dedi usulca, vücudunu tepeden tırnağa bir sıcaklık kaplıyordu. “Seni *tanımayı* gerçekten çok istiyordum.”

Alex ona şaşkın gözlerle baktı. Lauren’in başı dönüyordu. yüzünü Alex’in boynuna yaslayıp kahkaha attı. Hayatında hiç bu kadar güçlü veya güvende hissetmemişti. Tanrım, bu adama tapıyordu ve aniden, hiç düşünmeden söyleyiverdi, “Seni seviyorum, Alex, bunu biliyor musun? Lucy’yi korkutup az kalsın ölümüne sebep olduğun günden beri seviyorum ve buna engel olamıyorum!” Lauren tekrar kahkaha attı, bu seferki histerik bir kahkahaydı. “Denedim, denedim, çok çabaladım ama seni sevmeme engel olamıyorum!”

Alex onun bu aşk dolu itirafı karşısında şaşırmıştı. Lauren yüzünü boynuna gömmüş hem hıçkırıp hem kahkaha atarken onu sıkıca tutuyordu. Genç kadının yanma yuvarlanıp ona sarılmaya devam etti. Onun bu samimi ve içten itirafıyla inanılmaz bir coşku yaşıyor, buna kendisi de hayret ediyordu. O da Lauren’i en az onun kendisini sevdiği kadar derinden seviyordu.

Bu sevgi, yaşadıkları gerçeküstü zevki daha da zorlaştırıyordu. Alex bu düşünceyi zorla kafasından atmak istiyordu. “Sen,” diye mırıldandı, “İngiltere’nin en güzel kadınısın. Bir meleksin sen. Seni bu kadar çok istememe sebep olduğun için küçük, şeytani bir meleksin.”

Lauren kıkırdıyordu. “Beni gerçekten istiyor musun, Alex?”

“Tüm kalbimle, sevgilim,” diye yanıtladı Alex. Bunu itiraf edebildiğine bile şaşırmıştı.

“Sadece... sadece tek bir gece için mi?” diye sordu Lauren, tereddüt ederek. Parmağıyla Alex’in çenesine hayali bir çizgi çiziyordu.

Tanrım, keşke Lauren, Alex’in neler hissettiğini bilebilseydi. “Bir hayat boyu.”

Lauren'in eli Alex'in yüzünden kayıp yastıkların arasına gömüldü. Alex bir dirseğinin üzerinde doğrulup başını eğdi ve ipek saçlarını okşayarak yüzüne baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Hayat ne kadar da zalim."

Alex bir süre hiçbir şey söylemedi. Elde edebilecekleri fırsatları düşünüyordu fakat hayal edebildiği tek şey ara sıra Rosewood'a yapacağı ziyaretler veya zaman zaman Londra'da gizli buluşmalar oldu. Lauren'in gözünden bir damla yaş süzüldü, gözlerini yatağın üzerinde bulunan sayvana dikmişti. Alex hayatlarındaki bu soğuk gerçeklik yüzünden aralarındaki büyüün bozulmasına izin veremezdi. Eğilip onu burnunun ucundan öptü. "Bir şeyler düşüneceğim, Lauren. Bizim için bunun bir yolunu bulacağım," dedi, teselli edici bir ses tonuyla ve onu tekrar dudaklarından öptü.

Tekrar seviştiler. Bu kez yavaş ve usulca, mümkün olmadığını düşündükleri doruk noktalarına ulaşarak. Fakat şömüne rafının üzerindeki saat üçü vurduğunda Alex'in sorumluluklarını bilen tarafı görevi devraldı.

Sessizce Russell Meydanı'na doğru ilerlediler; Alex koruyucu bir temasla ona sarılmıştı. Lauren'in başı onun omzuna yaslıydı. Hâlâ gülümsüyordu ve Alex kollarında tuttuğu bu güzelliğinden gözlerini kaçırmak istemiyordu. Aralarında geçenler Alex'in hayatında yaşadığı en doyurucu fiziksel aşktı. Hiç kimse tarafından bu kadar sahiplenilmemişti. Daha önce de yatağında kıvranan kadınlar olmuştu fakat kimse onun kadar tatmin etmemiş, böylelerine doyum noktasına çıkarmamıştı. Fakat onu esas harekete geçiren şey, bekâretini en ilkel ve en erkeksi içgüdülerle sahiplenmesiydi. Burun üzerinde bıraktığı etki çok güçlüydü; Lauren artık

onun bir parçasıydı. Alex ona sahip olmuş, daha önce hiçbir adamın dokunmadığı derinliklere dokunmuştu. Lauren onun meleği-ydi. *Onun*.

Araba Russel Meydanı'nda yavaşladığında Lauren başını kaldırıp gözlerindeki belirsiz ifadeyle baktı. Çok garipti fakat Alex, aniden yaklaşmakta olan kaybı sanki hissedip gerilmişti. Söylemek istediği ve söylemesi *gereken* çok şey vardı. Aynı zamanda *söylememesi* gereken ve söylemeye *hakkı* olmayan birçok şey de vardı.

“Lauren, konuşmalıyız. Ben...”

“Seni seviyorum, Alex. Hevesimi kıracak bir şey söyleme,” diye fısıldadı, gülümseyerek. “Gerçeğin ne olduğunu biliyorum fakat bu gece bize ait. Lütfen, bunu mahvetmeyelim.” Lauren’in gözleriyle ona yalvarıyordu. Alex ona hayır demeye gücü olmadığına farkına varmıştı ve çok şaşkıındı. Derin bir iç çekerek Lauren’in isteğine boyun eğdi ve arabadan indi, ardından onun da inmesine yardımcı oldu. Lauren gizlice eve doğru baktı. Alex yine onu kaybetme düşüncesine kapılarak endişelenince çaresizce kolunu yakaladı.

“Seni tekrar görmeliyim.” Lauren’in dudakları aralanınca Alex hemen başını salladı. “Beni dinle. Başka hiçbir şey umurumda değil, tek istediğim...” Sözcükler boğazında kalmıştı. Ne istiyordu? Lanet olsun, gerçekte ne *istiyordu*? “Bak, sadece yarın benimle buluşmaya gel,” dedi gergin bir ses tonuyla. “Vauxhall Bahçeleri’nde, saat dokuzda, girişin yanındaki küçük havuzun başında. Hangisinden bahsettiğimi anladın mı? Hill’e, Leydi Darfield’ı ziyarete gideceğini söyle. Geleceğine söz ver.” Alex çabucak ve panik halinde konuşuyordu, sanki korkunun elleri kalbini sıkıştırıyordu. Bu gece bulduğu şeyi kaybetme korkusuydu bu.

“Tabii ki orada olacağım,” diye fısıldadı Lauren ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek onu dudağının kenarından öptü.

Dirseğindeki parmaklarını çekerken kıkırdıyordu. Ardından dönüp hızla evin kapısına doğru yürümeye başladı.

“Gecikme!” diye arkasından fısıldadı Alex, yüksek sesle.

Lauren ona baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bakarak başını salladı. Alex onun daracık patikadan geçerek içeriye girişini izledi. Onun gülümserken ki hayali beynini sonsuza kadar yakacak gibiydi. *Ne kadar da tuhaf*, diye düşündü, o gülümsemeyi bir an bile görebilmek için cehennem alevlerine bile katlanabilirdi. Şu anda da cehenneme ve oradaki alevlere doğru yol alıyor olması nasıl da tezat oluşturunuyordu.

On Sekizinci Bölüm

Lauren çılgınlar gibi âşık olmuştu. Sevinçten havalara uçarak karanlık giriş salonuna girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. Kendini hayatında hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemişti. Alex’le yaşadığı aşkın büyüüne hazır değildi, bedeni yaşadığı muhteşem zevkin hatıralarıyla karıncalanıyordu. Pelerinini çıkarırken duraksadı ve kumaşı yüzüne sürerek Alex’in ona dokunuşunu hatırladı.

“Operayı beğendin mi?”

Lauren aniden irkilerek pelerinini düşürdü. Gölgelemin içinde bekleyen Paul, zırhın yanında duruyordu. “Beni ürküttün!” Lauren gülümseyerek, pelerinini yerden almak için eğildi.

Paul onun gülümsemesine karşılık vermedi. “Daha erken saatlerde Bergen gelmişti, seni bekliyordu fakat senin operadan dönmeyeceğini anladı. Nereye gitmiştin?” diye sordu Paul, sessizce.

“Ah... Harrison Green’in evindeki bir toplantıya,” diyerek yalan söyledi Lauren ve ardından hemen sordu, “Ethan nerede?”

Paul’ün yüzünü şüpheli bir ifade kaplamıştı. “Yatakta. Düğün yılda beş yüz bin sterlin civarında kazandığına dair duyduğu söylentilerden yoruldu sanırım.”

“Ah,” dedi Lauren, usulca.

“Bu akşam sen buradan ayrılmadan önce, onun sana operaya

giderken eşlik etmesinden hoşnut olmadığını izlenimine kapılmıştım. Hatta buna kesinlikle karşı çıkacağını sanmıştım.”

“Sanırım bu akşam beklediğimden de iyi geçti,” diye mırıldandı Lauren. “Çok iyi vakit geçirdim, Paul,” dedi. Gülümsemesinin aşırı neşeli görüldüğünün farkındaydı.

“Anlıyorum,” dedi Paul ve o anda Lauren onun gerçekten anlamış olmasından korktu. Paul hiçbir şey söylemedi, sadece durup ona bakmakla yetindi. Bakışları onu delip geçiyordu. Lauren rahatsız olarak döndü ve dikkatli bir şekilde pelerinini duvardaki askıya astı. Paul bıkkın bir ses tonuyla iç çekti. “Lauren, ne yaptığının farkında mısın?”

Lauren gergin bir kakhaha atıp ona doğru döndü. “Ne yaptığımı mı?”

“Magnus iyi bir adam. Sana gerçekten değer veriyor.”

“Tanrım, Paul, neden bahsediyorsun sen?”

Paul gölgelerin arasından çıktı. “Seni mutlu görmek istiyorum. Magnus iyi bir adam. Seni diğer herkesten daha fazla onurlandıracak.”

Yaşadığı inanılmaz deneyimden sonra hâlâ başı dönmekte olan Lauren, Paul’ün ani ve tuhaf bir biçimde Magnus’u desteklemeye başlamasından ne düşüneceğini şaşırmıştı. “Aynı Magnus’tan mı bahsediyoruz?” diye sordu Lauren, duyduklarına inanamayarak. “Bavyeralı Kont Bergen’den mi? Hani şu senin nefret ettiğin adam?”

“Fikrimi değiştirdim.”

“Evet, ama ben değiştirmedim,” dedi Lauren, sert bir şekilde ve merdivene doğru yürümeye başladı.

Lauren yanından geçerken Paul hızla uzanıp onu bileğinden yakaladı, o kadar sıkı tutmuştu ki Lauren’in canı yanmıştı. “O, Marlane Reese ile evlenecek, Lauren. Bunu hiçbir şey değiştiremez. *Hiçbir şey*. Bu aptallıkla sadece kendine zarar veriyorsun!”

Dehşete kapılan Lauren kolunu hızla çekerek ondan kurtuldu. “Haddini aşıyorsun, Paul! Bu aptal bahse girenin *sen* olduğunu unuttun mu yoksa? Böyle bir sebep olmasaydı bu akşam onunla gitmiş olmayacaktım ve şimdi bundan keyif aldığım için beni mi suçluyorsun?”

Paul onun azarlarını dikkate almayarak başını salladı. “Beni dinle! Ethan tüm paramızı harcadı. İki hafta içinde Rosewood’a geri döneceğiz. Bergen’in teklifini kabul etmezsen başka bir şansın olmayabilir! Onunla birlikte en azından saygı görerek rahat içinde yaşayabilirsin.”

Lauren acı bir kakhaha attı. “Yüce Tanrım, kız kardeşinin bir kız kurusu olarak evde kalacağından çok korkuyor olmalısın!”

“Bu çok komik!” dedi Paul ve onun bu ani çıkışından dolayı huzursuz olarak kendini toparlamaya çalıştı. “Senin için en iyisi neyse onu istiyorum ben,” diye devam etti. “Hisse senetleri ve menkul kıymetler alanında akıllıca yatırımlar yaptım ve artık Rosewood’u geçindirebileceğim konusunda çok iyimser bakıyorum. Anlamıyor musun? Artık orada çalışıp çabalamana gerek kalmayacak, çocukları kabul edecek bir adamla tanışmayı ummak zorunda olmayacaksın. Bergen onları zaten kabul etti. Bunu da düşündüm. Yılın yarısını Rosewood’ta geçirebileceğiniz bir nişan anlaşması yapabiliriz. Bu çok da kötü bir çözüm yolu değil ve umabileceğin en iyi eş de *bu*.”

Lauren sanki tokat yemişçesine geriye doğru sendeledi. Duvara çarpıp başının üzerinde asılı duran kılıçların takırdamasına neden oldu. “Duyduklarıma inanamıyorum! O çocuklar iğrenç birer ev işi değil. Ben onları *seviyorum*, bunu biliyorsun! Gerçekten de Paul, Londra’ya gelmek *benim* fikrim değildi. Ben bir adamla tanışmayı *umut* etmiyordum, bunu isteyen sen ve Ethan’dı! Belki de Magnus benim bulabileceğim en iyi eş olabilir,” dedi öfkeyle, “fakat ben onunla evlenmek istemiyorum! Onu sevmiyorum!”

Paul’ün çene kasları, dişlerini sıkımdan dolayı şişmişti. Lau-

ren'in elini tutmak için uzandı fakat genç kadın hemen ondan uzaklaşınca Paul yavaşça kolunu indirdi. "Sutherland'ı unut, Lauren. O sana sadece acı verecek ve ben bunu görmeye dayanamam."

"Benim acı çektiğimi görmeye dayanamayan biri için oldukça iyi iş çıkarıyorsun," dedi Lauren öfkeyle ve erkek kardeşi yaşadığı bu muhteşem geceyi mahvetmeden önce koşarak merdivenlerden çıktı.

Ertesi gün öğlen Lauren uyandı ve penceresinden içeri sızan gün ışığına hülyalı bir bakışla gülümsedi. Akıllı Alex'te ve onun erkeksi hatlarındaydı. Onunla yaşadığı deneyimi rüyasında tekrar tekrar yaşamıştı. Kendine özel odasında bile onu ve paylaştıkları tutkuyu düşünürken yanakları kızarıyordu. Onu yeniden görmek için sabırsızlanıyordu. Heyecanla yataktan kalktı fakat şöminenin üzerindeki saate bakınca hafifçe homurdandı. Dokuz saat bekleyecekti ve dakikaların nasıl geçeceğini bilemiyordu. Ellerini kollarına koyup saate baktı ve bu sonsuz bekleyişi tahammül edilirdi kılmak için kendini nasıl meşgul edeceğini düşünmeye başladı.

Sabah hazırlığına başlayıp zamanını nasıl geçireceğini planladı. Öğleden sonra kliniği ziyaret etmeye karar verdi ve sonra Abbey'ye uğrayacaktı. Arkadaşı veya arkadaşının hizmetçisi saçına farklı bir şekil verebilirdi. Sonra, sonra Vauxhall Bahçeleri'ne gidip hayatının aşkıyla buluşabilirdi.

Alex'in dün gece onu görmek zorunda olduğunu söylemesini ve geç kalmamasını tembih etmesini hatırlayınca bedenini küçük mutluluk ürpertileri kapladı. Paul çok yanlış düşünüyordu! Alex de kendisiyle aynı duyguları hissediyordu. Hissettiklerini yeterince dile getirmişti. *Bizim için bunun bir yolunu bulacağım*, demişti.

Ah Tanrım. Lauren durup aynada kendi yansımasına baktı ve

o anda beklenmedik bir suçluluk duygusu her yanını kapladı. Marlaine için derin bir acı hissediyordu fakat ne yapabilirdi ki?

“Gerçek aşkım kalbimi aldı, ben de karşılığında onunkini.” diye fısıldadı Lauren, yüksek sesle. Aşkın oklarının nereye saplanacağını kim bilebilirdi ki? Lauren bunu elde etmek için çaba göstermemişti, kendi kendine olmuştu! Marlaine de bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlayacaktı elbet. Omuzlarını silkeerek bu suçluluk duygusundan kurtulup giyinmeye koyuldu. *Veronalı İki Asilzadeler* adlı şarkıyı neşeyle mırıldanıyordu.

Yemek salonuna girdiğinde hâlâ mırıldanmaktaydı. Magnus ve Ethan’a bakıp mutlulukla gülümsedi. Magnus’un karanlık bakışlarına karşılık olarak, sadece, başını şımarık bir edayla savurmuştu.

“İşte geldi, baksana ona! Bu kızın bana iyi bir yıllık ödenek getireceğinden emindim!” diyerek sevindi Ethan, terayağlı ekmeğini ağzına sokarken. Magnus cevap vermeyip sessizce çayını yudumladı, buz mavisi gözlerini Lauren’in hareketlerinden ayırmıyordu.

“Amca, neden bahsediyorsun?” diye sordu Lauren, gülümseyerek ve yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. Gösterdiği neşenin biraz fazla abartılmış olduğunun farkındaydı. Hemen Magnus’un karşısındaki bir sandalyeye oturdu adamın elindeki el boyaması işli çay fincanına odaklandı.

“Bu sabah kulüplerde konuşulanlara bak! Sutherland, Kontes Bergen ile operada!” dedi Ethan, umursuz bir tavırla.

Bu aldığı bilgi Lauren’i hemen ciddileştirmişti. Elleri çaydanlığın üzerinde donup kaldı ve amcasına sorgulayıcı bir bakış attı. “Ne demek istiyorsun?”

“Dedikodu tüm şehri sarmış!” dedi, kalın bir jambon dilimini ısırırken.

Kaşlarını çatan Lauren fincanına çay döküp dikkatli bir şe-

kilde biraz krema ekledi. “Fakat neden?” diye sordu sonunda. “Efendimizin birçok bayan arkadaşı olduğuna eminim. Kesinlikle alışılmışın dışında bir durum...”

“Sorun onun sana nasıl baktığı,” dedi Magnus aniden, soğuk ses tonuyla Almanca konuşarak.

Lauren bakışlarını dikkatle ona doğru çevirdi. Adamın gözleri onunkilere kilitlenmişti ve iki adet buz parçası gibi görünüyordular. “Affedersin?” diye sordu Lauren, gergin bir halde.

“Onun sana karşı hissettiği arzu açıkça ortada. İsterse seni elde edebileceği de gayet açık. Dün gecedен sonra eğer Dük seni şimdiye kadar elde etmediyse yakında edeceğine dair iddialarda bulunan birçok kişi olmuştur.”

Bu sözler Lauren’in canını yakmıştı. Kaşığını dikkatle kırık fincan altlığının üzerine yerleştirip sandalyesinde geriye yaslandı.

“Ne dedi?” diye sordu Ethan.

“Çok fazla dedikodu olduğunu söyledi,” diye mırıldandı.

“Hill ailesinin şansının göstergesi!” diyerek açıkladı amcası, sert bir tavırla.

Magnus sert bakışlarını Ethan’a çevirdi. Lauren’in amcası ekmeğini yumurtalarına banıyordu. “Yeğeninizle bir dakika yalnız konuşmak istiyorum, Lordum,” dedi, İngilizce konuşarak.

“Tabii ki, tabii ki,” diyerek sırtıttı Ethan. Ayağa kalkarken bile hâlâ ekmeğini çiğniyordu. “Size iyi sohbetler dilerim,” diye kıkırdadı ve sallanarak yürüyüp kapıdan çıktı.

Magnus, Ethan’ın kapıdan çıkmasını beklerken Lauren’e sanki ne yaptığından haberdarmış gibi bakıyordu. Lauren utangaç bir ifadeyle gülümsedi. “Kızarmış ekmek?” diye sordu Lauren, usulca.

Magnus homurdanarak ayağa kalktı, sandalyesi çam ağacı kaplama zeminin üzerinde gıcırdadı. Ellerini arkasında birleştirip

volta atmaya başladı. “Seninle evlenmek için iyi bir teklifte bulundum,” diyerek Almanca konuşmaya başladı. “Çok iyi bir teklif. Yine de sen beni zaman zaman başından savıyorsun...”

“Ben seni başımdan savmadım, seni *reddettim*, Magnus,” diyerek araya girdi Lauren, oldukça resmi bir tavırla.

Magnus duraksayıp o delici gözleriyle Lauren’e bakmaya devam etti. “Lütfen bitirmeme izin ver. Beni neden başından attığını kendime sorup durdum,” diye devam etti. “Daha iyi bir teklif alacağımı mı düşünüyorsun? İçinde bulunduğun durumun hoş olduğunu zannedecek kadar saf mısın? Fakat artık anlıyorum ki bu Dük’le ilgili bir fantezin var, değil mi? Çocukça bir fantezi...”

“Bu ne cüret!” diyerek haykırdı Lauren, kızgınlıkla.

Magnus ona korkutucu bir bakış atınca Lauren hemen sessizleşti. “Seni bunun için suçlamıyorum, Lauren. Herkesin fantezileri olabilir. Genç bir adamken ben bile sosyal statüsü benden üstün olan bir kadına âşık olmuştum. Önünde sonunda bu aşkın gerçekte ne olduğunu anladım: sadece bir *fantezi*...”

“Ben bir fantezi yaşamıyorum!”

Magnus aniden masayı tutup öne doğru eğildi, gözleri Lauren’in içine işliyordu. “Hata yapma, bu bir *fantezi*! O adam seni sadece yatağını ısıtmak için istiyor! Sen de böyle hayallerle zaman harcayabilecek, genç bir bakire değilsin. Senin bir kocaya ihtiyacın var ve ben de sana iyi bir eş olmayı, varlıklı bir yaşam ve saygınlık teklif ediyorum.”

“Saygınlık mı?” diye tekrarladı Lauren, duyduklarına inanamayarak.

Magnus yavaşça doğruldu. “Ve... sevgi,” dedi, usulca. “Sana karşı büyük bir sevgi besliyorum, Lauren. Yollarımız Bergen Malikânesi’nde karşılaştığından beridir ki sana hayranım.”

Lauren, Magnus’un Bergen Malikânesi’ndeki davranışlarından dolayı buna inanmadığını belirtecekti ki adam aniden elini kal-

dırdı. “Bana karşı sevgi beslemeni istemiyorum. Kalbinin bir başkasında olduğunu göremeyecek kadar kör değilim. Karşılığında senden tek isteğim adımı koruman ve bana bir eş olarak saygı duyman. Tıpkı amcama saygı duyduğun gibi. Senden sadece bunu istiyorum ve senin saygının karşılığında kalbindeki sevginin nerede ve *kime* aitse orada kalmasına izin vereceğim.”

Lauren’in soluğu boğazında düğümlenmişti. Beyninden bir milyon düşünce geçiyor, hiçbiri karşısında duran adama karşı bir yakınlık içermiyordu. Ona karşı sevgi beslemeyeceğini bile bile kendisine evlenme teklif etmiş olması Lauren’i çok derinden üzmüştü. “Magnus, ben...”

“Bana şimdi cevap verme,” dedi kaba bir şekilde. “Söylediklerimi bir düşün. Fakat yarın son kararını öğrenmem lazım, anladın mı? Burada daha fazla kalıp peşinde bir *köpek* gibi dolanmayacağım,” dedi tiksintiyle. “En azından biraz düşün. *Dürüst bir biçimde* değerlendir.”

Magnus masanın etrafından yürüyüp Lauren’in yanına geldi. “Vereceğin karar ne olursa olsun, çok dikkatli olmalısın, anlıyor musun? Kendini kandırma. Bugünkü *dedikodular* seninle ilgiliydi, onunla değil. Bu insanlar seni dışlayacaklar.”

“Abartıyorsun,” dedi Lauren, kısık bir sesle.

Magnus dayanamayarak iç çekti. “Burası İngiltere, *liebchen*.* Küçük cemiyetlerinde boşboğazlık yapılmasına tahammül edemiyorlar. Sana tıpkı ayaklarının altındaki bir toz zerreciği kadar önemsizmişsin gibi davranacaklar.”

Lauren kucagında duran ellerine baktı. Onun bu tehditlerine karşılık vererek onurlandırmak istemiyordu. Sadece operaya gitmişti, Tanrı aşkına. Teklifini kabul etmesi için onu korkutmaya çalışıyordu.

“Söylediklerimi düşün.” Odadan çıkmadan önce avucunu Lauren’in başının üstünde kibarca gezdirip hiç beklenmedik bir

* *Hayatım.* (ç.n.)

sevgi gösterisinde bulundu. *Haftalardır* bunu düşünüyordu. Magnus'u beğeniyordu fakat bu yeterli değildi. Onu sevmiyordu ve sevmeydi de. Asla. Tüm kalbiyle Alex'i seviyordu, hem de Rosewood'ta ilk karşılaştıkları günden beri ve hayatının sonuna kadar da sevmeye devam edecekti. Magnus'un ona sunduğu hiçbir teklif bunu değiştiremezdi.

Ah, Alex! Mutlulukla iç çekerek kızarmış ekmeğine tereyağı sürmeye başladı.

Alex sekreterinin bıraktığı kâğıtlardan sonuncusunu imzaladı. Kalın mürekkep darbeleri kelimelerin üzerine yayılıyor, okunmasını engelliyordu. Fakat bunun bir önemi yoktu, artık hiçbir şeyin önemi yoktu. *Lanet olsun*, Paul'ün tam da korktuğu şeyi yapmıştı. Lauren'i geri dönüşü olmayan bir tehlikeye atmış, hayatı boyunca sevebileceği tek kadını mahvetmişti.

Marlaine'e ihanet etmişti.

Marlaine.

Pişmanlık tüm bedenini acıtıyordu. Marlaine bunu, bu vicdansızlığı hak etmiyordu. Son on yılın düğününe sadece haftalar kalmıştı. Tüy kalemi bırakıp gözlerini kapattı. Hem Lauren'in mükemmel yüzünü hem de kendi suçluluk duygusunu gizlemeye çalışıyordu.

Odaya habersiz giren kişinin Arthur olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu. Gözlerini açtığı zaman erkek kardeşinin kolunun altına sıkıştırmış olduğu *The Times* gazetesinin o günkü sayısı ile yanında durmakta olduğunu gördü. Her zaman neşeli görünen Arthur'un karanlık bakışları Alex'i şaşırtmıştı. Kardeşi bir süre Alex'e baktıktan sonra sordu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bazı evrakları gözden geçiriyorum," dedi Alex, donuk bir ses tonuyla.

“Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun, Alex.”

“Bildiğimi sanmıyorum,” diye dikkatle cevap verdi Arthur.

“O halde açık konuşacağım. Bu küçük dedikodunun sosyete sayfalarında işi ne? Neden herkes bir Dük’ün dün akşam bir Kontes’e operada eşlik ettiğini yazıyor?”

Alex hemen homurdandı. Şu anda ihtiyacı olan en son şey Arthur’un saçma sapan bir dedikodu yüzünden öfkelenmesiydi.

“İnsanlara hayal edecek bir şey bırakmamışsın, buna emin olabilirsin,” diye devam etti Arthur, hiç çekinmeden *The Times* gazetesini Alex’in masasının üzerine fırlatarak. “İkiniz oradan *yalnız* ayrıldığınızda Paddy’ye eve kadar Bayan Clark eşlik etmiş. Onu baloya *götüren* en sevdiği yeğeni değil! Bu küçük gösterini gölgede bırakan tek şey Bergen’in küçük gösterisiydi. Görünüşe göre *adam* bütün bir akşam hüzünlü bakışlarla seni ve Kontes’i izlemiş!” diye haykırdı ve tüm ağırlığını bırakarak deri bir sandalyeye oturdu.

“Ne yani Arthur, şimdi sen bu okuduğun saçmalığa inanıyormusun?” diye sordu Alex, huysuz bir tavırla.

“Tüm şehir bunu konuşuyor, Alex. Doğru mu bunlar?” diye sordu kardeşi öfkeyle.

Alex ona kızgın bir bakış attı. “Seni hiç alakadar etmemesi gerek ama *evet*, ona operaya giderken eşlik ettim. Geçen hafta kocası şehir dışındayken Leydi Fairlane’e de eşlik ettiğim gibi. Ne var bunda?”

“Bu *farklı*, Alex. Leydi Fairlane’den farklı olarak Kontes Bergen senin yakın arkadaşlarından biriyle evli değil. Sen Kontes’e eşlik ederken nişanlın ölmek üzere olan büyükannesiyle ilgileniyordu. Üstelik Leydi Fairlane her ne kadar hoş bir bayan olsa da, güzel *değil*. Kontes Bergen’in nefes kesici bir güzelliği var ve bu detay, dün akşam ikinizin de tek bir sahne bile izleyemediğiniz ve senin gözlerini onun üzerinden alamadığın gibi detayların yanında *The Times* gazetesinde yazıldı!” diye bağırdı Arthur, sert bir

el hareketiyle masanın üzerinde duran gazeteyi göstererek.

“Ne saçma,” diye mırıldandı Alex sinirlenerek ve gazeteyi kenara iterek.

“Fakat yine de zarar verici! Marlaine ne olacak?” diye sordu Arthur, Alex’in yanına gelerek.

Gittikçe artan öfkesini kontrol etmek için kendi kendine komut veren Alex sakin bir şekilde konuştu, “Senin neyin var, Arthur? Hakkımda yazılan heyecan verici saçmalıkların hoşuna gittiğini sanıyordum. Dedikodular ilk defa çıkmıyor.”

“Seni onunla birlikte gören tanıdıklarının ağzından çıkan kötüleyici yorumları ilk kez duyuyorum. Ben Harrison Greenlerin evindeki baloda eğlenirken senin nerede olduğuna dair yorumları duymak hoşuma gitmiyor. Sanırım Christian adının iftiraya uğramasından dolayı biraz gücendim. Fakat bana hiçbir şey yaşanmadığını söyle, Alex, o zaman tek kelime daha etmem,” diye ısrar etti Arthur.

Alex erkek kardeşinin gözünün içine bakıp yalan söyleyip söylememeyi düşündü. Fakat Arthur’a daha önce hiç yalan söylememişi ve bu yapamayacağı bir şeydi. Alex’e göre suçlanmayı hak eden *tek* şey buydu. “Sana bunu söyleyemem,” dedi Alex, sessizce.

Arthur’un ağzı açık kaldı. “Çıldırдың mı sen?” diye bağırdı.

“Öyle görünüyor olabilir.”

Ağzı açık bakakalan Arthur öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. “Tek söyleyebileceğin bu mu? *Tanrım*, Alex, unvanına duyduğun saygı *bu* mu? Tüm şehre yaşadığın aşkı göstermek için en kötü zamanın bu olduğunun farkında değil misin? Lordlar Kamarası’ndaki pozisyonunu düşün! Lanet olsun, Marlaine ne olacak? O senin *karın* olacak!”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye bağırdı Alex, sinirlenerek. “Tanrı aşkına, başka bir şey düşündüğümü mü sanıyor-

sun? Ne yapmamı istiyorsun, Arthur? Lanet olsun, *keşke* her şeyi değiştirebilsem! Fakat maalesef *saati* geri çekemem!”

Odaya gergin bir sessizlik çökmüştü. Gözleri öfkeyle parlayan Arthur aniden ayağa kalkıp pencerenin yanına doğru yürüdü. Alex erkek kardeşinin dimdik sırtına bakarken kaşlarını çatmıştı. Aile adının itibarını koruması gerektiğini biliyordu. Bu aynı içgüdü, hissettiği suçluluk duygusuyla ikiye katlanmış, tüm gece ve sabah boyunca onu rahatsız etmişti.

“Yol açtığın bu zararı düzeltmeye başlamalısın. Bugün. Mar-laine geri dönmeden,” dedi Arthur, sessizce.

“Planım da bu zaten,” diye cevap verdi Alex ve tüm yaşananları tam olarak nasıl geri çekeceğini düşünmeye başladı. Olup bitenden kurtulmanın bir yolunu bulmak bir yana, Lauren’i *düşünmekten* kendini alamıyordu.

“Sana yardım edeceğim,” dedi Arthur, yüzünü ona doğru dönerek. “Fakat ilk önce onu bir kalemde *sileceğine* dair bana söz vermelisin! Bu iş asla olmayacak, anladın mı beni?”

Alex anlamıştı. Her soluk alışında göğsünde hissettiği acı ona bu durumu bir kez daha hatırlatıyordu. “Sanırım ikimizin de birer içkiye ihtiyacı var,” diye mırıldanan Alex, büfeye doğru yürüdü.

Arthur bir süre yerinden kıpırdamadı. Dün gecenin oldukça masum görüncbilmesi için bir hikâye uydurmakla meşguldü. Arthur olay örgüsünü oluştururken Alex uygun gördüğü yerleri başıyla onaylıyordu. Bu gece Lauren’e nasıl bir bahane uyduracağını düşündükçe stresi daha da artıyordu. Ona yaşananları unutmaması için para mı teklif etmişti? Bunun düşüncesi bile Alex’in midesini bulandırıyor. Alex’in sorumlulukları olduğunu ve yasak bir ilişkiyi devam ettiremeyeceğini mi söylemişti? *Harika, Christian*, diye düşündü Alex, bunun için biraz geç kalındı. Ona metres olmayı kabul etmesini mi söylemişti? Tanrım, ne kadar da yapmacık bir şeydi! Ve en önemlisi de tüm bunları ne zaman söylemişti? Tekrar sevişmeden önce mi sonra mı? Bunu düşünmek bile Alex’i tüke-

tiyordu.

Arthur gittikten sonra da bu düşünce içini kemirmeye devam etmişti ta ki Finch, Marlaine ve Düşes'in geldiğini haber verene kadar. Korkuya kapılan Alex tıpkı kümeste yakalanan bir tilki gibi hemen ayağa kalktı. Bugün beklediği veya ihtiyaç duyduğu *en son* şey Marlaine'di. Tanrım, şimdi değil, *bugün* değil, diye yalvardı sessizce fakat Marlaine, Hannah'yı takip ederek içeriye girdi, yüzü gülücükler saçıyordu. "Alex! Seni çok özledim!" diye haykırdı, hızla Alex'in yanına yürürken.

Alex onun yanağına göstermelik bir öpücük kondurdu ve yüzündeki utancı görüp göremediğini merak etti. "Döndüğüne sevindim," dedi, mümkün olduğunca mutlu görünmeye çalışarak. "Büyükannen nasıl?"

"Mektubumu almadın mı? İnanılmaz bir hızla iyileşti! Ah, Alex, doktor nihayet düğüne gelebileceğini söyledi! Bu gerçekten mucize, sence de öyle değil mi?" diyerek gülümsedi.

"Bu harika bir haber."

"Ah Tanrım, çok yorgun görünüyorsun. Yemeklerini düzenli yiyor musun? Umarım Parlamento'da çok ağır çalışmamışsındır."

Alex'in Tarriton'dan ayrılma bahanesi vicdanını sızlattı. "Ge-reğinden fazla düzenli yedim," dedi yorgun bir halde ve Hannah'ya döndü. "İyi günler, anne."

"Alex; Marlaine annesi Londra'ya dönene kadar benimle birlikte Arthur'un evinde kalacak. Bilmek istersin diye düşündüm." Yürüyüp Alex'in yanına geldi. Elini kaldırıp avucunu oğlunun yanağına koydu. "Dün gece uyudun mu?"

"Tabii ki!" diyerek kakhaha attı Alex ve annesinin elini yüzünden çekti. İçinin yandığını hissedeceğinden korkuyordu. "Siz ikiniz benim öleceğimi mi sandınız?" diye şaka yaptı. Annesinin kendisini süzen bakışlarından uzaklaşıp Marlaine'e doğru döndü ve kanepeye oturmasını işaret etti. "Gel bana büyükanneni anlat."

“Tabii anlatacağım fakat ilk önce Leydi Paddington’a bir mektup yazmam gerek. Döner dönmez yazıp büyükannemin durumunu anlatacağıma dair anneme söz verdim. Benim bu akşam döneceğimizi yazan mektubumu almadın mı sen?” diye tekrardan sordu Marlaine, kaşlarını sevimli bir şekilde çatarak.

Alex üç gündür mektuplarını kontrol etmiyordu. “Gözden kaçırmış olmalıyım,” dedi ve konuyu kapattı. Bu neden, Marlaine’in tatmin olmasına yetmişti. Leydi Paddington’a göndereceği notta ne yazacağından bahsederek yazı masasına gitti ve düğünden önce yapması gereken işleri neşeyle listelemeye başladı. Alex kanepede oturmaya devam ediyor, Marlaine’in çocuksu konuşmalarını dinliyordu. Marlaine’den hoşlanıyordu, bu konuda zihninde hiçbir soru işareti yoktu. Çok tatlı ve ilgili bir insandı. Eğer bir hatası varsa bu da *aşırı* ilgili olmasıydı. Yine de ona çok saygı duyuyordu. Fakat bu kadın Alex’in ruhunu doldurmuyordu.

Onun ruhunu sonuna kadar doyuran kişi Lauren’di.

Marlaine hayata karşı aynı coşkuyu taşııyordu, başkalarının ne düşüneceğiyle daha fazla ilgiliydi. Alex nişanlısının tarlaya girdiğini hayal bile edemiyordu. Bir yetimhaneye para yardımıyla bulunabilirdi fakat çocukları asla yanına almazdı. Alex’in öpücüklerine karşılık verebilirdi fakat asla onunla sevişmesini istemezdi. Bu nedenlerden dolayı Alex bu kadının kendisine hiçbir karşılık beklemeden sevgisini vereceğinden şüpheliydi.

Bu kadın Lauren değildi.

Lanet olsun, Arthur haklıydı. Daha önce yaşamadığı bu aşk duygularından daha ağır basan sorumlulukları vardı. Bunca insan arasında Alex’in *aşk duyguları* hissettiği fikrine kahkahalarla gülmüştü. Aşk neydi ki? Kesinlikle sosyal sınıfına, sorumluluklarına ve toplumun inançlarına sırtını dönmeni haklı çıkaracak bir şey değildi. Lauren onunla aynı statüde değildi. Onunla yapacağı evlilik servetlerini birleştirmeyecek veya hayranlık uyandırıcı aile it-

tifakları oluşturmuyacaktı. Marlaine bu gereklilikleri karşılıyordu ve Alex'le evlenebilmek için iki yıldır bekliyordu. *Tıpkı iyi bir av köpeği gibi*, diye düşündü Alex, çaresizce. Pişmanlık her yanını sarmıştı. Geleneklere başkaldırabilse de artık çok geçti. Kendini adamıştı ve bunu onurlandırmaktan başka seçeneği yoktu. Şimdi Marlaine'in sesini dinlerken onu yüzüstü bırakamayacağını bir kez daha anlamıştı.

"Alex? Bu mektup için senin de fikrini almak istiyorum," dedi Marlaine hevesle ve Paddy'ye yazdıklarını okumaya başladı. Evet, o çok istediği düğünü ve bir düşesin hayatını hak ediyordu. Alex'ten daha iyilerini hak ediyordu fakat maalesef farkında olmadan Alex'le birlikte bu çamurun içine batmıştı.

"Harika," dedi Alex. Ayağa kalkarken hafifçe gülümsedi.

"Aman Tanrım, saate baksana!" dedi Hannah aniden. "Oyun masalarından birinde dördüncü kişi olacağıma dair Hortense'e söz verdim. Marlaine, hayatım, akşam yemeği için araba göndereceğim."

"İyi günler, efendim!" diye seslendi Marlaine, cansız bir sesle. Hannah kapıdan çıktı fakat tam çıkarken pirinç kapı kolunu tutmak için duraksadı. Omzunun üzerinden Alex'e bakıp gözle-riyle onu boydan boya süzdü. Alex annesinin konuşacağını sandı fakat o tuhaf bir biçimde gülümseyip ayrıldı.

Hannah arkasından kapıyı kapatınca Marlaine yazı masasından başını kaldırıp Alex'e baktı gülümsedi. Alex bir kez daha Marlaine'in kendisine iyi bir eş olacağını kendine hatırlattı. Huzur verici bir eş olacaktı. Kendine iyi ve huzur verici bir eş olacak bir kadından daha fazlasını istememiş, hayal dahi etmemişti. Lanet olsun! Alex iyi ve huzur verici bir eş *istemiyordu*! Ruhundaki en derin tutkuları ortaya çıkaracak bir eş *istiyordu*! Her sabah yanında uyandığında *Tanrı*'ya şükredebileceği bir eş *istiyordu*.

Alex aniden yazı masasına doğru yürüyüp Marlaine'i çekerek

ayağa kaldırdı. “Seni özledim,” diye mırıldandı ve dudaklarına uzanarak arzuyla, kalbindeki açık yarayı saracak, içindeki boşluğu dolduracak bir şeyler arandı. Marlaine ürkmüştü, kaskatı kesilerek dudaklarını sımsıkı kapattı. Alex ondan bir tepki almayı beklerken o ellerini araya soktu. Alex ona daha sıkı sarılıp ısrarla kendine doğru çekti. Fakat Marlaine direniyordu. Alex’i kuvvetle iterek serbest kalmaya çalışıyordu.

Soluk soluğa bir adım geriledi. “Tanrım, sevgilim!”

“Seninle sevişmek istiyorum, Marlaine, şimdi, burada.”

Marlaine kıpkırmızı kesildi. Bakışlarını haliya çevirip, elini saçlarına götürdü. “Alex, hayatım! Düğünden önce benden *bunu* yapmamı istemeyeceksin, değil mi?”

“O halde benimle şimdi evlen, *bugün*,” dedi Alex, fevri bir tepkiyle. Yaşadıklarını tahammül edilir kılabilmek için Marlaine’in ruhunda bir şeyleri uyandırmak, onun bedenini ve ruhunu elde etmek istiyordu. Lauren’i kalbinden çekip atmak için ve yerine evleneceği bu kadını koymak için her şeyi, *her şeyi* yapabiliirdi.

“Ciddi olamazsın!” dedi Marlaine, ciddi bir ses tonuyla.

“Çok ciddiym. Benimle şimdi evlen,” dedi Alex ve ona doğru uzandı. Marlaine bilinçsizce çırpınarak ondan uzaklaşmaya çalıştı. Alex onu kendine doğru çekti, gözleri tüm yüzünde dolaşıyordu. Marlaine dudaklarını sıkıca kapayıp bakışlarını onun omuzlarına odakladı.

Tanrım, bu kadın Alex’ten korkuyordu.

Başka bir zaman olsa Alex, onun bu genç kızlara has mahcup endişelerini oldukça komik bulurdu. Fakat şu anda çok itici geliyorlardı. Sakin bir şekilde genç kadının nasıl paniğe kapıldığını ve kahverengi gözlerinde büyüyen korkuyu seyretti. Gözlerinde ne arzu ne de ihtiyaç vardı. Sadece korkuyu görebiliyordu. Alex aniden dönerek yazı masasından uzaklaştı. Ellerini ceplerine sokmuştu. “Hayır, tabii ki ciddi değilim. Sadece döndüğün için mutlu-

yum. Hadi planlarını yapmaya devam et, olur mu? Benim yapmam gereken bir şey var ama birazdan dönerim.” Arkasına bile bakmadan kütüphaneden çıktı.

Vauxhall Bahçeleri söz konusu bile değildi. Marlaine kapıdan içeriye girdikten sonra arzuladığı hiçbir şey söz konusu olamazdı. Mesaj göndermekten başka seçeneği yoktu.

Marlaine içindeki bu merhametle Alex’in bu davranışını bir damadın yaşadığı strese bağlıyordu. Finch, Leydi Paddington ve Bayan Clark’a kütüphaneyi gösterdiği sırada yapılacaklar listesini hazırlamaktaydı.

“Leydi Paddington! Az önce size geldiğimi haber vermek için evinize bir mesaj göndermiştim!” dedi Marlaine, neşeyle.

“Ah, geldiğini biliyordum. Bayan Clark ve ben Leydi Thistlecourt’tan öğrendik, o da...”

“Düşes’ten,” diye araya girdi Bayan Clark.

“Düşes. Büyükannenin iyileşmesi ne harika bir haber! Üstelik çok da geç olmadan, bana sorarsan!” diye belirtti Leydi Paddington. Kabarık saten eteklerini hisırdatarak oturdu.

“Çok da geç olmadan mı?” diye kibarca sordu Marlaine, masanın arkasından çıkmaya çalışıp yanlarına gelirken.

“Öyle mi dedim?” diyerek güldü Leydi Paddington ve pişmanlıkla Bayan Clark’a baktı.

Kafası karışan Marlaine karşısında oturan iki kadına baktı. “Affedersiniz fakat bir şey mi kaçırdım?”

“Ah, tabii ki hayır! Sadece bir *haftalığına* gitmiştin, tek bir *haftada* ne olabilirdi ki?” diye bağırdı Leydi Paddington.

“Clara!” diyerek onu uyardı Bayan Clark.

“Ne?” diye karşılık verdi Leydi Paddington, ters bir şekilde.

Marlaine’in midesi garip bir biçimde sıkışmıştı, yavaşça kanepeye oturdu. Bayan Clark göz ucuyla Marlaine’e bakıp gülümsemeye çalıştı. “Leydi Paddington bugün pek kendinde değil,” dedi, özür dilercesine.

“Ben gayet kendimdeyim, teşekkür ederim. Ben sadece zavallı kızın havada uçuşan dedikoduları duymuş olabileceğini düşünmüştüm ve konuşulanlarda biraz bile gerçeklik payı olmadığını ona söylemek istemiştım!” diye ısrar etti Leydi Paddington.

Marlaine’in midesi tekrar sıkıştı. “Dedikodular mı?” diye sordu. Hiç birini duymak istemediğinden emindi.

“Ah, saçma sapan şeyler! Bir adam bir kadına operaya giderken eşlik edebilir. Bu hep yapılan bir şeydir!”

“Ne demek istediğinizi anlamadığımdan eminim. Tabii ki erkekler kadınlara operaya giderken eşlik ederler. Bir sorun mu var ki?” diye sordu Marlaine, içinde gitgide yükselen felaket hissini yutkunmaya çalışarak.

Leydi Paddington elbisesinin eteğini dikkatle silkti. “Hayır, en azından *bence* yok. Daha geçen hafta efendimiz Leydi Fairlane’e operaya giderken eşlik etti ve kimse bununla ilgili *tek bir şey* bile düşünmedi.”

“Tabii ki düşünmedi! Lord Fairlane aniden çağırılmıştı ve Leydi Fairlane o operaya gitmeyi dört gözle bekliyordu. Alex çok kibar bir davranışta bulundu,” dedi Marlaine.

“Evet, o çok kibar biri,” diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirtti Bayan Clark. “*Aksini* kimse iddia edemez.

“Dün gece de kibar bir beyefendi olarak Kontes Bergen’e eşlik etti. Açıkçası, sanırsın ki Parlamento *sosyete*de yıllardır süregelen kibarlık meziyetlerine karşı bir yasa koydu!” dedi Leydi Paddington, öfkeyle.

Bu sözler Marlaine’in midesini altüst etti. Kalbi düzensiz atmaya başlamıştı. Alex iyi bir eş olacağını söylemişti. Babasının bahçesinde yürürken bu sevdaya bir son vereceğine dair söz vermişti. Marlaine kendini daha fazla kandıramazdı. Bunu hissediyordu, hem de haftalardır, bu sevdanın bir şekilde farklı olacağını

biliyordu. Öğleden sonra Alex'in onu nasıl öptüğünü düşününce tüm bedenini bir öfke kapladı. *Nasıl* olduğunu bilmiyor olsa da, Alex'in bu davranışının bir şekilde Kontes'le alakalı olduğunu anlıyordu. "Dün akşam Dük, Kontes Bergen'e operaya giderken eşlik mi etti?" diye sordu.

"Hayatım, bunu *düşünmemelisin*. Bunlar boş ve yersiz konuşmalardan başka bir şey değil. Sutherland iyi, hem de çok iyi bir adam," diyerek o kadar kesin bir şekilde belirtti ki Leydi Paddington, Marlaine onun kimi ikna etmeye çalıştığını merak etmekten kendini alamadı.

"*Ondan* hiç şüphemiz yok zaten," diye hemen karşılık verdi Bayan Clark.

"Ah tabii ki!" diyerek onu onayladı Leydi Paddington. "Fakat Kontes'in ona eşlik etmemesi gerektiğini düşünenler var. Bu gerçekten uygunsuz bir davranıştı, özellikle de onun sevgilisi..."

"Yani *kavalyesi*..."

"Özellikle de *kavalyesi* diken üstünde Alex'in nişanlısının dönmesini beklerken."

"Ah evet hayatım, Alex senin dönmeni bekliyordu, için rahat olsun!" diyerek araya girdi Bayan Clark. "Alex'in *ona* karşı, hiçbir şekilde ilgisi yok!"

"Ben her zaman diyorum, bir kadın bir oyunda on sekiz oyun kaybederse, bunda bir iş vardır," dedi Leydi Paddington, burnundan soluyarak.

Marlaine, Bayan Clark'ın bu konudaki yorumunu duyamamıştı bile. Mide bulantısını engellemeye çalışmakla meşguldü.

On Dokuzuncu Bölüm

Haddington Yolu Kliniği'nde, kafasında çeşitli düşünceler dönmekte olan Lauren, Bay Peavey'nin saatler sürüyor gibi gelen konuşmasını dinliyor, tek bir cümle kuracak kadar bile odaklanamıyordu. Tek düşündüğü şey Alex'ti. Tüm öğleden sonra ve eve dönüş yolu boyunca Alex'in ne yapıyor olduğunu hayal etmeye çalıştı ve onu düşünüp düşünmediğini merak edip durdu. Gözlerini kapattığında koyu renk saçlarının yakasının üzerinde kıvrılmasını, geniş elinin onunkine dokunmasını ve gülerken göz kenarlarının kırışmasını düşünüyordu. Onunla sevişirken gözlerinin için için yanmasını düşünüyordu. İstem dışı titreme tüm bedenini sararken ellerini hızla kollarına sürmeye başladı.

Russell Meydanı'na geldiğinde akşam için bir kez daha giyindi. Seçtiği açık pembe brokar elbisesinin Vauxhall Bahçeleri için biraz abartılı göründüğünü düşününce neşeyle güldü. Onunla balkabağı tarlasında bile buluşurdu. *Nerede* olduğu umurunda değildi, onu görmesi yeterliydi.

Saat altı buçukta evden adeta uçarak çıktı ve yoldan geçen bir arabayı durdurup sürücüye neşeyle Leydi Darfield'in evini tarif etti. Audley Sokağı'ndaki malikâneye vardığı zaman Darfield'ların uşağı ona Abbey'nin yerde oturmuş Alexa ile oynamakta olduğu

yeşil salonu gösterirken Lauren adama kocaman bir gülümsemeyle baktı.

Jones, Lauren'ın geldiğini haber verince Abbey güçlkle ayağa kalktı. "Lauren! Ne güzel bir sürpriz!" diye haykırdı, ona sevgiyle sarılırken. "Seni beklemiyordum! Gelmene çok sevindim. Micheal ve ben bütün günü Blessing Park'a dönmek için hazırlık yaparak geçirdik ve biriyle sohbet etmek bana çok iyi gelecek."

"Gelmeden önce bir not göndermeliydim fakat bana çok büyük bir iyilik yapabileceğini umdum," dedi Lauren, arkadaşının ellerini tutarak.

"Tabii ki! İsteğin nedir?"

"Lütfen saçımı yapmama yardımcı olur musun?"

"Saçını mı?" diyen Abbey kahkaha attı. "Ah, Kontes Bergen, saçınla bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum!"

"Biliyorum, biliyorum fakat biraz, şey, özel görünmesini istedim." Abbey'nin ellerini bırakıp arkasını döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu kıvrımları uzun zamandır elime geçirmek için sabırsızlandığımı düşünüyorum! Nereye gidiyorsun?"

Lauren bir an tereddüt etti. Bunun bu kadar tuhaf görüneceğini hiç düşünmemişti. "Ah, aslında... hiçbir şey," dedi.

Abbey'nin gözleri şüpheyle kısıldı. "Hiçbir şey, öyle mi?" Aniden Lauren'ın pelerinin açıp elbisesini inceledi. "Ah Tanrım! Çok güzel! Pekâlâ, söyleme ama ben hemen tahmin edebilirim!" dedi, ellerini kalçalarına koyarak.

"Edebilir misin?" diye sordu Lauren, korkuyla.

"Tabii ki! Sen âşıksın, Lauren Hill Bergen! Bir an bile bunu inkâr edebileceğini düşünme! Gerçekten de, bu adamın hislerini bilmeyen kalmadı!" dedi Abbey ve Alexa'yı kaldırmak için eğildi.

Lauren'in soluğu bir anda kesildi. Acaba Abbey, Ethan'ın bahsettiği dedikoduları duymuş muydu? Yüce Tanrım, nereden bi-

lecekti ki? “Ben... ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi, sesi titreyerek.

Abbey, Alexa’yı kucağına alırken güldü. “Gerçekten, Lauren, herkes Kont Bergen’in senin için çıldırdığını biliyor! Ah, senin için çok mutluyum, gerçekten! Bu iş olacak, değil mi?”

Abbey’nin düşündüğü kişinin Magnus olduğuna hem şaşırان hem de rahatlayan Lauren huzursuz bir şekilde güldü. “Hangi iş olacak mı?”

“Evlilik, tabii ki!” diyerek güldü Abbey.

“Evlilik mi?”

“Yani sana evlenme teklif etmedi mi?” diye sordu Alexa, kuşkuyla.

“Hayır! Yani, evet... yani...”

“Leydi Marlaine geldi, Madam,” diye seslendi Jones, kapıdan.

“Ah, harika! Küçük bir parti verebiliriz, değil mi? Bir nevi kutlama! Bir yılda iki düğün!” Abbey neşeyle kıkırdadı. “Lütfen, Leydi Marlaine’i içeri alın,” dedi Jones’a ve ardından Lauren’e dönüp sevimli bir edayla gülümsedi. “Ben çocuk odasından gelene dek hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver, olur mu? Beni mutlaka bekle!” diye neşeyle haykırdı. Hızla odadan çıkarken Alexa’ya anenin bir çay partisi vereceğini açıklıyordu.

Eğer Lauren becerebilirse çay partisi filan olmayacaktı. Marlaine’in buraya geldiğini duyunca utanmış ve odadan kaçacak, en azından saklanacak bir yer aradı. Hissettiği utanç her yanını sarınca ne yapacağını bilemeden pencerenin yanına yürüdü. Kapının açıldığını duyunca hemen arkasını dönüp pencerenin kanadına yaslandı.

Marlaine şaşırıp, kararsız bir halde bir süre kapının eşiğinde durdu. Biraz solgun görünüyordu, fakat yine de elma yeşili elbiseyle oldukça güzel görünüyordu, yavaş ve zarif hareketlerle yürü-

yerek odanın ortasına geldi. Lauren kendisini pencerenin önünde duran bir parça kil gibi hissediyordu, utanç ve korku her gözeneginden fışkırıyordu.

“İyi günler,” dedi Marlaine, kibar bir şekilde.

“Leydi Marlaine.” Lauren boğuk bir sesle konuşmayı başardı.

“Özür dilerim, rahatsız etmek istemedim. Jones söylemedi...”

“Ah hayır, lütfen, rahatsız etmiyorsunuz –ben– ben habersiz uğradım. Leydi Darfield çocuk odasına gitti fakat... fakat birazdan dönecek.”

Marlaine başıyla onayladı ve odada etrafına bakındıktan sonra altın Çin ipeği kaplı kanepeye doğru ilerledi. Söyleyecek *bir şey* bulmaya çalışan Lauren sonunda konuşmayı başardı, “Ben, ah, sanırım şehir dışındaydım.”

Marlaine’in başı aniden ona doğru dönünce Lauren söylediğinden pişman oldu. “Evet. Büyüknannem çok hastaydı...”

“Çok üzüldüm.”

“Şimdi çok daha iyi, teşekkür ederim,” dedi Marlaine, soğuk bir tavırla. Kanepenin ucuna dikkatle oturup, gergin bir halde eteklerini düzeltmeye başladı. “O iyileşir iyileşmez hemen Londra’ya döndüm.” Duraksadı. Garip görünüyordu. “Bir dükün düğününden önce yapılması gereken ne kadar çok iş var, inanamazsınız,” dedi, gözlerini kucağından ayırmadan.

Lauren’in eli pencere kanadından kayıp yanına düştü. “Çok yorucu olmalı,” diye mırıldandı, boğazına takılan suçluluk duygusunu yutkunmaya çalışarak.

“Ah Tanrım, evet, aynen öyle. Yiyecekler, çiçekçi... çeyizler. Düğün gezisinde neler yapılacağına karar vermek de çok zor.”

“Eminim.” Tanrı yardımcısı olsun, Lauren orada, durduğu yerde ölebilirdi.

“Bir yanda birçok detay, diğer yanda ise çok istekli olan ni-

şanlının heyecanı var.” Marlaine gergin bir sesle güldü. “Beni çok özlediğini söyleyip duruyor.” Kirpiklerini kaldırıp gözünün ucuyla Lauren’e baktı. “Umarım münasebetsiz olduğumu düşünmezsiniz, Kontes Bergen fakat Alex ellerini üzerimden alamıyor! Resmen bana onunla kaçıp evlenmem için yalvardı. Hem de *bugün!*” dedi ve garip, boğuk bir kahkaha attı.

Lauren’in midesi sıkıştı. Alex ondan bunu istemiş olamazdı. Hele bugün, dün gecedен sonra, asla. Fakat Marlaine ona neden yalan söylesin ki? Bakışları kapıya odaklandı ve tam kusmak üzereyken yutkundu. Bayılıp kalmadan önce buradan kurtulup kurtulamayacağını merak ediyordu.

Marlaine hafifçe öksürdü. “O... Alex evleneceğimiz güne kadar bekleyemeyeceğini söylüyor fakat beklemesi gerektiğini ona açıkladım. Aslında onun dediğini yapmayı düşündüm, biliyor musun? Fakat *çok fazla* beklentisi var. Bir süre daha sabretmesi gerekecek.” Tekrar kahkaha attı fakat bu seferki biraz histerik bir kahkahaydı.

Lauren kendi içindeki histerinin de gitgide yükselmekte olduğunu fark etti. Tıpkı bir volkan gibi.

“Affedersiniz, Kontes. Sadece...” tekrar başını kaldırıp Lauren’in dehşet dolu bakışlarını yakaladı, “...ona çok değer veriyorum. Bir insana canınız kadar değer vermek ne demektir, biliyor musunuz?”

Lauren kendine konuşabilecek kadar güvenmiyordu, o yüzden sadece hafifçe başını sallamakla yetindi.

Marlaine ona gülümseyerek baktı fakat bakışlarındaki o tuhaf ifade kaybolmamıştı. “Onun için her şeyi yaparım fakat Gretna Green’e kaçıp evlenmek bulunduğumuz pozisyona uygun düşmüyor. Düşünmemiz gereken birçok insan var, damat her ne kadar gergin ve heyecanlı olursa olsun! Ah, sanırım yeterince konuştum,” dedi, elini umursamaz bir hareketle sallarken. “Ne kadar

güzel bir elbise. Bu akşam özel bir yere mi gidiyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Lauren, boğuk bir sesle. “Aslında benim gitmem gerek...”

“Ah hayır, bunu duymak istemiyorum! Leydi Darfield’a yaptığınız ziyareti bölmek istemezdim.”

“Gerçekten, daha fazla kalamam.” Sanki bacakları tahtadanmış gibi hantal adımlarla kapıya doğru yürüdü, gözyaşlarına boğulmadan önce bu odadan çıkması ve Marlaine Reese’den mümkün olduğunda çabuk bir şekilde uzaklaşması gerekiyordu. Oda-
dan o kadar aceleyle çıktı ki Marlaine’in kanepeye yığılıp ellerini midesine bastırarak ısırapla eğildiğini görmedi.

Nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Amaçsızca Hyde Parkı’na yürürken, etrafındaki hiçbir şeyi ve hiç kimseyi görmüyor, sadece ölmek istiyordu. Göğsündeki ağrı, Marlaine, Abbey’nin küçük oturma odasına girdiği anda başlamış, Lauren oradan kaçana kadar dayanılmaz bir hal almıştı ve şimdi de her uzvunda amansız zonklamalar hissediyordu. Hangisinin daha çok acı verdiğini bilemiyordu. Kendi kendisine sürdüğü kara leke ve utanç mı? Yoksa Alex’in, Leydi Marlaine’le birlikte kaçıp bir an önce evlenmek istemesi mi? Tanrım, budala horoz düğününü bekleyemiyordu bile! Lauren gerçekten de bu kadar *salak* mıydı?

Lord ve Leydi Fairlane’in geldiğini görmemişti ve neredeyse onlara çarpıyordu. Gülümsemek ve en azından mırıldanarak selam vermek için elinden geleni yaptı. Lord Fairlane başıyla kısa bir selam verdi fakat Leydi Fairlane onu görmemiş gibi davranıp hızla yanından geçip gitti. Bu davranış karşısında kafası karışan Lauren durdu ve omzunun üzerinden, geçip giden çiftte baktı. *Bu insanlar seni görmezden gelecekler.* Magnus’un uyarısını hatırlayarak acı bir hıçkırığa boğuldu. Kendisi basit bir kadındı. Bir taverna fahişesi kadar ahlaksızdı.

Fakat *o adam* neydi? Ya söylediği şeyler, konuşurkenki cid-

diyeti? *Bizim için bunun bir yolunu bulacağım*, demişti. *Kahretsin!* Lauren'in anladığından tamamen farklı bir şey ima etmiş olmalıydı! Şüphesiz bir yerlerde gizli, küçük bir daireden bahsetmişti. Yüce *Tanrım*, onunla sevişmek *istemişti!* Ağır bir utanç her yerini kapladı ve ellerini yanaklarına koyarak yürüyebilmek için kendini zorladı. Pekâlâ, pekâlâ, ondan bunu istemiş olabilirdi fakat kendisiyle operada buluşmanın bir yolunu bulan da *oydu!* Lauren'i, hayatında kimseyi istemediği kadar istediğini söyleyen de *oydu!* Birçok güzel ve *aşk dolu* söz söylemişti fakat bir kez bile onu sevdiğini söylememişti. Onun arzusunu aşk olarak yorumladığı için tam bir *aptaldı!*

Başta hıçkıramayacak durumda olan Lauren bir bankın üzerine yığıldı ve yüzünü ellerine gömerek dün gece yaşananların sadece bir fanteziden ibaret olduğunu anlayınca midesinin bulandığını hissetti. Her şey *Lauren'in* kendi fantezisiydi. Peki, şimdi ne yapacaktı?

Lauren sonunda başını kaldırıp baktığında güneş neredeyse batmak üzereydi. Bu umutsuz durumda yapabileceği tek mantıklı davranış vardı. Alex Christian'dan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmalıydı. Londra'dan mümkün olduğunca uzağa kaçmalıydı. Hatta İngiltere'den bile gitmeliydi.

Kararını vererek ayağa kalktı ve Magnus'un ev tuttuğu Bedford Meydanı'na doğru yürümeye başladı.

Magnus uşağı olarak işe aldığı gösterişsiz adamdan hoşlanmamıştı, adam zamanının çoğunu bulaşıkçı kadınla birlikte mutfağa geçiriyordu. İyi bir yardımcı bulamamak, ülkede yabancı olmanın getirdiği tek zorluktu. Magnus bunu çok iyi anlamıştı. Girişe yakın bir yerden geçiyor olmasaydı, kapının çaldığını kimse duymayacaktı. Almanca homurdanarak kapıya doğru yürüyüp

hızla çekip açtı.

Magnus'un soluğu kesilmişti. Koyu renk saçlarının her yöne dağılmış olmasından, elbisesinin eteğinin üzerinde toz ve kire kadar Lauren, sanki fiziksel bir darbe yemiş gibi duruyordu. Konuşmaya çalıştı fakat kelimeler ağzından çıkmıyordu. Panige kapılan Magnus, Lauren basamaklara yığılmak üzereyken onu yakalayıp içeriye çekti. "*Liebchen*, neler oluyor?" diye sordu, çaresizce. Kocaman elleriyle Lauren'in yüzüne düşen saçları geriye itiyordu. "Sorun ne?"

"Magnus, seninle konuşmam lazım," diye mırıldandı. Elleri titreyerek yanağından akan yaşları silmeye çalışıyordu.

"Lütfen, konuşmak için kendini zorlama," dedi, farkında olmadan Almanca konuşmaya başlayarak. "Sana içecek bir şey getireyim." Lauren'i büyük misafir odasına geçirip öfkeyle zili çaldı. Onu bir kanepeye oturttu ve gergin bir halde elini tuttu. Uşak gelip Lauren'i görünce gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. "Şarap," diye bağırdı Magnus. Sormak için önce uşağın çıkmasını bekledi, "Ne oldu?" Lauren gözlerinden akan yaşlarla başını salladı. Yavaşça nefes alarak soğukkanlılığını geri kazanmaya çalıştı. "Anlat banal! Biri bir şey mi..."

"Hayır," diye fısıldadı Lauren.

"Ne peki? Sana ne oldu?"

"Önemli değil," dedi Lauren, elini boşluğa savurarak. "Magnus, bana yaptığın cömert teklifi düşündüm. Kabul ediyorum."

Magnus ona hayretler içinde bakakaldı. Uşak üzerinde şarap dolu bir şişe ve kristal bardakların bulunduğu bir tepsiyle içeriye girmişti. Magnus sabırsız bir halde ona tepsiyi yanındaki masaya bırakıp çıkmasını işaret etti. "Anlamıyorum," dedi, şarabı almak için uzanarak.

"Seninle evleneceğim," dedi Lauren, kısık sesle ve Magnus'un uzattığı şarabı başını sallayarak geri çevirdi. "Fakat... fakat iki şartım var."

Magnus hem şaşırmış, hem de şüphelenmişti, dikkatle, “Devam et,” dedi.

“Öncelikle,” dedi Lauren, Almanca konuşarak, “birkaç şeyi düzenlemem... ve hoşça kal demem için Rosewood’a gitmeme izin vereceksin.” Boğazından derin bir hıçkırık yükseldi. Magnus ona dokunmak için uzandı fakat Lauren başını sallayıp güçlükle yutkunarak fısıltıyla konuşmaya devam etti: “İkincisi, beni Bayyeta’ya götüreceksin.” Lauren onun tepkisini ölçmek için bakışlarını ona çevirdi.

Magnus hayatında daha çaresiz bir insan görmemişti. “Hepsi bu mu?” diye sordu, usulca. Lauren başıyla onayladı. “Emin misin? Lauren, gerçekten emin misin?”

Lauren gözleri yine yaşlarla doldu. Gözünün kenarından tek bir damla yaş yavaşça ağzına doğru aktı. “Gayet eminim.”

Magnus gayri ihtiyari onun elini tutup korumak istercesine ona sarıldı. Tuzlu dudaklarını öptüğü zaman genç kadın tekrar ağlamaya başlayınca yüzünü buruşturdu. Ona hiçbir şey sormadı. Söz vermişti ve sözünü tutacaktı. Yaşadığı ıstırap Lauren’in bedeninden akıp giderken Magnus onu kucaklayıp, başını göğsüne yaslamaktan başka bir şey yapamadı.

Lauren sonunda onun verdiği şarabı aldı ve yavaşça olmasa bile sakin bir şekilde içerek onunla planları konuşmaya başladı. Lauren birkaç eşyasını toplar toplamaz İngiltere’den ayrılmaya karar verdiler. Magnus, Lauren’in bu haldeyken seyahat edemeyeceğinde ısrar etse de Lauren iyi olacağı konusunda diretti.

Lauren’e eve giderken eşlik edip, Ethan ve Paul’e bu haberi verdi. Paul sessizce anlatılanları dinledi. Gözleri, gülümsemeye çalışan Lauren’i süzüyordu. Ethan doğal olarak, hayal kırıklığına uğramıştı. Gözünü Dük’e dikmişti fakat Magnus onun bu cömert anlaşmayı memnuniyetle kabul edeceğinden emindi. Ethan, Londra’da çok iyi vakit geçirmeye başladığından şikâyet edince Mag-

nus Russell Meydanı'ndaki evin kirasını sezon sonuna kadar ödemeyi bile kabul etmişti. Bu ayrıcalıktan memnun olan Ethan yeni başarısını kutlamak amacıyla kadeh kaldırmakta ısrar etti. Aşâğılık adam *iki* Bergen'i de tuzağa düşürmeyi bir marifet bilerek kıkırdıyor, Magnus ise kaçamak bakışlarla Paul'e bakıyordu. Ağzını açmadan tek bir yudum bile almadığı viskisini inceliyordu. Lauren ise ölüme mahkûm edilmiş gibi görünüyordu.

Magnus iğrenç bir insan olan Lord Hill'den bir an önce uzaklaşmak istediğı için çok kısa bir süre sonra kalktı.

Şöminenin üzerindeki yaratık şeklindeki saat on bir kez çaldı. Lauren odasındaki yazı masasında otururken saate bakıp kaşlarını çattı. Tekrardan önünde duran boş kâğıda dönerek tüy kalemi hafifçe yanağına vurmaya başladı. Yapmak üzere olduğı şey çok çocukçaydı fakat o alçak adama bir ayrılık darbesi indirmek zorundaydı. Boğuşup duruyordu, en derinlerindeki hislerini ifade etmekte çok iyiydi fakat şimdi, ona kendisini ne kadar üzdüğünü gayet içli bir şekilde yazmak zorundaydı. Sözcükler Alex için etkisiz olduğı kadar, Lauren'e şu anda ihtiyacı olan gücü veriyorlardı.

Fakat şu anda tüm pişmanlığını ve üzüntüsünü açıklamakta inanılmaz bir güçlük çekiyor, dalgın dalgın düşünürken tüy kalem ucunu kemiriyordu. Artık bastırılması mümkün olmayan bir tutkuyu içinde alevlendirdikten sonra başka bir kadına kendisiyle birlikte kaçıp evlenmesi için yalvarmıştı. Lauren'in umduğı gibi yasal yoldan bir birliktelik değil, onu bir metres olarak hayatına sokmayı düşünmüştü. Lauren'i sakinleştirecek, acısını dindirecek hiçbir şey yoktu. Aniden bir şiir aklına gelince tüy kalemi mürekkep hokkasına batırıp, hızla yazmaya başladı.

Güzel bir kadın aptal gibi davranıp

*Geç de olsa erkeklerin aldattığını anlar
Acısını artık ne dindirebilir ki
Suçluluk duygusunu hangi sanat yok edebilir?*

Yazdıklarını endişeyle okudu. Sözcükler net olmasına rağmen hissettiği derin acıyı tam olarak ifade edemiyordu. Tekrar denemeyi düşündü fakat saate bakınca bundan vazgeçti. İğneleyici azarlama sanatını mükemmel bir şekilde sergileyebilmesi için bu akşamdan sonra daha çok vakti olacaktı. Yazdığı notu imzasız bırakıp üzerine kum serpti ve mumla mühürlemeden önce kuruması için kâğıdı sabırsız bir şekilde sallamaya başladı.

Lauren notu eline alarak odasından çıkıp aşağıya indi, ses var mı diye son basamakta durup etrafı dinledi. Oturma odasından sesler geliyordu, eteklerini kaldırarak ters yöndeki salona doğru hızla yürüdü ve Davis'in odasının önünde neredeyse kayarak durdu. Çabucak kapıyı çaldı ve omzunun üzerinden koridora bakınarak bekledi, sonra tekrar kapıyı çaldı. Kapının ardından bir hışırtı duydu ve ardından Davis öfkeli bir halde kapıyı açtı.

“Mesajım var,” dedi küstahça ve notu ona uzattı. “Lütfen, bunu Audley Sokağı yirmi dört numaraya götür, derhal.” Davis elinde tuttuğu nota baktı. “Lütfen, Davis, bunu yapman gerek!”

“Sutherland,” dedi, notun üzerindeki yazıyı okuyarak ve bakışlarını Lauren’e çevirip onu incelemeye başladı. “Çok geç,” dedi hemen.

Lauren kapıdan içeriye girmeye çalışarak yüzüne kapatmasını engelledi. “Pekâlâ, bunu yapmak istemiyordum fakat eğer isteğimi yerine getirmezsen Lord Dowling’e bir mektup gönderip, burada kaldığımız süre boyunca bize karşı ne kadar nezaketsiz davrandığımı anlatmak zorundayım. Lord Dowling’i iyi tanımıyorum fakat kendi evinde kalan bir kontesin hizmetçisi tarafından iyi muamele görmediğini öğrendiği zaman pek mutlu olamaya-

caktır. İşini istiyor musun, istemiyor musun?”

Ağzının aldığı tuhaf şekle bakılacak olursa istiyordu. Öfkeyle önce Lauren’e, sonra da elinde tuttuğu nota baktı. Sessizce homurdanarak notu Lauren’in elinden aldı. *Audley Sokağı yirmi dört numara*, dedi kendi kendine. Lauren aradan çekilmeseydi az kalsın kapıyı genç kadının omzuna çarpacaktı.

Finch ufak tefek adama baktı. Kendisine bir not uzatıp, “Sut-herland,” diye bağırmış ve ardından arkasını dönerek kapıdan çıkıp gitmişti. En son yapmak istediği şey efendisine başka bir haber götürmekti. Ah, Dük hiç iyi bir durumda değildi. Her şey Leydi Marlaine için akşam düzenlenen hoş geldin yemeğinde başlamıştı. Dük tüm görgü kurallarını hiçe sayıp yemeğin ortasında masadan kalkmış, uşağını bulmaya gitmişti. Onu hizmetçiler bölümünde bulmuş ve diğer çalışanların göremeyeceği bir yere sürüklemişti.

Finch’in ikinci talihsizliği ise ulağın Vauxhall Bahçeleri’nde Kontes Bergen’i bulamadığını efendisine haber vermekti. Dük’ün yüzünde tehlikeli bir bakış belirmişti. Finch, ona ulağın bahçedeki her çeşmeye gidip baktığını fakat onu bulamadığını söylemeye çalışmıştı. Adam utana sıkıla notu geri getirmiş ve efendisinin kâğıdı paramparça ettikten sonra yemek salonuna geri döndüğünü izlemişti.

Bu notun içinde yazanı Tanrı bilirdi. Fakat Finch gümüş tepside taşıdığı notu Dük’ün çalışma odasına götürürken emin olduğu tek bir şey vardı.

Efendisi bundan hiç hoşlanmayacaktı.

Dük hoşnutsuzluğunu Finch odaya girdiği anda homurdanarak belirtti. “Ne var?” diye bağırdı.

“Bir not geldi, efendim.”

Dük homurdanarak viskisini masanın üzerine sert bir biçimde

bıraktı. “Saat kaç?”

“Gece yarısı.”

Dük şakaklarını ovmaya başladı. “Getir,” dedi, hırıltılı bir sesle ve kucağındaki kitabı kenara fırlattı. Finch dikkatle notu uzattı ve geri geri dışarı çıkıp, kapıları *çok* yavaş ve sessiz bir şekilde kapattı.

Alex bir türlü kendine gelip yazıyı okuyamıyordu.

Odanın içinde volta atıyor, elindeki notu sıkı sıkı tutuyordu. Ne kendi yarattığı enkazla ne de bir özlem duygusuyla karşı karşıya kalmaya dayanamayacaktı. Derin bir nefes alıp mühürü kırdı ve kâğıda baktı.

“Lanet olsun. *Lanet olsun, kahretsin!*” diye bağırırdı, başını havaya kaldırarak. İmzasızdı fakat kimin yazdığını *çok iyi* biliyordu. Yüce Tanrım, İngiliz edebiyatının sayfalarından alıntı yapabilecek başka kim vardı ki? Geriye doğru sendeleyip, sandalyeye oturdu. Dün gecenin bir yalandan ibaret olduğunu nasıl düşünürdü? Bunun bir yalan olduğuna nasıl inanırdı? Lanet olsun, *yalan* değildi!

Tanrım, ne yapmıştı böyle? diye sorup duruyordu kendi kendine, belki de bininci kez, acı ve hayal kırıklığı midesini yakıyordu. Dün gece Lauren’in ellerinde kayıp gitmek üzere olduğunu hissettiğini hatırlayıp, onu gerçekten kaybetmiş olduğunu fark etti. Bu hayatta onun için değerli olan tek şeyi kaybetmişti.

Dünyası paramparça oluyordu. Saate baktı, bire çeyrek vardı. Bu saatte yapabileceği başka bir şey yoktu. İçmek dışında.

Yirminci Bölüm

Başını bir kaya kadar sert hissediyordu. Sadece bununla kalmamış, dün akşam çamur yemiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Ağzı berbat kokuyordu. Tanrım, bu kadın üç gecedir aklından çıkmıyordu ve dün gece en kötüsüydü. Alex başını yazı masasından kaldırıp gözlerini açmaya çalıştı. Beynini delip geçen güneş ışıklarının karşısında gözlerini kırıştırdı.

Bu çılgınlık *sona* ermeliydi. Sorumluluklarını ihmal ediyor, Marlaine'i ölümüne korkutuyordu. Genç kadın anlayışlı olmak için çaba gösteriyor fakat onu ilgisiyle boğup, sürekli etrafında dolaşarak onun yapabileceği veya ihtiyacı olan herhangi bir şey olup olmadığını sorup duruyordu. Alex'in ihtiyacı olan bir şey vardı fakat bunu Marlaine veremezdi.

Kütüphanenin kapısı açılıp tekrar kapandığında bile Alex başını kaldırmadı. "Aman Tanrım!" diye haykırdı Arthur. Alex ona kısık sesle konuşması için işaret etti. "Darmadağın görünüyorsun, dostum! Şu anki haline bakılacak olursa, sanırım Kontes Bergen'in Londra'dan ayrıldığını söylememe gerek yok..."

"Ne... ne dedin sen?" diye sordu Alex, tüm gücünü kullanarak oturduğu sandalyeden kalkarak.

"Darmadağın görünüyorsun demiştim..."

"O değil!"

Arthur daraldığını hissederek soluk verdi ve Alex'in çıkarıp

attığı boyunbağını eline aldı. “Buradan ayrıldı. Dün.”

Alex olduğu yere çöküp, gözlerini kapattı. Başı dönüyordu. Burun kemiğini tutarak odanın durmasını diledi. “Dün mü?” diye bağırdı.

“Alman adamla birlikte.”

“Kahretsin,” diye homurdandı Alex.

“Tanrım, Alex, bu yorucu düşüncelerin ne zaman son bulacak? Birkaç gün içinde evleneceğini hatırlıyor musun? Her gece sarhoş olana dek içki içmek yerine o şanslı günün arifesinde nişanına biraz daha sevgi gösterebilirsin, tıpkı onun şana davrandığı gibi!”

Alex’in biraz bile gücü olsaydı onu da kardeşinin kafatasını açmak için kullanabilirdi. Bir de Lauren *kendisinin* kendini beğenmiş olduğunu söylüyordu.

“Bu kendine olan acıyışın daha ne kadar sürmesine izin vereceksin? Meydanı dedikodulara daha ne kadar bırakacaksın? Dün gece Marlaine’in sensiz bir konsere katıldığını biliyor musun? Delacortelere senin hasta olduğunu söyledi fakat sen dün öğleden sonra White Barı’nda içki içiyor olduğun için Delacorte bunun bir yalan olduğunu anladı. Ah ama endişelenme. Nişanlın, kuzeni Bayan Broadmoore’la çok iyi vakit geçirdi. Söylentilere göre *çok eğlenmişler*. Sanırım sarkaç ters yönde dönmeye başladı. Şimdi dedikoduların odağı Marlaine oldu.”

Alex ağrıyı dindirebilmek için şakaklarını ovuyordu fakat faydasızdı. “Düşes olduğu zaman daha çok dedikoduya malzeme olacak, buna alışsa iyi olur. Ben alıştım.”

Arthur’un sinir bozucu sızlanmaları odanın içinde yankılanıyordu. “Hadi, Marlaine’i bu gece Fremont balosuna götür. Bu dedikodulara bir son verecektir.”

“Bilmiyorum,” dedi kelimeleri uzata uzata ve yüzünü ekşiterek doğruldu. “Arkadaşlarıma bir şişe viski sözü vermiştim.”

“Pekâlâ, yeterli,” dedi Arthur, ellerini kaldırarak. Sabrı taşmıştı. “Bak, Kontes’e beslediğin aşkı çok iyi anlıyorum. Çok güzel ve çekici bir kadın. Fakat hepsi bu kadar, Alex. Sadece bir aşk. O gitti, Tanrı aşkına! Üstelik Paddy’nin söylediğine göre o aşağılık amcası, Kont Bergen ile nişanlandıklarını duyurmuş. O yüzden bu ergenlik takıntısına bir son ver ve hayatına devam et!”

“Söyle bana, Arthur, seni mutlu edebilmek için yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu Alex, öfkeyle.

Arthur boyunbağını bıkkınlıkla kenara savurdu. “Bence sen aklını kaybetmişsin.”

Aklımı değil. Yolumu, diye düşündü ve erkek kardeşinin yüzüne bakmak için kendini zorladı. “Bu gece Marlaïne’i Fremont balosuna götüreceğim. Tüm *sosyetenin* Sutherland için her şeyin yolunda gittiğini görmesini sağlayacağım. Biz çok mutlu bir aileyiz, endişelenme.”

“İyi,” dedi Arthur ve kapıya doğru yürüdü. Bir süre sonra durup omzunun üzerinden baktı. “Hadi ama o kadar da kötü olamaz. Onu kısa sürede unutacaksın, tıpkı diğerleri gibi.”

Kapı kardeşinin ardından kapanırken Alex homurdandı. Onu asla unutmuyacaktı. Bunun için yeterli miktarda viski yeryüzünde yoktu.

Alex, Arthur’un bu içerlemesinin onu doğruca Hannah’ya götürdüğünü düşünüyordu çünkü annesinin aniden odada belirmesinin başka bir açıklaması olamazdı. Alex çalışma odasında oturuyor, ateşi izlerken berjer koltuğunda sallanıyordu. Lauren o lanet olası Almanla gitmişti ve Alex bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Kendisi de zaten ay sonuna kadar evlenmiş olacaktı. Lauren’i, aynıısını yaptığı için suçlayamazdı. Ne de olsa herkes kendine uygun bir eş seçmeliydi. Hem kendi statülerine hem de *sosyetenin* bek-

lentilerine uygun bir eş olmalıydı bu. Herkes önünde sonunda hayatını kuracaktı. Alex de, Lauren de. Hayat devam etmeliydi. Alex de bu ıstıraba dayanmayı öğrenmeliydi.

Bunları düşündüğü sırada Hannah kapıda belirip Alex'in mabedine girdi, ellerini kalçasına dayamıştı. Alex annelik nasihati dinleyecek durumda değildi o yüzden ona bakmadı bile.

"Sanırım, oğlumun bir sorunu var," dedi Hannah, mecburen.

Bu tepki oldukça yumuşaktı. Alex sabırsız bir halde iç çekti. "Arthur'un bahsetmeyi unuttuğu başka bir suçum daha mı var?"

"Alaycı tavrınla bir yere varamazsın, Alexander," dedi, odaya girerken. "Üstelik Arthur haklı. Son günlerde korkunç davranışların oldu."

"Bu sicil için Arthur'a teşekkür etmem gerek."

"Az önce Marlaine'le konuştum," dedi Hannah, Alex'in işneleyici sözlerini duymazdan gelerek. "Ona karşı çok mesafeli olduğundan bahsetti ve sana bunu söylemememi istedi. Senin bazı evlilik kaygıların olduğundan korkuyor. Bu da oldukça normal, tabii."

"Harika," dedi Alex, alay ederek. "Bir tek Marlaine davranışlarımın kulağa mantıklı gelmesini sağlayabiliyor."

Hannah, Alex'in yanına oturdu. "Senin neden bu şekilde davrandığını kendi kendime defalarca sordum. Sen iyi bir adamsın, Alex, oldukça düzgün ve *vicdanlı* bir adamsın. Dedikoduya sebebiyet vermezsin veya başkalarının hislerini incitmez, değer verdiklerini bilerek üzmezsin."

"Anne, özür dilerim, oldu mu?" dedi. Tahammülü kalmamıştı.

Fakat sanki o konuşmamış gibi, Hannah konuşmasını sürdürdü. "O yüzden kendi kendime sordum, Hannah, Alex'in aldığı tüm terbiyeyi bir kenara bırakıp böyle davranmasının nedeni ne, diye. Hayatındaki kadına saygı göstermek konusunda beşikten beri

kında konuşur fakat çok azı yaşar.” Alex gözlerini öfkeyle devirdi.

Hannah aniden Alex’in tam karşısındaki divana oturdu ve öne doğru eğilip elini oğlunun dizine koydu. “Ah hayatım, bunun ne kadar doğru bir laf olduğunu bilemezsin! Ben babanla gerçek aşkı tadacak kadar şanslıydım bunun ne kadar değerli olduğunu sana anlatamam. Bu zamanda evlilikler sadece kazanç karşılığında yapılıyor o yüzden senin gerçek aşkı bulamayacağından korkuyordum! Senin aptal bir sosyete kızıyla evleneceğini düşünmeye başlamıştım, tek istediği insanların önünde eğilip ona saygı göstermesi olan bir...”

“Anne!”

“Ama o gün gözlerinde gördüğüm şeyin ne olduğunu *biliyorum*, tıpkı onun gözlerinde de aynı şeyi gördüğüm gibi! Onu *seviyorsun* Alex ve senin bir aşk evliliği yapma fırsatını görüp tepkisiz kalarak bunu yaşamamana izin veremem!”

Alex bunu inkâr etmeye çalışacaktı fakat annesine de Arthur’a söylediği gibi yalan söyleyemezdi. Zaten bir işe de yaramayacaktı. Annesi onun karşı çıkma ihtimaline hazır; bunu annesinin dudaklarının aldığı şekilden okuyabiliyordu. “Şehri terk etmiş,” dedi, usulca ve kararsız bir halde. “Alman adamla birlikte.”

“Ha!” Hannah elini havada savurarak güldü. “O adam benim umurumda bile değil, ya senin?”

“Ben Lauren’in umurunda bile değilim,” diye mırıldandı.

“Saçma!”

“Onu kullandığını düşünüyor.”

“Peki, kullandın mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Alex, öfkeyle ve ardından yine mırıldandı, “Bunu *asla* yapamam.”

Hannah oğlunun elini tutup sevgiyle ellerinin arasına aldı. Odayı bir sessizlik kaplamıştı. Anne oğul birbirlerine bakıyorlardı.

Bu çok sıra dışı, diye düşündü Alex, kendini rahatlamış hissediyordu. Hannah sessizce konuştu, “Peşinden gitmelisin, tabii ki. Sakın o Alman adamın seni yıldırmasına izin verme. Lauren onu sevmiyor.”

Alex karşısındaki kişinin bilgeliliğine meydan okumaya niyetli değildi. “Peki ya Marlaine?”

Hannah üzgün bir halde iç çekti. “Evet, o mesele pek kolay olmayacak. Senden nefret edecek. Fakat bir gün, ona karşı dürüst olduğun için sana teşekkür edecek.”

“Hayal etmesi bile güç,” diyerek güldü Alex.

“Evet, sanırım bunun gerçekleşmesi yıllar alacak. Kulağa biraz yapmacık gibi gelebilir ama senin bu kararsızlığın Marlaine için büyük bir haksızlık. O sana tapıyor fakat sen onun sevgisinin karşılığını veremezsin. Bir gün, çok geç olmadan, eminim aranızdaki bağ kopacaktır. Kim bilir? Belki de kendini bir şekilde rahatlamış hissedecektir. Ona karşı pek de iyi bir nişanlı olmadın.”

Alex dikkatle annesini inceledi. “Daha önce böyle düşünmüyordun.”

“Evet, düşünüyordum,” dedi, Alex’in elini okşarken. “Fakat sanırım konuşmaya korkuyordum. Sen Tarriton’dan dönene kadar Kontes’e karşı olan duygularının bu kadar derin olduğunu anlamamıştım. Birkaç gün öncesine kadar da bu kadar harap olduğunu fark etmemiştim. Ne olursa olsun, hiçbir anne çocuğunun bu kadar acı çekmesine göz yumup, bunu düzeltmek için çabalamadan durabilir.” Alex’in elini dudaklarına götürüp öptü.

Alex’in gözleri yanıyordu, utanmıştı. Gözlerini kırptırarak hemen bakışlarını aşağıya çevirdi. “Ben... teşekkür ederim, anne. Söylediklerini düşüneceğim.”

Hannah ona bakarak gülümsedi. “Biliyorum, hayatım. O halde şimdi müsaade edersen, küçük oğlumun hayatını güzelleştirmem gerek.”

“Bir günde iki hayatın güzelleştirilmesinin mümkün oldu-

ğunu sanmıyorum fakat bence erkek kardeşine gevezelik etmesi konusunda onu biraz düzeltebilirsin.”

Hannah gülerek ayağa kalktı. Alex’in yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. “Seni seviyorum, Alex. Senin için en iyisi neyse onu istiyorum.”

Alex annesinin elini tutup parmaklarını dudaklarına götürdü. “Biliyorum. Bu yüzden seni çok seviyorum.”

Öğleden sonranın geri kalanında Alex annesinin dileklerini düşündü fakat sonunda fazla duygusal bulduğu için vazgeçti. Marlaine’e ihanet edemezdi. Hayır, bu göreve ve sorumluluklarına bağlıydı ve bunu bozamazdı. Marlaine bunu hak ediyordu ve *sosyete* de Alex’ten bunu bekliyordu. Önemli bir kişilikti ve davranışlarının sonuçlarını düşünmek zorundaydı.

Marlaine’in evine vardığında saat dokuzdu. Alex önceden not gönderip Fremont balosuna birlikte gitmeyi önermişti. Alex oturma odasına girdiğinde Marlaine’in yüzündeki umut dolu gülümseme soldu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu, giydiği pahalı kıyafetler gözünün altındaki halkaları gizlemeye yetmiyordu. Berbat görüldüğünün farkındaydı, sadece bunu umursamıyordu.

“Sana bir içki getireyim mi?” diye sordu Marlaine, neşeyle. Şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu.

“Sanmıyorum,” dedi Alex, bunun teklif edilmesi bile mide-sini bulandırıyordu. Marlaine oturması için ona işaret etti ve kendi de bir sandalyenin ucuna ilişerek dikkatle onun bakışlarından kaçınmaya çalıştı.

“Seni küçük düşürdüm,” dedi Alex, ilgisiz bir tavırla.

“*Asla*,” dedi Marlaine, soluğunu tutarak.

“Tanrım, Marlaine, kabul et. Kendimi küçük düşürdüm,” dedi Alex, yorgun bir halde.

“Pekâlâ... anlamadığımı kabul ediyorum,” dedi Marlaine,

usulca. Gözleri kucığındaydı.

“Hiçbir şey hatırlamayacak kadar sarhoş olmamı mı yoksa bugün bunun cezasını çok ağır ödememi mi?” diye sordu Alex, hissiz bir şekilde.

“Bunu iki gece üst üste yapmanın nedenini anlamıyorum,” diye mırıldandı Marlaine.

“Üç,” diyerek onu düzeltti Alex. “Erkekler bazen içer. Bir sebebi olması gerekmez. Sadece... içerler.” Marlaine kederli gözlerle onu onayladı. “Seni yalnız bırakmamı ister misin?”

“Ah hayır! Bence baloya gitmemiz *lazım*, öyle değil mi?”

Onun bu hevesli cevabı Alex’i şaşırtmıştı. “Gitmemiz *lazım* mı?”

Marlaine hafifçe gülümsedi, narin elleri gergin bir halde elbisesinin dikiş yerleriyle oynuyordu. “Sadece... insanlar seni *sorup* duruyor. Ben... bence dışarıda görünmemiz en iyisi olacak. Biliyorsun, böylece daha fazla konuşmazlar,” dedi sessizce. “Babam senin istediğin yeniliklerin kabul edilebilmesi için bizim sürekli birlikte görünmemiz gerektiğini söyledi.”

Ah evet, Whitcomb’dan dış görünüşün önemi ile ilgili güçlü bir hatırlatma gelmişti. Alex bunu tartışmayacaktı doğal olarak bu görüşe katılıyordu. *Sosyetenin* bireyleri kendilerinden bekieneni yerine getirmedikleri zaman dedikodular gittikçe daha saldırgan bir hal alıyordu. *Sosyetenin* cehenneme kadar yolu vardı fakat Alex, Marlaine’i düşünmek zorundaydı. “O halde gitmeliyiz. Sadece beni viskiden uzak tut, olur mu?” Marlaine ona baktı, gülümseyordu. “Denerim,” dedi, sessizce.

Fremont balosundaki kalabalık bir insanı hasta etmeye yetirdi. Alex’in midesi bulanıyordu. İki kez dans etmiş, ikisi de zaten korkunç durumda olan baş ağrısını daha da şiddetlendirmişti. Bir kez olsun, David’in araya girmesinden dolayı minnet duymuştu.

Parkta geçirdikleri o günden sonra aralarındaki ilişki oldukça gergin bir hal almıştı fakat kuzeni olup biteni unutmuş gibi görünüyordu. Marlaine'e tuhaf bir ilgiyle yaklaşıyordu. Onunla zaten iki kez dans etmişti ve şimdi de onu bahçede yürüyüşe götürüyordu. Fakat David için bile görgü kuralları gereği onun yokluğunu uzatmak istemiyordu. Marlaine geri dönmüştü ve Alex'in şakakları zonkluyordu. Balo salonunda havalandırma yoktu ve durmadan beyaz ipek boyunbağını çekiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Marlaine, gergin bir şekilde tam üçüncü kez, gözlerindeki endişe görülebiliyordu.

"On dakika önce sorduğun zaman nasılsam, şimdi de öyleyim," dedi Alex, sert bir ses tonuyla, odada etrafına bakınıyordu.

"İstersen kalkabiliriz," diye önerdi Marlaine.

"İyiyim, Marlaine. Artık... endişelenme."

Marlaine solgun bir yüzle gülümsedi. "Bunu yapamam. Nişanlım için endişeleniyorum."

"Sutherland?"

Alex omzunun üzerinden bakıp Lord van der Mill'in geldiğini gördü. Kendini boş konuşmalar yapacak kadar iyi hissetmiyordu. "İyi akşamlar, Lordum," dedi, hafifçe eğilerek.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım. Pek iyi olmadığını duymuştum. İyi akşamlar, Leydi Marlaine. Güzel bir balo, değil mi?" diye sordu yaşlı adam.

"Evet, Lordum, çok güzel," diye mırıldandı Marlaine. "Efendimiz neredeyse iyileşti sayılır. Korkunç bir ateş salgını var." Marlaine'in iyi olduğu bir konu varsa o da sosyal meziyetler oyununu oynamak, diye düşündü Alex.

"Ateş ha?" diye mırıldandı van der Mill, Alex'e yakından bakarak. "Bulaşıcı mısın?"

"Pek değil," dedi Alex, durağan bir ses tonuyla.

"Annenin Berkley Sokağı'ndaki evi var ya?" diye sordu van

der Mill. “Onu satmayı düşündüğünü duydum.”

Alex dayanmak için kullandığı duvarda huzursuzca kıpırdandı. Van der Mill sadece iki tanesi Londra’da olmak üzere arzu ettiği tüm evleri satın almıştı. “Bir ev daha mı arıyorsun?” diye sordu Alex.

“Bilmiyorum.” Van der Mill omuzlarını silkerek göz ucuyla Marlaine’e baktı. “İlgilenebilecek olan bir arkadaşım var,” dedi ve kurnaz bir tavırla göz kırptı.

Alex başıyla onayladı, van der Mill gibi yaşlı bir adamın hâlâ metres tutacak kadar azgın olduğuna şaşırmıştı. “Konuşalım. Belki birkaç gün sonra uğrarsın,” diyerek öneride bulundu Alex, merakı gittikçe artarak.

“Uğrarım,” diye yanıtladı van der Mill, tuhaf bir gülümsemeyle. “İyi akşamlar, Leydi Marlaine.”

“İyi akşamlar, Lordum.”

Van der Mill, Alex’in koluna dostça vurdu. “Umarım o ateşten bir an önce kurtulursun, efendim,” dedi. Yürümek için arkasını döndü fakat tereddüt ederek omzunun üzerinden Alex’e baktı. “Şu anda Berkley Sokağı’nda kimse kalmıyor, değil mi?”

“Bu doğru.”

“Garip. Arabacın o kadar emin değildi. Birkaç akşam önce orada olduğunu söyledi. Bir kadınla sanırım?” Alex’in kalbi durmak üzereydi, van der Mill omuzlarını silkerken Alex yüzündeki ağırbaşlı ifadeyi korumaya çalışıyordu. “Sanırım yanılmış o halde, değil mi?”

Alex, adamın gözlerinin cevap beklerken hafifçe kısıldığına yemin edebilirdi. “Ev, sezon için kapatıldı. Arabacı yanılmış,” dedi, tepkisini belli etmeden. Van der Mill’in gözleri hemen Marlaine’e, ardından tekrar Alex’e kaydı ve başıyla onaylayarak uzaklaştı.

Alex’in nabızı yükselmişti, Marlaine’e bakmak istiyor fakat

kendine engel oluyordu. *Lanet olası* kıskanç yaşlı horoz! Ayrıca Tanrı arabacısını korusun, *dili* sabah kahvaltısı olacaktı!

“Belki... belki Arthur gitmiştir,” dedi Marlaine, usulca.

Alex’in elleri yumruk halini almıştı. “Arabacı yanılmış. Ev kapalı.”

Marlaine ona bakarak başıyla onayladı. “Bir sorun mu var? Çok solgun görünüyorsun.”

“Bir doktor çağırmak ister misin, Marlaine? Belki o zaman Fremont’un dans pistinin ortasında ölmeyeceğim için rahatlayabilirsin!” dedi Alex, sert bir ses tonuyla. Marlaine’in gözleri şaşkınlıkla açılınca genç kadın bakışlarını kaçırdı. Alex bu çıkışından dolayı pişmanlık duymuştu. “Üzgünüm, aşkım. Sana saldırmak istemezdim.”

“Evet, hep aynı şeyi söylüyorsun,” diyerek mırıldandı Marlaine.

Alex duvardan çekildi. “Vals çalışıyorlar. Sinir bozucu bir keçiyle dans etmek ister misin?” Marlaine isteksizce omuzlarını silkti. Buna rağmen Alex onu dans pistine çekerek vals yapmaya başladı. Marlaine kaskatı kesilmiş, Alex’i bir kol mesafesinde tutuyordu, adımları ufaktı. Onu Lauren’le kıyaslamamak mümkün değildi. Lauren kollarına mükemmel bir şekilde uyuyor, müzikle birlikte akıp gidiyordu. Marlaine cesaretini toplayıp havadan sudan bahsetmeye ve düğünle ilgili bir şeylerden konuşmaya başladı. Alex çalan her notayla kendinden daha da nefret ediyordu. Tüm hayatını Marlaine ile Lauren’i kıyaslayarak geçirmek zorunda mıydı? Bu berbat bir yaşam olurdu. Sürekli kıyaslıyor, Marlaine ise varlığından bile haberi olmadığı standartlara uyum sağlamaya çalışıyordu. *O sana tapıyor ve sen onun sevgisine karşılık veremiyorsun.* Annesinin sözleri kafasında dönüp duruyordu. Marlaine’in sevgisine karşılık veremiyordu. Onunla tek bir baloya gelmeye bile tahammül edemiyordu.

Marlaine eve gitmek istediğini söylediğinde Alex inanılmaz

şekilde rahatlamıştı. Alex ona arabaya binerken yardımcı oldu ve karşısına oturdu. Yorgun bir halde pelüş minderlerin üzerine yığılıp gözlerini kapattı.

“Çok yoğun çalışıyorsun, Alex. Dinlenmen gerek,” dedi Marlaine, araba ilerlerken.

Marlaine’in sürekli endişelenmesi Alex’i artık rahatsız ediyordu ve buna öfkelenmesinden dolayı Alex kendini bir canavar gibi görüyordu. “Yarınki planların neler?” diye sordu, sağlığıyla ilgili başka bir tartışmadan kaçınmaya çalışırken.

“Davetiyeleri bitirmem gerek. O kadar çok var ki...”

“Davetiyeler henüz gönderilmedi mi?” diye sordu Alex, tüm bedeni içsel bir uyarıyla sarsılırken.

Marlaine hafifçe güldü. “Tabii ki hayır! Düğünden tam iki hafta önce ellerinde olacak ve iki hafta öncesi cumaya denk geliyor.”

Alex, Marlaine’e baktı. Zihninde vicdaniyla ilgili düşünceler dönüp duruyordu. Davetiyeler gönderilmemişti. Lanet olası davetiyeler gönderilmemişti. *O sana tapıyor ve sen onun sevgisine karşılık veremiyorsun. Çok geç değil,* diye düşündü, çılgınca. “Marlaine...”

“Çok sayıda davetiye yazdım, hem de çok. Doğal olarak herkes Dük’ün düğününde bulunmak istiyor,” dedi Marlaine aniden ve eldivenlerini bilinçsizce kucağında bükmeğe başladı.

“Marlaine...”

“Annen çok nazık,” diyerek hemen araya girdi Marlaine. “Bana çok yardımı dokundu. Birçok insan bu düğün için çok uğraştı, biliyorsun, bu çok önemli. Çiçekçi, kilise düzenlemelerinin üzerinden bir kez daha gitmek istiyor ve yemek şirketi de kahvaltıya çok seçkin kimselerin katılacağını öğrenince oldukça hassas davrandı, hatta kendini kaybetti. Bazı özel tarifler alabilmek için Paris’e gitti, buna inanabiliyor musun? Tüm sosyete bu muhteşem olayı bekliyor. Ben... ben davetiyelerin yarın postaya gönderildi-

ğinden emin olacağım. Ertelemeyeceğim, söz veririm. Hepsi zamanında ulaşacak, bana güven,” dedi panik halinde.

Olağandışı bir şey Alex’i ele geçirmişti. Hem kendinden hem de Marlaine’den kopmuştu sanki. Sakin bir şekilde Marlaine’in elini tutmak için uzandı. “*Marlaine...*”

Marlaine şiddetle başını salladı. “Hayır, Alex,” diye fısıldadı. “Konuşmalıyız, canım.”

“Hayır!” Bir damla yaş gözünün kenarından akınca başını eğdi. Alex onun yanına oturmak için yer değiştirdi ve kolunu onun omzuna sardı. “*Ah, Tanrım, lütfen, hayır,*” diyerek nefesini tuttu ve hıçkırmaya başladı.

“Ben çok üzgünüm,” dedi, hıçkırıkları genç kadının narin bedenini nasıl sarstığını izlerken. “Fakat yapamam...”

“Bana bunu yapma, Alex! Beni aptal durumuna düşürme!” dedi, hıçkırmaya devam ederek.

“Korkarım, eğer evlenirsek seni aptal durumuna düşürmüş olacağım,” dedi Alex, çaresizce. Marlaine çılgınlığını bastırarak koltuktan yere kayıp dizlerinin üzerine yığıldı ve yüzünü Alex’in bacağına gömdü. Alex acıyla onun üzerine eğildi. Zihni kararmıştı, kendini alçak, rezil bir insan gibi hissediyordu.

“Ne yapmam gerektiğini söyle, Alex, *yapacağım!* Bana sadece ne istediğini söyle ama bana bunu yapma!” diyerek histerik bir halde ağlıyordu.

Alex gözlerini sıkıca kapatıp yüzünü onun saçlarına gömdü. “Ah Marlaine,” dedi, “yapabileceğin hiçbir şey yok. Bunu değiştirmeye benim de gücüm yetmez,” diye mırıldandı üzüntüyle.

Marlaine elini yumruk yapıp Alex’in bacağına vurdu. “*Onun* yüzünden, değil mi? *Onun* için benden vazgeçiyorsun!” diye haykırdı. Alex cevap vermeyince de ona tekrar vurdu. Daha sonra bir kez daha.

Araba Marlaine’in babasının Mount Sokağı’ndaki evine va-

ına dek Marlaine derin bir suskunluğa gömülmüştü. Alex ona inmesi için yardım etmeye çalıştı fakat Marlaine onu iterek kendiydi. “Sabah ilk iş uğrayıp aileme açıklayacağım,” dedi, usulca, kendi hain sesinden nefret ederek.

“Zahmet etme,” diye mırıldandı Marlaine, dokunaklı bir ses tonuyla ve aksak adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Uykusuz bir gece geçiren Alex, ertesi sabah, kendisine sanki Thames nehrinin dibinden çıkıp gelmiş gibi bakan bir uşak tarafından Whitcomb Malikânesi’nin misafir odasına götürüldü. Eşiği geçerken Lord Whitcomb koltuğundan resmen sıçradı, yüzü olkeden bembeyazdı. Marlaine başını kaldırıp bakmıyordu bile.

“Nasıl bir deliliğe büründüğünü bilmiyorum, Sutherland fakat Marlaine’in seni yanlış anlamış olduğunu söyleyen iyi edersin!” diye kükredi, Whitcomb.

“Yanlış anlamadı, Edwin,” dedi Alex, kısık sesle. “Yapmak zorunda olduğum şeyden dolayı çok pişmanım ama kızınızla evlenemem.” Whitcomb ona dehşetle bakıyordu.

“Sen nasıl bir *canavar*sın?” dedi Leydi Whitcomb, nefesi ke-silerek.

“Tanrı aşkına, bir açıklama yapsan iyi olur!” diye bağır-dı Lord Whitcomb.

Alex’in midesi bulanmaya başlamıştı. Söyleyebileceği veya yapabileceği hiçbir şey yoktu. Reese ailesine olan davranışlarını haklı çıkaracak ne bir bahanesi vardı ne de uydurabileceği bir ya-lan. Bu çılgınlığın nedenini açıkladığında yeterli olmayacaktı, ne de olsa gerçeklikten noksandı. “Birbirimize uymadığımıza karar verdim,” dedi sadece.

Whitcomb çıldırmıştı. “Uymadığınıza mı? Lanet olsun, Sut-herland, ne *yaptığını* bir düşün! Kırk yıllık Christian ve Reese ai-

lesi ittifakını silmek üzeresin, bunun farkında mısın?"

"Farkındayım."

Leydi Whitcomb şaşkına dönmüş halde koltuğuna çöktü, "Sen rezilsin! Nasıl bir beyefendi," dedi, "Whitcomb Kontu'nun kızını terk edip, bir ahlaksızı..."

"Sakin," dedi Alex, sakinliğini koruyarak, "benden başkasını hakaret etmeyin, Madam. Benden başka suçlu yok."

Leydi Whitcomb duyduklarına inanamayarak homurdandı ve Marlaine'e baktı, genç kadın başını kaldırmıyordu. "Yanılıyorsunuz, efendim. *Tamamen* sizi suçluyoruz," dedi, mağrur bir tavırla.

"Anlamalıydım," diye gürledi Lord Whitcomb. "Sana Radikal dedikleri zaman seni *savundum*! Adama bir şans verin, dedim! *Tanrım*, şimdi her şeyi geri sarmak! Dedikleri kadar varmışsın!"

Alex tabii ki Whitcomb'un yenilik hareketlerine olan desteğini çekeceğini biliyordu. "Oyunuzun bu talihsiz olay yüzünden boş yere etkilenmemesini umarım. Yenilik hareketi bu ülke için oldukça geçerli ve hayati bir önem taşıyor."

"*Umurumda* bile değil, Sutherland, beni duyuyor musun? Kendine başka yerlerde destek arayabilirsiniz!"

"Marlaine'in adının tüm sosyetenin gözünden düşmesine izin vermeyeceğim!" diye araya giren Leydi Whitcomb, kocası ile Alex arasındaki atışmayı duymazdan gelmişti. "Benim anladığım kadarıyla *Marlaine* seni terk etti! İnan bana, *herkes* bunun nedenini bilecek!"

"Ne gerekiyorsa söyleyin, Leydi Whitcomb," dedi Alex, uysal bir biçimde.

"Ah, emin olun ki söyleyeceğim..."

"Anne!" Marlaine herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bir hayalet kadar solgun yüzüyle yavaşça ayağa kalkıp, öfkeyle Alex'e baktı. "Bence yeterince şey söylendi. Şimdi lütfen git buradan, Alex."

Alex çaresiz bir halde onunla yalnız konuşmayı, son bir kez özür dilemeyi istiyordu. “Marlaine, acaba ben...”

“Hayır! Lütfen git.”

“Ne kadar üzgün olduğumu sana anlatamam...” demeye çalıştı.

“Onu duydun. Çık git evimden,” diye gürledi Whitcomb. Marlaine çenesini kaldırıp ona nefretle baktı. Söylenecek başka şey olamazdı.

Alex arkasını dönüp misafir odasından çıktı.

Ertesi gün Alex son bir ziyaret daha yaptı. Gözlerini kör eden yağmurdan korunmak için şapkasını gözlerinin önüne çekerek Russell Meydanı’ndaki evin kapısına yürüdü. Gürültüyle çaldığı kapıyı ufak tefek uşak açınca ceketindeki yağmur damlacıklarını bile silkelemeden eve girip Paul Hill’i görmek istediğini söyledi. Lauren’in koyu mavi gözlerini görmeyeli, ahenkli kâhkahasını duymayalı tam beş gün olmuştu.

Tam beş gündür onu sonsuza dek kaybettiğini korkarak aklından geçiriyordu.

Yapması gerekeni yapmıştı: Londra’yı kasıp kavurmuştu. Marlaine’in nişanı bozduğunu duyurarak *sosyete*yi altüst etmişti. O sabah *The Times*’ın sosyete sayfaları *On Yılın Çifti*’nin ayrılığıyla ilgili gevezeliklerden başka bir şey yazmıyordu. Birkaç teori sunulmuştu: Alex’in Doğu Hindistan’da çok önemli bir servet kaybettiği; belirttiği yenilik hareketlerinin Reese ailesinin kaldırabileceğinden fazla oluşu; ani başlayan içki içme alışkanlığı ve bunun esas sebebi. Kimseye kendini açıklayacak durumda değildi, özellikle de Paul Hill’e. Davis oturma odasını işaret edince Alex içeri girdi.

Çoraplı ayakları alevlerin önüne dayanmış halde oturan Ethan Hill onu karşıladı.

“Paul nerede?” diye sordu Alex, dev gibi görünen adama.

Paul bastonuyla yeri döverek koridorun başında görününce Lord Hill sırtımaya başladı. “Yine ziyarete geldin, değil mi?” diye sordu. Alex öfkeyle eldivenlerini çıkardı.

“Yılda *beş yüz bin* kazanan bir düğ her gün ziyarete gelmiyor!” Lord Hill, Alex’in umursamaz bir tavırla eldivenlerini savunmasını izliyordu. “Bir viski! Tek ihtiyacımız olan bu. Bir viski alır mıydınız, efendim?” diye sordu tombul beyefendi, sırtarak.

“Hayır. Yeğeninizin nerede olduğunu öğrenmeye geldim.”

“Ah, ne harika! Bir ay önce de kuzeniniz buradaydı,” diyerek güldü Lord Hill.

“Nişanlısıyla birlikte Londra’dan ayrıldı,” diye belirtti Paul, ifadesiz bakışlarla.

Alex, Paul’e sabırsız gözlerle baktı. “Nerede o?”

Paul başını yana eğip Alex’i süzdü. “Resmi sözlere pek önem vermiyor olabilirsiniz, efendim fakat Hill ailesi sizin gibi değil.”

“Evet, *ama*” diyerek aceleyle araya girdi Lord Hill, yüksek sesle konuşarak, “yeminler edilene kadar Hill ailesi *tüm* teklifleri değerlendirecek!”

Alex’in çenesi kasılıyordu. “Resmi bir anlaşmanın benimle konuşmasına engel olduğunu düşünmüyorum,” dedi Alex, ses tonunu çaresizce sabit tutmaya çalışarak.

“Maalesef,” dedi Paul, “seninle bir daha asla konuşmak istemiyor.”

Paul Hill ateşle oynuyordu. Alex dönüp onun amcasına baktı. “Yeğeninizle konuşmam benim için hayati önem taşıyor,” dedi sakın bir şekilde. “Ve bu konuda tartışacak durumda değilim.”

Paul onun bu aşırı sakın haline bakıp gülümsedi. “Ben de değilim. Siz buraya gelip onu görmeyi talep edebileceğinizi *düşünebilirsiniz* fakat bence ona daha fazla zarar vermeden önce benim sizi öldürmem gerektiği hakkında sizi uyarmam gerek. Bana söz

vermiştiniz, Sutherland,” dedi sessizce ona yaptıkları bahsi hatırlatarak.

“Beni nasıl durdurabileceğinizi düşünüyorsunuz?” diye sordu Alex kuşkuyla. “Ne sizin, ne amcanızın ne de lanet olası tüm krallığın beni engellemesine izin vermeyeceğim! Bana onun nerede olduğunu söyleyin!”

“Belki de beni duymadınız. Sizinle bir daha asla konuşmak istemiyor. *Asla*,” diye ekledi Paul.

Alex o kadar öfkelenmişti ki artık kendisini kontrol edemeyeceğinden korkuyordu. “Bana onu nereye götürdüğünü söyleyin!” diye bağırdı.

“Yaptıkların yetmedi mi? Onunla daha fazla oynamana izin vermeyeceğim! Tanrım, seni *sevdiğini* bilmiyor musun?” diye bağırdı Paul, yüzü kıpkırmızı kesilerek.

“Peki, *benim* ne hissettiğimi sanıyorsunuz? Neden buraya gelip onun nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyorum? Bunu neden yapayım?” diye kükredi Alex. Paul cesur bir şekilde kollarını göğsünde birleştirmişti.

Alex’in omuzları sarktı. “Ben,” dedi, çatallanan sesiyle, “dünyanın en uzak yerlerine seyahat ettim ve görebileceğim ne varsa gördüm. Dağları tırmandım, ormanları dolaştım ve çöllerde susadım. Bana en pahalı zevkleri ve istediğim her kadını verebilecek bir unvanım ve zikredilemeyecek kadar çok param var. Her şeyi yaşadım, en azından öyle düşünüyorum. Çünkü hayatımda asla, *asla*, başka bir insan beni bu kadar derinden *etkilemedi*! Bir *gülüşü* görmek için güneşi bir hareket ettirmeyi asla düşünmedim! Hayatımın en fırtınalı haftasını geçirdim, sevdiğim herkesi düş kırıklığına uğrattım, sorumluluklarımı ihmal ettim ve onunla sadece konuşma *şansı* için bile her şeyi bir kenara bıraktım! Ve şimdi *siz* beni inkâr mı edeceksiniz? Hayatım üstüne yemin ederim ki, tüm gücümü kullanarak evinizi başınıza yıkarım!” Sesi küçücük odada

gürlüyordu. “Bana onun nerede olduğunu söyleyin!”

“Yüce *Tanrım*,” diye mırıldandı Lord Hill, bir an söyleyecek başka söz bulamayarak.

Paul’ün yüzü gülmeye başlamıştı. “Lanet olsun, sen onu *gerçekten* seviyorsun,” diye mırıldandı. Alex yorulmuş, çileden çıkmış ve duygusal olarak çökmüştü o yüzden gözlerini öfkeyle *devirmekten* ve Ethan Hill’in karşısında duran sandalyeye çökmekten başka bir şey yapacak gücü yoktu.

Paul topallayarak büfeye doğru yürüdü ve üç bardak viski döktü. “Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu, rahat bir tavırla viskileri dağıtırken. “O resmi olarak Magnus’la nişanlandı.”

Alex homurdanarak kendisine uzatılan bardağı aldı. “Bilmiyorum,” diye dürüstçe yanıtladı.

“Eğer Bavyeralıyla yaptığımız anlaşmayı bozmayı düşünüyorsan bunun bedelini ödemen gerek,” diyerek araya girdi Lord Hill. Alex ve Paul onu duymazdan geldiler.

“Bir plan yapsan iyi olur, dostum. Magnus baş edilmesi kolay biri değildir,” diye onu uyardı Paul.

“Ha! Lauren’le kıyaslanamaz bile,” diyerek homurdandı Lord Hill. “İşte sana inatçı küçük bir kız.”

Paul alaycı bir tavırla gülümsedi. “Seni görmek istemeyecek, bunu biliyorsun. Tabii başın bir mızrağın üzerinde takılı değilse.”

“Nerede o?” diye sordu Alex, ısrarla.

Paul amcasıyla bakıştı. “Rosewood. Evlenip ağustosun birinde Avrupa’ya gitmek için yola çıkmayı planlıyorlar.”

“Lanet olsun, harika,” diye mırıldandı Alex, ayağa kalkarak. Kapıya doğru yürüdü şapkasını ve eldivenlerini almak için duraksadı.

“Sutherland!” Paul ona seslendi. Alex’in eli kapı kolunda durdu ve dönüp son bir kez Paul’e baktı. “Yolun açık olsun.” Alex başıyla kısaca onaylayıp kapıdan çıktı ve Lord Hill’in, bir karar

verilmeden önce bir düellonun gerçekleşeceğine dair neşeli tahminlerini bile bastıracak bir sesle kapıyı kapattı.

www.facebook.com / groups / ekitaphane

Bayan Peterman onunla Rosewood Malikânesi'nin kapısında karşılaştı, yüzü ilk karşılaştıkları zamanki gibi somurtkandı. Kollarını kirli önlüğünün üzerinde birleştirerek onu şüphyle süzdü.

"Bayan Hill buralarda mı?" diye sordu Alex, merhaba bile demeden.

Bayan Peterman hemen cevap vermedi. Alex'in kıyafetlerini, botlarını ve hatta yan tarafta bağlı duran atını inceledi. "Sizin gelmenizi bekliyor mu?"

"Buna şüpheliyim," diye yanıtladı, kuru bir sesle.

"Artık kimin geleceğini tahmin edemiyorum," diye homurdandı. "O dev onu getirdiği zaman neredeyse sandalyemden düşecektim ki düştüm de. Onunla evleneceğini söyledi. Zavallı Bay Goldthwaite, o..."

"Bayan Peterman, o burada mı?" diye araya girdi Alex.

Kadın kaşlarını çatı. "Hayır, değil." Alex'in kalbi göğüskaşesinden fırlayacak gibiydi, çok geç kalmıştı. "Bay Goldthwaite onu ve çocukları Blessing Parkı'na götürdü," dedi sadece. "Kusura bakmazsanız, çocukları bugün doyurabilmek için daha yapacak çok işim var," dedi ve kapıyı kapattı.

Alex hemen dönüp atına doğru hızla yürüdü.

Blessing Parkı'nda Jones onu altın misafir odasına götürdü. Alex odada sabırsızlanarak volta atarken Micheal hızla odaya girdi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Londra'dan bu kadar beklenmedik bir şekilde ayrıldığım için beni azarlamaya geldiğine hiç şüphem yok," dedi, gülerek. "Sebepten ya bu ya da biri öldü," diye ekledi, neşeyle arkadaşını selamlamak için odanın ortasına doğru yürürken. Alex'in yanına yaklaşıncaya gülümsemesi söndü. "Tanrım bağışla beni," diye haykırdı. "Biri mi öldü?"

Alex alaycı bir tavırla gülümsemeyi başarıp başını salladı. "Hayır. Gelişim..." Lauren için geldiğini itiraf edemeyince sözcükler boğazında takıldı.

"Evet?" diye sordu Micheal gerçekten endişelenerek. Alex, Darfield Markisi'ne utangaç bir tavırla baktı. *Sosyete*'de aşka teslim olan bir adam varsa o da Micheal Ingram'dı ve tüm saldırılarla seve seve başa çıkmıştı. Fakat Alex'in tahminlerine göre yenik düşmüştü. Micheal'ın onun yaşadığı çaresizliği anlayacağına emindi.

"Yüce Tanrım, dostum, bir şey mi oldu?" diye sordu Micheal.

Alex derin bir soluk aldı. "Kontes Bergen burada mı?" diye sordu.

Micheal'ın kafasının karıştığı yüzünden belli oluyordu. "Evet... ona kötü bir haber mi getirdin?"

"Sanırım bu onun bakış açısına göre değişir," dedi Alex, donuk bir sesle. "Marlaine ile nişanı bozduk."

Micheal hayretler içinde Alex'e bakarak gözlerini kırptırdı. Sonra aniden döndü ve içki masasına gidip iki viski döktü. "Sanırım," dedi sözcükleri uzata uzata ve Alex'e bardağı uzattı, "her şeyi anlıyorum."

“Açıklamama izin ver...”

Alex’in sözleri Abbey’nin neşeyle odaya girişiyle bölündü, kadın mutlu bir halde gülümsüyordu. “Hayatım, sen...” Alex’i gördüğü anda donup kaldı. Hem Alex hem de Micheal, kadındaki davranış değişikliğini fark etmişlerdi. “Ah. *Efendim*. Gelmişsiniz,” dedi sadece.

“Sanıyorum, aşkım,” dedi Micheal, kadına doğru ağır adımlarla yürürken, “kötü kalpli, iğrenç şerefsiz geldi, demek istedin.”

Abbey bembeyaz kesip, yalvaran gözlerle kocasına baktı. “Ne demek istediğini anlamıyorum, Micheal. Kusuruma bakma, berbat görünüyorum,” dedi, bir adım gerileyerek. Micheal onun elini tutup yanına çekti.

“Harika görünüyorsun.” Kolunu karısının omuzlarına doladı. Abbey’nin yanakları aniden kızardı ve boş gözlerle haliye baktı. Micheal şaşkın halde bakan Alex’e gülümsedi. “Sen ve ben asla sözümüzü sakınmayız, Sutherland,” dedi Micheal, gülerek. “Günlerdir affedilmesi mümkün olmayan bir alçak hakkında konuşmalar duyuyorum. Anlaşılan o sensin.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Alex.

Micheal’in gülümsemesi daha belirgin bir hal aldı. “Karımın bu şeytanın kim olduğunu bana söylemeyi neden reddettiğini şimdi anlıyorum. Şüphesiz senin tarafını tutacağımı düşünüyordu, ne de olsa ikimiz de aynı hamurdan yoğrulduk,” dedi ve Abbey’ye aşk dolu bakışlarla gülümsedi. “Düğün iptal edildi, hayatım,” dedi ve karısı çılgık atmadan önce elini onun ağzına bastırdı. “Kontes Bergen, bahçevanım Withers’le birlikte küçük çayırda,” dedi neşeyle ve Abbey’nin şakağına bir öpücük kondurarak elini kadının ağzından çekti.

“Ah, Alex,” dedi Abbey ve iç çekerek uzun süreli arkadaşlığına teslim oldu. “Çok üzgünüm! Fakat hazırlıklı olsan iyi olur. Lauren, senin hakkında... pek... iyi konuşmuyor.”

Alex başıyla onaylayıp viskiyi başına dikti. “İnanın, ölümüne bir savaşa bile hazırım,” dedi ve Micheal, Abbey’yi sevgiyle kucaklarken hızla yürüyüp yanlarından geçti, elinde olmadan onları kıskanmıştı.

Batı cephesindeki terasta yürürken çocukların kahkahalarını duyabiliyordu. Kesilmiş çitlerle çevrili çakıl patikaya inen taş basamaklardan koşarak inerken kalbi hızla atıyordu. Patikanın sonuna geldiğinde durup boyunbağını düzeltti, çaresizce düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. Düşünmeye çalışırken o ahenk dolu kahkahayı duydu.

Ciğerlerindeki tüm hava resmen çekilmişti.

Bir adım atıp uzun çitin üzerinden baktı, çayırdakiler onu göremiyordu. Alex’in gözleri Lauren’e odaklandı.

Meleği eski deri botlarını, beyaz bahçe gömleğini ve kıvrımlarını bir eldiven gibi saran güderi pantolonunu giymişti. Tek kelimeyle muhteşem görünüyordu. Saçları tek örgüyle toplanmıştı ve meyvelerle süslü komik görünümlü bir şapka takmıştı. Yanakları hafif pembe, gülümserken dişleri bembeyaz ışıldıyordu. Küçük Sally onun bacağına tutunmuştu ve jambon büyüklüğünde yumrukları olan Withers onun yanında duruyor, ihtiyar bir atın üzerindeki çocuğu izliyordu.

Yeni gözlükleriyle oldukça mutlu görünen Theodore’u görünce Alex’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Lauren eliyle Sally’yi getirmesini işaret edince çocuk neşeyle Lauren’in yanına gelmişti. Lydia çayırın korkuluklarına yaslanmış, ihtiyar atı yürüten seyise utangaç bir edayla gülümsüyordu. Küçük Horace korkulugun üzerine dizleriyle asılmış, başının yere değmesine birkaç santim kalmıştı ve ona bakması için Lauren’e sesleniyordu.

İhtiyar atı süren çocuk Leonard’dı. Çocuk Lauren’in ahenkle kahkaha atmasını sağlayacak bir şeyler söylemişti. Lauren ona attan inmek için yardım etmek istemiş, çocuk bu teklifi reddedince

şefkatle saçlarını karıştırmıştı. Fakat ayakları yere bastığı anda kollarını genç kadının beline sarıp onu kucaklamıştı.

Aman Tanrım, Alex bunları unutmuştu.

Lauren'in bu küçük çocuklar için ne anlam ifade ettiğini unutmuştu. Kendi arzularına o kadar dalmıştı ki Lauren'in Rosewood'taki bu yetimlere sevgisini nasıl özveriyle sunduğunu bile unutmuştu. Unutmuştu ve onu muhtemelen şu an olduğundan daha fazla sevemezdi.

Alex'in göğsü gururla kabardı. Çitin gölgesinde durup onları bir süre izledi, her çocuğu ayrı ayrı özel hissettirebilmesinden çok etkilenmişti. Withers sonunda atı uzaklaştırdığında Lydia tüm çocukları bir araya topladı. Lauren, Lydia'ya, Bay Goldthwaite gelmeden önce Cook'un onlara portakal vermeye söz verdiğini hatırlattı. Çocuklar kendi aralarında konuşarak çayırdan çıkıp bahçeye yöneldiler. Horace tahta kılıcıyla onlara korkunç şakalar yapıyordu. Onlar geçerken Alex çitin arkasına saklandı. Lauren, Sally'nin yere düşen bebeğini ve Theodore'un unuttuğu kitabı almak için geride kalmıştı.

Genç kadın çayırın kapısından çıkıp Alex'in yanından geçti.

Alex çitin gölgesinden çıktı, bir an sesi çıkmadı. "Lauren," diye seslendi, boğuk bir sesle.

Lauren tam bir adım daha atacakken durdu. Kadın gözlerini dolduran acı verici bir umutla gökyüzüne bakarken Alex nefes alamıyordu. Lauren'in gözleri akşamüstü gölgelerinin arasında onu ararken Alex'in kalbi duyguyla doldu. Lauren sonunda onu bulduğunda dudakları hafifçe aralandı. Gözleri, sanki gördüklerine inanmakta güçlük çeker gibi kocaman açıldı. Tanrım, çok güzeldi, çok ciddi ve umutluymuş ve çok...

"Hayır," diye fısıldadı Lauren, başını sallayarak.

Alex hiç düşünmeden ona doğru uzandı. "Lauren, ben..."

"Hayır!" dedi Lauren bir kez daha, sanki hayalet görmüş gibi bakarak.

Alex'in eli boşta kalmıştı. "Bunu beklemediğini biliyorum," dedi sakın bir şekilde fakat kalbi deli gibi çarpıyordu.

Lauren ona bakıyordu, aniden ortaya çıkışım anlamakta zorluk çektiği açıkça belli oluyordu. Tek bir kelime çıktı ağızından. "Hayır."

Lanet olsun, ne söyleyeceğini planlamıştı ve söyleyecekti fıkat şu anda tek bir kelimesini bile hatırlamıyordu. Kararsızlık içinde etrafına bakındı. Çaresizce düşünmeye çalışıyordu.

Lauren bir adım gerileyip ondan uzaklaştı. "Seni istiyorum," dedi Alex aniden. Lauren'in gözleri fınan altlıkları kadar irileşmişti. Ve Alex'i şaşırtarak arkasını dönüp ahıra doğru yürümeye başladı.

Çünkü *nefes alamıyordu*. Ne düşünüyordu bu adam? Lauren'in yaşadığı onca şeyden sonra aniden ayırdı belirip *bunları* söyleyebileceğini mi? Ona bu kadar hazırlksız yakalanmak, o büyüleyici yeşil gözler karşısında yönünü şaşırmak yeterince kötüydü. Kalbi *hâlâ* hızla çarpıyordu ve boğazı kurumuştu. Çok yakışıklıydı, hem de çok ve Lauren'in kalbindeki yarayı deşmişti. Gecelerce ağlayıp yasını tuttuktan sonra buna dayanmak çok zordu! Üstelik de Magnus'la evlenmeye karar verdikten sonra! Gz hiçbir şey görmeden ahıra doğru yürürken gözyaşları boğazını yakmaya başlamıştı. Sırf bu yüzden *onu* ldrebilirdi!

Alex'in onu takip ettiğini anladığı anda öfkesi korkuya dönüşmüştü, güçlü varlığı tüm ahırı dolduruyordu. Elini boğazına götürüp nefes alabilmek için gömleğini yırtmayı düşündü. Arkasında duran Alex boğazını temizledi. "İnan bana, söylemeyi planladığım şey bu *değildi*," dedi, özür dilercesine.

Lauren konuşmuyordu, sessizliğe gömülmüştü. Alex'in varlığının etrafını sardığını hissediyor, her santimini incelemekte olduğunu biliyordu. Alex'in, onun ne kadar acı çektiğini göreceğinden utanarak kollarını kendi bedenine sardı ve bedenini yoran

sarsıntının görülmemesini umdu. Daha da yaklaştığını hissettikçe boğazından, bilincini kaybetmesine neden olan bir panik dalgası yükseliyordu.

“Lauren, lütfen bana bak.” Sesinin yumuşaklığı Lauren’in etrafında bir meltem gibi esti. Ağzını sımsıkı kapattı, konuşursa duygularının ona ihanet edeceğini biliyordu.

“Titriyorsun.” Omuzlarına hafifçe dokununca Lauren teninin alev gibi yandığını hissetti. Şiddetle geri çekilip ondan uzaklaştı. “Kızgın olduğumu biliyorum,” dedi Alex, sessizce.

Lauren kızgın değildi, *harap olmuştu*. Kendine engel olamamaya öfkeyle Alex’e baktı. “Kızgınlık, ne hissettiğimi anlatmama başlamaya bile yetmez,” dedi, boğuk bir sesle. Bu kadar yaralı göründüğü için kendisinden nefret etmişti.

Alex başıyla onayladı ve ensesini ovarak düşünceli bakışlarını yere çevirdi. “Sana yalan söylemedim. Londra’daki o gece benim için her şeyden daha değerliydi,” dedi, sessizce. Alex yavaşça başını kaldırıp ona baktı. “Ben sana âşık oldum, Lauren. Umut-suz bir şekilde ve tüm varlığımla. Sürekli seni düşünüyorum ve geceleri seni rüyamda görüyorum. Her zaman benimle birlikte olmanı istiyorum ve Tanrı yardımcım olsun, sensiz yaşayabileceğimi sanmıyorum.”

Alex o kadar ciddi ve içten konuşuyordu ki Lauren duygulanarak hafifçe soluğunu bıraktı. Yüce Tanrım, adam birkaç gün sonra *evlenecekti*, tabii öncesinde Marlaine’i ikna edebilirse!

“Çok şaşırdım, efendim,” diye mırıldandı, soğuk bir ses tonuyla. Alex yüzünü buruşturmuştu. “Belki de o gecedен sonra Leydi Marlaine’e sizinle kaçıp evlenmesi için yalvardığınızı *unutmam* gerekiyordu!” diye kekeledi Lauren, öfkeyle. “*Bir ayak denizde, bir ayak karada, olmayacak bir şey için asla!*”

Alex’in yüzü karardı. “Sana bunu kim söyledi?” diye sordu, midesine saplanan bıçak darbesini yok sayarak.

“O *söyledi!*” diye haykırdı, çatallanan sesiyle. “Bunu nasıl yapabildin? Onu seviyorsan beni nasıl o şekilde *sevebildin?* Gerçek, sana beni sevmen için ben *yalvarmıştım*, değil mi?” diye güldü, histerik bir kahkahayla neredeyse boğuluyordu.

Alex ona doğru bir adım attı. İki yanında duran yumruklarını sıkıp bırakıyordu. “Lauren, sana söylediklerimi iyi dinle. Ben *sevil* seviyorum, başkasını değil. Hem de hayatımda hiç kimseyi sevmemişim kadar çok. Buraya sana sormaya... hayır *yalvarmaya* geldim...” deyip duraksadı, ahırın içine bakınarak. “Marlaine’le nişanımı bozdum,” dedi sadece. “Düğün falan olmayacak.”

Lauren deha fazla acı çekemeyeceğini düşünüyordu fakat bu sözler onu öldürmüştü. Sanki yer yerinden oynuyordu. Ona inanamazdı, inanmak *istemiyordu!* Ah *Tanrım*, anlamıyor muydu bu adam? Çok geç gelmişti! Alex’in gözleri onun yüzünde geziniyor, gergin bir halde tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Lauren ona bakamıyordu, gözlerini sınıksıkı kapatmıştı. Lauren, bunca zamandır duymayı ümit ettiği şeyi söylediği için ondan nefret ediyordu. Kalbi kırılmıştı. Artık çok geçti. “Leydi Marlaine için çok üzgünüm,” demek için kendini zorladı ve yavaşça gözlerini açtı. “Fakat ben Magnus’la evleneceğim.”

Alex’in yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. “Söylediklerimden tek kelime anladın mı?” diye kükredi.

Lauren bir adım geriledi. “Ne yapmamı bekliyordun? Arada sırada kaçamak anlar yaşamayı ummamı mı? Londra’da gizli gizli dolaşırken bir öğleden sonra toplantısında seni ve karını görmemi mi?” diye haykırdı.

“Beni kışkırtma, küçük kız. Seni bulup her şeyi düzeltebilmek için resmen *ölümle* yaşam arasında gidip geldim! Nişanımı bozmak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi fakat yaptım çünkü seni *seviyorum!*” diye bağırды.

“Ben *aptal* değilim!” diye haykırdı Lauren. Alex’in gözleri

kısılmıştı ve ona doğru yürüyordu. Sahip olduğu güç tıpkı bir kedi-
de olduğu gibi zarafetinin ardına saklanmıştı. Lauren birkaç adım
geri gitti. “Magnus’la evleneceğim,” diyen kendi sesini duydu, “ve
beni durduramazsın! Tanrım, şu anda yapabileceğim tek şey bu!”

“Bence sağırsın sen! Sana seni *seviyorum* dedim! Bunu daha
önce hiçbir canlıya söylemedim! Beni *duymuyor* musun?”

Ah, Lauren onu duyuyordu tabii ve eğer bir kez daha söylerse
ateşkes için yalvarıp yere yatacak ve düzensiz atan kalbinin dur-
masını bekleyecekti. Bu sözlerin onu nasıl mahvettiğini keşke bil-
seydi, onu nasıl arzuladığını bilseydi! Zaten cehennem hayatı ya-
şamaya mahkûm edilmişti. Hep onu arzulayacağını biliyordu ve
şimdi o gelmiş, anlamsız itiraflarla ona işkence ediyordu.

“Seni *duydum*,” dedi, hıçkırımamaya çalışarak. “Fakat artık
bunun için çok *geç*, bunu anlamıyor musun? Gerçekten *çok* geç,
merak etmeden duramıyorum, *neden...* neden şimdi? Yüce Tan-
rım, neden şimdi? Londra’ye geri dön ve seni eğlendirecek başka
bir kadın...”

“Yapamam,” dedi Alex. “Maalesef ikimiz için de. Benim istediğim *sensin*.”

“Senin *metresin* olmamı istiyorsun! Bizim için birlikte olma-
nın bir yolunu bulacağını söylemiştin ve ben sanmıştım ki... fakat
sen ona seninle birlikte kaçmasını söyledin!”

“Seni şimdi istediğim gibi o zaman da istiyordum, Lauren.
Hep benimle olmanı, masamda, kollarımda, yanımda uyumamı,”
dedi, ciddiyetle.

“Fakat ondan *istedin*!”

Alex’in yüzü solmuştu. “Lanet olsun, ondan ne istediğimi
çok iyi *biliyorum*!” dedi. “Bir anlık kararsızlık sonucu, benim ru-
humu doldurup dolduramayacağını merak etmiştim...”

Lauren nefesini tutup arkasını döndü fakat Alex ısrarla devam
ediyordu. “Tanrım, beni rahatsız eden çok şey vardı, Lauren. Bana

bağlı olan insanlar, onları yönlendirmemi bekleyenler...ama **ben** sensiz *yapamam*. Bunu artık biliyorum fakat bu kolayca verdiğim bir karar *değil!*"

Lauren, Alex'in yaptıklarını duyunca hissettiği ağırlıkla ellerini karnına bastırdı. Yenilikler. Yüce Tanrım, hayati önem taşıyan ekonomik yenilikler üstündeki etkisini tehlikeye atmıştı ve Rosewood'un hayatta kalabilmesi için bu yeniliklerin gerçekleştirilmesi gerekiyordu. Bu yenilikler çocuklara yardım edecekti. Tıpkı onlar gibi birçok başka çocuğa da... Hayır, bunun olmasına izin veremezdi. Başkalarının hayatından sorumlu olamazdı...

Alex aniden onu arkasından yakalayıp hızla göğsüne doğru çekti. Bu ani tepki Lauren'in nefesini kesmişti, şiddetli bir hıçkırığı yutkunup Alex'in kollarının arasına döndü. Alex onun yüzünü ellerinin arasına alarak dikkatle gözlerinin içine baktı. "Seni bir daha kaybetmeyeceğim," dedi ve onu dudaklarından sert bir biçimde öptü. Lauren hemen teslim olmuş, tüm bedenini ona bırakmıştı. Aşk ve arzu, etrafında dönüp duruyor, hissettiği yoğun duygularla karşılık veriyordu. Onu okşamaya başladı fakat aniden düşünceleri tutkusunu perdelemeye başlayınca durdu. Vicdanı ona tümüyle teslim olmasına izin vermeyecekti. Magnus'un görüntüsü ve Alex'in Lordlar Kamarası'ndaki önemi gözlerinin önüne geliyordu. Lauren'in hissettiği istek bir anda azalmıştı. Tıpkı bir gelgit gibi tutkusu çekilirken, suçluluk duygusu yükseliyordu.

"Durma," diye fısıldadı Alex, Lauren'in kulağına.

"Buraya gelmemeliydin," dedi Lauren, fısıldayarak. Alex'in kaskatı kesildiğini hissediyordu. Yorgun bir halde alnını Lauren'in kine dayamış, derin derin nefes alıyordu. "Seninle olamam, Alex. Gitmen gerekiyor."

Alex'in başı bu sözler üzerine aniden kalktı. "*Asla*," dedi sert bir biçimde.

Hayır, asla, lütfen Tanrım, asla, diyerek sessizce yalvaran

Lauren, Alex'in göğsünü itiyordu. "Belki de çok geç değildir. Londra'ya dönersen..."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Alex.

"Seninle olamam," dedi Lauren bir kez daha, sesi titreyerek.

Alex ellerini yavaşça serbest bıraktı. Lauren bir adım gerileyip sırtını bir bölmeye dayadı, kendini tekrar onun kollarına atmak için zor tutuyordu. Görmezlikten gelemeyecekleri birçok şey vardı. Alex'in yüz ifadesi kuşku doluydu. İnanamıyordu. Fakat inanmak zorundaydı.

Lauren hızla arkasını dönüp, gözlerinde yaşlarla ahırdan uçarak çıktı.

Lauren kendini Abbey'nin oturma odasında buldu. Vahşi bir hayvan gibi dikiş sepetlerinin, kitapların ve yere saçılmış dergilerin arasında volta atıyor, ara ara ağlayarak içini karartan bu ıstırabı bastırmaya çalışıyordu. Ah Tanrım, neden gelip de her şeyi, mahvetmişti? *Hayır, hiçbir şey mahvolmamıştı*, diyerek kendi kendini uyardı Lauren. Tek mahvolan şey kendi zihniydi. Ethan nişan anlaşmasını imzalamıştı ve evlenme ilanlarını asmıştı. Magnus ne olacaktı? Yüce Tanrım, Alex'in ilanıaşkını duyduktan sonra onun yüzüne nasıl bakacaktı? Düğün gecesi onunla nasıl *yatacaktı*? Bu mühim olay birkaç gün sonraydı ve Magnus şimdiden Portsmouth limanına gitmiş, Baviera'ya gidecek olan gemiyi hazırlamaya çalışıyordu.

Onu Alex'ten uzaklara götürmek için.

Lauren hıçkırarak bahçeye bakan pencereye döndü. *Bavyera*. Her sabah onun sözlerini hatırlayarak uyanacaktı: *Seni seviyorum, başkasını değil, hayatımda hiç kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum*. Umutsuz bir acıyla nefesi kesiliyordu.

Kapı yavaşça açılınca Lauren hemen dönüp baktı. Alex'i gör-

mekten korkuyordu. Fakat gelen Abbey'ydi. Elindeki tepside bir sürahi ve iki bira bardağı taşıyordu. Lauren aceleyle gözündeki yaşları sildi ve ağır tepsiyi taburenin üzerine yerleştirebilmesi için arkadaşına yardım etmek üzere yanına koştu. Lauren taburenin yanına diz çöktü. Abbey ona bakıyordu. "Micheal, Bay Goldthwaite'e çocukları Rosewood'a götürmesini söyledi," dedi sessizce. "Alexa da yattı." Lauren cevap vermedi. Eğer konuşursa kontrolünü kaybedeceğinden korkuyordu.

Abbey bir bardak İngiliz birası döküp utangaç bir gülümsemeyle Lauren'e uzattı. "En sevdiğim. Viskinin şu an için dahu uygun olduğunu düşünebilirsin fakat içimi bu kadar rahat değil." Lauren'e hareket edemiyor, bakışlarını elinde tuttuğu bira bardağından alamıyordu. "Beni ilgilendirmez ama sanırım işler senin açımdan pek yolunda gitmiyor," dedi Abbey, başıyla bira bardağını işaret ederek.

Lauren yavaşça yürüyüp Abbey'nin karşısına diz çöktü ve bardağı aldı. "Nişanımı bozmuş," dedi dalgın bakışlarla ve bardağın içindeki iğrenç sıvıdan bir yudum aldı.

Abbey kendine de bir bardak bira doldurup yere oturdu ve sırtını koltuğa yasladı. "Micheal bana anlattı."

Lauren kalçasının üzerine oturup omzunu kanepeye dayadı ve gözlerini bardağa yasladı. "Beni *sevdiğini* söylüyor." Lauren konuşurken boğulacağını hissediyordu.

Abbey, Lauren'in söylediklerini düşünerek büyük bir yudum aldı. "Bence seni, bunu yapacak kadar çok seviyor. Onun için çok zor olmalı."

"Ne? Şimdi her şey için çok geçen buraya gelmek mi?" diye sordu Lauren, acı çekerek.

Abbey ona gülümseyerek başını salladı. "Hayır, bence nişanını bozup bugüne dek yaptığı her şeyi riske atmak onun için çok

zor olmuştur.” Lauren birasından bir yudum daha alarak hissettiği suçluluk duygusunu saklamaya çalıştı. “Fakat,” diyerek devam etti Abbey, “O kadını sevdiğini hiç düşünmedim. Yani, bence sevebileceğini *umdu* fakat seni buldu. Sadece zamanlama iyi olmadı.”

“Zamanlama daha *kötü* olamazdı!” diye inledi Lauren ve bir yudum daha aldı.

“Zamanlama için onu suçlayamazsın, Lauren. Sen daha önce ortaya çıkmamıştın.”

“Ah *harika*,” dedi Lauren ve bir yudum bira daha içti. Birkaç dakika sonra tekrar konuştu, “Öncelikle, ben *ortaya çıkmadım*. Artık istediğini söyleyebilir çünkü artık çok *geç*.”

“Çok geç mi? Neden çok geç olsun?”

“Unuttun mu? Magnus’la evlenmek zorundayım!”

“Hiçbir şey yapmak *zorunda* değilsin. Henüz evlenmedin, dolayısıyla nasıl geç olabilir ki?” diye sordu Abbey.

“Çünkü *geç*!”

“Hayır *değil*!” diye ısrarla karşı çıktı Abbey.

“Ne yapmamı öneriyorsun?” diye sordu Lauren, şüpheyle.

Abbey yüksek sesle homurdanıp tekrar konuşmaya başlamadan önce birasını kafasına daktı. “Magnus’u sevmiyorsun, değil mi? Sakın bana aksini savunmaya kalkma! Her şey gayet net bir şekilde ortada!”

“Öyle mi? O gece Londra’da sana geldiğimde onun için çıldırdığımı düşünmüştün! O zaman da senin için her şey gayet ortadaydı!” Lauren muzaffer bir edayla karşı çıktı.

Abbey sert bir şekilde başını çevirip mecburen şömineye bakmaya başladı. “O zamandan sonra seni daha yakından gözlemleme şansım oldu...”

“Başımdaki belalar yüzünden sana ağlamamı dinleme fırsatı bulduğunu söylemeye çalışıyorsun sanırım.”

Abbey bardağına bakarak tuhaf bir şekilde kıkırdadı. “Pekâlâ, aynen öyle oldu! Fakat bana her şeyi anlattın ve ben senin onu sevdiğini düşünüyorum, Lauren, Magnus’u *değil*! Alex de seni seviyor! Hem de o kadar çok seviyor ki, böylesine önemli bir nişanı bozdu, güçlü bir aile birlikteliğini kopardı ve Lordlar Kamarası’nda başardığı her şeyi bir kenara bıraktı. O yüzden, çok *geç* değil!” Abbey bardağını havaya kaldırıp coşkuyla sözlerini bitirdi.

Abbey uzun bir süre konuşmadı. “Sence,” diye sordu sonunda, “Magnus senin bir başkasını sevdiğini bilse seninle evlenmek ister miydi?”

Lauren birasının içine düşmüş bir toz parçasını almaya çalışırken omuzlarını silktili. “Biliyor. Umurunda değil. Bu aramızdaki anlaşmanın bir parçasıydı,” dedi usulca. “Ona saygı duymam karışlığında o beni sevecekti. Benden tek istediği buydu.”

Abbey ona kuşkuyla bakıyordu. “Gerçekten mi? Yani, bunu söylemiş olabilir fakat gerçekten bunu kabul edebilir mi?”

Lauren ona hemen cevap vermedi. Birasını bitirip bir tane daha doldurdu. “Bir önemi yok,” dedi. “Magnus’a *saygı* duyuyorum ve onu bir kenara atamam.”

“Fakat Alex ne olacak?” diye sordu Abbey, bardağını tekrar doldurarak.

“Bilmiyorum!” diye haykırdı Lauren. “Her şeyi riske atmasını istemiyorum! O çok önemli biri, İngiltere’nin onun gibi bir adama *ihtiyacı* var. Ama... ama öyle *sözler* söylüyor ki onu *istemek* zorunda kalıyorum,” dedi, çekinerek.

Abbey kahkaha attı. “Neye karşılık sözleri? Ayaklarına mı?”

Bira içtikçe neşesi yerine gelen Lauren gülmeye başladı. “Ayakları çok büyük, fark etmiş miydin?”

Abbey başıyla onayladı. “Neredeyse kafası kadar,” diye fısıldadı, ciddi bir ses tonuyla. İki kadın bütün akşamı Alex’in yap-

tıklarını anlatarak geçirirken kahkahaları odada yankılanıyordu. Bu konuyu konuşmaktan yoruldukları zaman bir sürahi bira daha aldılar ve bu sefer de Micheal'ın yaptıklarını anlatmaya başladılar. Sonra da tüm erkeklerin.

Yirmi İkinci Bölüm

Darfield'ların bira kaynaklarını tükettikten sonra Lauren, iki sürücü ve Withers eşliğinde eve götürüldü. Ertesi sabah Bayan Peterman'ın kendisine sorduğu bir düzine soruyu cevaplayamayacak kadar çok başı ağrıyordu. Ev işlerini yapmaya başladığı zaman ne yaptığının bile farkında değildi. Bir daha tek bir bardak bira bile görmek istemiyordu.

Hizmetçinin onaylamayan bakışlarına daha fazla katlanamayacak durumda olan Lauren sonunda Lucy'yi yedirmek için dışarıya çıktı fakat onun bile bakışları sorgulayıcıydı. "Et tu, Lucy?" diye mırıldandı. Hissettiği perişanlık Lauren'i hem fiziksel hem de duygusal olarak mahvediyordu. Arada sırada net düşünebilecek hale geliyordu fakat Alex'in bu beklenmedik gelişi kafasını karıştırmış, altüst etmişti. Düşünemiyordu. Düşünmek istemiyordu. Elindeki boş yem kovanını bırakarak nereye gittiğini bile bilmeden yürümeye başladı. İnsanlığın bulunmadığı bir yere gitmek istiyordu. Düşünmek zorunda kalmayacağı bir yere.

Ne kadar uzağa gittiğinin bile farkında değildi. Aniden kendisini bir balkabağı tarlasının ortasında bulunca inledi. Bu nasıl bir tesadüfü? Efsanesinin başladığı yerdeydi. Bir ağacın yanına gidip yaslandı ve nadasa bırakılmış tarlaya bakmaya başladı.

* Sen de mi, Lucy? (ç.n.)

Bu yıl hiç balkabağı olmayacaktı. Magnus onun ürünleri takas etme fikrinden pek hoşlanmamıştı, tıpkı Paul gibi o da böyle bir davranışın bir kontese hiç yakışmadığını düşünüyordu. Rosewood'a bir ödenek bağlamıştı. Artık takas yapmaya gerek kalmıyacaktı. O kadar büyük miktardaki bir ödenek Magnus'u Rosewood üzerinde hak sahibi de yapıyordu. Derin bir iç çeken Lauren ağacın altına çöküp bacaklarının üstüne oturdu. Magnus iyi niyetliydi fakat Rosewood'a gelerek değişiklik yapmak istemesi ve sırf onunla evlilik anlaşması yaptığı için bu konuda kendisine hak sahibi görmeye başlaması Lauren'i çok kızdırmıştı. Lauren onunla tartışmamıştı, çok yorgundu. Alex onun tüm gücünü tüketmişti.

Alex.

Gözleri dolunca yanağını ağacın gövdesine yasladı. Gözlerini kapatınca onun sert yüz hatlarını görebiliyordu. Londra'dan ayrıldığından beri onu aklından çıkarmak için uğraşıyordu fakat yine de hep onu düşünüyordu. Magnus evlilikten, çocuklardan ve Bergen Malikânesi'nden bahsederken onun Alex'i düşünüyor, öznlüyor olması korkunç bir şeydi. Dün Alex aniden ortaya çıkmış. Lauren'in hep duymak istediği sözleri söylemişti.

Lauren aynı sözleri yüzüncü defa hatırlarken acı hissederek yüzünü buruşturdu. Magnus olmasaydı onu buradan alıp uzaklara götürmesi için yalvarabilirdi. Sanki kaçabilirmiş gibi! Londra'da zaten yeteri kadar dedikodu çıkmıştı. Lauren oradan ayrılacağı gün hoşça kal demek için Charlotte'a uğramıştı fakat o korkunç Leydi Pritchitt kızının onunla görüşmesine izin vermemişti. Lauren o kadar şaşkıncı ki sadece arkasını dönüp gitmekle yetinmişti. Tüm bunlar operada geçirdiği o harika gece yüzünden olmuştu, bunun farkındaydı. Neden Leydi Paddington'u alması için Alex'e ısrar etmemişti? Neden onu eve götürmesi için ısrar etmemişti? Neden, ah neden, yapmamıştı...

Olan olmuştu ve Lauren viedan azabı çekiyordu. Londra'dan kaçmıştı ve Bayyera'ya gitmekten başka seçeneği kalmamıştı. Bu-

madan ayrılma düşüncesi bile kalbini büküyordu, her ne kadar altı aylığına gidecek olsa bile. Çocukların ona çok ihtiyacı vardı. Fakat daha da önemlisi, Alex olmadan nasıl yaşayacaktı?

Lauren, Alex'i düşünerek dalıp gitmişti. *Gerçekten mükemmel bir adam*, diye düşündü. Onun geniş omuzlarını, kash ve uzun bacaklarını, yüzündeki küstah gülümsemeyi hayal etti. Dokunaklı sözleri kulağında defalarca çınlıyordu. Dudaklarının bıraktığı his o kadar güçlüydü ki Lauren bazen gerçek sanıyordu. Ağaca yaslanmış otururken hayallere dalıp gitmişti fakat bu hayaller bile Rosewood'a olan sorumluluğu ve Magnus'la bozuluyordu. Alex'e karşı hissettikleri o kadar güçlüydü ki işkence çekiyor, hasta olduğunu hissediyordu. Eve geri dönecek gücü bulması saatler sürmüştü.

Ertesi gün Lauren yine düşüncelere dalmış halde yeni yıkanmış çamaşırları ahır ve bir ağacın arasında gerilmiş bir ipe asarken artık Alex veya Magnus'u düşünmemeye karar verdi. Ama maalessel kendine engel olanıyordu. Birini düşünürken diğeri de aklına geliyordu. Yaşadığı ikilem onu o kadar şaşırtmıştı ki çocukların ıslak çamaşırlarını astığı ipin, üzerindeki ağırlıktan dolayı yere sarktığını bile fark etmedi. Fark ettiği zaman homurdanarak kıyafetleri yerden topladı ipi onarması için Rupert'i bulmaya gitti. Çocuğun gürleyen kahkahasının arka bahçeden geldiğini duyup eve doğru yürüdü. Evin köşesinden döndüğünde Alex'i görünce aniden durdu. Burada ne yapıyordu? Rupert, Horace, Leonard ve Theodore adamın etrafını sarmıştı ve Alex'in elinde uzun, ince bir kılıç vardı. *Gerçek bir kılıç*

"İyi günler, Bayan Hill," diye seslendi Alex, neşeyle sanki her şey normalmiş gibi davranıyordu. Sanki zaman geriye gitmiş ve neredeyse bir yıl önce Rosewood'tan ayrılmamışlar gibi. Diğer dört kafa da aynı anda dönüp Lauren'e baktı. Lauren konuşama-

yacak durumdaydı ve onu kuşkuyla süzüyordu. "Bu eski şeyi Dunwoody'de buldum ve çocukların hoşuna gideceğini düşündüm," diye belirtti. Gülümseyerek çocuklara kılıcı tanıtmaya devam etti. Lauren dikkatle bahçenin kenarına geçti. Parmakları evin tuğlalarına tutunmuştu ve onun burada olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Alex ceketini çıkarıp, kaslı kollarını sıvamıştı. Saçları biraz uzamıştı ve çocuklara kılıçla savaşmanın inceliklerini gösterirken öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Lauren'in aklına adamın güçlü bedeninin kendi bedeni üzerinde bıraktığı his geldi, yeşil gözleri onu delip geçiyordu. Farkında olmadan avucunu alev alev yanan yanağına bastırdı.

Alex kılıcı Leonard'a verince Lauren o anda gerçek hayata döndü. Çocuk elindekini hızlı bir hareketle Horace'a doğru sallayınca korkudan geriledi. Fakat Alex ona doğru dönüp gülümsedi, endişelenmesini anlamış gibi bir hali vardı. Aralarındaki bu küçük fakat sıra dışı sözsüz iletişim Lauren'i ürkütmüştü. Anlamıştı.

"Çok iyi, evlat," dedi Alex. Leonard ileri doğru hamle yaparken.

"Ben deneyeceğim!" dedi Rupert. Bu devam etti; Rupert, sonra Horace ve diğerleri. Bütün çocuklar teker teker kılıcı deneyip, doğru yapıp yapmadıklarını görmek için Alex'e bakarken Lauren onları şaşkınlıkla izliyordu. Çocuklar da ona tapıyordu. Lauren bunu fark etmişti ve aniden dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Eve yaslanmış çocukların kılıçla havayı delip geçmelerini izlerken kalbindeki acının rahatlamaya başladığını fark etti. Fakat bu başlı başına korkutucu bir durumdu. Ne düşünüyordu? Theodore'un sırası geldiğinde Lauren arkasını dönüp yürüdü. Ona daha fazla bakmaktan korkuyordu.

Sonraki günlerde de Alex, Rosewood'a geldi ve yanında genellikle çocuklardan biri oluyordu. Bayan Peterman'a, Dunwoody'de bazı tamiratların yapımına göz kulak olduğunu açıklamıştı.

Lauren bir an olsun buna inanmamıştı fakat sessizliğini korudu. Onu cesaretlendirmiyor fakat Blessing Parkı'nda yaptığı gibi gitmesini de söylemiyordu. Söylemesi gerektiğini biliyordu fakat sözler bir türlü ağzından çıkmıyordu.

Alex her gün geldi ve varlığını Lauren'e hissettirerek, hiç konuşmadan ona güven vermeye çalıştı. Herkesi büyüledi. Hatta Bayan Peterman bile ona ısınmaya başladı, her ne kadar Lauren'in Bay Goldthwaite'i reddetmesinin nedeni olarak onu görüyor olsa da. Ön bahçede Alex, Lydia'ya Londra'da en son moda dansı öğretirken, bariton sesiyle mırıldanıyordu. Zavallı kız ona öylesine hayrandı ki neredeyse bayılacaktı ve bir gün evlenmeye kararlı olduğu Bay Ramsey Baines'in adını bir kez bile ağzına almamıştı. Theodore'a iki kurgu kitabı getirmişti. Biri korsan hikâyesiydi, diğeri ise bir macera. Rupert'e, sığırların paramparça ettiği bir çiti onarması için yardım etmişti. Leonard'ı, Jüpiter'i sürmeye götürmüştü. Akşam yemeğinde çocuklar Bay Christian ve onun anlattığı maceralardan başka bir şey konuşmaz olmuştu. Dağlara tırmanmaktan, ormanları keşfetmekten ve etek niyetine çimen giyen garip insanlardan bahsediyorlardı.

Lauren kendine engel olamayarak o nereye giderse kendini orada buluyordu fakat mutlaka uzak bir mesafede duruyordu. İlk başta onunla konuşmak bile istemiyordu, kendine ve Magnus'a ihanet edeceğinden korkuyordu. Fakat ondan uzak durmak mümkün değildi. Birkaç gün sonra çekine çekine onun konuşmalarına karşılık vermeye başladı. Rosewood'la ilgili planlarını soruyordu. Lauren dikkatle fikrini açıkladı ve Magnus'un bir mandıra kurup ürünlerini takas etme ve karşılığında yiyecek ve çeşitli ürün alma fikrine karşı çıktığını anlattı. Alex bunun aslında harika bir fikir olduğunu açıklayınca Lauren şaşırmıştı. Rosewood'un tahıl üretimine bağlı kalarak devamlılığını sağlamasının pek güvenilir bir plan olmadığını düşünüyordu. Yardım etmeyi önerdi ve eğer yap-

maya karar verirse işe girişebilecek bir mandıracı bildiğini söyledi. Lauren o konuşurken gülümsediğini fark etti. Onunla hayallerini paylaşıyor, onun sözsüz onaylarıyla cesaretlendiğini hissediyordu.

Hatta cesaretini toplayıp ona Sutherland Konağı'nı bile sor-
du. Evinden bahsederken Alex, şakalar yapıyor, üç kardeşin sürekli olarak haylazlık peşinde olduğunu anlatırken onu eğlendiriyordu. Lauren arada sırada onun yanında olmak için kendine izin ver-
yordu. Alex de onun yüzüne düşen bukleleri geriye itiyor, bunu yaparken de parmaklarıyla yanağını okşuyordu. Dokunuşu Lau-
ren'i heyecanlandırıyordu, aynı arzuya kapılacağından o kadın emindi ki onunla asla yalnız kalmamaya özen gösteriyordu.

Alex onun suskunluğunu umursamıyordu. Onunla yalnız ku-
labilmek için çeşitli yollar deniyordu. Alex yürümeyi, Jüpiter'i sürmeyi veya onunla Pemberheath'e gitmeyi teklif ettiğinde Lau-
ren'in bir yanı kabul etmek istiyordu. Fakat bu çok tehlikeli, çok cezp edici bir teklifti. Lauren kendini zorlayarak Magnus'u düşün-
meye çalışıyordu. Sürekli olarak Alex'in Parlamento toplantıları için kısa süre sonra Londra'ya döneceğini hatırlamaya çalışıyor, artık Dunwoody veya Rosewood'ta olmayacağını aklından çıkar-
mıyordu. Her şeyi tehlikeye atamazdı ve bunu kendine defalarca söyleyip duruyordu.

Mümkün değilmiş gibi görünse de Lauren her geçen gün onu daha da seviyor, bu yüzden de kafası daha çok karışıyordu. Bav-
yera'ya, Magnus'un dönüşünü sürekli düşünmeye çalışıyor, yine de geleceğiyle yüzleşmeyi reddediyordu. Bir rüyadan arda kalan-
larla yaşamaya çalışıyordu. Fakat Paul'den bir mektup geldi.

Haftanın sonuna doğru Ethan'la birlikte geleceklerini yaz-
mıştı. Mektubunda, Sutherland ile Leydi Marlaine'in ani ayrılık-
larının sebebinin, Dük'ün unvanlı bir kadına takıntısı olduğu dedi-
kodusunun bütün Londra'ya yayıldığını yazmıştı. Bu dedikodula-
rın oldukça kindar olduğunu açıklamıştı.

Bu yazılanlarla Lauren, Magnus'la evlenmek zorunda olduğunu bir kez daha anladı fakat Paul, yeniliklerin Avam Kamarası'nda görüşülmeye başlayacağını da yazılarına eklemişti. Maalesef, diyerek, birçok bilge kişinin, bu yeniliklerin, Christian-Reese desteği olmadan Lordlar Kamarası'ndan geçemeyeceğini düşündüğünü de belirtmişti. Aslına bakılırsa Paul'ün fikri, yenilik kararının son bulacağı yönündeydi. Paul bu yenilikleri bölgedeki kili-seden başlatmak istiyordu. Bu kararı Rosewood'a getirdikten sonra Avam Kamarası'nda bir koltuk bulabileceği konusunda böbürleniyordu.

Lauren, Paul'ün mektubunu yaktı. Karşısındaki görüntü Rosewood sınırlarını aşan bu durumu ona bir kez daha hatırlattı. Alex, kendine ihtiyaç duyulan yer olan Londra'da olmak yerine buradaydı. Lordları yenilikler konusunda ikna etmeye çalışıp ülkenin kaderini değiştirmek yerine Lydia'ya dans etmeyi öğretiyordu. Yüce Tanrım, Magnus'la olan anlaşmayı sonlandırıp Alex'le gidebilse bile ki bunu yapamazdı, yine de bir umut yoktu. Mahvolmuştu, tıpkı Paul ve Magnus'un da tahmin ettiği gibi. Lauren onu utandıracak, Whitcomb Kontu ve onun ailesi için her zaman bir diken olarak görülecekti. Alex'i asla kimse ciddiye almayacaktı. Hele Londra'yı kasıp kavuran bu skandaldan sonra asla. Tüm bunlar tek bir gece yüzündendi.

İnanılmaz derecede güzel bir gece yüzünden.

Alex dörtlüye koşarak Pemberheath'e girdi ve Jüpiter'i köyün ahırının önünde durdurdu. Çabucak attan inip seyise dizginleri atarak birkaç şilin bıraktı. Lauren'i kendine çekmek için her yolu düşünmekten şaşkın bir haldeydi. Ne yaparsa yapsın ona daha yakın olamadığı için kızgındı. Lauren'in bacağına yapışmış bir çocuk olmadığı zamanlarda bile Bayan Peterman mutlaka korumalığını

yapıyordu. Kadın hiç zahmet etmiyordu. Lauren, Alex'le yalnız kalmamak için kadının her zaman yanlarında olduğundan emin olmak istiyordu. Alex, Lauren'in biraz olsun yumuşadığını göremiyordu. Dün Leonard onu lastik bir topa vurduğunda Lauren gerçekten kahkaha atmıştı. Lauren'in açık mavi bir elbiseyle bahçede durduğunu gören Alex oyuna olan tüm dikkatini yitirmişti. Sonunda da topu kafasına yemişti.

Kahkaha atmıştı fakat onunla yürümek istememişti. Dün Alex ona neredeyse yalvarmış, hatta bir beyefendi gibi davranmaktan yorulmuştu. *Benimle gel, Lauren. Sadece dolaşacağız, başka bir şey olmayacak*, demişti. Lauren'in yüzü asılmıştı ve gergin bakışlarla ayaklarına bakarak bunu yapamayacağını söylemişti. Alex *neden* gelemeyeceğini sorduğu zaman da ayağını yere sürerek mırıldanmıştı: *Magnus bundan hiç hoşlanmaz*. O lanet olası Alman *burada* bile değildi fakat onun üzerindeki hâkimiyeti tüm kıtayı bile kapsıyordu!

Alex onu kaybettiği gerçeğini kabul etmek zorundaydı. Kahretsin, bununla yüzleşemezdi. Şimdi ne yapacaktı, Tanrı aşkına? Sonsuza dek Dunwoody'de kalamazdı. Tek bir insan bile yoktu, tabii arazi bekçisi ve onun arada sırada ortaya çıkan karısını saymazsa. Zihnini meşgul edecek hiçbir şey yoktu, Lauren hariç. Odaya odaya dolaşıp duruyordu ve Lauren'i resmen *takıntı* haline getirmişti.

İtiraf etmek istemese de Lauren, Madgoose'a karşı bir şeyler hissediyor olabilirdi. Bu, Lauren'in operada itiraf ettiği sevgisinin bitmiş olduğu anlamına mı geliyordu? Alex emin olamıyordu ve bu onu deli ediyordu. Son bir kez daha denemeye karar verdi. Bu sefer de onu kabul etmezse, biraz olsun umut yoksa gidecekti. Önce işlerini toparlamak için Londra'ya, sonra ise İngiltere'den kaçıp birkaç maceraya atılacaktı. Ruhunu ondan arındırmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ana caddenin sonuna doğru yürüdü. Bu terk edilmiş ulacak köyde insanların nereden gardenya aldıklarını merak edip duruyordu.

“Sutherland!”

Alex aniden arkasını döndü. Gözleriyle kalabalık sokağı tararken Paul Hill’in topallayarak kendisine doğru yürümekte olduğunu fark etti. Bastonunu kullanarak arabaların ve atların, etrafından dolaşmalarını işaret ediyordu. “Düğünün ertelendiğini duyacağımı sanıyordum.” dedi nefes nefese Alex’e doğru gelirken.

Alex sokaktaki insanlara, ardından Paul’e baktı. “Rosewood’ta olduğunu bilmiyordum,” diye mırıldandı ve iki bina arasındaki üstü kapalı geçide doğru yürümelerini işaret etti.

“Henüz vardık. Ethan, Rupert’i bulmaya gitti. Budala çocuk bizimle burada buluşacaktı... neyse. Lauren nasıl?” diye sordu Paul, altgeçite inerken nefesini tutarak.

Alex kaşlarını çatı. “Kız kardeşin, Bayım, hayatımda gördüğüm en dik kafalı kadın,” diye yanıtladı, öfkeyle ve aşağıda çağılayan ırmağa bakmak için parmaklıklara doğru eğilirken.

“Peki, ne yaptın?” diye sordu Paul.

“Her zamanki çekiçi halimi kullanmak dışında mı?” diye cevap verdi Alex, iğneleyici bir ses tonuyla. “Hiçbir şey yapmadım. Bir mendil uzatmaktan daha yakına geçemiyorum.”

“Ah, Tanrım,” diyerek homurdandı Paul. “Bu kadar mı? Senden daha fazlasını beklerdim, Sutherland!”

Alex öfkeyle dönüp Paul’ün yüzüne baktı. “Tanrı aşkına, ne yapmamı bekliyordun? Onu *kaçırmamı* mı?” diyerek bağırdı. “Görünüşe göre, o vicdansız Bavyalı ile evlenmeye kararlı!”

“Yanılıyorsun,” dedi Paul, ciddiyetle. “Rosewood’a geldiğin ilk günden beri seni seviyor. Seni kalbinde resmen yüceltti, Bay Christian. Onu neredeyse öldürdüğün o güne kadar başka kimseyi istemiyordu.”

“Öldürmedim...” Alex öfkeyle iç çekerek başını salladı. “O Londra’dan, Madgoose onu almaya gelmeden önceydi. Belli ki fikrini değiştirmiş.”

“Bergen’in sana engel olduğunu düşünüyorsan, budala olan *sensin* demektir. Bavyeralının sadece onun için uygun bir çözüm yolu olduğunu göremiyor musun?” diye öfkeyle gürledi Paul. Alex hemen cevap vermeyince iç çekerek ırmağı seyretmeye başladı. “Bak, Bavyera’nın, şu anda gidebileceği tek yer olduğunu düşünüyor. Bu koşullar söz konusuken ben de onunla aynı fikirdeyim. Londra onu lekeledi, onun için artık İngiltere’de hiç umut kalmadı.”

Alex sessiz kaldı, şüpheleri düşüncelerini etkiliyordu.

Paul sinirle homurdandı. “Kız kardeşimi *tanıyorum*. Sevdiği zaman yalansız sevdiğini biliyorum. Keşke bunu daha önce anlayabilseydim,” diye mırıldandı, Alex’ten çok kendi kendine. “Hiç umut yokken seni sevmeye devam edemez, buna dayanamaz. Bunu yapmaktansa Bavyera’ya kaçmayı tercih ediyor. Fakat bunu değiştirebilirsin.”

Alex tekrar ırmağa bakıp yavaşça başını salladı. “Denedim...”

Paul parmaklığı tuttu. “Londra’da söylediklerin... Onu gerçekten seviyorsan, eğer onu gerçekten *istiyorsan*, bir yolunu bulursun. Fakat elini çabuk tutsan iyi olur. Cuma günü evlenip, ertesi gün yola çıkacaklar.” Bir cevap beklemeden parmaklıktan uzaklaştı. Alex, Paul’ün bastonunun çıkardığı ritmik sesleri dinleyerek dişlerini sıkı.

Dört günü vardı.

Theodore heyecanla, Kont Bergen’in giriş yolunda görüldüğünü haber verdi. Lauren’in kalbi hayal kırıklığıyla doldu. Alex’in

gelmesini bekliyordu. Dün gelmeyince bunun bir anlam ifade etmediği konusunda kendini ikna etmeye çalışmıştı. Fakat bugün de acı verici bir sıkıntıyla geçince, onu kaçırmayı başarıp başarmadığını merak etmeye başlamıştı. Bu kadar başarılı olabilmişse nehre atlayıp boğulmaya bile hazırdı. *Hiçbir şeyi doğru yapamıyor muydu?* Paul'e bakmadan, örmekte olduğu çorapları bir kenara bırakıp ayağa kalktı elbisesini düzeltti.

"Evet," dedi Paul, neşeyle. "Bergen'in dönmesi yakında gideceğin anlamına geliyor." Gülümseyerek bastonunu aldı. "Çok heyecanlı olmalısın. Düğün planları, güzel bir gemiyle düğün gezisi ve Bavyera'da mutlu bir evlilik."

Lauren bu haldeyken Paul'ün onu kızdırmaya çalışmasını anlayamıyordu fakat iyi iş çıkarıyordu. Tanrım, onu tokatlamak istiyordu. "Sevgiline hoş geldin demeyecek misin?" diyerek sırtıttı. Buz gibi bir tavırla Lauren misafir odasından çıktı.

Dışarıya çıktığında Magnus atından iniyordu. Lauren'e bakıp gülümsedi ve heybesini kaldırdı. "Seni görmek çok güzel, *liebchen*."

"Hoş geldin," dedi Lauren, gülümsemeye çalışarak. Magnus çantalarını omzuna asıp ona doğru yürüdü. Kolunu beline dolayarak onu dudaklarından öptü. "Gemiye çok seveceksin," dedi, Almanca. "Kabinimi bir geline yakışır hale getirmek için hiçbir masraftan kaçınmadım."

Bir gelin odası, Lauren renkten renge girdiğini hissediyordu. Hemen Alex'i düşünerek bu hain düşüncelerini zihninin uzak bir köşesine kaldırmaya çalıştı.

Magnus güldü. "Hadi, *liebchen*, o kadar da masum değilsin," diyerek sırtıp göz kırptı. Lauren'in aniden midesi bulanmaya başlayınca boğazına takılan yumruyu yutkundu. Magnus kaşlarını çatı. "Ne oldu? Ah, güzelim, bir kuzu kadar uysal olacağım. Kor-

kacak bir şey yok,” dedi ve onu sevgiyle şakağından öptü.

“Benim *Deutsche*’m’ pek iyi değil. Ne diyordun, Bergen?” diye sordu Paul. Magnus bakışlarını ona çevirdi. Elini Lauren’in belinden çekerek ondan uzaklaştı. mırıldandığı bir şeyler üzerinde Paul gülmeye başlamıştı. Lauren hareket etmeden duruyor, onu geleceğini hatırlatan bir boşluğa bakıyordu. Ethan’ın gür sesini duyduğunda bile hareket etmedi. Yoldaki hareketlilik gözünü almasaydı bütün gün orada durmaya devam edebilirdi.

Kalbi boğazına gelmişti. Gelen Alex’ti, hızla eve doğru geliyordu. Lauren’in dudaklarında aptal bir gülümseme belirince eliyle ağzını kapattı. Sürücü ve at yaklaştıkça, toynakların sesini duydukça kalbi göğüs kafesinin içinde daha da hareketleniyordu. Araba yoluna doğru uçarak girdi. Lauren’e bakıyordu. Sonra o yeşil gözler, genç kadının arkasında duran adamı fark etti.

“Madgoose sonunda döndü sanırım,” dedi neşeyle ve zarif bir hareketle atından indi. Lauren dönmedi fakat ellerini sıkarak kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Alex atını bağlayıp hızla onun olduğu yere doğru yürüdü.

“Sutherland,” dedi Magnus, oldukça sert bir tavırla. Hemen Lauren’in yanına gelmişti. “Burada ne yapıyorsun?”

Alex küstah bir tavırla sırıttı. “Yeni çiftte mutluluklar diliyorum, Bergen,” diyerek onu iğneledi ve Lauren’e döndü. “İyi günler.”

“İyi günler, efendim.” Ah, *Tanrım*, yanakları hissettiği kadar kırmızı mıydı? Alex’in kocaman gülümsemesine bakılacak olursa öyleydiler. Magnus, Lauren’i şaşırtarak genç kadını sıkıca tutup kendi yanına çekti.

Alex onun bu sahiplenici gösterisi karşısında sadece gülmekle yetindi. “Bohemya’ya gitmene izin veremedim...”

“Bavyera,” diyerek gürlledi Magnus.

---

* Alman kadın. (ç.n.)

“Her neyse,” dedi Alex, saygısız bir tavırla, “bir veda bile edememiştim. Seni tanımak çok... zorlayıcıydı, Bergen.”

“Sutherland!” diyen Ethan güreleyerek ön taraftaki basamaklarda belirdi ve ağır adımlarla yanlarına doğru yürümeye başladı. “Eğer fiyatı yükseltmediysen, hemen git buradan!”

“Zamanı gelince, Lordum,” diyerek cevap verdi Alex. “Meleğinize bir hediye getirdim,” dedi ve arkasını dönüp Jüpiter’e doğru yürüdü.

“Melek mi?” diyerek onu tekrar etti Magnus, sert gözlerle Lauren’e bakarak.

“Lydia... Lydia’dan bahsediyor,” diyerek telaş içinde yanıtlamaya çalıştı Lauren. Alex heybesini alıp ön taraftaki basamaklara geri döndü. Paul, Ethan ve Magnus, Lauren’in etrafını sarmışlardı.

“Bayan Hill,” dedi ve tek bir adet, mükemmel bir gardenyayı Lauren’e uzattı. “Bunu lütfen, ah, kabul ederek, ah, Lydia’ya verir misiniz, acaba?”

Lauren tereddüt içinde Alex’e bakıp gözlerindeki sıcaklığı gördü. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Magnus onu daha sıkı tutuyordu.

Lauren huzursuzca öksürerek yavaşça uzanıp çiçeği aldı. Alex çiçeği ona bırakırken parmak uçları hiç utanmadan avucunu okşuyordu.

“Ben, ah... ne desem ki?” diye sordu Lauren, o kadar utanmıştı ki sesi titriyordu.

Alex gözlerini ondan ayırmadan ve diğerlerini umursamadan gülümsedi. “Ona de ki ‘cennet ona öyle bir zarafet bahşetmiş ki hayran kalmamak elde değil.’”

Lauren’in kalbini hoş bir tutku sarmıştı, hafifçe iç çekti. Kimse Alex kadar derinden dokunamaz, diye düşündü ve avucunun içinde duran gardenyaya baktı, gözleri yaşlardan buğulanmıştı. Magnus içten içe homurdandığını duyuyordu. Ethan öfkelenmişti. Lauren yavaşça başını kaldırıp Alex’e bakarak gülümsedi.

“Pek hoş gelmedin, Sutherland,” dedi Magnus, aniden. Sesi kısık ve kulağa çok tehlikeli geliyordu. “Atına bin ve git.”

Alex istemeden de olsa bakışlarını Magnus’a çevirip sırttı. “Henüz yemin etmediniz, değil mi, Bergen? Sanırım buranın sahibi olduğunu zannetmen için henüz çok erken.”

Magnus aniden Lauren’i bırakıp kocaman bir adım attı. Alex’ten beş santim uzundu ve aralarında sadece birkaç santim vardı. Ellerini beline koyup tehditkâr bir ifadeyle Alex’e baktı. “Sana git dedim. Artık burada istenmiyorsun.”

Alex gülerek rahat bir tavırla ağırlığını bir kalçasından diğerine verdi; Magnus’u süzerken eğleniyor gibiydi. “Sanırım Bayyera’da bir çiftte mutluluklar dilemek kaba bir davranış olarak görülüyor. Öyle mi, Bergen? Siz Almanlar *çobanların* nezaketini tercih edersiniz.”

“Çoban?” diye sordu Magnus.

“Özür dilerim. Onun anlayabileceği dildeki karşılığı neydi, Lauren?”

Magnus aniden Alex’e doğru atılıp boğazını tutmaya çalıştı. Fakat Alex çok hızlıydı, arkasını dönüp kenara çekildi. Magnus’un öfkeli yüzüne bakarak gülmeye başladı. “Bana zarar vermek istiyorsan bundan daha çabuk davranmalısın, dostum. Fakat İngiltere’de farklılıklarımızı ortaya koymanın başka yolları var.”

“Burada, şimdi!” diye seslendi Ethan, gergin bir halde ve Paul aceleyle topallayarak iki adamın arasına girip bastonuyla onları itti. “Buna gerek yok! Bergen, adam sana iyi dileklerini iletmek için geldi, başka bir şey için değil! Ve Sutherland, iyi dileklerin nezaketle alındı. Fakat Kont, Portsmouth’tan henüz geldi. Belki de başka zaman uğraman daha iyi olacaktır. Eğer kusura bakmazsan...”

“Hayır,” dedi Alex, kelimeyi uzatarak, “her zamanki gibi, bakmam.” Lauren’e baktı, genç kadın yaşananlar karşısında nere-

deyse felç geçirmek üzereydi. Alex'in gözleri Lauren'i boydan boya süzdü ve ardından bakışlarını genç kadının yüzüne çevirdi. "İyi günler, Lauren," dedi sessizce. Paul'e başıyla kısaca selam verip arkasını döndü ve Jüpiter'in sırtına binip tozu dumana katarak hızla oradan ayrıldı.

Magnus onun gidişini seyrettikten sonra dönüp Lauren'le yüz yüze geldi. Çok öfkeliydi. "Burada ne arıyor bu adam?" diye sordu, Almanca konuşarak.

Lauren hafifçe omuzlarını silkti. "Dediği gibi. Bize mutluluklar dilemek istedi. Eğer izin verirsen bu çiçeği solmadan önce Lydia'ya vermeliyim." Hızla içeri girdiği sırada Paul, Magnus'u omzundan tutmuş, Dük'ün yaptığına çok kibar bir davranış olduğunu belirtiyordu.

Akşam yemeği Magnus için kâbus gibi geçmişti. Lauren'e bakmaktan kendini alamıyor, genç kadının mavi gözlerini tabağa dikmiş, bezelyeleriyle bir bir oynayışını izliyordu. Paul alışılmadık bir biçimde espriliydi ve durmadan lanet olası Dük hakkında konuşuyordu. Amcası da Magnus'un nişan hediyesi olarak Rosewood'a verdiği ödeneği sözlü olarak harcamaya başlamıştı. Bu kahrolası yemeğin hiç bitmeyeceğini sanmıştı ve bittiği zaman da tuhaf bir hareketle ayağa kalkıp müsaade istedi. Köye gidecekti.

Sessizce dışarıya çıktı, Lauren de hemen arkasındaydı. Şaşkın Rupert'in atı evin önüne getirmiş olduğunu gördüğü zaman minnet duydu. Heybelerini atın sırtına atıp Lauren'e döndü. Genç kadın ellerini arkasında birleştirmiş dururken hafifçe sallanıyordu. Evden yansıyan ışıklar Lauren'in yüzünde gölgeler oluşturuyor, onu daha da çekici kılıyordu. Görgü kurallarına uymak için Pemberheath'te kalmayı seçmişti. Fakat şimdi Lauren'e bakınca Rosewood'ta kalmaya karar vermiş olmayı diliyordu. Belki odasına gelebilirdi. Belki de genç kadının zihnindeki o lanet olası Dük'le il-

gili düşünceleri silebilirdi.

Magnus kollarını göğsünde birleştirdi, her geçen dakika Of-kesi daha da artıyordu. Dük'ün buraya gelişle alakalı bir açıklama beklemişti fakat Lauren hiçbir şey söylemiyordu, hem de hiçbir şey. Sadece onu sakinleştirmemekle kalmamış, aynı zamanda gönderirken de sevgi dolu bir hoşça kal bile dememişti. Bunun da evlenmek üzere olan iki insan için mutlu bir başlangıç olmadığına farkındaydı.

"Bu akşam dalgın görünüyorsun, Lauren. Aklında bir şey mi var?" diye sordu Magnus, sonunda. Kendi sesinin bu kadar sert çıkmış olmasına şaşırmişti.

"Öyle miydin? Farkında değilim. Özür dilerim," dedi ve bakışlarını ondan kaçırarak bahçeye doğru çevirdi.

"Bana cevap vermedin. Aklında bir şey mi var?" diye sordu tekrardan. Genç kadının, her şeyin yolunda olduğuna dair onu rahatlatmasını istiyordu.

"Tabii ki hayır!" dedi Lauren usulca. Hâlâ bahçeye bakıyordu.

"Ne kadar zamandır burada?" diye sordu Magnus, aniden.

Lauren sallanmayı bırakıp gözünün ucuyla ona baktı. "Paul ve Ethan dün geldiler," dedi, usulca.

Magnus yumruklarını sıkıyordu. "Ailenden bahsetmiyorum. O ne kadar zamandır burada?" diye sordu öfkeyle.

Lauren altdudağını ısırmaya başladı. "Sanırım. Dük'ten bahsediyorsun."

"Lanet olsun, burada neler oluyor?" diye sordu Magnus. Nabzının şakaklarında attığını hissediyordu.

"Hiçbir şey, Magnus," dedi Lauren, onu yatıştırmaya çalışarak ve Magnus o an umutlandı. "Bize mutluluklar dilemeye geldi," diye ekledi Lauren, yumuşak bir ses tonuyla.

Magnus bu açıklamayı kabul etmek zorunda olduğunu bili-

yordu fakat bu konuyu burada bırakamazdı. “Bir anlaşma yaptık, sen ve ben. Beni onurlandıracağına dair söz verdin.”

Lauren şaşırmış görünüyordu. “Seni *onurlandırıyorum*.”

“Ona buğulu gözlerle bakarak veya sana gülümsediğinde bir bakire gibi kızarak beni onurlandırmış olmuyorsun!”

Lauren gözlerini kırptırarak yavaşça çenesini kaldırdı. “Seni onurlandırıyorum, Magnus. Sana saygı duyuyorum. Ölene kadar da duyacağım. Fakat daha fazlası olamaz,” dedi sessizce. “Anlaşmamız *buydu*.”

Magnus’un nefesi sıkışmıştı. Anlaşmaları *buydu*, evet. *Kendinin yaptığı lanet* olası anlaşma. Öfkelenerek atına bindi ve Lauren’in bu ani tepkiden dolayı kaçmaması için dizginleri sert bir şekilde çekti. Lauren’e baktı. Zihninde düşünceler dönüyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Lauren’in bakışları o kadar uysaldı ki Magnus bir an durumu yanlış anlamış olabileceğini düşünmeye başladı.

Fakat gayet doğru anladığını biliyordu. Atını aceleyle mahmuzlayıp hızla gece karanlığına karıştı. Lauren bu gece rahat uyuyabilirdi. Kendisi anlaşmaya uymuştu fakat Magnus uymuyordu. Kendi verdiği söz onu boğmaya başlamıştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Lauren özür dilemişti. Magnus haklıydı. Alex'in getirdiği hediyeye karşısında heyecanlanarak aslında onu onurlandırmamış sayılıyordu. Dün gece Magnus o kadar sinirli ve kırgın bir şekilde oradan ayrılınca Lauren şiddetli bir suçluluk duygusu hissetmişti. Kendini o kadar kötü hissediyordu ki rahat uyuyamamış ve şafak ağarırken ihtiyar gri atlardan birini arabaya bağlaması için Rupert'i uyandırmıştı. En güzel yürüyüş elbiselerinden birini giyip Bayan Peterman'a bir not bırakmış ve bazı değişiklikler yapmak için Pemberheath'e gitmek için yola çıkmıştı. Öncelikle evleneceği adamdan özür dileyerek işe başlayacaktı.

Her yanı yoğun bir sis kaplamıştı ve bir şey görmek imkânsızdı. Hava şartları da bulunduğu ruh hâline uygundu. Yönünü bulmakta zorlanıyordu. Her gün farklı bir kafa karışıklığı yaşıyordu. Duyguları değişiyor, kalbini ve zihnini sıkıştırıyordu. *Bu kadarı yeter*, diye düşündü, gri atı yol boyunca hızla koşarak. Kaderini seçmiş, tüm gerekli evrakları imzalamıştı ve bu sözünü onurlandıracaktı. Magnus oldukça sabırlı davranıyor, kendi çapınca oldukça kibar olmaya çalışıyor ve karşılığında Lauren'in ona saygı duymasından başka bir şey istemiyordu. Lauren ona söz vermişti. Bu kadarını ona *borçluydu*.

İhtiyar gri atı daha hızlı koşmaya başladı.

Pemberheath ile Rosewood'un tam ortasındaki küçük köprüden geçerken at ve araba takırdamaya başladı. Aniden bir gıcırıtı duyuldu, ses arabadan geliyordu. Lauren hemen dizginleri çekti, Sabırsızca iç çekip attan indi ve ellerini kalçasına dayayarak arabayı incelemeye başladı. Arabanın düzeneği kafasını karıştırmıştı, anladığı kadarıyla dört tekerleğin de dönmesi gerekiyordu. Lauren atına binip ilerlemeye başladı. Tekrar o korkunç ses duyuldu ve arkasına baktığı zaman ön tekerleklerin hareket etmediğini gördü.

"Ah, Tanrım!" diye haykırıp hurdanın yanına yürüyüp sert bir tekme attı. Acıyla yüzünü buruşturarak ayağını tuttu. "Lanet olası pabuçlar!" diye mırıldandı ve elbisesiyle uyum içinde olan zümrüt rengi ayakkabılarını nefretle inceledi. Harika. Bu ince tabanlarla nasıl yürümeyi umut edebilirdi! Peki, şimdi tam olarak ne yapacaktı? Öfkeyle başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Hayal mi görüyordu yoksa bulutlar toplanmaya mı başlamıştı?

Hayal görmüyordu, birkaç dakika sonra ilk yağmur damlası eline düştüğü zaman bunu anladı. Sızlanarak, gri atı bu garip aletten kurtarma çalışmalarını hızlandırdı. Rupert oldukça tuhaf bir koşum takımı hazırlamıştı ve atın mandalını bir türlü açamıyordu. Damlacıklar hafif bir yağmura dönüşerek başlığını ıslatıyordu.

Bir anda tüm bunlar dayanamayacağı bir hâl almıştı. Yağmur, eski araba, *her şey*. Son iki hafta hayatının en çalkantılı dönemi olmuştu ve sinirleri son noktasına kadar yıpranmıştı. *Hiçbir* konuda ne yapması gerektiğini bilmiyordu, hatta el yapımı koşum takımları olan bir arabaya bağlı atı bile ne yapacağını bilmiyordu! Yüce Tanrım, hiçbir şey artık *basit* değil miydi? Kontrolünü kaybederek hıçkırmaya başladı. Kollarını ihtiyar gri ata dolayarak, başını hayvanın boynuna dayadı acı hıçkırıklara boğuldu. O kadar yorgun ve şaşkındı ki başka ne yapacağını bilemiyordu.

Güçlü bir çift el onu omuzlarından tutup atın yanından çekince Lauren çığlık attı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Alex, Lauren’i hızla döndürüp yüzüne bakınca.

Rahatlama, yorgunluk ve öfke birbirine karışıp onu mahvetmişti ve hiçkırıkları gitgide daha histerik bir hal alıyordu.

“Aman Tanrım, yaralandın mı?” diye sordu Alex, kaşlarını çatmış, herhangi bir yara olup olmadığına bakmak için genç kadının bedenini inceliyordu.

“*Kırıldı!*” diye inledi ve çaresizce tekerleği gösterdi.

Alex önünde duran şeye, ardından ata bakıp onu bıraktı. İhtiyar gri atı hareket ettirmeye çalıştı fakat ön tekerlekler kilitlenmmişti. Arabaya doğru yürüdü ve çömelerek altına baktı. “Ah, işte suçlu,” diye mırıldandı. Hemen ayağa kalkıp gri ata doğru yürüdü ve hayvanı çözerek Lauren’i şaşırttı. Atın dizginini çekerek onu bir ağacın altında götürdü. Lauren çaresizce hiçkırıkmaya devam ederek Alex’in arabaya gidip atı koşulmayan garip aleti kaldırmasını izledi. Adam güçlü bir hareketle arabayı geri çekip ön tekerlekleri yerinden oynatarak yola sürdü. Sonra tekrar Lauren’in yanına gelip onu elinden tuttu. Alex onu Jüpiter’e doğru çekerken Lauren de ona yetişmeye çalışıyordu. Önce Lauren’i bindirip sonra kendi bindi.

“Neden sığınacak bir yer aramadın? Yaklaşık doksan metre ileride terk edilmiş bir kulübe var,” dedi sert bir ses tonuyla, karşı taraftaki ağaçları işaret ederek. Lauren onun gösterdiği tarafa baktı. Yıkılmak üzere olan yapının sazdan bir çatısı vardı fakat Lauren yağın yağmurdan ve sisten dolayı şu ana kadar fark etmemişti. Çocukken içinde oyun oynadığı bir kulübeydi fakat tamamen unutmuştu. Kırılğan ruh halinin ona vurduğu son darbeyle Alex’in sırtına yaslanıp, vücudunu sarsan hiçkırıklara boğuldu.

Önce hareket ettiğini sonra da kaldırıldığını hissetti. Ayaklarını yere bastığı anda karşısındaki yıkık dökük yapıya doğru senedeledi ve içeriye girmek için eğildi. Tek bir odaydı ve içinde saman

balyalarından başka bir şey yoktu. Zemin çamurla kaplıydı, kocaman bir örümcek ağı bir köşeyi kaplamıştı. Şöminede uzun süre önce yakılmış bir ateşin kalıntıları vardı ve oda sığır kokuyordu.

Lauren deha da çok ağlamaya başladı.

Bir dakika sonra Alex içeriye girdi. Elini Lauren'in sırtına koyarak balyalardan birinin üzerine oturmasını işaret etti. Lauren ağlarken Alex birkaç balyayı dağıtıp samanları yere sererek çamurun üzerini kapladı. Lauren onun pardösüsünü çıkarıp silkelemesini ve serdiği samanların üzerine örtüşünü izledi. Alex, Lauren'e dönmeden önce yaptığı işi inceledi. Dudağının bir köşesi hafifçe kıvrılarak gülümsüyordu. "Ah, sevgili meleğim, sabah iyi bir başlangıç yapmadın, değil mi?"

Lauren tekrar gözyaşlarına boğularak yüzünü ellerine gömdü. Alex, Lauren'in oturduğu balyaya binip genç kadının başını kucaklayarak omzuna yasladı. "İşte, o kadar da kötü olamaz," diye mırıldandı, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Bu muhteşem mavi gözleri nedən gözyaşlarına boğasın ki? Merak ediyorum, ihtiyar Lucy ayağına mı bastı?"

Ne kadar saçma! Lauren çaresizce başını salladı ve Alex'in göğsünün derin bir kahkahayla titrediğini hissetti. "Hayır mı? Ethan amcan mı yaptı, o halde?"

O kadar saçmaydı ki Lauren'in dudağı hafifçe kıvrılıp gülümsemeye başlamıştı. "Hayır," diye mırıldandı, burnunu çekerek.

"Hımm. Belki de Bay Goldthwaite solmuş papatyalar getirip sana olan ebedi aşkım ilan etti."

Lauren yüksek sesle burnunu çekti. "Hayır. Son günlerde çok sabırsız," diyerek sızlandı.

"O halde, merak ediyorum, meleğimin hıçkırmasına sebep nedir?" diye mırıldandı Alex, düşünceli bir halde.

"Her şey," diyerek yeniden ağlamaya başladı Lauren. Acınacak bir halde Alex'in yakasını çekiştiriyordu.

Alex parmağıyla Lauren'in çenesine dokundu ve yüzüne daha dikkatli bakabilmek için hafifçe kaldırdı. "Her şey mi?" diye sordu Alex ve yavaşça eğilip yanağından akan yaşları öptü. "Bu çok ağır bir yük," diye mırıldandı, diğer yanağını öperek. "Bir melek için gereğinden fazla ağır bir yük." Alex, Lauren'in bir gözünü usulca öptü. "Yükünü bana ver, hayatım," diye fısıldadı, diğer gözünü öperek. "Senin dertlerini kendiminkiler gibi seve seve taşıyırım." Burnunu öptü.

Alex'in yatıştırıcı sözleri Lauren'in içini ateş gibi yakıyordu. Gözlerini kapatıp duyduğu sözleri tekrar düşündü. Alex'in verdiği huzura şu an çok ihtiyacı vardı. Çok çaresizdi ve aniden hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Ne yağın yağmurun ne ağaçların altında kişneyen atların ne Magnus'un ne Paul'ün ne diğer sorumluluklarının ne de onurunun. Alex'e ihtiyacı vardı.

Alnında ve şakağında onun dudaklarını hissetti. "Bırak hepsini ben taşıyayım, aşkım, günün sonundaki yorgunluğunu, Leonard üzülmediğinde hissettiğin incinmeyi. Bırak zaferlerini, yenilgilerini, kararsızlıklarını, korkularını, mutluluklarını ben taşıyayım," dedi Alex, usulca.

Lauren büyülenmişti. Gözlerini açtı ve bilinçsizce elini kaldırıp Alex'in yüzüne dokundu. Alex eğildi Lauren'in avuç içini öptü.

"Sağlığını, onurunu, alıntılar yapma yeteneğini ben taşıyım. Aileni, hayvanlarını ve küçük girişimlerini ben taşıyım. Sen asla endişelenmeyecek, asla incinmeyecek, asla bir şeye ihtiyaç duymayacaksın. Sadece benimle gel. Gel ve benimle ol. Lauren." Sesi titriyordu. Yeşil gözleri, hissettiği duygularla parlıyordu. Lauren'in kalbi göğsünde kabardı, hissettiği duygular o kadar derindi ki eğer içine düşerse boğulmaktan korkuyordu.

Alex gülümseyince Lauren sanki kalbinin içine hayat dolmuş gibi hissetti. Lauren hiç düşünmeden kollarını onun boynuna sarıp onu öptü. Alex'in dudakları endişeyle onunkileri öptü; dili Lauren'

in dudaklarını ve dilini okşuyordu. Lauren'in parmakları Alex'in saçlarını okşuyor, teker teker her telini tutuyordu. Başlığı başından düşmüş, ceketinin yüksek yakası açılmıştı. Alex onu daha şehvetli öpmeye başladı, sanki onu gözeneklerinden içeri sokmak istiyordu.

Lauren yanıyordu.

İkisi birlikte Alex'in pardösüsünün üzerine düştüler. Alex'in elleri Lauren'i istekle tutuyor, karnını, bacaklarını okşayarak gömleğinin düğmelerini bulmaya çalışıyordu. Yağmur gürültüyle yağıyor, Lauren'in deli gibi çarpan kalbiyle aynı tempoda yere düşüyordu. Lauren onun sıcaklığını istiyor, ellerini onun yeleğinin içine sokarak omurgasını, göğüs kafesini ve şekilli kaslarını hissediyordu. Alex onun göğüslerini açıp sert ucunu ağzına götürdü. Lauren içgüdüsel olarak ona doğru daha da yanaştı. Cildindeki, midesindeki duygu yoğunluğuna kapılmıştı.

Alex ağzı ve elleriyle ona sarıldı ve Lauren onun bu şefkatini coşkuyla kabul etti. Alex bir an durup ceketini ile yeleğini çıkardı ve boyunbağını bir kenara savurdu. Lauren panik halinde onun gömleğinin inci düğmelerini çözmeye başladı. Alex'in elleri ise Lauren'in eteğinin altından bacaklarına doğru yükseliyordu. Diğer eliyle de eteğini çözdü.

"Sen bana aitsin," diye fısıldadı Alex, lekeli eteği göğsünden çekip çıkararak ve diğer saman balyasının üzerine fırlattı. "Bunu sen de biliyorsun." Alex elini onun bedenini altına sokup iç çamaşırlarını çıkarmaya başladı. Yavaşça çekerek kombinezonu kalçalarından aşağı indirdi. "Aman Tanrım, nasıl bir meleksin," diye fısıldadı, gözleri genç kadının çıplak bedenini incelerken. Eğilip göbeğini öptü. "Benim küçük, şeytani meleğim."

Lauren iç çekti, dizginlenemez duygularla dolu bir yatağın üzerinde savruluyordu sanki. Alex hariç her şeyi unutmuştu. Ona aitti ve dokunduğu her yer arzuyla yanıyordu. Alex'in sertliği pan-

tolomunun kumaşını germişti ve Lauren'in bacağına bastırıyordu. Lauren'in göbeğinde hissettiği zevk tüm bedenini sarsıyordu. "Alex," diye fısıldadı Lauren. Alex onun bacağına kaldırıp usulca baldırını öperken Lauren gülümsüyordu. Alex'in dudakları bacağına ıslak ve sıcak bir iz bırakıyordu. Dizinin arkasını öptüyor, bacağının içini ısıtıyordu. Bir eli uzanmış, hafifce göğsünü okşuyordu.

Alex'in nefesi Lauren'in bacaklarının arasını gıdıklıyor, onu titretiyordu. Diliyle en üst noktaya ulaşınca Lauren dehşete kapıldı ve nefes almaya çalıştı. Alex, Lauren'in bacaklarının arasına oturdu ve bacaklarını kaldırıp omzuna koyduktan sonra yavaşça eğildi. Lauren boş yere kıvranarak kurtulmaya çalışıyordu. Alex'in başını çaresizce tuttu ve dilini öpmek için yüzüne yaklaştırdı. Alex'in elleri Lauren'in kalçalarını sert bir biçimde kavrayıp daha şehvetli öpmeye başladı, ona aşk dolu bir zulüm yaşıtıyordu. Lauren'in vücudunda yükselen baskı dayanılmazdı. Etrafındaki samanlara tutunmaya çalışarak ona daha da yaklaşıyordu.

Alex'in, Lauren'in elini tutup sıktı, dili daha hızlı hareket ediyordu. Yaşadıkları baş döndürücüydü. Aldığı zevk yükseldikçe Lauren kendini kaybediyordu. Kendi inlemesi kulaklarında çınlıyor, aldığı zevk baş döndürücü bir mutluluğa dönüşüyordu.

Alex onu bir an için serbest bırakıp bacaklarındaki pantolonu tekmeleyerek çıkardı. Karşısında duran güzel yaratık gerindikçe kalbi deli gibi çarpıyordu. *Bu kez çok farklı*, diye düşündü, kaskatı erkekliği Lauren'in bacağına dokunurken. Her şey olması gerektiği gibi. Sevgi dolu bir gülümseme Alex'in dudaklarını gerdi ve tüm kalbiyle sevdiği kadını sıkıca tuttu. "Tanrım, seni seviyorum," diye fısıldadı.

Lauren'in koyu mavi gözleri irileşti ve eliyle Alex'in çenesini avuçlarken kirpiklerini kırıştırmaya başladı. "Alex," diye mırıldandı, boğek bir sesle.

Alex onu öpmek için eğildi, genç kadının tadı hâlâ dudaklarında idi. Lauren'in elini buldu ve erkekliğinin kadife başına doğru götürdü. Kaskatı kesilmiş şeye onun parmaklarını doladı. Lauren'in dokunuşu çok hassastı. Alex'in dili, Lauren'in eliyle aynı ritimde hareket ediyordu. Bu inanılmaz deneyimi uzatmak isteyerek Lauren'in elini tuttu ve kendinden uzaklaştırarak elbisesinin kopçasını açtı. Başını kaldırıp genç kadının gözlerinin içine baktı ve aylar önce âşık olduğu meleğin hissettiklerini görmeye çalıştı.

"Tanrım beni affetsin ama seni çok istiyorum," diye fısıldadı.

Bu belki de Lauren'in söylediği en erotik sözdü. Alex kalçalarından güç alarak hızla onun bacaklarının arasından girdi. Lauren coşkuyla haykırarak ona sarılınca Alex onun tüm sıcaklığını hissetti. Alex yavaşça hareket ediyor, tam serbest kalacak gibi olurken tekrar derinlere nüfuz ediyordu. Bunu yaparken Lauren'in gözlerinde beliren tutkuya şaşırmıştı. Lauren onun her hamlesini daha iyi hissedebilmek için hafifçe doğruldu, bedeni kaskatı kesilmiş, Alex'in hissettiği zevki doruklara çıkarmak üzereydi. Fakat Alex yavaşça hareket etmeye devam ediyor, neredeyse çıldırma noktasına gelene dek bekliyordu.

Ani ve hızlı bir hareketle Alex sırtüstü dönüp Lauren'i de kendisiyle beraber çevirdi. Birbirlerinden kopmadan hareket ediyorlardı. Lauren artık onun üstündeydi. Alex'in üzerine yaslanmış, kaslarını okşuyor, sertleşen göğüs uçlarına parmak uçlarıyla dokunuyordu. Hareketleri giderek hızlanıyordu. Sanki Lauren'in bedeni Alex'inkine akıyor, onun hareketleriyle birlikte dans ediyordu. Alex kendinden geçmek üzereyken Lauren başını geriye atıp saçlarını zevkle Alex'in bacaklarına doğru savurdu.

Alex onun adını haykırdı, son bir kez sert bir hareketle içine girip Lauren'i sarstı ve genç kadının rahmine hayatın kanını akıttı. Lauren nefes nefese kalarak onun üzerine düştü. Saçları Alex'in göğsüne ve yüzüne dağıldı. Alex hafifçe dönüp tekrar nefes alma-

ya çalışırken onun sırtını okşamaya başladı, vücutları hâlâ üst üsteydi.

“Ah, Tanrım, seni *nasıl* seviyorum,” diye mırıldandı, saçlarını Alex’in yüzünden çekmeye çalışırken. Alex onu öpüyordu.

“Seni seviyorum, hayatım,” diye fısıldadı Alex. Lauren onun kolları arasında dönüp, çenesini omzuna dayadı ve Alex’in ruhunun derinliklerinde hissettiği hayranlıkla ona bakmaya başladı. Öylece kaldılar. Sessizce birbirlerine bakıyorlar, yarattıkları mutluluğa hayret ediyorlardı. Alex parmak uçlarıyla onun vücudunu ezberlemeye çalışırken, hayatında hiç daha önce bu kadar mutlu ve huzurlu olmadığını düşündü.

Sonunda gülümseyip Lauren’i hafifçe öptü. Elinin tersiyle kıvrımlı saçlarını şakağından geriye doğru itti, gözleri baygın bakışlarla onu inceliyordu. *Ben dünyanın en şanslı adamıyım*, diye düşündü ve genç kadının göğsünü avuçladı. “Mutlaka bir iyilik yapmış olmalıyım. Elimde olsa seninle bütün gün çıtırçıtlak yatabilir, defalarca sevişebilirim.” Lauren’in boynunu ve omzunu öptü, ona dokunma arzusunu doyuramıyordu. Onun yaşında ve onun yaşadığı deneyimlere sahip bir adamın ayaklarının yerden kesilmesi çok şaşırtıcıydı. Fakat Lauren çok farklıydı. Daha önce hiçbir şey yaşamamış olmasına rağmen o kadar tutkulu ve içten-di ki Alex’in başını döndürüyordu. *Tanrım*, bu kadını çok seviyordu. Bir insanı bu kadar derinden sevmenin mümkün olabileceğini bilmiyordu.

“Şimdiye dek kaybettiğimiz anları düşündüğümde,” diyerek iç çekti Alex. Lauren’in saçını okşayarak. “Sanırım onları telafi etmek için çok uğraşmam gerekecek.” Lauren yüzünü onun boynuna gömerek parmaklarıyla omzunu sıkıca tuttu. Alex onun bu tangaç tavrına bakarak gülümsedi ve uzun bedenine baktı, bacakları birbirine dolanmıştı. Bu an, ikisi birlikteyken her şey *tanıdık* gibi geliyordu. “Artık kayıp anları olmayacak Lauren,” de-

di Alex, Lauren'in omzunu öperek. "Bizi bir daha hiçbir şey ayıramayacak."

O anda Alex omzuna düşen gözyaşlarının ıslaklığını hissetti. Midesi sıkışınca bir sorun olduğunu fark etti. "Lauren?"

Lauren yavaşça başını kaldırdı, gözleri ışıldıyordu. "Biz diye bir şey olamaz," diye fısıldadı, boğuk bir sesle.

Alex'in midesi yine kıvranıyordu. Hem de şiddetle. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sert bir şekilde. "Tabii ki *biz* diye bir şey olabilir!" Durumun saçmalığı karşısında şaşırان Alex kaha atmaya başladı. Az önce birbirlerine karşı olağanüstü bir aşk sergilemişlerdi. Alex tuhaf bir şekilde hassaslaşmıştı.

Fakat Lauren onun kolları arasında öylece yatmış, yüzünde her an hastalanacakmış gibi ifadeyle ona bakıyordu. Alex ona baktı. Korkusunu hafifletmesini istiyor, onun rahatlatmasına *ihiti-yacı* duyuyordu. Ona her şeyi yanlış anladığını söylemesini istiyordu. "Neyin var senin?" diye sordu fakat bilmek istemediğinden emindi.

"Ben... ben ne düşündüğünü biliyorum f... fakat ben nişanlıyım ve evleneceğim," diye kekeledi, bir fısıltı halinde.

"Ne?!" Alex'in zihninden yüzlerce düşünce geçiyordu. Lauren gerçekten bunları söylüyor *olamazdı*. Aralarında az önce ne olduğunu sanıyordu?

"Cuma günü. Magnus'la cuma günü evleniyorum."

Alex aniden kalkıp Lauren'i bıraktı. Bu anlaşılmaz, bütünüyle akıl almaz bir durumdu. Aralarında geçenleri Alex hayal mi etmişti? Bu kadın ona böylesine yakın davranıp sonra da arkasını dönüp başka bir adamla evlenebilir miydi? *Çıldırması* mıydı bu kadın? Onunla dalga mı geçiyordu?

Alex hiç düşünmeden kalktı ve Lauren'i kollarından tutup göğsüne doğru çekti. "Kahretsin, neyin var senin?" diye bağırdı. Lauren utanarak gözlerini kapattı. "Bana *bak*! Böyle bir şeyi söy-

lüyor olamazsın, Lauren! Onunla *evleneceğini* söyleyemezsin!” Lauren arkasını dönmeye çalıştı fakat Alex onu sıkıca tutup öfkeyle sarstı. “Kafandan ne saçmalıklar geçiyor bilmiyorum ama az önce burada ne yaşadığınızı sanıyorsunuz?” diye bağırdı.

“Ben...” Lauren gözlerini açıp panik halinde Alex’in göğsüne baktı. “Tanrım bana yardım etsin fakat yaşadıklarımız hiçbir şey *değiştiremez*. Ben bir söz verdim!”

Alex şaşkına dönmüş halde onu itti. Lauren kendi dirseğini tutup Alex’in sıktığı yeri ovmaya başladı. Alex ağzı açık ona bakıyor, onu biraz olsun anlayabilmek için beynini yoruyordu. Hiçbir şey bulamıyordu, lanet olsun, onu anlayamıyordu.

Dirseklerini dizlerine dayayarak yavaşça ellerini saçlarına geçirdi, kontrolünü geri kazanmaya çalışıyordu. “Az önce aramızda geçenler *içten ve gerçektir*. Bu senin için *hiçbir şey* ifade etmiyor mu?”

Lauren’in başı öne eğilmiş, saçları önüne düşerek yüzünün etrafını kaplamıştı. Alex çaresizce ona uzandı fakat Lauren aceleyle kollarını kaldırıp göğüslerini kapattı. “Y... yapma,” dedi.

“Lauren...”

“*Yapma!* Ben... bana dokuduğun zaman... *düşünemem*,” dedi, sesi çaresizce titreyerek.

Dehşete kapılan Alex panik içinde onu nasıl ikna edebileceğini düşünüyordu. “Bana o şiiri gönderdiğin akşam, o şiir *hâlâ* kâfâmda oynuyor,” dedi öfkeyle, “Bir başkasına bağlıyken bile senin benim için ne kadar değerli olduğunu anladım. Tıpkı senin gibi, Lauren, hayatımın dönüm noktasında bir başkasına bağlıydım. Bu berbat bir şey! Yine de sen gıdene kadar *ne kadar* berbat bir şey olduğunu anlamamıştım! Hayatımda yapmam gereken en zor şeyi yaptım ve senin peşinden buraya geldim, gelirken de aklımda tek bir şey vardı!” dedi sinirli bir halde.

Lauren elleriyle yüzünü kapattı.

“Aklımda sadece seni *bulup*, seninle *evlenmek* vardı. Senin elimden gelen her şeyi vermek istiyorum!” dedi, boğuk bir sesle. “Seni mutlu etmek için tüm lanet olası dünyayı sana vermek istiyorum!”

Lauren boğazından kaçacak olan bir hıçkırığı yutkundu. Alex öne eğilmiş, yüzünün birkaç santim ötesinde duruyordu. “Seni *seviyorum*, Lauren! Bunu başka nasıl söyleyebilirim? Seni mümkün olabileceğini düşündüğümde de çok seviyorum. Zekânı ve eski atasözleri ile İngiliz şairlerden alıntı yapmanı seviyorum. Ailene olan ebedi bağlılığını seviyorum. *Seviyorum*,” diyerek yutkundu, “o çocuklara özveriyle kendini vermeni ve her birine tıpkı kendi çocuğunmuş gibi davranmanı seviyorum.”

Lauren’in bedeni yürek burkan bir hıçkırıkla sarsıldı. “Bugün, her zamankinden daha çok seviyorum seni,” diye devam etti, aceleyle. “Seninle evlenmek istiyorum ve kimin ne düşündüğü umurunda bile değil. Benim için önemli olan senin kim olduğun; saf, güzel ve böylesine fedakâr. Önemli olan da *bu!*” diye bağırdı ve çılgınca etrafını işaret etmeye başladı. “Beni anlıyor musun? *Biz az önce seviştik* ve lanet olsun, *sen bana aşkıyı ilan ettin!* Ben bunu *hissettim!*”

Lauren bir kenara yığılmış, kontrolünü kaybetmişçesine ağlıyordu.

Alex inanmakta güçlük çekerek ona bakakalmıştı. “Lauren, *lütfen*, bunu yapma,” diyerek yalvardı Alex.

Alex’e yüzyıl gibi gelen bir süre sonra Lauren yavaşça doğruldu. “Anlamıyorsun. Ben senin hayatını mahvettim,” diye umutsuzca mırıldanıp başını sallayarak ona karşı çıktı. “Ne yaparsan yap, benim varlığım bunu her zaman mahvedecek! Bunun olmasına izin veremem, görmüyor musun? Bu ülkedeki insanların senin gibi birine *ihtiyaçları* var, Alex! Senin getireceğin yenilikler olmadan Rosewood hayatta kalamaz!”

“Umurumda değil!” diye bağırdı.

Lauren yeni bir hıçkırıkla boğuldu. “Ve... ve ben onurlandır-
mam *gereken* bir söz verdim. Bunu ona yapamam.”

“Bunu *ona* yapamaz mısın?” Alex inanamayarak onun söz-
lerini tekrarladı, kalp atışları hızlanmıştı. Kederinden bir uçu-
mun kenarında bocaladığını hissederek gözleriyle Lauren’in çıplak
bedenini süzdü. Sevişmelerinin izi hâlâ genç kadının vücudunda
parlıyordu. Bu Alex’in midesini bulandırdı. Bu kadın, kalbini pa-
ramparça etmişti. Lauren’in yüzündeki gözyaşı izlerine ve acına-
cak bir halde kendisini kucaklayışına baktı. Lanet olsun, çok gü-
zeldi. Alex aniden ona karşı bir nefret hissetti. Bu kadın resmen
onun aşkını kötüye kullanmıştı. Alex daha önce hiç hissetmediği
bir öfkeyle kör olmuştu.

Uzanıp Lauren’i yakalayarak sırtüstü yatırdı.

“Alex!” diye çığlık attı.

Alex onun çırpınan kollarını tutarak yere yapıştırdı. “Belki
de yeterince ikna edici olamadım,” diye mırıldandı acıyla ve du-
daklarını onunkilere yapıştırıp sert bir biçimde öptü. Alex kendi
davranışına en az onun kadar şaşırmıştı. Bu onu çok rahatsız etti.
Geri çekildi. Bu küçük şeytanî melek şu anda bile onun tüm duy-
gularını harekete geçirebiliyordu ve bu durum Alex’i daha da öf-
kelendirdi.

Hissettiği nefret aniden çoğalıp, derinleşti. Kendinden nefret
ediyordu. Onu sevdiği için. Onun aşkı için lanet olası bir köle ol-
duğu için. Bu duyguları Alex’i korkutuyordu, dizlerinin üzerine
çöküp onu sevmesi için yalvaracağını hayal edemezdi.

Öfkeyle deliye dönmüş bir halde onu tekrar öpüp diliyle du-
daklarını oksadı. Lauren ilk başta onu reddederek dudaklarını sıkı-
ca kapattı. Fakat Alex yenilgiyi kabul etmiyor, Lauren’in onu he-
nüz anlamadığını ve onu ikna edemediğini düşünüyordu. Sonun-
da Lauren’in bedeni de rahatlatarak onun bu şehvetine karşılık

vermeye başladı. Alex onu daha yavaş öpmeye başladı. Ona sevgiyle dokunuyor, ipeksi tenini okşuyordu. Lauren'in yaşlı gözleri Alex'in yüzüne odaklanmıştı. Alex genç kadının bacaklarının arasına yerleşip yavaşça içine girdi. "Hissediyor musun?" diye fısıldadı, boğuk bir sesle. "Seni ne kadar sevdiğimi *hissediyor* musun?"

Lauren başıyla onayladı. "Hissediyorum," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum, Alex. Seni tüm kalbimle sevdiğimi bilmelisin." Gözünden yaşlar akıyordu. Alex homurdanarak Lauren'in üzerine eğildi, kendini onun içinde kaybetmek, tüm benliğiyle içine gömülmek istiyordu. Lauren'in gözyaşlarını-durdurmak için dudaklarını onunkilere yapıştırıp usulca öptü. Kalbi olacak olanları kabul etmek istemiyordu.

Genç kadının içinde bilinçsizce hareket ediyor, o zirveye ulaştığı zaman fısıldadığı aşk sözcüklerinin de son bulacağını biliyordu. Kendi doruk noktasına bir öncekinden de şiddetli bir şekilde ulaştı ve onu kaybettiğini kabul etmek istemeyerek yanına uzandı.

"Ah, Alex, aşkım," diye fısıldadı Lauren, üzgün bir halde.

Alex yan tarafa yuvarlanıp ondan uzaklaştı, ciğerlerindeki nefes ona ağır geliyordu. Bakışlarını, çektiği acının sebebine çevirdi. Hem duygusal hem de fiziksel olarak harcanmış halde yatan Lauren kolunun kıvrımıyla yüzünü kapattı. Omuzları, döktüğü sessiz gözyaşlarıyla titriyordu. Alex'in kalbi acıyla parçalanıyordu, ayağa kalkarak pantolonunu ve botlarını çekip aldı.

"Alex, *lütfen*, anlamaya çalış..."

Alex asla anlamayacaktı. Bin yıl geçse de anlamayacaktı. Bu yüzden de Lauren, kendi küçük Bavyera cehenneminde çürüse de umurunda olmayacaktı. Kollarını gömleğine soktu ve kıyafetlerinin geri kalanını toplayıp arkasına bile bakmadan küçük kulübeden çıktı. Jüpiter'in sırtına bindiğinde kulübeye son bir kez baktı ve

ardından Jüpiter'i tüm gücüyle dörtlüye sürerek Lauren'den ve kendisini bir alev gibi yakan anlatılması güç acıdan uzaklaştı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

İki gün önce Paul, Lauren'e Alex'in Londra'ya döndüğünü söylediğinde şiddetli bir yağmur başlamıştı. Lauren iki gün boyunca aynı sandalyede oturup aynı pencereden dışarı bakmıştı. Aynı boşluğu seyrediyordu.

Misafir odasının penceresinin yanına çektiği sandalyede oturan Lauren, yağmur damlacıklarının pencere camından aşağıya akışını izliyordu. Hayatında böyle bir acı yaşamamıştı. Kalp acısını dindirecek hiçbir şey yoktu. Gözlerini her kapattığında Alex'in yarı giyinik halde ondan uzaklaştığını görüyordu. Yarı çıldırmış haldeydi. Lauren kendinden başka kimseyi suçlayamazdı. Alex öylesine derin bir aşk ilan etmişti ki Lauren hatırladıkça hâlâ titriyordu. Lauren bu sonsuz bilgeliğine rağmen kalbinden gelen sözleri hiçe saymış, sevişmelerinin hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmıştı. Alex'in ona nefretle baktığına hiç şüphe yoktu.

Lauren kendinden nefret ediyordu.

Sadece tek sevdiği adamı *reddetmekle* kalmamış, Magnus'a da ihanet etmişti. Utanç içindeydi ve artık ona bakmaya bile tahammül edemiyordu. Düğünden sadece dört gün önce onu aldatmış olması midelerini bulandırıyor. Tüm bu iğrençlik midelerini bulandırıyor. Artık kendini tamıyamıyordu bile, iki adama birden

iharet edip, başka bir kadının geleceğini ve bu arada kendininkini de mahvetmiş bir kadındı.

Bu adamlardan biri kanepede oturmuş, sessizce kitap okuyordu. İki gündür, o pencereden dışarı bakarken bu adam kanepede oturup kitap okuyordu. Lauren, Magnus'a bakmak için kendini zorlamıştı. Magnus ise sanki onun düşüncelerini hisseder gibi onu bakıp, tekrar kitabına dönmeden önce gülümsüyordu. Lauren onu perişan ederek bir kâbusun içine sürüklediğinin farkındaydı. Magnus bunu hak etmiyordu. O iyi kalpli bir adamdı. Onu asla sevmeyecek olması ne kadar üzücüydü.

“Beğendin mi?”

Lauren doğrulup, Lydia zıplayarak kapıdan girerken ona baktı. Kız Bayan Peterman'ın üzerinde değişiklik yaptığı Lauren'in Londra'da giydiği gece elbiselerinden birini giyiyordu. Lydia kendi etrafında dönerken Lauren ona bakıp gülümsedi. “Çok güzelsin, Lydia,” diye mırıldandı. Magnus hafifçe başını kaldırıp baktı fakat hemen okumaya devam etti.

“*Harika* bir elbise,” diyerek iç çekti Lydia, on üç yaşındaki bir kızın heyecanıyla ve bir koltuğa oturdu. “Bunu artık neden istemiyorsun?”

“İhtiyacım yok. Bayan Peterman iyi iş çıkarmış, değil mi? Hasat toplantısındaki en güzel kız olacaksın.”

“Umarım Ramsey Baines de öyle düşünür! Kilise pikniğinden beri bana *bakmadı* bile!” diyerek sızlandı ve doğrularak eteğini özenle düzeltti. “O Eugenia Preshaw'a düşkün fakat beni *bu elbiseyle* görünce fikrini değiştirecektir!”

Lauren kaşlarını çatı. Kız, Ramsey Baines'i takıntı haline getirmişti ve genç adamın, bir avukatın basit kızına güçlü bir beğeni duymasına kızgındı. Küçük bey Baines, Lydia'nın hayattaki tek amacıydı fakat Lauren'in anladığı kadarıyla genç adamın hayattaki tek amacı Eugenia Preshaw'dı. “Eminim senin ne kadar

güzel göründüğünü fark edecektir, Lydia fakat beklentilerini yükseltmemelisin. Kimse birine karşı ne hissedeceğini önceden planlayamaz, bu doğal ve içten gelen bir duygu olmalı.”

Magnus başını kitabından kaldırdı ve ayağa kalkarak sabırsızca şömineye doğru yürüyen Lydia’ya baktı. “Fakat eğer benim güzel olduğumu düşünürse, Eugenia’yı artık sevmeyecektir!” diyerek karşı çıktı. “O çok da güzel biri değil, biliyorsun.”

“Fazla kibir iyi bir şey değildir, hayatım,” diyerek onu kibarca azarladı Lauren.

Lydia derin bir iç çekerek pencereye doğru yürüyüp parmağını cama bastırdı. “Kibirli olmak istemiyorum fakat herkes benim Eugenia Preshaw’dan daha güzel olduğumu düşünüyor, o yüzden Ramsey Baines de öyle düşünmeli. Beni böylesine güzel bir elbiseyle gördüğü zaman beni sevecek, eminim buna.”

Lydia böylesine korkunç bir fikri nereden edinmişti? “‘Güzellik görenin gözlerindedir.’ Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bazen en güzel insanlar en yakışıklı olanlar değildir. Ramsey Baines, Bayan Preshaw’da onu çekici kılan bir güzellik görüyor ve aynı sevgiyi sana da beslemesi için onu zorlayamazsın. Bu kendiliğinden olmalı.”

Lydia onun yanına gelip sandalyeye yaslandı. Lauren’in saçındaki kıvrımla oynarken sallanıyordu. “Fakat sende kendiliğinden olmadı ve şimdi Kont Bergen’i seviyorsun! Bavyera’dan döndüğün zaman onun bir keçi olduğunu söylüyordun fakat o sana kendini sevdirdi. Neden ben de Ramsey Baines’e aynı şeyi yapamıyorum?”

“Ben Kont’a saygı duyuyorum.” Sözcükler Lauren’in ağzından, hiçbir düşünce veya his olmadan dökülmüştü, sanki binlerce kez prova yapmış gibi. Magnus’a göz ucuyla baktı, adam dikkatle onu izliyordu. “Gördün mü? O senin fikrini değiştirmiş,” dedi Lydia, Lauren’in saçını okşayarak. “Bence bu sadece karar meselesi,” dedi, otoriter bir şekilde.

Lauren hayatında ilk kez, bu kadar aptal olduğu ve böylesine kendini beğenmiş fikirlerle sadece kendine zarar vereceğı için Lydia'ya sinirlenmişti. Sert bir şekilde yanıt verdi, "Bir süre için güzel görünüşüne tutulabilir fakat çok yakında sana karşı bir his beslemediğini saklayamayacaktır." Yüce Tanrım, neler diyordu böyle?

Lydia şaşkın bir halde sandalyeden uzaklaşıp omuzlarını silkti. "Ne olmuş yani?"

"*Ne mi olmuş?* Sana her baktığında Eugenia'yı düşünüp düşünmediğini merak edip duracağsın!" diye haykırdı öfkeyle.

"Lauren..." Kont'un sesi derin bir uyarı taşıyordu fakat Lauren onu duymazdan geldi.

"Günden güne, *sana* mı gülümsüyor yoksa *onu* mu hayal ediyor diye düşünmeye başlayacaksın! Söylediğı her sözün içtenliğinden şüpheleneceksin! Bir günlüğüne Londra'ya gittiğinde Eugenia'ya mı gidiyor diye merak edeceksin!"

"*Lauren!*" diye seslendi Magnus, biraz daha sert bir ses tonuyla.

Lydia'nın yüzü asılmıştı. Başını eğmiş elbisesinin incelerken altdudağı titriyordu.

"Hayır! *Sevmeyecek!* Onu *zorlayamazsın!*" diye haykırdı Lauren, çatallanan sesiyle. Sandalyesinin kollarını kavradı. Ne yapıyordu böyle? Tüm öfkesini Lydia'nın üzerinden çıkarıyordu. Lauren hemen ayağa kalkıp ona sıkıca sarıldı. "Üzgünüm, bu kadar sert konuşmak istemezdim. Ah, hayatım, senin mutlu olmanı çok istiyorum fakat o delikanlıyı senin sevgine karşılık vermesi için zorlarsan olamayacağını düşünüyorum. Belki de zamanla seni begenecektir fakat eğer beğenmezse, eğer Eugenia'yı severse, yine de İngiltere'de senin bir gülüşünü görebilmek için ölebilecek başka erkekler vardır."

Lydia onun omzuna yaslanmış halde burnunu çekti. "Fakat ben Ramsey Baines'i seviyorum," diye mırıldandı, inatla.

Lauren endişeyle iç çekti. "Ne düşünüyorum, biliyor musun?"

Bence leylaklar yeni elbisene çok yakışacak.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Lydia, ondan uzaklaşarak. “Bahçede birkaç tane var.”

“Sanırım yağmur bir süreliğine durdu. Neden biraz toplayıp denemiyorsun?” diye sordu Lauren.

“Ah evet, bu harika bir fikir!” dedi Lydia ve aceleyle kapıdan çıktı. Anlaşılan ayağa kalkan Magnus’un farkında bile değildi.

“Dikkat et de elbisen kirlenmesin!” diye seslendi Lauren.

“Ederim!” genç kız kapıdan hızla çıkarken sesi arkasından yankılandı. Lauren yorgun düşmüş bir halde kızın ardından baka kaldı. Kendi sözleri, yapmak üzere olduğu büyük hatayı gayet net bir biçimde işaret ediyordu. Kendi verdiği tavsiyeyi görmezden gelemezdi, değil mi? Koltuğunda dikkatle oturmaya devam ederken içten içe büyük bir rahatlama hissetmeye başladığını fark etti. Hayal kırıklığıyla geçen günler bitmiş, yerini yeni bir acıya bırakmıştı. Bu acı, korkunç bir görevle yüzleşmenin verdiği, değer verdiği kişi için bir başkasını üzmenin getireceği acıydı. Magnus konuşmaya başladığı anda Lauren şakaklarının zonklamaya başladığını hissetti.

“Kızgın mısın?” diye sordu Magnus, kaşlarını çatarak.

“Hayır!” dedi Lauren sert bir ses tonuyla ve biraz fazla yüksek sesle. Huzursuzca kıpırdanıyordu.

“Aklında ne var, *liebchen*? Sanki bir şey söylemek istiyor gibisin.” Evet, fakat Lauren aniden dilini bir karpuz kadar hissetmeye başlamıştı. “Ne oldu, Lauren?” diye sordu Magnus, sessizce.

Lauren’in başındaki zonklama sağır ediciydi. Magnus’a karsısız bakışlarla baktı. Resmen düğün arifesindeyken, onunla evlenemeyeceğini, ona nasıl söyleyebilirdi ki? Onunla nasıl *evlenemezdi*? Tanrı yardımcısı olsun, her gün Alex’i özlerken onunla birlikte olamazdı. Sürekli onu düşünüyordu ve bunu artık içinde saklayamazdı. Ah, *Tanrım*, bu sonuca daha erken varmadığı için çok pişmandı! Yavaşça sandalyesine oturdu.

“Eğer konuşamıyorsan, benim konuşmama izin ver,” dedi

Magnus, sessiz ve sakin bir Almanca'yla. "İki gündür o sandalyede oturuyor, o pencereden dışarıyı seyrediyorsun. Dük'ün Londra'ya gidişinden itibaren iki gündür." Lauren gerildi ve sessizce nefes aldı. "Ben doktor değilim fakat seni hasta eden şeyin ne olduğunu biliyorum. Bu... âşık olduğun adamın yasını tutuyorsun."

Lauren nefes alamıyordu. Başındaki zonklama boynuna ve göğsüne de yayılmıştı. "*Magnus...*" Tek söyleyebildiği buydu.

"Söyle, Lauren," dedi Magnus, sakin bir ses tonuyla.

Lauren sözcüklerle boğularak konuşmaya çalıştı. Magnus kıpırdamadan sabırla bekliyordu, belli ki Lauren'in ne diyeceğini biliyordu. "Bundan dolayı çok... *pişmanım*... ama sana söylemem gerek. Ben... ben..." Lauren söyleyemezdi. Tanrı yardımcısı olsun, onu bu kadar *üzemezdi*! Gözleri doldu ve çaresizce sandalyesinin koluna tutundu. Söylemek zorunda olduğu sözcükleri düşünüyor-du fakat bu *berbat* bir durumdu.

"Bana neyi söylemen gerek?" diye sordu Magnus, sesi tuhaf bir şekilde sakindi.

"Ben... ben Lydia'ya bu kadar sert çıktığım için çok üzgün olduğumu söylemeliyim!" diyebildi. "Bunun olmasını istememiş-tim fakat kız çok *budala*... yani, onu üzme tene *ölmeyi* tercih ederim ama yine de... her şey yolundaymış gibi *davranamam*!" diye haykırdı. Ne kadar komik olduğunun farkındaydı ve bu korkak halinden nefret etmişti.

Magnus ağzını kapattı ve uzun bir süre öylece kaldı. Sonunda konuştuğu zaman sesi odayı doldurdu. "Lydia, Ramsey Baines'i seviyor, bu gayet açık."

Lauren panik halinde başıyla onayladı. "Evet, evet, onu gerçekten seviyor ve o da Lydia'dan çok *hoşlanıyor* olmasına ve gerçekten *savgtı duyuyor* olmasına rağmen tam olarak... *sevemiyor*. Fakat denedi! *Gerçekten denedi*! Sadece... sadece..."

"Başka biri mi var?" diye sordu Magnus, ona yardımcı olmaya çalışarak. Lauren başıyla onayladı. Uzun kirpiklerinin ardından bakarak onun tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Hüzün dolu bir gü-

lümsemeyle bakışlarını ellerine dikti.

Gözleri bir anda yaşlarla doldu. “Ah, *Tanrım!*” dedi ve çaresizce tavana baktı. Yalan söylemenin ve kaçınılmazı ertelemenin bir faydası yoktu. “Teklifini kabul etmekle çok yanlış yaptım, Magnus fakat ben düşünmüştüm ki...” Lauren gergin bir halde soluk almaya çalıştı. “Benden nefret edeceksin, görmüyor musun?”

“Evet,” dedi Magnus sadece ve Lauren’in elini tutmak için uzandı.

Lauren’in yapmakta olduğu şey göz önünde bulundurulursa Magnus’un davranışı çok nazikti. Lauren ellerini tutan kocaman ellere baktı. “Biz... bir anlaşma yaptık fakat... fakat bu aptalca bir anlaşmaydı, bence.”

“Aptalcaydı,” diyerek ona katıldı, Magnus.

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Ben sanmıştım ki... bana çok öfkeleneyeceğini sanmıştım. Fakat buna katlanamam. Eğer her gün merak edip duracaksan...”

Magnus hafifçe gülümsedi. “Gözlerine her baktığımda bunu görebiliyorum, bundan emin ol,” dedi usulca. Perişan haldeki Lauren utançla başını eğdi. Magnus iç çekerek başparmağıyla onun elini okşadı. “Ben sanmıştım ki... daha doğrusu *ummuştum*. Bir gün benim sevgime karşılık vereceğini ümit etmiştim fakat artık bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Onu çok sevdiğini düşünüyorum.” Lauren başını kaldırdı, Magnus’un masmavi gözleri onunkilere kilitlenmişti. “Ben de ne istediğimi bildiğimi sanmıştım, bana bir vâristen başka bir şey vermesine gerek olmayan bir eş. Fakat şimdi benim sevgimin karşılığını verecek bir kadın istediğimi fark etti. Bana baktığında gözlerindeki şefkati görmek istiyorum. Elimin dokunuşundan korkmasını istemiyorum.”

“Ah *Magnus*,” diye fısıldadı Lauren. Magnus’un manşetine bir damla yaş aktı. “Çok *üzgünüm!* Bunu yapmamalıydım... yapmak istediğim bu değildi...”

“Lauren,” dedi Magnus, boğuk bir sesle. “Eğer başka bir seçeneğin olduğunu düşünseydim... Hayatımızın en önemli olayla-

rını asla planlayamayız, onlar kendiliğinden olur. Bence sen de en az benim kadar çaresizsin. Ben de senin kalbini değiştiremiyorum. Ben..." Magnus güçlkle yutkunarak odada etrafına bakındı. "Hayal kırıklığına uğradım, bunu inkâr edemem. Fakat kalbinin sesini dinlediğin için seni suçlayamam." Magnus, Lauren'in elini yavaşça ağzına götürüp avucunun içini öptü. Sessizce genç kadına bakarak elini onun kucağına geri bırakıp ayağa kalktı. "Amcanla konuşacağım." Magnus durdu, mavi gözleri Lauren'in yüzünü son bir kez inceliyor, parmaklarıyla yanağını okşuyordu. "Kendine dikkat et, *liebchen*. Eğer Bavyera'ya yolun düşerse ziyaret edeceğine söz ver. Patates Adam seni çok özleyor." -

Lauren ürkek bir edayla gülümsedi. "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Söylenecek başka söz kalmamıştı. Magnus dönüp odadan çıktı. Lauren en sonunda kendini acıya ve rahatlamaya bıraktı. Keder ve vicdan azabının içinden akmasına izin verdi, yorulduğunu hissedene kadar.

Lauren günlerce kendini koyverip, hayatı akışına bıraktı. Suçluluk, pişmanlık ve ağır bir kaybetme duygusu onu tüm benliğini ele geçirmiş bırakmıyordu. Çocuklar şaşkın halde ona bakıyor, kendi aralarında fısıldıyorlardı. Bayan Peterman da kendi çapında yüzünü güldürmeye çalışıyordu fakat sürekli dehşetle başını sallayarak Lauren'i yalnız bırakıyordu. Bay Goldthwaite haberleri almış, durmadan etrafında beliriyor, ona kocaman açmış papatyalar getiriyordu. Yine de pek fazla kalmıyordu. Her zaman tek bir kuruşu bile sayan Ethan bile, nişan anlaşmasında söz verilen yıllık ödeneğin kaybı yüzünden onu azarlamamıştı. Magnus'un Rosewood'a bağışladığı cömert yardımla teselli buluyordu.

Paul onu yakından izliyor, Lauren'in en ufak şeyde yıkılmasından korkuyordu. Onunla sadece Rupert konuşuyordu fakat o da olan bitenden ve Lauren'in asık yüzünden habersizdi. Yaşadığı melankoli Lauren'i boğmak üzereydi. Birkaç gün sonra çaresizce

zihnini meşgul edecek bir şeyler aramaya başladı. Zihnini ve ellerini boş tutmamalıydı. Kendine bir sığınak arar gibiydi.

O yüzden reçel yapmaya karar verdi.

Kavanozlar dolusu reçel yaptı. Çocukları her sabah meyve toplamaya gönderiyordu. Artık elma ağaçları, böğürtlen dalları ve meyve çalıları boş kalmıştı. Rupert cepleri Paul'ün verdiği paralarla şingirdayarak iki kez kavanoz bulmak için Pemberheath'e gönderilmişti.

Bir sabah Lauren bir kazan çileği karıştırırken Ethan mutfığa girip tahta bankın üzerine oturdu. Otururken masanın üzerinde dizili duran kavanozları devirmişti. Ellerini kocaman göbeğine dayarken yüz ifadesi oldukça sertti. Lauren elindeki tahta kaşıkla durup onun konuşmasını bekledi. Konuşmayınca da arkasını dönüp yaptığı işe devam etti.

"Paul, Londra'ya dönüyor," dedi Ethan, aniden. Şaşırان Lauren omzunun üzerinden ona baktı. "Lord Dowling Noel mevsiminden önce Amerika'dan dönmeyeceğini söylemiş ve o zamana kadar evin kira tutarını kabul etmiş."

"Neden?" diye sordu Lauren, iki tane kavanozu daha soğuması için pencere pervazına koyarken.

Ethan onun sorusu üzerine elini sabırsız bir tavırla salladı. "'Yatırımlar,' diyor. Ben çok alıştığı oyun salonları olduğunu düşünüyorum. Kendini şehirde önemli bir adam olarak görüyor." Lauren başıyla onaylayarak, kavanozları arıtmak için kullandığı leğeni karıştırmaya devam etti ve iki boş kavanoz çıkarıp üzeri dolu olan çalışma tezgâhının üzerine dizdi. "Parlamento iki hafta içinde sona erecek," dedi Ethan. "ve eğer tahmin etmem gerekirse bunun onun son şansı olduğunu söyleyebilirim."

Lauren kaşlarını çattı, elindeki bezle bir kavanozu temizliyordu. "Magnus, Rosewood'a çok cömert bir ödenek bağışladı. Eminim bundan dolayı tatmin olmuştur," dedi, serinkanlı bir tavırla.

Amcasının dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hayır,

senin için başka bir eş aramıyorum.”

“Bu harika çünkü eğer duymadıysan diye söylüyorum, Londra’da *persona non grata** haline gelmiş bulunmaktayım,” dedi, biraz huysuzlanarak.

Amcası başıyla onayladı, kendinden emin bir gülümsemeyle. “Belki. Dediğim gibi, bu senin son şansın olabilir. Sutherland yakında Londra’dan ayrılacak. Bildiğin gibi Katolik özgürlüğü yasasını Lordlar Kamarası’na geçirdi. Duyduğuma göre çok ateşli bir konuşma yapmış. Tahmin ediyorum ki bu sezon onun yapacağı başka hiçbir şey kalmadı o yüzden gitmeye karar vermiş.”

Lauren amcasının söylediklerine çok şaşırılmıştı. Alex’in adının geçmesi bile onu huzursuz ediyordu. Kavanozu dikkatle dar çalışma tezgâhına yerleştirdi. “Sana yalvarıyorum, onun adını söyleme...”

“Saçmalık!” diyerek araya girdi amcası. “Bu saplantılı düşüncelerden bıktım! Rosewood’ta yeteri kadar saklandın. Hayatını tatlı patates pişirerek geçiremezsin!”

Amcasının önerisi sıra dışıydı, yanıt vermeye bile değmiyordu. Kaşığı alıp kazanda kaynayan meyveleri karıştırmaya başladı, öç almaya çalışır gibi bir hali vardı. “Anlamıyorsun amca! Beni görmek istemiyor...”

“İstemiyor mu?” diye sordu Ethan, sessizce. Lauren’i ürkütmüştü.

“Hayır! Benden nefret ediyor!”

“Son dakikada bu kadar önemli bir nişanı bozup, bir çılgın gibi senin peşinden Rosewood’a gelen bir adam için bunu söylüyor olman çok komik. Benim gördüğüm kadarıyla senin fikrini değiştirmek için her şeyi yapabilirdi. Senden *nefret etmiyor*, kızım, seni *seviyor*. Ve sen de onu seviyorsun, değil mi? Aşk bir gecede yok olmaz.”

Ethan’ın ağzından böylesine duygusal sözler çıkabildiği için şaşırان Lauren ona ağzı açık halde bakıyordu. “Evet, kaybolur.

---

* İstenmeyen kişi. (ç.n.)

Eğer...” Sesi kesildi ve elindeki tahta kaşığı bırakıp çalışma tezgâhına tutundu. Ancak bir dakika sonra Ethan’a tekrar bakabildi. “Onu *incittim*, amca,” dedi, boğuk bir sesle.

Ethan omzunu silkerek soğumaya bırakılan bir kavanoz dolusu reçeli aldı ve parmağını içine daldırdıktan sonra ağzına götürüp tadına baktı. “Ben kolay olacağını söylemedim,” diye belirtti ve bir parça daha tattı. “Fakat senin, hayatımda tanıdığım en cesur kadın olduğunu sanıyorum, ta ki şimdiye kadar.”

Lauren aniden başını kaldırdı. “Ne sanıyordun?”

“Ölü gibi gezinip,” diyerek umarsız bir tavırla devam etti, “yığınlarca *reçel* yapıyorsun, Tanrı aşkına!” Kavanozu yerine bırakıp tombul ellerini dizlerinin üzerine koydu ve doğrudan Lauren’in gözlerinin içine baktı. “Bu senin hayatının en önemli anı, Lauren. Mücadele etmeden ellerinden kayıp gitmesine izin verme. Yüce Tanrım, kalbini kaybetme, kızım!”

Böyle bir sohbetin *gerçekleşiyor olmasına* hayret eden Lauren arkasını dönüp boş gözlerle pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Onu görmeyi, yeşil gözlerinin kalbini delip geçtiğini hissetmeyi ne kadar çok istediğini Tanrı biliyordu. Fakat ya ona, kulübeden çıkarkenki gibi bakarsa? Acı, nefret... Lauren buna dayanamazdı. Fakat asla ne olacağını bilemeden sonsuza dek Rosewood’da kalmaya da katlanamazdı. Yaşadığı tüm bu olaylar, sonsuza dek merak ederek yaşamasının ve bir son nokta koymamasının yanında hiç kalıyordu.

“O halde, vakit öldürme! Haklı olduğumu biliyorsun,” dedi Ethan, sanki onun düşüncelerine okurcasına.

Ethan’ın onu böyle alışılmadık bir şekilde önemsemesi Lauren’i duygulandırmıştı. Amcasının bu şekilde *düşünebilme* yetisinin varlığı bile onu sersem etmişti. Lauren aniden dönüp ona doğru koştu ve kollarını kocaman omuzlarına dolayarak onu yanağından öptü. Yüzü kızaran Ethan kaşlarını çattı. “Yeter bu kadar,” diyerek homurdandı, dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

“Neden, Ethan?” diye sordu Lauren, amcasının bu huysuz

tepkisini görmezden gelerek.

Ethan omuzlarını silkip masanın üzerinde düzenli bir şekilde dizili duran reçel kavanozlarına baktı. “İster inan, ister inanma, deli kız, bir zamanlar ben de âşıktım.”

Bu itiraf karşısında Lauren’in aklı başından gitmişti. “Âşık mıydın?” dedi nefesi kesilerek, inanamamıştı. “Kime?”

“Kim olacak? Wilma Yengen, tabii ki!” dedi ve uzun bir iç çekti. “Huzur içinde yatsın.” Ethan utanarak elini sabırsızca havada salladı. “Hadi, işine bak sen!”

Lauren günlerden sonra ilk kez gülümsedi.

“Ne yapacağız? Bu şekilde devam etmesine izin veremeyiz!” Hannah ellerini ovuşturarak, Arthur’un Mount Sokağı’ndaki geniş misafir odasında endişeyle volta atıyordu. “Dün gece onu *gördüm* mü? Lord Barstone neredeyse onunla kavga edecekti!”

“Biz bir şey yapmayacağız. Alex’in işlerine burnunu sokmamanı şiddetle tavsiye ederim,” dedi Arthur. “Ayrıca bu pahalı halının üzerinde bir delik açmadan volta atmayı kesmeni de tavsiye ederim.” Çiçekli Şam kumaşından yapılmış sandalyesinde oturan Arthur, bacaklarını birbirini üstüne atmıştı. Hannah’nın ona tokat atmak ister gibi bir hali olduğunu düşünüyordu.

“Bir kenarda oturup, oğlumun kalp acısının onu acımasız bir adama dönüştürmesini izleyemem,” dedi Hannah, sert bir ses tonuyla. “Tabii önce o *içkiden* kendini öldürmezse!” Hannah sorgulayıcı bakışlarla küçük oğluna baktı. “En azından onunla *konuşa-* maz mısın, Arthur? Çok denedim fakat Kontes Bergen’den *bahse-* decek bile olsam Alex bir canavara dönüşüyor!”

“Anne, ben onunla *konuştum*. Bu konudan bahsetmek istemiyor. Ne olup bitmişse, korkarım sonsuza dek kapandı.”

“Fakat yapabileceğimiz bir şey olmalı! Yüce Tanrım, onu çok seviyor! Çok *seviyor*! Nasıl acı çektiğini görmüyor musun?”

“Farklı kadınlarla arkadaşlık kurmaktan keyif aldığını görebiliyorum,” diye mırıldandı Arthur. Dunwoody’den döndüğünden

beri Alex kendini sezonun son kutlamalarına atmıştı. Bu hiç Alex'e göre bir davranış değildi ve Arthur annesinin endişesini gizliden gizliye paylaşıyordu. Alex boş bir kafayla bir toplantıdan diğerine koşuyor, farklı kadınlarla arkadaşlık ediyordu ve bu kadınlar genellikle evli oluyordu. Dün gece Leydi Barstone, Alex'in kolunda görülünce Lord Barstone bir horoz gibi kasıla kasıla yürüterek Sutherland Dükü'nün şahsına yönelik, yüksek sesli ve tehditvari yorumlarda bulunmuştu.

Hannah haklıydı. Alex son günlerde İskoç viskisine fazla ağırlık vermişti. Herkese ve her şeye karşı duyduğu kin o kadar bariz bir hal almıştı ki dedikodular havada uçuşuyordu. Mayfair'deki salonlarda soylular arasında, söylentilere göre nişanın bitmesine neden olan ahlakdışı ilişkisi fısıldanıyordu. Leydi Whitcomb sayesinde herkes, nişanın bitme nedeninin itibarsız bir *yabancı* Kontes olduğunu biliyordu. Leydi Pritchit her yolu deneyerek Alex'in, Leydi Marlaine'e olan evlilik teklifinin halen geçerli olduğu yalanını devam ettiriyordu. Doğal olarak, Whitcomb Kontu'nun kızı gibi varlıklı bir genç kadının böyle bir alçakla işi olmazdı. Ama tabii ki gerçeği hiçbir şey değiştiremezdi. Alex'in, Marlaine'i fark ettiği bile söylenemezdi. Dunwoody'de Kontes'le arasında her ne geçtiyse, Alex'i çok derinden yaralamış olmalıydı.

Arthur annesine bakınca yüzünde gördüğü endişe hiç hoşuna gitmedi. Viski bardağını kiraz kerestesinden yapılmış masanın üzerine bırakarak ayağa kalktı ve yanına gidip elini tuttu. "Onunla tekrar konuşacağım. Aslında ilgisini çekebileceğini düşündüğüm bir şey var. Paul Hill, Londra'ya geri dönmüş."

Hannah'nın gözleri minnetle parladı. "Ah, Arthur, lütfen! Alex tamamen mahvolmadan *ne gerekiyorsa* yap!"

Alex beşinci şampanyasını aldı, günlerdir peşini bırakmayan acıyı dindirmenin bir yolu olmadığını fark etmişti. Lauren'i her düşündüğünde sersemletici ve mide bulandırıcı bir acı midesine

saplanıyordu. Artık evlenip gitmiş olmasına rağmen onu düşünmesine engel olamıyor ve bu nedenle ondan, ama en çok da kendinden nefret ediyordu. Aşk gibi bir gençlik fikrine nasıl bu kadar kolay kapılmış olduğunu düşünmeye dayanamıyordu. *Yüce Tanrım!*

“Efendim?” Alex’in yanında duran Leydi Fairlane onu cilveyle dürttü. “Lord Fairlane’in ödüllü tazısını gördünüz mü diye sormuştum.”

Alex bakışlarını, cilveyle konuşan kızıla çevirdi. “Tazısını görmedim, Madam,” dedi, kısaca. “Fairlane Konağı’na bir yıldır gitmiyorum.”

Kadının dudakları cezp edici bir şekilde kıvrıldı. “Bunu telafi etmemiz gerekiyor, öyle değil mi?” diye mırıldandı. “İki hafta sonrası için bir hafta sonu partisi planlıyoruz. Belki siz de katılırsınız?”

Alex kadının gözlerindeki şehvetli bakışları görmüştü, ona çekici bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Belki de bunu yapabilirim,” dedi, rahat bir tavırla, “eğer başka bir planım yoksa.”

Kadının bakışları Alex’in göğsüne, oradan da kasıklarına doğru kaydı. Dudakları daha derin ve davet edici bir şekilde kıvrıldı. “Tanınmış bir adam,” diye düşündü, utanmadan. “Tüm bu davetleri neye göre değerlendiriyorsunuz, merak ediyorum?”

Gerçekten de nasıl değerlendiriyorum, diye düşündü Alex ve kadının elbisesinin dekoltesinden fırlamak üzere olan göğüslerini açıkça süzdü.

“Affedersiniz, Leydim ama Lord Fairlane sizin dikkatini çekmeye çalışıyor sanırım.” Alex kendi kardeşinin sesini duyunca yüzünü buruşturdu. Tanrım, adam kararlı bir gölge gibiydi.

Leydi Fairlane onlara doğru yürümekte olan Arthur’a bakıp hafifçe kıkırdadı. “Evet, sanırım öyle.” Yumuşak bir sesle iç çekti ve Alex’e aşikâr bir bakış atarak belirgin bir reverans yaptı. “Sizi Fairlane Konağı’nda görmeyi ümit ediyorum, efendim.” Kadın uzaklaşırken saten eteklerinin davetkâr bir hareketle sallandığından emindi. Alex, şampanyasını kana kana içerek yüzüstü bir tavır-

la karşısındaki manzarayı beğeniyle seyre koyuldu.

“Sana olan hayranlığı gayet ortada, değil mi?” diye sordu Arthur, sözcükleri uzata uzata.

Alex boş bardağını kardeşine verdi. “Öyleyse ne olmuş yani? Yaşlı bir keçiyle evli,” dedi soğuk bir ses tonuyla ve yaslandığı süttünden uzaklaştı.

“O ve diğerleri senin ününü lekeliyorlar, Alex.”

“Bunun beni uyarması mı gerekiyor? Kimin ne düşündüğü umurumda değil.” *Lauren'in bile*. Tiksintiyle kendi kendine kaşlarını çatarak yanından geçmekte olan hizmetçiden altıncı şampanyasını aldı.

“Sorun, senin kendini gülünç duruma düşürüyor olman,” dedi Arthur sert bir şekilde.

“Bu fikirlerini annemle içeceğin çaya sakla, Arthur,” dedi Alex, alaycı bir tavırla. “O zaman sen ve Düşes benim hakkımda mide bulandırıcı şeyler konuşarak kendinizi eğlendirebilirsiniz.”

“Efendim, müsaadenizle size kızım Eliza'yı tanıştırebilir miyim?” Alex keskin bir hareketle dönüp iriyarı Lord Stepplewhite ve aynı derecede iriyarı olan küçük kızına baktı. Dük'ün bakışları altında kız kıpkırmızı kesilmişti ve hantal reveransını yaparken aşırı olgun bir domatese benziyordu.

“Bayan Stepplewhite,” diye mırıldandı Alex, formalite gereği reveransını es geçerek.

“İyi akşamlar, efendim. Balo hoşunuza gitti mi?” diye cırladı genç kız.

Ah, şüphesiz misafir odasında öğrenmiş olduğu bir nezaket sakası. Bundan daha kötü olabilecek tek şey küçük domatesin eski bir atasözü veya etkileyici bir şiirden alıntı yapması olurdu. Muhtemelen Alex'in adını dans kartına yazdırmasını bekliyordu çünkü bu *hoş bir davranış* olurdu. Uzun zaman önce unuttuğu Harris balesindeki hatıraları canlanmıştı. “Evet,” diye sert bir şekilde cevap verdi ve Lord Stapplewhite'a öfkeli bir bakış atarak yanlarından uzaklaştı. Bodur ve tombul genç kadın incinmiş bir yüz ifadesiyle

ardından bakakalmıştı. Bu davranış ona ve gözü yükseklerde olan babasına iyi bir ders olacaktı.

“Bu pek de hoş bir davranış değildi,” dedi Arthur, onaylama yan bir ifadeyle. Alex’in peşinden geliyordu.

Alex hızla arkasına dönüp sinirli bakışlarla erkek kardeşine baktı. “Eğer endişeleniyorsan, gidip onun hassas duygularını avıtabilirsin,” diye cevap verdi, huysuz bir şekilde.

“Pekâlâ, Alex, bu kadar yeter. Acı çektiğini biliyorum...”

“Ve sen de bir kocakarı gibi konuşuyorsun!”

“Fakat bunun acısını masum bir kızdan çıkarmana hiç gerek yok,” diyerek devam etti Arthur.

“Sen ne zaman benim vicdanım oldun ki?” diyerek homurdandı Alex.

“Sen kendininkini kaybettiğin zaman!” diye öfkeyle karşılık verdi Arthur.

Alex şampanyasını başına dikti. “Yanıma gelmenin bir *sebebi* var mı?” diye sordu, duvara yaslanıp tiksintiyle kalabalığı tarayarak. “Yaptığım hataları göstermekten başka?”

“Aslında var. Konuşmak istiyor olabileceğin biri var.”

Alex’in kalbi şiddetle göğüs kafesine çarptı. Bu Lauren’di. Bir an onu ve ışıltılı mavi gözlerini görmeyi *istedi*. Fakat onu kalbinden çıkarma konusundaki kararlılığı hemen kontrolünü geri kazanmasını sağladı. “Onun söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmiyorum,” diye mırıldandı. Arthur’un yüzündeki sırtışı görene nasıl bir açıklama yapmış olduğunu fark etmemişti. Alex’in kaşları daha da çatıldı.

“Ben Paul Hill’den bahsediyordum,” diye yanıtladı Arthur. “Onu dün akşam Southwark’ta gördüm.”

Alex çocukluğundan beri kardeşine vurmayı hiç bu kadar çok istememişti fakat Arthur’un burnunu patlatmak üzereydi. “Çıldır-dın sen,” diye öfkeyle mırıldandı.

“Hayır, ama *senin* çıldırmış olduğuna adım gibi eminim,” dedi Arthur, sakın bir ses tonuyla.

“Tanrı aşkına, Arthur, yüzünü kırmama az kaldı,” diyerek onu ciddi bir şekilde uyardı Alex. “İkimiz için de bir iyilik yap ve kaybol buradan.”

Arthur sadece omuzlarını silkti. “Onunla konuşmanın ne zararı olacak ki?”

“Lanet olsun, ne için?” diye homurdandı Alex ve yanındaki hizmetçiden bir kadeh şampanya daha alıp, boş olanı bıraktı.

Arthur kristal kadehe bakarak kaşlarını çatı. “Bir yıkıma doğru hızla gidiyorsun, Alex. Bu odadaki erkekler, eşlerini açıkça süzdüğün için seninle kavga etmek istiyorlar. Her fırsatta kendini kaybedinceye dek içiyorsun, annem endişeden paniklemiş durumda ve haftalardır kitaplarına bakmıyorsun bile! Hepsi de meçhul bir sevgiliyle yaptığın münakaşa yüzünden...”

“*Tanrım*, sen gerçekten kırık bir burun istiyor olmalısın!” diyerek gürlledi Alex. Arthur sinirlenerek şampanyasını dudaklarına götürdü. Fakat Alex, *neler olduğunu* Arthur’a anlatamazdı, buna dayanamazdı. Hayır, böylesi daha iyiydi. Şuursuzca yaşadığı bu ilgisizlik Lauren’in ona yaşattıklarından daha iyiydi. Lauren yüzünden yaşadıklarının acısını hâlâ çekiyordu zaten.

Arthur iç çekip arkasını döndü. “Kendine olan bu acıma duygun...” aniden durdu, gözleri odanın diğer ucunda gördüğü şeye odaklanmıştı. Kalabalığın arasındaki mırıldanmayı fark eden Alex de aynı yöne doğru baktı.

Kalbi durmuştu sanki. Nefes almayı kendi kendine hatırlatmak zorundaydı. Lauren, Alex’in kendi kuzeni David Westfall’un kolunda kalabalığa doğru ilerliyordu. Lanet olsun, çok *güzeldi*. Altın ve krem şifon karışımından oluşan bir elbise giymişti ve cildi parlıyordu. Başının üstünde toplanmış kestane rengi bukleleri altın telkâriyle süslenmişti.

Kalabalığın mırıltıları yükseliyordu ve Alex herkesin onun hakkında konuştuğunu fark etmişti. Paddy’dan duyduklarına göre herkesin onunla ilgili söylediklerini biliyordu. Marlaine’le olan nişanı bozduğu için anaç bir kedi edasıyla saldırıya geçen Leydi

Whitcomb'a borçluydu bu dedikoduları. Fakat şu ana kadar, böylesine yoğun konuşmalar olduğunu anlamamıştı.

"Tanrım," dedi Arthur, etrafına bakınarak.

Evin içindeki her göz Lauren'in üzerindeydi. Odanın bir ucunda duran Lauren çini mavisini gözleriyle kalabalığı tarayıp Alex'i buldu. Alex'in kalbi hızla göğüs kafesine vurarak onu uyarıyordu fakat Alex gözlerini onun üzerinden alamıyordu. Lauren onu kederle bakarken, Alex genç kadını sert gözlerle süzüyordu, içinde yükselen onun yanına gitme arzusuyla baş etmeye çalışıyordu.

Alex'i bezdiren acı galip gelmişti. Onun burada ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ve şu anda da zaten bunu umursamıyordu. Bir sabah aniden onu mahvetmişti. Tek kelime etmeden kadehini bırakıp, diğer yöne doğru yürümeye başladı. Kalabalığın arasından geçerek kapıdan çıktı ve arabacısını aramaya koyuldu.

Lauren günlerce üzölmüş, gözlerindeki son damlaya kadar ağlamış ve zihnini daha güzel meselelerle meşgul etmeye karar vermişti. Bunu tam olarak nasıl yapacağı ise yaratıcı bir düşünce gerektiriyordu. En sonunda bir kutu reçel alıp kliniğe götürmenin onu mutlu edeceğinde karar kılmıştı.

Son birkaç gün tam bir cehennem azabıydı. Konuşacak kimse yoktu, tabii Davis'i saymazsak fakat o kadar çaresiz olduğunu düşünmek istemiyordu. Her zamanki gibi Paul, son günlerde evde değildi. Parlamento döneminin son günlerinin tadını çıkarıyordu. İçişleri Bakanı Robert Peel'e hayrandı. Adam Katolik Özgürlüğü'nü Avam Kamarası'na geçirmişti. Kahvaltı masasında bir gün Peel'in izinden gitmek istediğini heyecanla anlatıyordu.

Paul, Londra'ya dönüş amacını bulmuştu fakat Lauren'in dönüşü tam bir felakete dönüşmüştü. Günlerdir Alex'le konuşmanın yollarını arıyor fakat Harrislerin kapanış balosundan itibaren her denemesi başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Kalabalığın arasında Lauren'i gördüğü zaman Alex'in yüzünde beliren tiksintiyi unutmaması mümkün değildi. Bu bakışın ardından da aynı tiksintiyle arkasını dönüp odadan çıkmıştı. Bu Lauren'i derinden yaralamış, akşamın geri kalanında da herkesin içinde yaşamış olduğu bu aşağılanmaya tahammöl etmek zorunda kalmıştı. Aynı akşam *sosyeteden* dışlan-

mış olduğunu da fark etmişti.

Herkes ondan kaçmaya çalışıyordu.

Leydi Pritchit hariç. Kadının küçümseyici davranışları inanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Bir ara Lauren'e yanaşmış ve bir arkadaşıyla konuşurken, Leydi Whitcomb'un, Leydi Marlaine'in geleceğinin mahvolmasıyla ilgili tüm suçu Lauren'e attığını yüksek sesle açıklamıştı. Yabancı bir ahlaksız kadın diye hitap etmişti ona. Leydi Pritchit'in arkadaşı ihtiyar moruk kadın ise kıpkırmızı kesilerek, Avrupa'nın başka ülkelerinde kabul edilebilir olan davranışların burada, *Londra*'da kabul edilmediğini belirtmişti.

Bayan Clark'ın evinde düzenlenen öğleden sonra çayının başka bir kâbus olduğunu düşündü, Lauren, reçel kavanozlarını bir kutunun içine düzenli bir şekilde dizerken. Neşeli dul, Lauren'in katılması konusunda kendisine ısrar etmiş, genç kadının etrafını saran dedikoduları asil bir tutumla başka yöne çekmeye çalışmıştı. Lauren gitmek istememiş fakat Paul, Bayan Clark'ın yardımcı olabileceğini düşündüğünü söylemişti.

Tüm endişelerine rağmen Lauren çaya gitmişti. Giriş salonunda durup gergin bir şekilde el çantasıyla oynayarak, kadınlarla dolu misafir odasına girmek için cesaretini toplamaya çalışmıştı. *Onun* da gelmesine çok şaşırılmıştı, Leydi Paddington'a eşlik ediyordu. Lauren'e doğru bakmıştı fakat onu görmemiş gibi davranmamıştı. Lauren çaresizce, konuşmak için çabaladığı sırada Alex teyzesine hoşça kal demiş ve dönüp giriş salonundan çıkmıştı. Lauren hâlâ ağzı açık bakarken Leydi Paddington onu tereddütle selamlamıştı. En azından diğer misafirin yüzünde aynı tiksintiyi görememişti.

Lauren kutuyu kavanozlarla doldurmaya devam etti. Düşünceleri, Paul'ün kendisine eşlik etmesi için ona ısrar ettiği Harrison Green toplantısına gitmişti. Yüce Tanrım, bu nasıl bir *felaketti* öyle! Sarhoş halde elini tutup, "çantada keklik" olduğunu söyleyen Lord Brackenridge'i sert bir tavırla düzeltmek dışında tek kelime etmemişti. Sanki hastalıklıymış gibi herkes ondan kaçıyor fakat

Lauren insanların kendi aralarında yaptıkları baş başa sohbetlerin konusunun farkındaydı. Kısacası, varlığı istenmiyordu.

Özellikle de Alex tarafından. Onunla vakitsiz konuşma çabaları zalimce reddediliyordu. Maalesef onu şans eseri yakalamış ve arkasından yaklaşarak koluna dokunmuştu. Önce havaya sekmiş ve ardından hızla arkasını dönmüştü. Yüzü, Lauren'i her gördüğünde bembeyaz kesiyordu. Üç metre çapındaki herkes bunu görmüş ve onlara yaklaşarak Sutherland Dükü'yle nişanın bitme sebebi olarak dedikodulara malzeme olan kadın arasındaki konuşmayı dinlemeye çalışmıştı.

"Efendim, iyi akşamlar," diye mırıldanmıştı Lauren, bir anda mantıklı düşüncelerden yoksun kalmıştı. Alex'in yeşil gözleri öfkeyle parlamıştı, gözleri etraftaki insanlara kayarken çenesi sıkıca kenetlenmişti. Bu duruma rağmen Lauren elindeki fırsatı değerlendirmeye kararlıydı. "Umuyordum ki... seninle konuşmam gerek, Alex," diye fısıldamıştı. Kalp atışları kulaklarında gürliyordu.

"Şu anda meşgulüm," demişti Alex, soğuk bir tavırla ve arkasını dönerek yanındaki sarışın bayana gülümsemişti. Bu korkunç bir tepkiydi. O ana kadar Lauren başına gelebilecek en zor şeyin Magnus'la olan nişanı bozmak olduğunu sanmıştı. Ah, nasıl da *yanılmıştı*! Hayatındaki en zor şey kendisini izleyen gözlerin arasında başını dik tutabilmektir.

Bu olayın ardından Paul'e, onu Rosewood'a geri götürmesi için yalvarmıştı fakat Paul bunu kabul etmemişti. Bir anlaşmaya varana dek öfkeyle kavga etmişlerdi. Bir anlaşma! Paul onu son bir kez daha şansını denemesi için zorlamıştı fakat bu kez kalabalık bir oda veya balo salonunda olmamalıydılar çünkü Alex'in gururu söz konusuydu. Tek mantıklı yerin Dük'ün Audley Sokağı'ndaki evi olduğu konusunda ısrar etmişti, ne de olsa artık Alex onu ziyarete gelmiyordu.

İstmeden de olsa Lauren sonunda kabul etmişti. Gerçek suydı ki Paul'ün fikrine karşı hissettiği tüm endişelere rağmen Lauren de bu çılgınlığı bir an önce bitirmek istiyordu. O yüzden

Audley Sokağı'na gitmek zorundaydı. Cesaretinin onu sefil halde yarı yolda bırakması için onu pencereden görmesi yeterli olmuştu. Bir sonraki girişimi de aynı derecede göz korkutucuydu ve bir sonraki de ve sonraki de. Her gün saat tam üçte Lauren, Alex'in evinin önünden geçti ve her gün o koyu renk saçları pencerenin köşesinde gördüğünde aynı derecede morali bozuldu.

Tüm bu karmaşayla baş etmek imkânsız bir hal almıştı. Dün akşam Londra'ya döndüğünden beri belki de yüzüncü kez ağlamıştı. Onu gözetliyor olması çok saçmaydı! *Sosyetenin* yeteri kadar dedikodu malzemesi yokmuş gibi bir de her gün Audley Sokağı'nda yürüyor ve kapıyı çalacak cesareti kendinde bulamıyordu. Cesaretsiz oluşu Lauren'i öfkeliendiriyordu çünkü Alex'ten özür dilediği zaman düşmanlıktan başka bir yanıt almayacağından emindi.

Daha önce hiç olmadığı kadar hazırlandı fakat gitmesine daha saatler vardı. Bu arada kliniğe reçelleri götürebilirdi. Onu iyi karşılarlardı. Ziyaret etmek için vakit ayıran *herkesi* iyi karşılarlardı. Evet, yaşadığı perişanlıktan bir süre olsun kopabilmesinin tek yolu buydu.

Haddington Yolu Kliniği'nin cömert bir müşterisi olan Hannah Christian her ayın üçüncü cuma günü orayı ziyaret ederdi. Rutini hep aynıydı: Bayan Peabody'nin şikâyetlerini dinler, Bay Croyhill'e haftalık gazetesini okur ve yeni gelenleri ziyaret ederdi. Bu ayki turunu tamamladıktan sonra Hannah, kliniğin kapısına yürüyüp Doktor Metcalf'ın veremliler için açılacak olan yeni bölümün planlarıyla ilgili açıklamalarını dinlemeye başladı. Eldivenlerini giyerken dışarıdaki bir hareketlenme dikkatini çekti ve bir an için dikkati dağılan Hannah ön kapının kalın buzlu camlarından dışarıya baktı. İyi göremiyordu fakat gelenin Kontes Bergen olduğuna yemin edebilirdi. Kapıya doğru bir adım daha atarak tek camlı gözlüğünü kaldırdı.

Bu Kontes Bergen'di! Kollarını uzatmış, sürücüye başının üzerinde tuttuğu kutuyu düşürmemesini söylüyordu. Adam geriye doğru sendeledi fakat hemen dengesini geri kazanarak çömeldi, kutuyu yavaşça kaldırıma bıraktı. Meraklanan Hannah, Kontes Bergen'i izlemeye koyuldu. Genç kadın kutunun içinden çıkardığı bir kavanozu sürücüye uzattı. Biraz konuştuktan sonra bir kavanoz daha verdi. Adamın yüzü mutlulukla parlıyordu. Şapkasını üç kez çıkarıp eğilerek arabasına döndü. Kavanozları göğsüne bastırmıştı.

Hannah, Doktor Metcalf'a gülümseyerek dışarıya bakmaya devam etti. "O da kim? Ah, Tanrım, Kontes Bergen!" diye haykırdı, nefretle.

"Daha önce hiç buraya geldi mi?" diye sordu Hannah, Kontes'in kutunun içindekileri düzenlemesini seyrederken. Genç kadın yanından geçen birine bakıp gülümsedi.

"Arada sırada ziyaret ederdi," diye mırıldandı doktor. "Fakat bu, biz öğrenmeden önceydi," dedi ve pirinç kapı kolunu tuttu.

Hannah adama baktı. "Neyi öğrenmeden?"

Doktor kızardı. "Onun... itibarını öğrenmeden önce," dedi adam, sözcükleri söylemekte güçlük çekerek. "Şimdi hallederim." Hannah onu durdurana kadar adam kapıdan çıktı ve basamaklardan inerek Lauren'in durduğu yere gitti. Hannah genç kadının karışısındaki insanı mutlu eden gülümsemesini görüyordu, Alex'in ona bu kadar aşık olmasına şaşmamak lazımdı.

Bu muhteşem gülümseme hemen soldu. Kutuyu göstererek doktorla konuşuyordu. Doktorun sırtı kapıya dönük haldeydi. Ellerini kalçasına dayayarak kutuya baktı ve katı bir şekilde başını salladı. Kontes duraksadı, eliyle yanağına düşen bir kıvrımı geriye itti. Lauren el çantasını sıkıca tutarak huzursuz gözlerle sokağa baktı. Doktor Metcalf bir şeyler daha söyledi, başı, küçük bir kuşunki gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Kontes Bergen yavaşça başıyla onaylayıp, sokağa doğru döndü. Kutuyu kliniğin basamaklarında bırakmıştı. Doktor orada çalışan bir adama seslenip kutuyu oradan almasını söyleyerek hafif adımlarla basamakları çıktı. Giriş

salonuna girdiği zaman Hannah'ya bakıp gülümsedi. "Korkacak bir şey yok, efendim," diye gururla belirtti. "O kadını kendi yoluna gönderdim."

"Gerçekten mi?" diye köpürdü Hannah. "Lütfen, söyleyin, Bayım, bu enstitüye gelen hayırsever bir kadını ne amaçla geri çeviriyorsunuz?" diyerek kızdı.

Genç doktor kızardı. "Fakat... kendi *erdemine* dikkat etmiyor, Leydim! Sanırım onun yardımını *istemeyeceğiz!*" diye tereddütle cevap verdi.

Hannah'nın gözleri kısılrken öfkeyle başlığını düzeltilti. "Onun *erdemi*, sayın beyefendi, sizin bu değerli amacınıza yardım edecek kadar cömert bir kişilik olmasıdır! Nasıl onun hediyesini geri çevirecek kadar mağrur olabilirsiniz?" dedi, soğuk bir ses tonuyla. Kapıyı çekerek açtı, arabasına doğru hızla yürümeye başladı.

"Efendim!" Doktor arkasından koşarak sesleniyordu. "Lütfen, efendim! Reçeli kabul edeceğim!"

Arabaya binerken Hannah'nın son duyduğu söz bu oldu. "Arabayı döndür, Geoff ve koyu mavi giyinmiş genç kadını bul!" diye bağırdı.

Morali bozulan Lauren yürüyerek klinikten uzaklaştı. Tüm Londra ona sırtını dönmüştü. Doktor Metcalf saygıdeğer enstitüsünden uzaklaşmasını isteyene kadar, itibarının bu kadar düştüğünü fark etmemişti. Yüce Tanrım, adam reçeli reddetmişti! Bu oldukça umutsuz bir durumdu! Londra'ya gelmekle tam bir *aptallık* etmişti. Rosewood'ta, ait olduğu yerde kalmalıydı.

"Kontes Bergen, iyi günler!"

Lauren arkasını dönünce Sutherland Dükü armasını taşıyan siyah bir arabanın durduğunu gördü. Düşes pencereden uzanmış, neşeyle gülümseyerek mendilini sallıyordu. Yüce Tanrım, ne yapıyordu bu kadın? Mutlaka Lauren'in itibarından Alex'in annesinin

de haberi vardı. Bu durumu herkesin nasıl *karşılayacağını* anlamıyor muydu?

“Sizi gideceğiniz yere götürebilir miyim?” diye neşceyle seslendi ve arkada oturan arabacısına kapıyı açmasını işaret etti.

Lauren gizlice etrafına baktı. Sokaktaki birçok insan durmuş Düşes’i seyrediyor, bazıları ise şatafatlı arabaya bakıyordu. “Teşekkür ederim, efendim, fakat hayır.”

Düşes’in yüzü bulutlanmıştı, kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Başı pencereden içeri çekildi fakat hemen kapıdan tekrar göründü. Arabacının omzunu tutan Leydi Sutherland arabadan indi ve yüzüne bir gülümseme yerleştirerek Lauren’in olduğu yere doğru yürüdü. “Lütfen, hayatım, *arabaya bin*. Seni gideceğin yere kadar götürmeyi çok *istiyorum*,” dedi, sert bir biçimde, her ne kadar gülümsüyor olsa da.

Onun bu çıkışmasından dolayı irkilen Lauren yutkundu. Üzerlerindeki gözlerin farkındaydı. Hafifçe başıyla onay verip, gülümseyen Düşes’i arabasına doğru takip etti. İçeriye girdikleri anda Leydi Sutherland öfkeyle kaşlarını çatı. “Neden beni geri çeviriyorsun?”

“Benim... ah, geçerli bir sebebim var.” diye kekeleydi Lauren, utanarak. “*İtibarım* için endişeleniyorum, efendim.”

Düşes gözlerini devirdi. “Bunun önemli olduğunu mu sanıyorsun? Senin *veya* benim hakkımda ne söyledikleri umurumda bile değil! Şimdi söyle bakalım, bu güzel öğleden sonra nereye gitmeyi düşünüyordun?” diye sordu.

Lauren şaşkınlıkla yutkundu. Nereye gitmeyi mi düşünüyordu? Onu affetmesi için oğluna tabii ki! Fakat bu söz konusu bile olamazdı. Onu görmeyi bekleyemezdi, yüce Tanrım, iyi kalpli *doktor* bile onu görmek istemiyordu! “Ben, ah, eve gidiyordum.”

Düşes’in yüzü muhteşem bir gülümsemeyle aydınlandı. “Fevkalade! Belirli bir yer olmadığına göre ben nereye gidileceğini biliyorum!”

Lauren bundan hiç hoşlanmamıştı. Hatta araba Audley So-

kağı'na döndüğünde daha da kötü olmuştu. Leydi Sutherland uzanıp elini tutmaya çalışırken Lauren inatla minderlere tutundu. Düşes kaşlarını çatıyordu. "Kontes Bergen, sizce bu iş yeteri kadar uzamadı mı? Sizin ve dikkatli oğlumun birbirinizle konuşma zamanınız geldi."

"Leydi Sutherland, ne yapmaya çalıştığınızı anlıyorum fakat sizin anladığınızı sanmıyorum! Bu mümkün değil!"

"Pekâlâ," dedi Düşes ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Anlamama yardımcı olun! Neden *mümkün* olmadığını izah edin lütfen, Kontes Bergen!"

"Bu çok uzun bir hikâye..."

"Bütün günüm boş."

Tanrım, bu arabaya neden binmişti? "Benimle konuşmak istemiyor. Ben... ben ona operaya giderken eşlik ettiğimde onun... Leydi Marlaine şehir dışındaydı. Kısa bir süre sonra da nişanı bozdu."

"*Marlaine* bozdu," diyerek araya girdi Leydi Sutherland, "en azından biz öyle söylüyoruz."

Lauren gözlerini kırptırarak gözlerini yere eğdi. "*Benim* bu konuyla bir alakam olduğunu zannedenler var..."

"Var tabii, Tanrı'ya şükür, ama bu onları ilgilendirmez."

Lauren'in başı aniden kalktı. "Pekâlâ, *sonra* Rosewood'a... yani benim evime geldi fakat ben... ben... bir nişan anlaşması imzalamıştım ve verdiğim sözü bozabileceğimi düşünmüyordum."

"Fakat görünüşe göre bozmuşsunuz," dedi Düşes, keyifli bir ses tonuyla.

Lauren yutkunarak ellerini kucağında birleştirdi. "Evet, bozdum fakat bu o Rosewood'tan gittikten *sonra* oldu. Görüyorsunuz... ben... ben onu çok *üzdim*, bence ve beni görmek istemiyor. Şimdi de herkes benim..." Lauren kucağına baktı, dudağını ısıırıyordu. "ahlaksız bir kadın olduğumu sanıyor," diye mırıldandı.

Leydi Sutherland homurdandı.

Lauren panik içinde Düşes'e bakıyordu. "Korkunç bir hata

yaptım ve o beni *affetse* bile... ki inanın bana *affetmemeye* kararlı görünüyor... bir *klinik* bile *reçel* bağışını kabul etmezken yapacak bir şey olmadığını düşünüyorum...”

Düşes gülümseyerek onu susturabilmek için elini salladı. “*Sosyetenin* bir konudaki toplu fikrini değiştirebilecek biri varsa o da benim oğlumdur. Bu şehir eşsiz bir etkisi var ve inatçı, kaba bir *hödik* olmadığı zamanlarda gayet ikna edici bir yapıya sahip olabiliyor. Lordlar Kamarası’ndaki Katolik Özgürlüğü için geçen oyları duymadın mı? Alex’in canının yandığını biliyorum fakat bir insan kalbini açtığında bunun yaşanması kaçınılmazdır. Tabii o bunu anlamıyor çünkü o çok...” Düşes durdu ve oğlunun yanlışlarını konuşmaya başlamadan bir an önce kendini tutup gülümsemeyi başardı ve gülümsemeyi başardı. “Göründüğü üzere seni çok seviyor.”

Lauren yüzünü buruşturup başını eğdi. “Bir zamanlar seviyor olabilirdi fakat artık değil. Beni bir daha affedeceğini sanmıyorum.”

“Bu arabada otururken bunu bilemeyiz, değil mi? Hadi gel,” dedi ve Lauren’in elini tuttu. “Onun gerçek aşkının ellerinin arasından kayıp gitmesine izin vermeye niyetli değilim, hayatım,” dedi ve Lauren’i arabadan çekip çıkardı.

“Girin,” diye seslendi Alex, çalışma odasının kapısı hafifçe vurulunca. Başını kaldırıp bakınca Hannah’nın odaya girdiğini gördü, kadının fındık kahvesi gözleri ışıltıyordu. “İyi günler, anne. Aklında bir şey mi var?” diye sordu, sözcükleri uzata uzata.

“Aslında var,” dedi Hannah ve Alex’in yazı masasına doğru yürüdü. “Bugün ne gördüğümü biliyor musun? Merhametsiz bir doktorun, kliniğine gelen reçel bağışını geri çevirdiğini gördüm. Sadece bir reçel değil, dikkatini çekerim,

bir kutu *dolusu*! Bunu neden yapmış sence?” diye sordu Hannah, yumruklarını kalçasına dayayarak.

Alex sandalyesinde geriye yaslandı. “Söylemek üzere olduğundan eminim.”

Hannah’nın parlayan gözleri kısıldı. “Doktor bağışı geri çevirdi çünkü getiren kadının pek hoş olmayan bir itibarı varmış. Buna *inanabiliyor* musun? Bir *söylentiden* dolayı bir bağışı geri çevirmek.”

Alex inanamıyordu, başını salladı. “Bu çok dar görüşlü bir davranış.”

“*Dar görüşlü* mü? Bu hayatımda tanıklık ettiğim en *aşagılık* davranıştı!” diye bağırdı öfkeyle.

Alex annesinin bu kızgınlığı karşısında gülmeye başladı. “Reçeli boğazından içeri tıkmamı ister misin?”

“O kadın Kontes Bergen’di! Onun adını senin önünde anmamam konusunda ısrar etsen de, ben bir dansın *iki* kişiyle yapıldığını sana hatırlatmak zorundayım!”

Alex’in espiiri anlayışı kaybolmuştu. Annesine öfkeli gözlerle bakarak dikkatini işine verdi ve resmen kadını başından savdı. “Bu hatırlatma için teşekkür ederim, anne. Eğer başka bir şey yoksa...”

“Ah ama var,” dedi Hannah. “Tüm şehrin nefretiyle boğuşuyor fakat yapmış olduğu yanlıştaki tek başına değildi. Eğer *sen* bunun devam etmesine izin verirsen bir *canavarsın*! Yüce Tanrım, onu, nişanını bozmaya yetecek kadar çok sevdin fakat onun zarar görmesini engelleyecek kadar çok sevmiyorsun!”

Alex masasının üzerine sert bir şekilde vurup kâğıtların dağılmasına neden oldu. “Bu kadarı *yeter*!” diye bağırdı.

Hannah şeytani bakışlarla gülümsüyordu. “Evet, bence

de,” dedi ve arkasını dönerek odadan çıktı. Kapıyı gürültüyle arkasından kapattı.

Alex öfkeyle kapıya bakıyordu. Bu kadın her şeye burnunu sokan bir budalaydı fakat onun işine karışmaya hakkı yoktu. Lauren’in yerle bir olan itibarının sebebinin, kendi güçlü arzusu olduğunu bilmediğini mi sanıyordu gerçekten? Ne yapması gerekiyordu peki? *Lauren, ona sırtını dönmüştü, o, Lauren’e değil!* Lauren onunla dalga geçmişti. Şimdi Alex’in gidip onu kurtarması mı gerekiyordu?

Kapı tekrar hafifçe vurulunca irkildi ve annesinin baskınlarına karşı kilit vurmaya düşündü. “Girin!” diye bağırıp kendini gözden geçirdiği faturalara verdi. Annesi istediği kadar bağırıp çağırabilirdi, Alex’in yapması gereken işler vardı. İçeri girerken kadının eteğinden gelen hıştırtıları duydu ve söyleyeceğini söyledikten sonra çekip gitmesini diledi. Hafif bir gardenya kokusu burnuna gelince Alex ürktü. Makyaj masasında duran o kadar parfüm şişesi dururken *bu* kokuyu mu kullanmak zorundaydı? Tüy kalemini mürekkep hokkasına batırdı.

“Çok üzgünüm.”

Lauren. Alex’in başı aniden kalktı. Yanlışıklıkla masadaki kâğıtları dağıtmıştı. Elindeki tüy kalemi düşürerek hantal bir hareketle ayağa kalktı. Masasının kenarına tutunuyor, konuşmıyordu. Tanrı annesine yardımcı olsun fakat bu yaptığından çok pişman olacaktı!

“Çok üzgünüm, Alex. Asla seni üzmemek istemedim, yemin ederim buna.”

Üzgün müydü? Böylesi derin bir aşk için ne kadar boş sözlerdi bunlar. Lauren aksak adımlarla Alex’e doğru yürüdü, koyu mavi gözleri parlıyordu. “Magnus, Bavyera’ya geri

döndü,” dedi.

Alex o adamın adını duyduğunda bile öfkeleniyordu, çenesini sıkıca kenetledi.

“Seni düşünmeden edemiyorum, biliyorsun. Ben... ah Tanrım, sözlerini tekrar tekrar düşündüm ve o anları defalarca yeniden yaşadım. En sonunda çıldırmak üzere olduğumu fark ettim!”

Alex *çıldırmıştı* zaten. O sabah yaşadıklarının her anını binlerce kez tekrar yaşamıştı. Bir araya gelişlerini. Lauren’in onu reddedişini. Kulübede çıplak halde yatan Lauren’in o Alman adamla evlenmeye hazırlandığını söyleyişini hatırlamak Alex’in omurgasına bir acı saplıyordu. “Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok,” dedi Alex, boğuk bir sesle. “Dışarı çık ve buraya bir daha gelme.” Alex hemen arkasını dönüp boş gözlerle pencereden bakmaya başladı. Bedeni kaskatı keşilmişti.

Lauren’in dizleri çözüldü; yazı masasının kenarına tutunup Alex’in geniş sırtına baktı. Bitmişti! Tanrı yardımcı olsun, bitmişti. Onu kaybetmişti. Küçük düşmüş halde geri çekildi ve bir kör gibi kapıya doğru yürümeye başladı. Buraya gelmek aptallıktı. Onu *sevmiş* olmak yanlıştı! Tanrım, Londra’ya gelirken ne düşünüyordu? Neden içindeki aşkın ölmesine izin vermemişti?

Lauren’in eli pirinç kapı kolunda durdu ve yavaşça çekerek kapıyı açtı.

Sen bana aitsin.

Bu sözleri Alex, kulübede kulağına fısıldamıştı ve onun da bu sözlere inandığını Lauren tüm kalbiyle biliyordu. Alex onun için gelmişti. Görevinden vazgeçmiş, her şeyi yok sayıp gelmişti. Bunu hayal etmek bir anda Lauren’i öfkелendirdi.

Bu durum ikisi için de mümkün değildi fakat yine de Alex yaşadığı acının gitgide büyüdüğünü ve tek acı çekenin kendi olduğunu sanıyordu.

Lauren omzunun üzerinden baktı. Alex hâlâ pencerenin önünde duruyordu. Ellerini sırtında birleştirmişti ve bacakları açıktı. Buna nasıl *cüret* ederdi? Lauren çektiği acı, öfke, hayal kırıklığı, hepsi birden yüzeye çıkmıştı. Lauren kapıyı hızla çarpıp arkasını döndü. Bu ses Alex'i ürkütmüştü, dönüp baktığında gözleri alev alev yanıyordu. "Sen ikiyüzlüsün, Alex! Sana ait olduğumu söylediğinde sana *inandım*!" diye haykırdı, sinirlenerek.

"Yüce Tanrım," dedi Alex, öfkeyle ve tekrar pencereye döndü. "Sen *kimseye* ait değilsin, Lauren! Sen bencil bir..."

"*Bencil* mi?" dedi Lauren, inanamayarak ve artık histerik bir gülme krizine girdi. "Tabii ki! Ben çok bencilim, değil mi? O yüzden çaresizce seni sevdiğimi söyleyebilmek için bütün *sosyetenin* önünde kendimi *küçük düşürdüm*, öyle değil mi, Alex? Seni Rosewood'da gördüğüm ilk günden beridir seviyorum ve Tanrı yardımcı olsun ki mezarıma seni *severek* gireceğim!"

Alex hafifçe ona doğru döndü, yüz ifadesi sinirliydi. "Lütfen Tanrım, bu sahneyi görmek istiyorum. Bence çok... *acınası*," dedi dokunaklı bir ses tonuyla ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Lanet olsun! *Lanet olsun*! Lauren odanın ortasına yürüyüp yüzündeki yaşları öfkeyle sildi. "Beni mahvetmek isteyen kadar çok mu nefret ediyorsun benden, Alex?"

Alex aşağılayıcı bir tavırla homurdandı. "Çok havaya girme. Sana karşı bir şey hissetmiyorum!"

“Sen bir *yalancısın!* Senin de ne kadar acı çektiğini *biliyorum* çünkü ben de *aynı şekilde* acı çekiyorum, ister inan ister inanma! Fakat en azından *ben* kendime yalan söylemiyorum!”

Alex burnundan soluyordu, kollarıyla göğsünü sıkıca sardı. “Ne sana ne de kendime yalan söylüyorum, Madam. Sana karşı hissettiğimi sandığım şeyler çok aptalcaydı ve artık sona erdiler! Yok olup gittiler! Bir daha geri gelmemek üzere zorla içimden çıktılar, anlıyor musun? Budala gibi davranıp kendini kandırarak aksini düşünme!” diye bağırdı Alex.

Alex onu kalbinden bıçaklasa bile bu kadar acı çekemezdi ama yine de onun yalan söylediğini biliyordu Lauren. Çenesini kaldırdı. “Kendini kandırma! Yoksa görevinin ve verdiği sözün engellerini yaşayan tek kişinin kendin olduğunu zannedecek kadar kibirli misin?”

Alex’in gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı fakat yanıt vermedi.

“Emin ol, umutsuzca âşık olmanın ne demek olduğunu *biliyorum* ben,” diyerek inatla devam etti Lauren. “İçinde sen olan rüyaların işkencesi yüzünden gecelerden korkmak ne demek biliyorum.”

Alex gözlerini kırıştırdı. Lauren ilk kez adamın yeşil gözlerinde bir ışıltı olduğunu fark etti. Lauren’in hain kalbinin kendine geçtiğini o da biliyordu. “*Biliyorum*, Alex! Tek bir *dokunuş* için her şeyden vazgeçeceğin kadar *çok* sevmenin ne demek olduğunu biliyorum! Seni bir kez öpmek için ruhumu bile satarım. Kalbim senin ellerinde, bunu bilmiyor musun?”

Lauren’in yürek burkan sözleri sessizliğin içinde yankılanarak Alex’in ruhunun boş kalan kısmına ulaştı. “Lanet olsun, kalbin bende değil!” diye karşılık verdi, öfkeyle. Göğ-

sündeki acı verici sıkışmaya teslim olmayı reddediyordu. “Eğer bu doğru olsaydı, o sabah gitmeme izin vermezdin! O kapıdan çıkmama nasıl izin verdin, Lauren?” diye kükredi. Alex duygularının getirdiği basınçla titremeye başladı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedince aceleyle Lauren’e arkasını döndü. Fakat genç kadının boğuk hıçkırıklarını duyuyordu.

“Senin *işin* yüzünden, Alex! Herkes, bunu yapabilecek olan tek kişinin sen olduğunu söyledi. Birçok insan için bir şeyler değiştirebilecek olan tek kişi sendin! *Rosewood* için de! Tüm *ülkenin* sana ihtiyacı vardı, sadece benim değil! Kariyerini mahvetmek istemedim. Yeteri kadar zarara ve skandala sebep olmuştum. Ve... ve bir başkasına verdiğim söz vardı. Kutsal sözüm!” Kederle tuhaf bir ses çıkardı. Alex yüzünü buruşturdu. Sadece birkaç dakika önce baskın bir biçimde hissettiği, reddedilmenin verdiği acı, sanki Lauren’in gözyaşlarıyla akıp gidiyordu.

“Tanrım, çok *üzgünüm*! Ne kadar üzgün olduğumu anlamaman için gerekirse sana dünyaları verirdim!” diyerek hıçkırdı Lauren. Alex yavaşça dönüp ona baktı, yüzü acıyla kararmıştı. “Fakat ben sana aitim ve bunun doğru olduğunu sen de tüm kalbinle *biliyorsun*! Eğer buna inanamıyorsan, eğer kendinin de suçlu olduğu bu durumdan dolayı beni affedemeyeceksen, o zaman kalbimi bana geri ver! *Geri ver*, Alex! Onu *geri* istiyorum!” dedi, çılgına dönmüş bir halde.

Yaşadıkları şaşkınlığın etkisiyle bir süre sessiz kaldılar. Alex’in Lauren’e olan aşkının, çektiği acıyı ve öfkesini boğduğu bir an. “Hayır,” dedi Alex, boğuk bir sesle ve yüzünü buruşturdu; Lauren berbat bir yenilgi hissiyle yüzünü ellerine gömdü. “Onu bana sen verdin. Tanrı bilir, belki de hak etmi-

yorum ama bundan vazgeçmeyeceğim, hem de hiçbir zaman. O kalp bana ait.”

Lauren’in soluğu kesildi. Yavaşça başını kaldırarak şaşkın gözlerle ona baktı.

“Üzgünüm, meleğim,” dedi Alex, usulca ve titreyerek gözlerinden akan yaşları sildi. “Lütfen, seni üzdüğüm için beni affet,” dedi, hıçkırarak. Lauren’in gözlerinde şüphe vardı ve midesi sıkıştıyordu. “Eğer beni affedemezsen, o zaman her gün saat tam üçte evimin önünden geçeceğine söz ver.” Alex pencereye baktı. “Pencerenin yanından yürüyeceğine söz ver, o zaman her lanet olası gün, bu aptal *gururum* olmasaydı benim olabileceğini hatırlayacağım.”

Lauren hafifçe iç çekince Alex ürkek bir gülümsemeyle ona doğru döndü. “O zaman... o zaman, ben sana ait miyim?” diye sordu Lauren, fısıldayarak.

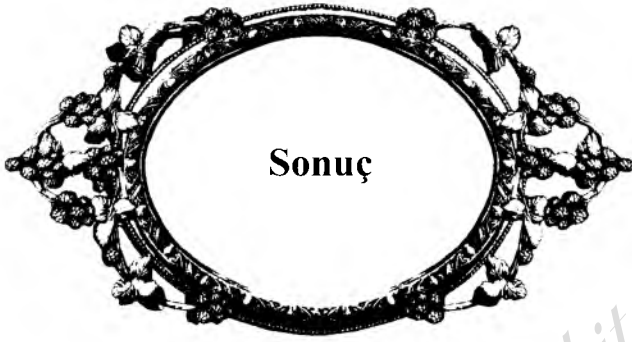
“Bana ait olmalısın, meleğim çünkü kalbini buramda taşıyorum,” dedi boğuk bir sesle göğsüne hafifçe vurarak. “Tanrı şahidimdir ki haftalardır kendi kalbim olmadan yaşadım.” Lauren haykırarak Alex’in kollarına atladı, güzel gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Alex o gözlere bakmadan tek bir gün daha geçirmeyeceğine dair kendi kendine söz verdi ve Lauren’i öpücüklere boğmaya başladı. “Affet beni, Lauren,” diye mırıldandı. “*Affet beni.*”

Hannah en az yarım saattir, Alex’in çalışma odasının kapısında bekliyor, gergin adımlarla volta atıyordu. Hiçbir şey duyamıyordu! Bağırma sesleri duymayı bekliyordu fakat sesler bir süre önce kesilmişti. Şimdi hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik duyuluyordu.

Kapının kolu dönünce korkudan ödü patladı ve hemen kenara çekilip büfenin arkasına saklandı. Odadan ilk çıkan Alex'ti ve Kontes'i bileğinden sıkıca tutmuş çekiştiriyordu, genç kadın ise ona yetişmek için koşuyordu. Alex onu kapı dışarı ediyordu! Hannah yenilgiye uğradığını hissederek duvara yaslandı, ikisi koridorda hızla ilerliyordu. Ah, zavallı oğlu! Birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini görememiş miydi? Aptal adam!

Hannah duvardan çekilip müdahale etmeye hazırlanırken Kontes, Alex'in kolunu tutarak onu durdurdu. Hannah'nın şaşkın bakışları karşısında parmak uçlarında yükselerek Alex'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Alex başını geriye atarak mutlulukla güldü. "Tanrım, sen küçük bir şeytani meleksin!" Alex onu dudaklarından öperek kollarına aldı. Hannah elini ağzına bastırılmış, Alex'in merdivenleri ikişer ikişer çıkışını ve Kontes'in onu öpücüklere boğuşunu izledi.

İkisi birlikte üst kata doğru gözden kaybolurken, Hannah büfenin arkasından çıktı, elleri kalçasındaydı. "Tanrım, Tanrım, çok yakışıklı!" Neşeli bir kahkahayla arkasını dönüp ters yöne doğru yürümeye başladı.

Paul Anthony Christian, 1830 sonbaharının son aylarında, Sutherland Konağı'nda dünyaya geldi. Annesinin koyu mavi gözlerini ve babasının kahverengi saçlarını aldı. Çok kuvvetli bir çocuktü ve Alex onu ilk kez kucağına aldığında ayak parmaklarından başlayarak tüm gözeneklerinden aşk taşığını hissetti. Hannah yanbaşında dururken Alex, parmağını oğlunun ağzına soktu. Bebek kendi minik parmağıyla Alex'in parmağını tuttu. Alex, neşeyle Lauren'e döndü. "Çok güzel bir bebek, meleğim. Çok güzel ve mükemmel," dedi, gururla.

"Yarım saat önce mükemmel olduğunu düşünmüyordun," dedi, gururla gülümseyerek.

Alex onun yatağının yanına doğru yürüyüp, bir kolunda yeni doğmuş bebekle yatağın kenarında oturdu. "İlk anda çok korkutucu görünüyordu."

Lauren kahkaha atarak kollarını uzattı. Alex bebeğı dik-katle ona verip Lauren'in göğsünü emişini hayranlıkla izlemeye koyuldu. Bir anne ve çocuğun görüntüsü çok güzeldi ve Alex hissettiğı duyguları içinde tutamıyordu.

“Çok ağladı, değil mi?” diye soran Lauren, gülümseyerek bebeğin minik yanağını okşadı. *“Annem homurdandı, babam ağladı, sıçradığım bu tehlikeli dünyaya. Çaresiz, çıplak, gürültülü ve tıpkı bir şeytan gibi bulutların arasından.”* Lauren esnerken, Alex’in cilveyle gözlerini devirişini kaçırdı. Hannah kıkırdıyordu, Lauren’in her durumla ilişkili küçük alıntılarına hepsi alışmıştı.

Çok geçmeden Lauren’in gözkapakları ağırlaştı fakat küçük Paul doymak bilmiyordu. Alex’in endişeli bakışları karşısında bebeğin yeni hemşiresi gelip onu aldı. “Çok sağlıklı bir bebek olacak, efendim,” dedi, çocuğu annesinden alırken.

“Tabii ki olacak. O bir lider olacak,” diyerek hafifçe iç geçirdi Lauren, gözkapakları kapanmak üzereydi. Alex öne doğru eğilip Lauren’in alnını öptü. “Teşekkür ederim, sevgilim. Bugüne kadar bana vermiş olduğun en güzel hediye, oğlum,” diye fısıldadı. Lauren gözleri kapalı gülümsedi. Alex onun elini dudaklarına götürüp öptü ve ardından annesiyle birlikte odadan çıkıp, karısının uyumasına izin verdi.

Ertesi yaz Alex oğlunun seyahat edecek kadar güçlendiğine ikna olduğu zaman Lauren ile küçük Paul’ü da alıp, yeni dekore edilmiş olan Dunwoody’ye geldi. Hemşire ve hizmetçilerden oluşan bir heyetle gelmişlerdi ve eski eve yıllardır uzak kalan hayatı getirdiler. Çocukların kahkahaları ve

mutlu bir bebeğin aguları evin her köşesinden duyuluyordu.

Arthur birkaç hafta sonra ziyarete geldiğinde Dük ve Düşes'i arka balkonda oturmuş, önlerinde uzanan bahçede oyun oynayan çocukları izlerken bulmuştu. Yanlarındaki şişman bir hemşire, Sutherland servetinin vârisine göz kulak oluyordu. "Tanrım, bu aynı Dunwoody mi?" diye sordu, onları selamlayıp, ferforje sandalyeye oturarak.

"Harika, değil mi?" diyerek güldü Alex. Diğer çocukların ortasında, kollarını göğsünde birleştirmiş halde duran on dört yaşındaki genç bir adamı gösterdi. Yüzü kocaman, mor bir lekeyle kaplıydı fakat kimse bunun farkında gibi görünmüyordu. Küçük bir kız çocuğu onun bacağına yaslanmış Christian Beyefendi'ye bakıyordu.

"O Leonard," diye belirtti Alex. "Onun bacağına asılı duran ise oğlumun en büyük hayranı, Sally. Paul'ü sürekli öpücüklere boğuyor fakat Leonard buna şiddetle karşı çıkıyor. Yine de küçük kız ona aldırış etmiyor."

Lauren kahkaha attı. "Oradaki," diye gülümsedi, işaret ederken, "kafasını yeni bir fen kitabına gömmüş olan ise Theodore. Elinde kılıç tutan çocuk..." Lauren duraksayarak, onaylamayan gözlerle Alex'e baktı, "... Horace. Bir gün Alex'in gemilerinin kaptanı olacak. Anladığım kadarıyla tüm gemileri aynı anda yönetecek."

"Genç bayan kim?" diye sordu Arthur.

Lauren iç çekti. "O ise Lydia. Doğruyu söylemek gerekirse, beni öldürecek. Pemberheath yakınlarında bu kadar

çok genç beyefendi olduğunu bilmiyordum!” diye açıkladı. “Ethan Amca sürekli eve gelen genç adamlardan şikâyet edip duruyor.”

“Yani, adamların servetlerini saymadığı zamanlarda,” diyerek şakacı bir tavırla Lauren’i uyarınca, genç kadın güldü.

Arthur bakışlarını on beş yaşındaki güzel kıزدan kaçırıp, kardeşinin karısına hayran gözlerle baktı. Çocuğunu doğurduktan beri genç kadına bir olgunluk gelmişti. Biraz kısakanarak da olsa, Lauren’in çok güzel olduğunu düşünüyordu. Neyse ki bebeğin doğumuyla evliliklerinin neden olduğu skandal da unutulmuştu. Annesi haklıydı, Sutherland Dükü’ne kimse sırtını dönemezdi. Dük’ün suçu ne olursa olsun kimse onunla uzun süre küs kalamazdı. Üstelik Lauren de kısa süre önce sosyetenin kalbine yeniden girmeyi başarmıştı. Artık herkes Sutherland evliliğinin son on yılın aşk evliliği olduğunu konuşuyordu.

“Londra’dan haber getirdim,” dedi Arthur. “Paddy ve Bayan Clark en nihayet oyun masalarında yenildiler. Böyle bir beceri, anladığım kadarıyla, sadece Lauren’in o sezondaki kaybettiği oyunlarla gölgede bırakılabilirdi. Bir turda yirmi altı mıydı?” diye sordu, gülerek.

Lauren neşeyle bağırdı. “Sadece *altı* oyundu, yemin ederim!”

Alex onun elini tuttu şefkatle sıktı. “Paddy abartmaz, meleşim. Senin kart oyunlarında ne kadar berbat olduğun

herkes tarafından bilinen bir şey.”

“Başka haberlerim de var. Bildiğiniz gibi Paul ve ben, birkaç ay önce kurduğum yatırım ortaklığında birlikte çalıştığımız için onu görme şansım oldu. Bir mektup gönderdi ve Avam Kamarası’na seçildiğini haber verdi. Ekonomik yenilikler için yeterli oyları topladığını söylüyor,” dedi Arthur, gülümseyerek notu Lauren’e uzattı.

Lauren neşeyle mektubu açıp gözleriyle hızla tarayarak kocasına ve onun kardeşine kocaman bir gülümsemeyle baktı. “*Tüm* kilisedeki herkes Paul Hill’i tanıyor, biliyorsunuz. Hepimiz onunla gurur duyuyoruz! Üstelik o çok mutlu, çünkü ‘*tüm varlığımız, tek bir insanın bize ihtiyaç duymasından kaynaklanıyor,*’” dedi, gururlanarak.

Alex, Arthur’la bakıştı. “Yeni bir kitap,” dedi, yumuşak bir ses tonuyla.

“Senin için de haberlerim var, kardeşim. Arsız kuzenin David Westfall’un âşık olduğunu bilmek istersin diye düşündüm,” diyerek devam etti Arthur.

“Tanrım,” diye haykırdı Alex. “Çabuk söyle!”

“Dedikodulara göre sezon sonuna doğru Leydi Marlaine’e evlenme teklif edecek.” Arthur’un neşesinin yanında Alex ve Lauren de şaşkın gözlerle birbirine bakıp gülümsemişlerdi.

“Ne kadar harika!” diye haykırdı Lauren, mutlu olduğunu göstererek.

“Ve ne kadar sıra dışı,” diyerek güldü Alex. “Aslında bu

durum her şeyi açıklıyor...” Duraksadı ve hafifçe başını sallayarak Arthur’a bakıp gülümsedi. “Onlar için daha mutlu olamazdım.”

Bahçeden bir ağlama sesi yükseldi ve Lauren hemen ayağa kalktı. Küçük Paul çingırağını tutarak yüksek sesle ağlıyordu. “Müsaade ederseniz,” dedi ve balkon basamaklarından inerek çocukların yanına koştu. Alex ve Arthur genç kadının zarif yürüyüşüne hayranlıkla bakıyorlardı. Çocuklardan bazıları, bebeğe bir şey yapmadıklarını söylemek için ona doğru koştular. Adamlar Lauren’in ahenkli kahkahasını duyabiliyorlardı. Çocuklara bebeklerin bazen sebepsiz yere ağlayabildiklerini açıklıyordu.

“O harika biri, Alex. Onu neredeyse kaybetmek üzereydin, bu yüzden bir aptal olmalısın.”

“Bu nazik hatırlatma için teşekkür ederim,” diyerek homurdandı Alex.

Lauren ağlayan Paul’ün yanında diz çöküp onu kucağına alınca Arthur güldü. “Onun neden sana her gün hatırlatmadığına şaşmak gerek.”

“Emin ol, her gün farkında olmadan hatırlatıyor. İki gün önce Madgoose’dan bir mektup aldık. *Tuhaf* bir gezi sırasında kahramanca bir hareketle, bir Rus prensi tarafından kaçırılan ve karşılığında fidye istenen bir İngiliz kadını kurtarmış. Çok heyecanlı bir hikâye aslında ama Lauren’in gözlerindeki bakışı görünce, onu kaybetmeye ne kadar yaklaşmış olduğumu fark ettim. O lanet olası Bavyeralıdan hoşlanıyordu.”

Arthur kardeşine göz ucuyla baktı ve yüreği cız etti. Alex'in Lauren'i ne kadar çok sevdiğini görüyor, bundan çok etkileniyordu. Onun için ne demişti? Lauren onun hayatına zarafet getiriyordu.

Aşağıda Lauren'in kucağındaki bebek serbest kalmak için cesurca çırpınıyordu. Lauren çocuğun sakinleşmeyeceğini fark edince onu, yanlarına doğru yürümekte olan dadısına verdi. Lauren bahçede biraz daha kalıp, ona taptığı belli olan çocuklarla sohbet etti. Sonunda balkona doğru yürümeye başladı. Genç kadın yavaşça onlara doğru yürürken Arthur gülmeye başladı.

“Ne?” diye sordu Alex.

“Bu çok saygısız bir düşünce,” diye düşündü Arthur, Alex'e şeytanı bir bakış atarak. “Lauren'in ne söyleyeceğine dair bahse girmeye ne dersin?”

“Söylemek mi? Ne konuda?”

“Bir konuyla ilgisi yok,” dedi Arthur, gülerek. “Bir alıntı yapacağına bahse girerim.” Alex ona sanki aklını kaçırmış gibi baktı. “Hadi, Alex, onun atasözleri ve şiiirlerden alıntı yapma alışkanlığını biliyorsun, özellikle de yeni bir kitap aldığı zaman.” Arthur kahkaha attı.

“Bu onun anlatılmaz çekiciliğinin bir parçası,” diyerek karşılık verdi Alex.

“Neyse, hadi, cevap ver. Yaklaşıyor. Eğer bir alıntı yaparsa yeğenime bir İngiliz altını vereceksin.”

“Peki, yapmazsa?” diye sordu Alex.

“Doğal olarak,” dedi, neşesini Lauren’den saklamaya çalışarak.

Alex ayağa kalkıp onu balkon basamaklarında karşıladı. “Haylaz oğlum diğer çocuklardan oldukça farklı sanırım,” dedi, genç kadının elini tutarak.

Lauren iç çekerek başıyla onayladı. “Korkarım öyle. ‘Tüm hayvanlar arasında, erkek çocuğu zapt edilmesi en güç olanıdır;’ biliyorsun.”

“Ha! İşte!” diye haykırdı Arthur ve muzaffer bir hareketle ferforje sandalyenin koluna vurarak Lauren’i korkuttu.

“Ne?” diye sordu Lauren, Alex’e doğru dönerek.

Alex gülümseyerek Lauren’in yüzünü ellerinin arasına aldı. “Lauren, meleğim” –dudaklarım ona yaklaştırarak– “sus,” dedi. Arthur’un tatsız sevincini görmezden gelerek, atasözü-alıntıcısı karısının dudaklarını sevgiyle öptü.